

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE FAKING GAME

A BILLIONAIRE
GAMES NOVEL

OLIVIA HAYLE

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

Telif hakkı © 2025 Olivia Hayle

Tüm hakları saklıdır. Makalelerde veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, bu yayının hiçbir bölümü yayıncının önceden izni olmadan dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu kitapta yer alan tüm karakterler ve olaylar tamamen kurgusaldır. Gerçek olaylar veya kişilerle (yaşayan veya ölü) herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Aşağıdaki hikaye, yetişkinlere yönelik temalar, argo ifadeler ve açık sahneler içermektedir ve yetişkin okuyucular için uygundur.

VB Edits'ten Beth tarafından düzenlendi.

Kapak illüstrasyonu Chloe Quinn tarafından quinnasaurus.com adresinde yapılmıştır.

Kapak tasarımı The Book Brander tarafından yapılmıştır.

@jacqueillustrates tarafından yapılan ithaf resmi.

www.oliviahayle.com

THE FAKING GAME

A BILLIONAIRE GAMES NOVEL

OLIVIA HAYLE

İÇİNDEKİLER

Adanmışlık

1. Nora
2. Batı
3. Nora
4. Batı
5. Nora
6. Nora
7. Batı
8. Nora
9. Nora
10. Batı
11. Nora

Grup Sohbeti

12. Batı
13. Nora
14. Batı
15. Nora
16. Batı
17. Batı
18. Nora

Grup Sohbeti

19. Nora
20. Nora
21. Nora
22. Batı
23. Batı
24. Nora
25. Nora
26. Nora
27. Batı
28. Nora
29. Batı

Grup Sohbeti

30. Batı
31. Batı
32. Nora
33. Batı
34. Batı

35. Nora

Batı ve Rafe

36. Batı

37. Nora

38. Nora

39. Nora

40. Nora

41. Batı

42. Nora

43. Batı

44. Nora

45. Nora

46. Batı

47. Nora

48. Nora

Rafe, West ve Nora

49. Nora

50. Batı

51. Batı

52. Nora

Batı ve James

53. Batı

54. Nora

55. Batı

56. Nora

57. Batı

58. Nora

59. Batı

60. Nora

61. Batı

Grup sohbeti

62. Batı

Epilog

Grup Sohbeti

Dizi Devam Ediyor

Teşekkürler

Olivia'nın Kitapları

Olivia hakkında

ADANMA

Herkesi memnun etmeye çalışan, büyüüyüp sınır koymaktan korkan tüm genç kızlara.

Umarım onları çizecek cesareti ve her şeye rağmen size "evet" diyecek bir aşkı bulursunuz.

BÖLÜM 1

NORA

Gece kulübüne gitmenin en güzel yanı, sonunda oradan ayrılabilmeğdir.

Kalp atışlarımı hızlandıran o yere gireli bir saatten az oldu ama yine de otuz dakika fazla geçmiş gibi geliyor. Titreşen neon ışıklar karanlığı yarıyor, kıvranan bedenleri gökkuşağı renklerine boyuyor. Yanımda Poppy'nin konuşmasını zar zor duyabiliyorum.

Dün New York'taki kiralık evime yerleştikten sonra ona mesaj attım ve buluşmak isteyip istemediğini sordum. Modellik sayesinde tanışmıştık ve belki arkadaş olabiliriz. Yeni şehirde arkadaş edinmeyi çok istiyordum.

Gitmek istediğı yer orasıydı. Yedi model arkadaşıyla birlikte lüks bir kulüpteki VIP locasında.

“...öyle değil mi? Çok eğlenceli olmaz mıydı?” diye kulağıma bağılıyor.

Başımı salladım ve gülümsedim, sanki ne dediğini anlamış gibiydim. Bu akşam yemek yemeyi, belki de içki içmeyi umuyordum. Gerçekten konuşabileceğimiz bir yer. Grubun en uzun boylu ve sarışın kadını masanın üzerinden eğildi. Boş bir şampanya şişesini kaldırarak, "Bir tur daha mı?" diye bağırdı.

Diğerleri tezahürat yapıyor ve birkaç kez birlikte çalıştığım, arkadaş canlısı, androjen görünümlü bir model boş bir bardağı havaya kaldırıyor. Kabinde ayrıca her şeyin parasını ödüyor gibi görünen iki adam da var. Muhtemelen otuzlu veya kırklı yaşlarındalar, gösterişli kredi kartları ve kibirli gülümsemeleri var.

İsimlerini tam olarak bilmiyorum. Chad ve... Dean sanırım. Ya da buna benzer bir şey. Sivri saçlı kısa boylu olan az önce kulağıma bağırdı, eli belimin alt kısmındaydı.

Gülümsedim ve kıpırdanarak uzaklaştım.

Poppy kolumu tutup beni kendine doğru çekti. "Bu inanılmaz değil mi?" diye coşkuyla söyledi. "Şehre geri döndüğüne çok sevindim!"

"Evet, geri döndüğüme çok sevindim!" dedim ona.

Gülümsüyor ve Dean'in ya da Chad'in söylediklerini dinlemek için arkasına dönüyor.

Poppy iyi bir insan. Kampanyalar için birlikte fotoğraf çektiğimizde veya aynı defilelerde yürüdüğümüzde hep böyle düşünürdüm. Bu yüzden tekrar iletişime geçtim. Birlikte eğlendiğimizi hissettim; gerçek eğlence. İnsanların soyadım yüzünden bana yakınlaşmak istediği sahte eğlence türünden değil.

Saate bir göz attım. En son kontrol edeli sadece sekiz dakika olmuş. Daha sakın bir yerde parti sonrası eğlencesi önermek için çok erken. Kalmayı seçersem önümde saatlerce zaman var. Aslında kalmalıyım. Bakalım burada arkadaş edinebilecek miyim.

Poppy daha da yaklaştı ve bileğime baktı. "Bu bir Artemis mi?" diye yarı çığlık attı.

"Evet," diye başımı sallayarak karşılık verdim.

Parmakları platin saate dokunuyor. Bu, ailemin neredeyse bir asırdır ürettiği bir marka. Hatta arkasında, üretimin büyükbabamın doğduğu vadide devam ettiğini göstermek için küçük bir İsviçre bayrağı işlemeli.

"Vay canına. Sanırım hepsinden istediğin birini seçme şansın var." Parmakları bileğimden kaydı ve tekrar gülümsedi. "Bu sezon ailenizin markalarından herhangi birini modelleyecek misin?"

Omuz silktim. "Bazıları evet, ama ben buraya mankenlik yapmak için gelmedim."

"Ne?"

Daha da yaklaştım. "Şehre modellik için dönmedim!"

Kusursuzca alınmış kaşları birden yukarı kalktı. "Öyleyse neden buradasın?"

"Kendi moda koleksiyonumu tasarlıyorum," diyorum. Birkaç ay sonra, diğer on iki anonim tasarımcıyla birlikte Moda Sergisi'nde yarışacağım.

Yüz ifadesi değişiyor, şaşkınlık ve tam olarak çözemediğim başka bir şeyin karışımı. "Vay canına. Bu... farklı. Neden artık modellik yapmak

istemiyorsun?" Daha da yaklaşıyor. "Biliyorsun, bağlantılarınla en iyi modellerden biri olabilirsin."

Neredeyse boş olan bardağıma uzanıyorum. "Modelliği seviyorum, evet, ama başka bir şey denemek istiyorum."

Poppy başını salladı ama artık gerçekten dinlemediğini anlayabiliyordum. Diğerlerine döndü ve müziğe uyarak omuzlarını oynattı. Kahretsin. Nefret etsem de modellik hâlâ onun işi. Belki de hiçbir şey söylememeliydim.

Bir dahaki sefere daha çok çalışacağım.

İçeceğimin son yudumunu da içiyorum. Masa, VIP bölümünün en arka köşesinde, karanlık bir tavanın altında ve dans pistindeki herkesin görebileceği bir yerde. Biraz hareket etmem gerekiyor.

Koltuktan kalkıp bara doğru yöneldim.

Belki ben de tuvalete giderim.

Belki de buradan ayrılıp yeni daireme geri dönerim.

Bara birkaç adım kala, belimin alt kısmında tekrar bir el hissettim. Kahretsin. Chad ya da Dean. Çok yaklaştı. O kadar yaklaştı ki, kolonya ve ter karışımının kokusunu alabiliyordum.

"Hey," diyor kulağıma. Nefesi tenime değiyor ve ürperiyorum. Of. "Nereye gizlice gidiyorsun?"

Belki diğer kadınlar bunu çekici buluyordur. Belki de benim bunu yapamamam yanlıştır. Döndüm ve eli vücudumdan kaydı. "Sadece daha fazla içki alıyorum."

Gözleri donuk. Bir şey mi aldı? Poppy bu adamları nereden tanıyor? "Sana bir içki ısmarlayacağım!" diye bağırıyor, ama sözler yüksek sesli müzik yüzünden bana zar zor ulaşıyor. Daha da yaklaşıyor, eli yine arıyor. Kalçama dokunuyor. "Adın neydi yine?"

"Eléanore!" diye bağırdım.

Sırıtarak, "Bu ismi çok seviyorum! Aslında en sevdiğim isim bu." dedi.

Tanrım bana yardım et. "Gerçekten mi?" Barın önündeki sıra neden bu kadar yavaş ilerliyor? Bir adım geri çekilmeye çalışıyorum ama o sanki dans ediyormuşuz gibi peşimden geliyor.

"Sen de bir modelsin, değil mi?"

"Evet. Ama artık eskisi kadar çok modellik yapmıyorum." Ya da hedef bu, modellik ajansım aradığında hayır demek zor olsa bile. Aile şirketimiz ve ağabeyim için çalışıyor ve sürekli bir şeyin yüzü olmamı istiyorlar gibi görünüyor.

Başını hafifçe salladı, sanki söylediklerimin hiçbirini duymamış gibiydi. "Evet, evet. Biliyor musun, burası çok gürültülü. Yakınlarda oturuyorum! Tribeca'da!"

Kahretsin. Erkeklerin bunu yapmasından nefret ediyorum ve şimdiden hayır diyecek kelimeleri bulmaya çalışıyorum. Baş ağrısına bağlayayım. Planlarım var. Dairemde su kaçağı var... Burada kalmak istiyorum. Erkekleri geri çevirmek, gerçekten çok iyi olduğum tek şey.

Hayatım boyunca hep bunu yaptım.

Daha da yaklaşıyor ve aman Tanrım. Arkamda, etrafımda insanlar var, bir de o. Beni tamamen kapatıyorlar.

Gece kulüplerine gitmek eskiden çok eğlenceliydi. Şimdi ise daracık VIP alanları ve yüksek beklentilerle dolu.

"Geri çekil." Sözler tok ve hoparlörlerden gelen sesin üzerinde duyuluyordu. Bir adam benimle Chad'in arasına girmiş, geniş omuzları diğer adamı görüş alanımın yarısından gizliyordu.

Midem alt üst oldu. O sesi tanıyorum.

"Özür dilerim!" diye bağıyor Chad. "O seninle mi?"

Adam dönüp bana baktı. Onu neredeyse altı aydır görmemiştim. Her zaman yaptığım gibi, kardeşimin en iyi arkadaşı dediği bu adamı düşünmemeye çalıştım. Mirası benimkine rakip. Bir zamanlar ünlü Calloway varisiydi, ama babası öldükten sonra her şeyi devraldı.

Mülkler, şirket, güç.

West gözlerini kısarak bana bakıyor. Koyu renk kaşları çökmüş, sol kaşının ortasından bir yara izi geçiyor. Bu yara izini nasıl edindiğini hep merak etmişimdir.

"Evet. Öyle," diyor. "Ve gidiyor."

Chad adeta eriyip gidiyor. West'in boyu ve yapısıyla yapamadığı bir şekilde kalabalığın arasına karışıp kayboluyor.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyorum ona, biliyor olsam bile. Şüpheleniyor olsam bile.

Daha da yaklaşıyor. Evet. Müzik. Parmak uçlarımda yükselip, ona daha önce hiç olmadığı kadar yaklaşıyorum. "Burada ne yapıyorsun? Rafe mi gönderdi seni?"

"Bunu yapmak zorunda değildi," diyor West sert bir sesle. "Gel. Gidiyoruz."

"Gitmek istemiyorum," diyorum. Ayaklarım ağrısa da, yorgun olsam da ve biraz temiz hava almak için sabırsızlansam da. Onun burada olmasının

tek bir sebebi var. Rafe onu bana bakıcılık yapması için gönderdi.

West'in eli dirseğimi kavradı. "Gidiyoruz," dedi ve az önce mücadele ettiğim kalabalık ona yol açtı. Bizi geçirdiler. Onu takip ettim ve lanet olsun, kapıya doğru attığımız her adım biraz daha rahat nefes almamı sağladı.

New York'un işlek caddesine çıkıyoruz. İnsanlar kulübe girmek için sıraya girmişler ve biz hepsini geçip, kaldırımda bekleyen büyük siyah araca doğru ilerliyoruz.

"Ne düşünüyordun?" West, dirseğimi bırakırken sesi sinirli bir şekilde yankılandı. "Görevlendirdiğim güvenlik görevlilerini getirmedin."

"Koruma görevlilerinin peşimden dolaşmasını istemiyorum."

Yakışıklı yüzü sertleşiyor, öfkeli bir maskeye dönüşüyor. Kollarımı kendime sarıyorum. Nisan sonu ama akşam havası üzerimdeki ince elbise için yeterince sıcak değil. Bu, en yeni tasarımlarımdan biri.

"Neden olmasın?" diye soruyor. "Bir saat önce bana, nereye gittiğinizi onlara bildirmeden apartmanınızın arka kapısından çıktığınızı söylediler."

"Bu onların işi değil, kesinlikle sizin de işiniz değil."

"Benim. Kardeşin onu benim yaptı." Gözleri kısılıyor. "Ve sen de New York'a taşındığında onu benim yaptın."

"Buraya çalışmaya geldim, gözetlenmeye değil." Bunu Avrupa'da geride bıraktım.

West hâlâ sessiz. Korkutucu bir sessizlik bu, viski rengi gözleri kısılıyor. Giydiği takım elbiseden anladığım kadarıyla, hakkımda gelen telefon görüşmesini aldığı anda muhtemelen dışarıdaydı. Onu rahatsız mı ettim? Akşamını mı mahvettim?

"Yanılıyorsam düzeltin," diyor, "ki yanılmayacağım, ama son dört aydır tehditler alıyorsunuz. Mektuplar, mesajlar ve en son olarak da birinin sizi takip ettiğini çok açık bir şekilde gösteren fotoğraflar. Rafe, Paris'te sizin için özel bir güvenlik ekibi ayarlamıştı. Şimdi burada olduğunuz için bu görev bana düştü. Ve yine de gece yarısı korumasız bir kulübe gitmenin iyi bir fikir olduğunu düşündünüz mü?"—yakına doğru eğiliyor

"Etrafım insanlarla doluydu. Bütün zaman boyunca halkın içindeydim."

"Evet. Yabancılar."

"Kendime bakabilirim," diyorum.

Gülüşü kısa ve tatsız bir sestir. "Anlaşıldı. Bu yüzden seni o sarhoş aptalın elinden kurtarmak zorunda kaldım."

"Yardımlınızı istemedim," diye çıktım. "O güvenlik görevlileri doğrudan size rapor vermemeli."

"Elbette bakmalılar. Sizinle ilgilenmekle görevlendirilen kişi benim."

"Rafe'nin küçük kız kardeşi olabilirim ama çocuk değilim."

Çenesi kasıldı. "Hayır, değilsin. Artık değilsin. Bunu ciddiye almalısın."

"Sadece normal bir gece geçirmek istedim," diyorum ve nasıl olur da böyle bir şey söyler? Bunu ciddiye alıyorum. Garip mesajlar gelmeye başladığından beri her gün ciddiye alıyorum. Ama yeni bir şehirdeyim ve tüm bunları geride bıraktığımı umuyorum. Sadece bir arkadaş edinmek istedim.

Rüzgar şiddetleniyor, kahverengi saçlarımı havalandırıyor.

West'in bakışları, kollarımda tüylerin diken diken olduğu yere indi. Yüzü daha da sertleşti ve takım elbise ceketini omuzlarından attı. "Al," dedi ve ceketini omuzlarıma bıraktı.

"Teşekkür ederim." Sıcak olmasından nefret ediyorum. Güzel kokmasından ise daha da nefret ediyorum.

Arabaya doğru başıyla işaret etti. "Hadi gidelim. Seni eve götürüyorum."

Tereddüt ettim, ceketini daha sıkı kavradım. "Taksi çağırabilirim. Senin zorunda değilsin—"

West içini çekti. "Arabaya binin."

"Pekala." Yanından geçip gittim, kalbim hızla çarpıyordu. Çatışmayla başa çıkamıyorum. Hiçbir zaman da çıkamadım. Ama o her zaman bende bu duyguları ortaya çıkarıyor gibiydi. Onun yanında diğer herkesten daha sinirli oluyorum.

Şık siyah SUV'nin arka koltuğuna kayarak oturuyorum. West, sanki yerçekimi varmış gibi hareket ediyor, her adımıyla etrafındaki dünyayı yeniden düzenliyor. Bu da benim gece için rotamı değiştirmeme neden oluyor.

O her zaman olağanüstü bir kişilik olmuştur.

Soyadı, bu ülkede olduğu kadar birçok başka ülkede de herkesçe bilinen bir isim. Altın Çağ'ın klasiklerinden biri. Astorlar. Vanderbilts. Ve Callowayler. Şirketi hâlâ bütünlüğünü koruyan ve malikanesi aileye ait olan az sayıdaki aileden biri.

O, akıl almaz derecede büyük bir mirasın varisi. Eminim ki kibir de bunun bir parçası. Calloway ailesinde babadan oğula geçen bir özellik bu. Kendi küçük krallıklarının hükümdarları.

"Bunu bir daha yapma," diyor arabanın karanlığında. Gözlerimi kapatıp başımı koltuk başlığına yaslıyorum. Sesi derin ve yatıştırıcı.

Ama o, benim defalarca duyduğum şeyleri söylüyor.

Bunu yap. Şunu yap. Burada dur. Bunu söyle.

İyi bir kız ol. İyi bir abla ol. Küçük kardeşlerine iyi bak. Gözler üzerimizde. Daha çok gülümse, daha az gülümse, sırtını kamburlaştır.

"Sen benim kardeşim değilsin," dedim ona karanlıkta.

"Hayır, kesinlikle hayır," diye mırıldanıyor West. Profili, araba camından hızla geçen şehir manzarasına karşı koyu bir silüet gibi görünüyor. Keskin çenesi de miras aldığı bir diğer özellik. Böyle hareket etmesi ve bunu yaparken de bu kadar iyi görünmesi yasal olmamalı.

"Güvenlik görevlilerine minnettarım," diyorum. "Gerçekten. Ama çok fazla korumaya ihtiyacım olacağını sanmıyorum ve çok dikkatli olacağım. Söz veriyorum. Yani teşekkürler West, ama hayır teşekkürler."

Arabanın loş ışığında bana bakıyor. "Çok güzel," diyor, "ama bu sana bağlı değil. Yarın onlarsız hiçbir yere gidemezsin."

BÖLÜM 2

BATI

Nora Montclair, en yakın arkadaşımın küçük kız kardeşi.

Rafe'in benim için adeta bir kardeş olduğunu düşünürsek, bu da onu benim kız kardeşim gibi yapmalı. Sorun şu ki, "yapmalı" kelimesi Nora söz konusu olduğunda hiçbir zaman tam olarak olması gerektiği gibi işlemedi.

O benim için bir sorun. Her zaman da öyle oldu. Yıllar önce, Montclair'lerin dağ evine yüzünde bir gülümseme ve kolunun altında eskiz defteriyle girdiği ilk andan beri. Saçları koyu kahverengi ve parlak, gözleri zeki, dudakları gülümseyen. Rafe ve benden beş yaş küçük, korunaklı ve sevimli.

Benden sadece birkaç santim daha kısa ve tam bir reklam ve billboard yüzü.

Şimdi çok acil bir sorun haline geldi. Tanrı'nın lanetlediği bir aptal, ona sağlıksız bir şekilde takıntılı hale geldiğine karar verdi ve Rafe, güvenlik şirketinin bulamadığı sapık hakkında bana bilgi verdi. Sosyal medya yorumlarından, doğrudan e-postalara, dairesine ulaşan ilk mektuba kadar her şeyin nasıl tırmandığını anlattı.

Tasarım alanında bir fırsatı değerlendirmek için New York'a taşındı ve Raphaël'in Avrupa'daki mülkleri için eğitilmiş harika bir güvenlik ekibi olsa da, ben bu şehri tanıyorum.

Her şey yolunda olacak. Mükemmel olacak.

Bu, haftalarca onunla etkileşim halinde olmak, konumunu ve güvenliğini izlemek ve güvenlik ekibi için hazırda beklemek anlamına

gelecek. Benim gözetimim altındayken ona hiçbir şey olamaz.

Eğer bu benim öz kız kardeşim olsaydı, aynen böyle hissederdim.

Dün gece, kadının uzaklaşmak istediği sırada ona yaklaşan adamı itmemden duyduğum rahatsızlık, başka bir şeye doğru kayıyordu. Bunu göze alamam, kendimi kaptıramam, üzerinde fazla düşünemem.

Onu en son aylar önce Raphaël'in verdiği bir partide görmüştüm. Mavi bir elbise içinde çok güzel görünüyordu, kusursuz tavırları ve doğal görünen ama aslında hiç de öyle olmadığını sık sık şüphelendiğim bir gülümsemesi vardı.

Herkese karşı her zaman kusursuz bir tavrı vardı, bir tek bana karşı yoktu.

Tıpkı dün gece olduğu gibi, ipek siyah bir elbise ve koyu göz kalemiyle, her adımda benimle tartışıyordu.

Saçlarımı elimle düzeltiyorum ve birkaç çalışanımın bana yönelttiği bakışları görmezden geliyorum. Normalde Manhattan'ın merkezindeki Calloway Holdings'te bulunmam ama bugün buradayım ve bunu fark ediyorlar.

Nedense onu sinir ediyorum. Yıllardır böyle.

Ama Raphaël'e şahsen onun güvenliğini garanti edebileceğime söz verdim. Çünkü Rafe ailemden biri. Belmont Akademisi'nde birlikte yaşadığımız, çok fazla boş zamanı olan ve ebeveyn gözetimi bulunmayan uyumsuz ergen erkekler olduğumuz zamandan beri öyle.

Yönetim ekibinden biri beni durdurdu; ona en son mali veriler geldiğinde bilgilendirilmek istediğimi söyledim. Şimdi vaktim var mı?

Zamanım son derece kısıtlı olsa bile, evet diyorum.

Bu eski bina, büyük dedemin çelik işinde çok para kazanmasının ardından, 1930'lardan beri Calloway Holdings'in genel merkezi olmuştur. Söylentilere göre, bu eski taş binayı Büyük Buhran sırasında çok düşük bir fiyata satın almış. Acımasızca bir hareket.

Ama yine de, o işte buydu. Asi. Sadece son beş yılda hakkında iki biyografi yayınlandı; ikisini de okumadım. Yemek odamda onun bir portresinin olması, merakımı tamamen giderdi. Bakışlarını yeterince sık görüyorum. Ne tür bir örnek teşkil etmem gerektiğini biliyorum.

Ve beni mahvettikten sonra, atamla aramdaki sevgi bağı tamamen koptu. Long Island'daki Fairhaven Malikanesi'nin vakfını kuran da oydu, benim evim dediğim yer orası. İşletmeyi miras alabilirim ama evi? Sadece otuz yaşına geldiğimde evlenirsem. Bu da yaz sonuna denk geliyor.

Zaman daralıyor ve artık Nora da benim sorunum oldu. Sinir bozucu, fazla güzel ve kesinlikle güvensiz bir sorun.

Mali işler sorumlumun söylediklerini dinliyorum ama kelimelerin sadece yarısını duyuyorum.

Allison'a mali brifing için teşekkür ettikten sonra asansörlere yöneliyorum. Saate baktığımda bir sonraki toplantıma az zaman kaldığını görüyorum ve geç kalmaktan nefret ediyorum.

Rafe'den bir mesaj var.

RAFE

İlk tam gün nasıl geçti?

Yanıt yazmadan önce sadece bir saniye tereddüt ediyorum.

BATI

Tamam. Her şey kontrol altında.

Onun, benim korumam altında geçirdiği ilk gecenin başarısızlıkla sonuçlandığını bilmesine gerek yok. Nora'nın gözleri kaldırırda meydan okurcasına parladı ve bu benim de sinirimi bozdu. Ama sonra, kendine bakabileceği konusunda ısrar ederken sesinde bir titreme oldu.

Onunla ilgili hep şöyle bir hissim oldu: Başkalarına gösterdiği bir yüzü var, bir de sıkıca kontrol altında tuttuğu başka bir yüzü.

Yine Raphael metinleri.

RAFE

Teşekkürler. Sana bir borcum var.

Bu beni gerçekten sinirlendiriyor. O gerçekten de sinirlendirmiyor. Geçen yaz kendi kız kardeşimin Paris'teki dairesini kullanmasına izin verdiğinde, yatılı okulda aklımı başımda tuttuğunda, karşılığında sadece bir iyilik istediğinde sinirlendirmiyor. Hem de kardeşler arasında iyilik ne ki?

Sonuçta biz bir aileyiz. Kan bağı dışında her anlamda.

Bu da demek oluyor ki Nora benim küçük kız kardeşim gibi olmalı.

Toplantı uzayıp gidiyor. Farklı holdinglere ait rakamlar ve tahminler, önümüzdeki çeyrekler için net önerilerle birlikte sunuluyor. Öğleden sonra geç saatlerde ara veriyoruz ve güvenlik müdüründen iki cevapsız arama görüyorum.

Kahretsin. Anında alarma geçtim. Gözleri tekrar gözümün önünde belirdi ve sesindeki titremeyi duydum. Eğer biri onu korkutmuşsa...

İzin isteyerek onu geri çağırdım. "Rapor ver."

"Hedefimiz iyi. Ama bir süreliğine ortadan kayboldu," diyor Arthur. Sesi kısa ve net. "Central Park'ta koşuya çıktı. Görsel teması sürdürdük ama bizi atlattı. Onu tekrar bulmamız on beş dakika sürdü. Adamlarım şimdi onu dairesine kadar takip ediyor."

"Ne demek, senden kurtuldum?"

"Çok hızlı koştu efendim. Arkasında daha deneyimli iki adamım vardı ama onun ne kadar hızlı koştuğuna hazırlıklı değildik. Sanırım bu en azından kısmen kasıtlıydı. Bir dahaki sefere daha hızlı adamlarımdan bazılarını getireceğim. Bir daha olmayacak."

"Kahretsin," diye mırıldandım. "Ve şimdi onu gözlemlediğinden emin misin?"

"Evet efendim. Apartmanına geri dönüyor. Yaklaşık yirmi dakika içinde orada olur."

"Beni gelişmelerden haberdar edin."

Yönetim kurulu üyelerinden özür dileyip ofisten ayrılıyorum. En hızlı seçenek bir taksiye binmek ve kısa süre sonra trafikte Nora'nın evine doğru yola koyuluyorum.

Yıllardır bir ilişkim olmadı. Zamanım yok. Ama Nora New York'a geleli iki günden az oldu ve şimdiden sanki birinin peşinden koşuyormuşum gibi hissediyorum. İki programı koordine etmeye çalışıyorum.

Araba, apartmanının önünde durdu. Raphaël bana detayları gönderdi ve ekibimin yeri incelediğini biliyorum. Ancak birçok bilinmeyen faktör var. Komşular. Birden fazla giriş ve çıkış. Pencerelelerinden görünen manzaralar.

Güvenlik görevlilerimden biri içeride bekliyor. Madison bana, "Sekizinci kat," diyor. "İçeride."

Apartmanının dışındaki koridorda başka bir gardiyan duruyor. Adı Jason ve ekibe yeni katılmış. Yanakları kızarmış. Onun koşuşturmasına ayak uydurmak zorunda mıydı acaba?

Peki, ne kadar hızlı?

Kapısını çalıyorum. Kilidin döndüğünü ve kapının açıldığını duymam epey zaman alıyor.

Nora spor kıyafetleriyle. Koyu kahverengi saçları atkuyruğu yapılmış, ince çenesi yukarı kalkık bir şekilde bana bakıyor. Açık teni de kızarmış ve bu da onu daha da çekici gösteriyor—

Fark etmemeliydim. Neredeyse öz kız kardeşim gibi.

"Nora," diyorum.

“Batı.” Gözlerini benden öteye, güvenlik görevlisine dikti. “Hey, bir bardak su istemediğinizden emin misiniz?”

Başını salladı. “Teşekkür ederim, hanımefendi. İyiyim.”

“Fikrinizi değiştirirseniz kapıyı çalın yeter.” Bana bakmak için döndüğünde gülümsemesi soluyor ama içeri girmem için kapıyı tamamen açıyor. “Şu bardak suyu ister misiniz?”

“Hayır, yapmazdım.” Dairesi geniş ve modern, yerden tavana pencereleri şehrin muhteşem manzarasını sunuyor. Duvarları zevkli sanat eserleri süslüyor ve açık planlı yaşam alanı şık mobilyalarla döşenmiş. Kısa süreli kiralık dairelerde olduğu gibi güzel bir yer. “Koşuya çıktığını duydum.”

“Demek bu yüzden buradasın.” Nora, koltuğun arkasına yaslandı. Kaslı bacaklarını saran siyah tayt giymişti. “Evet, öyle yaptım. Ve güvenlik görevlilerimi de getirdim. Yanlış bir şey yaptığımı sanmıyorum.”

“Onlardan bir daha kaçmayacağına söz vermiştin.”

“Onlardan kaçmadım,” diye itiraz ediyor. Sonra elini havaya kaldırıyor. “Teknik olarak evet, kaçtım ama onlar benim peşimden koşuyorlardı. Onların bana yetişememesi benim suçum değil bence.”

Onun yanından geçip pencerelere doğru yürüyorum. Karşıdaki daireden, aralarında sokak olmasına rağmen, buradan net bir manzara var. “Rutinlerinizi uyarlamanız veya ayarlamanız gerekiyor. Akşamları perdelerinizi kapatıyor musunuz?”

“Evet. Sizin adamlarınız zaten buraya gelip her şeyi kontrol ettiler.” Kollarını kavuşturmuş, göğüslerini yukarı doğru itiyor ve üzerinde dar, siyah bir tişört var. Bu görüntü dişlerimi sıkıkmama neden oluyor. Kız kardeşim gibi olmalı.

Ama o öyle değil. Ben onu hiçbir zaman o şekilde göremedim.

“Bunu biliyorum.”

“Onlara güvenmiyor musun?”

“Kendime daha çok güveniyorum.” Yatak odasına girip odayı şöyle bir gözden geçirdim.

Oda, dairenin geri kalanı gibi zevkli bir şekilde dekore edilmiş ve büyük bir yatak mekana hakim. Burada sadece bir pencere var ve o da avluya bakıyor. Neyse ki yüksekte.

“Bu biraz fazla özel hayata müdahale değil mi sence?” diye soruyor Nora arkamdan. “Ne arıyorsun sen ki?”

Köşedeki sandalyenin arkasına asılmış bir askılı bluz gözüme takıldı. Yanında siyah bir sütyen asılı duruyordu.

"Kardeşin bana güvendi," diyorum. "İşin ehlileştiriyorum."

"Çamaşır dolabımı karıştırmak mı istiyorsunuz?" diye soruyor alaycı bir şekilde. "Çekmecelerimi açmak mı? Takvimime bakmak mı? Bunların hepsini güvenlik ekibiyle paylaştım zaten. Üstelik çoğunluğu erkeklerden oluşan ve tanımadığım bir ekip. Ve şimdi yirmi dört saat kapımın önünde bekliyorlar."

Çenesi yukarı kalkık, yeşil gözleri benimkilerle buluşuyor. Önceki geceden kalma makyajı silinmiş ve bu onu daha yumuşak, daha genç gösteriyor. Burnunda çiller var ve dudakları sıkıca birbirine kenetlenmiş.

Bu durum onun için gerçekten zor.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Kendilerini size tanıttılar mı? Güvenlik ekibim."

"Evet," diyor. "Ben sorduktan sonra."

"Sizin kendinizi güvensiz hissetmenize neden olan oldu mu?"

"Hayır," diyor. Ama elini ensesine götürüyor. "Onlara ihtiyaç duymaktan nefret ediyorum."

"Evet, anlıyorum. Rafe'nin de senin için bir takımı vardı, değil mi? Buraya gelmeden önce."

"Evet. Bazılarıyla çok iyi arkadaş oldum." Derin bir nefes alıyor. "Sanmıyorum ki sapık beni New York'a kadar takip etsin."

"Düşünme" diyor ama ben söylemediği kelimeyi duyuyorum: Umut. Bunun böyle olmasını umuyor. Bir süre daha sessizce onu inceliyorum. "Numaram sende var. Sana gönderdim. Kendini güvende hissetmezsen kullanırsın. Sebebi önemli değil."

Başını sallıyor ve yüzündeki kırılğanlığın bir kısmı kayboluyor. "Yani dün gece yaptığın gibi gelip de çocuk bakıcılığından şikayet edebilirsin, öyle mi?"

"İşimi ciddiye alıyorum."

"Bunu biraz daha az ciddiye alın," diyor.

Bu, dudaklarımın seğirmesine neden oluyor. "Benim bilmediğim bir kininiz mi var? Aile yadigarı bir eşyayı mı kırdım? Yanlışlıkla evcil hayvanınızı mı ezdim?"

Gözlerini devirdi. "Hiçbiri, çok teşekkür ederim. Yirmi dört yaşındayım. Kendime bakabilirim ve korumalarla nasıl yaşayacağımı biliyorum. Bunu zaten yaptım."

"Sen de onlardan kaçtın mı ve kardeşine kalp krizi geçirtecek kadar korkuttun mu?"

Nora tatlı bir gülümsemeyle, "Çok iyi durumdasın ve hayatının en güzel çağındasın. Kalbin buna dayanabilir," dedi.

"İltifat mı? Dairenizi daha sık kontrol etmeye gelmeliyim."

Kapıya doğru yürüyor. "Yatak odamı zaten bir kez gördün. Bir daha olmayacak."

Evet, bu konuda kesinlikle haklı. Ona gerekenden fazla yaklaşmamam gerekiyor. Kapıya doğru yöneliyorum. Nora beni izliyor, gözleri hala aynı meydan okuyucu bakışlarla dolu.

"Koşulara çıkmayı bırakmayacağım," diyor.

"Size daha hızlı güvenlik görevlileri göndereceğim."

BÖLÜM 3

NORA

West Calloway beni hiçbir zaman sevmemi.

Bunu birkaç farklı nedenden dolayı biliyorum. Her şeyden önce, kardeşimin arkadaşlarından bana asla gülümsemeyen tek kişi o. Sessiz ve ciddi olan James bile bana gülümsedi. Ama West asla gülümsemedi.

İkincisi, bir keresinde ona kur yapmıştım ve beni reddetmişti.

Babamın verdiği bir Noel partisindeydi. Rafe de oradaydı ve tüm arkadaşlarını da getirmişti. Yılbaşından hemen önceydi ve ertesi gün kayak yapmak için Alplere gideceklerdi. Rafe, James, Alexander... ve West.

Henüz on dokuz yaşına girmiştim. Biraz fazla şampanya içmiştim ve saat gece yarısını vurmadan hemen önce cesaretimi topladım.

Şatonun büyük şöminesinin yanında, elinde bir kadeh brendiyle yalnız başına duruyordu ve ben de yanına gittim. Saçlarımın düzgün olup olmadığını kontrol etmek için elimi saçlarımın üzerinden geçirdim... ve birlikte bir içki içmeyi önerdim.

Beni baştan aşağı süzdü, sonra bakışları yüzüme takıldı. Yüzümde sadece bir küçümseme vardı. "Sarhoşsun Nora. Git yat."

Çok utanç vericiydi. Daha önce hiçbir erkekle bir şey başlatmamıştım ama o gece onunla başlattım ve aptalca bir fikirdi. Tek kelime etmeden uzaklaştım, gözlerim yaşlarla doldu.

Aşağılanma bununla da bitmedi. Bir yıl sonra, Alex'e benim yeterince güzel olduğumu ama sıkıcı olduğumu ve asla çıkmayacağı son kişi olduğumu söylediğini duydum.

O zamandan beri West varlığını neredeyse hiç fark etmedi. Sık sık aynı odada bulunmadık, ama her seferinde sanki orada yokmuşum gibi bana bakıp durdu.

Diğer arkadaşları öyle değil. Alexander her fırsatta benimle şakalaşıyor; James korkutucu ama kibar. Ama West öyle değil. Üstelik başkalarıyla birlikte güldüğünü de gördüm.

Yani bunun kişisel bir mesele olduğunu biliyorum. Benimle ilgili bir hoşnutsuzluk duyuyor.

Ve sevilmemeyi sevmediğim için, ona karşılık sevmemeye özen gösterdim. Kibirli. Rekabetçi. Kendini herkesten üstün görüyor. Davranış biçimi, bulunduğu her odanın sahibiymiş gibi.

Bu tür bir özgüven, kibir sınırına yaklaşıyor.

O zamandan beri birlikte geçirdiğimiz zamanlarda, onun neden iyi bir insan olmadığına dair tüm nedenleri listelemek bir hobi haline geldi. Nadiren ve çarpık gülümsemesi. Hiçbir zaman tamamen tıraş olmaması.

Giysileri her zaman sonradan düşünülmüş gibi görünse de, yine de ona mükemmel yakışıyor. Kalın örgü kazaklar ve mokasenler. Kalın kahverengi saçları geriye doğru taranmış, kaşının üzerinden geçen ve onu tanıdığım günden beri var olan o yara izi. Kardeşim pahalı giyinmeyi severken, West her zaman bir tür spor yapmaya hazır gibi görünüyor.

Muhtemelen ne giydiği konusunda hiç düşünmüyor bile ve yine de odadaki en dikkat çekici adam oluyor. Bu çok sinir bozucu.

O beni küçük, genç ve önemsiz hissettiriyor. Sanki hâlâ şöminenin yanında oturup abimin en yakın arkadaşına benimle içki içmek isteyip istemediğini soran ve azar işiten kızmışım gibi.

Ve şimdi bir şekilde dünyanın en büyük şehirlerinden birinde beni güvende tutmanın kendi görevi olduğuna karar verdi. Rafe bana karışmayacağını söylemişti. West'in sadece güvenlik ekibini denetleyeceğini garanti etmişti.

Doğru. Çünkü yatak odama bakmak hiç de samimi bir şey değil.

Ertesi sabah, önceden temin ettiğim devasa kumaş torbasını taşıyarak, iki blok ötede kiraladığım atölye alanına doğru yürüyorum.

Arkamdan iki adam geliyor, West'in verdiği kot pantolon ve lacivert ceketler giymişler. Birinin kızıl saçlarının üzerinde ters takılmış bir beyzbol şapkası var. Onlarla daha önce konuştum. Sam ve Miguel. Sürekli birilerinin beni izliyor olabileceğini hatırlatıyorlar.

Bu durum beni, kimseye anlatmadığım kadar korkutuyor.

Çünkü insanlara söylersem, zaten endişeli olduklarından daha çok endişelenecekler ve ben bunu sevmiyorum. Hayatımın para birimi bu: sevmek. Başkalarını mutlu etmek. Belki de bu yüzden West beni bu kadar rahatsız ediyor.

Onu nasıl mutlu edeceğimi bir türlü çözemedim.

Ve ben bunu her zaman anlarım. Annemi çok mutlu etmek için hangi düğmelere basacağımı tam olarak biliyorum. Örneğin, güzelliği sever. Modellik kariyerimi sever. Başarılarımı sever. Onun ifadelerini ve ses tonunu okumakta ustayım.

On sekiz yaşımdayken, annem benim için hayata geçirmeyi arzuladığı modellik kariyerime yardımcı olması için beni burun estetiğine götürdü. Annem daha ince, hafifçe kalkık burnuma çok sevindi. Babam ise fark etmedi.

En büyük abimin ölümünden sonra anne babam boşandığında, Rafe henüz yatılı okula gönderilmişti. Bu durum, tüm sonuçlarla tek başıma başa çıkmamı gerektirdi. Bağırış çağırışları, tehditleri, talepleri ve mahkemedeki uzun süren uzlaşma sürecini dinledim. O zamana kadar babam, ikinci eşi olacak kadınla çoktan birlikte yaşamaya başlamıştı.

Bir de üçüncü eşim var ve hepsiyle de arkadaş olmaya çalıştım.

Bu konuda iyiyim: tehditkar olmamak. İnsanların sinyallerini bu kadar iyi okuyabildiğinizde onları rahat hissettirmek çok kolay.

Sürekli başkalarını memnun etmeye çalışan ve çatışmadan nefret eden biri olmanın sorunu, hayatın sürekli çatışmadan ibaret olmasıdır. "Suşinin üzerine susam istemedin mi?"den "Arayacağını söylediğin halde aramadığına inanamıyorum"a kadar.

Terapistim Zeina'nın sık sık söylediği gibi, yakın ilişkiler sürekli bir sınır müzakeresidir. Ama bu sınırları koymaktan korktuğunuzda, yakın ilişkiler kuramazsınız. Neredeyse bir yoga pozu gibi eğilmeden olmaz.

Çok defa benden bir şeyler isteyen erkeklerle çıktım. "Gülümse benim için, Nora. Benimle çık, Nora. Öpmeme izin ver, Nora." İsteklerinin sürekli bir bombardımanı bu. Bunu hayatım boyunca duydum; erkeklerden, ailemden, poz verdiğim fotoğrafçılardan. Şunu yap, bunu yap, burada dur.

Kendi duygularımı bastırıyor ve onların istekleriyle beni boğuyor. Tüm erkekleri reddediyorum ve reddetmediğim birkaç erkekle de deneyimlerim pek harika olmadı. Bu yüzden hiç flört etmemek daha kolay, bu da şu an yirmi dört yaşında olduğum ve hayatımın şu iki küçük ayrıntı dışında

yolunda olduğu anlamına geliyor: Hiç aşık olmadım ve hiç cinsel ilişkiye girmedim.

Bu benim en utanç verici sırrım. En yakın iki arkadaşım ve terapistim dışında kimse bilmiyor. Sorulduğunda her zaman, her zaman yalan söyledim. Neden diye sorulması kaçınılmaz olan sorudan daha kolay geliyor.

Ama işler değişecek. Yeni bir şehirdeyim ve yapmam gereken üç şeyden oluşan bir listem var.

1. Moda gösterisinde yarışmak üzere on iki adet birbiriyle uyumlu parça dikin.

2. West Calloway'in gözetimindeki, ihtiyaç duymaktan nefret ettiğim güvenlik önlemlerinden sağ çıkmalıyım. Ayrıca, sapık beni öldürmesin.

3. Yirmi beş yaşına girmeden önce, yani tam yedi ay sonra, bekaretimi kaybetmek.

Şu ana kadar ilkinde epey yol kat ettim. İkincisine gelince, sapık henüz ortaya çıkmadı. New York'taki yeni hayatıma başlayalı dört gün oldu ve nihayet yeniden hafiflediğimi hissediyorum. Sanki korkuyu uçak yolculuğunda geride bırakmış gibiyim.

Bu gece de üçüncüsüne erkenden başlayacağım.

Uçak yolculuğunun yorgunluğu yüzünden yine çok erken uyandıktan ve moda defilesi için tasarım yapmaya başlayacak kadar uykulu olduktan sonra, kişisel düşmanım olan, telefonumdaki bağlantı vaat eden küçük kareyi açtım.

Korkulan tanışma uygulaması.

Son iki gündür bir çocukla sohbet ediyorum. Sevimli, normal, biraz da inek tipli biri. Koşmayı sevdiğini söyledi, bu yüzden biraz da bunun hakkında konuştuk. Uygulamaları nadiren kullanıyorum, ama flört etmeyi denemeye karar verdiğimde oraya gidiyorum.

Onları önceden incelemeyi seviyorum.

O akşam yemek için buluşacağımız yeri belirliyoruz ve günün geri kalanını midemde bir düğümle geçiriyorum. İşte bu yüzden flört etmekten nefret ediyorum. Beklenti ve gerginlik. Hiçbir zaman gerçekten kendim olabiliyormuş gibi hissetmiyorum.

Orada olun. Gerçek sizi görmelerine izin verin. Onlar için rol yapmanıza gerek yok.

Zeina'dan harika tavsiyeler.

Ve bunu yapmak gerçekten çok zor.

Gitme vakti geldiğinde, kapımın önünde iki yeni güvenlik görevlisi vardı. Biri kıvrırcık sarı saçlı, ciddi bakışlı, kendini Madison olarak tanıtan kısa boylu bir kadın; diğeri ise geniş gülümsemeli ve sıkı örgülü saçlı, uzun boylu Amos adında bir adamdı.

"Dışarı mı çıkıyorsun?" diye soruyor bana.

"Evet," diye karşılık veriyorum gülümseyerek. "Ve merak etmeyin; koşmanıza gerek yok."

Ama görünen o ki, bu durum geceyi daha kolay hale getirmeyecek.

BÖLÜM 4

BATI

Ana yemek ile tatlı arasında gelen mesajı alıyorum.

MİCHAEL

O bir randevuda. Adamın kim olduğunu bilmiyoruz. Şu anda acil bir şekilde hakkında güvenlik soruşturması yürütüyoruz.

İçinde bulunduğum konuşmadan izin isteyerek ayrılıyorum ve cevap yazıyorum.

BATI

Ona göz diktin mi?

Güvenlik şefim hemen cevap veriyor.

MİCHAEL

Evet. O güvende.

Belki, ama aynı zamanda düşüncesiz de, bu da bir sorun. Özel akşam yemeğinin ev sahibine selamlarımı ilettim ve hızlı adımlarla Beşinci Cadde'deki daireden ayrıldım. Bir erkekle mi dışarıda? Randevuda mı?

O adam herhangi biri olabilir. New York'ta yeni biri gibi davranan sapık da olabilir. Rafe, adamı yakalamakta epey zorlandıklarını ve bunun iyiye işaret olmadığını söyledi.

Takıntılı, çılgın bir hayran, eğitimli profesyonellerden oluşan bir ekibi alt edebilecek kadar titiz ve zeki birinin profiline uymuyor.

Nora'ya göz kulak olmak tüm zamanımı alacak ve zaten çok az zamanım var.

Arabam zaten kaldırımda bekliyordu. İçeri girdim ve Arthur'un onun son bilinen konumunu GPS'e çoktan girdiğini gördüm. Her şey sorunsuz işliyor ve bunun için şu ankinden daha minnettar olduğum bir an olmamıştı.

"On dakika içinde orada olacağız," diyor Arthur.

"Teşekkürler." Önce onu bir kulüpten çıkarmak zorunda kaldım. Şimdi de bir randevuyu bölmek zorundayım. Bana çok kızacak.

Bu düşünce beni daha da sinirlendirmemeli.

Ama öyle, çünkü onun yanında asla işe yaramaz.

Midtown'daki restorana vardık. Masa bekleyen insanların arasından geçtim. Garson bana zoraki bir gülümsemeyle baktı, ama ben içeride bir arkadaşımın buluşacağını söyledim. Ses tonum herhangi bir soruya davet etmiyordu ve o da akıllıca davranıp bana hiçbir soru sormadı.

Onu hemen göremedim. Pencereden, işe aldığım güvenlik görevlilerinden birini gördüm. Bakışları kesişti ve arkaya doğru başıyla işaret etti.

Ve işte orada.

Nora kırmızı bir elbise giymiş, kahverengi saçları yüzünden uzaklaştırılmış şekilde toplanmış. Doğrudan karşıdaki adama bakıyor. Adamın kum rengi saçları var ve konuşurken elleri hareket ediyor.

Ona, bana hiç göstermediği, içten gelen küçük bir gülümsemeyle bakıyor. Gerçi bunu başkalarına gösterdiğini görmüştüm. Çok hoş, ama aynı zamanda yapmacık da görünüyor.

Masalarına neredeyse varmıştım ki bana baktı.

Kaşları şokla kalktı. Ama sonra dudakları ince bir çizgiye dönüştü. "West. Burada ne yapıyorsun?"

"Akşamınızı kısa kesmem gerekiyor." Adamın sandalyesinin arkasına elimi koydum ve ona bakmadım bile. "Dışarıda bir araba var."

Yanındaki kişi gözlerini ikimize dikti, yüzünde şaşkınlık ifadesi vardı. "Affedersiniz, siz kimsiniz?"

"Onun önemi yok," diyor Nora. "Çok üzgünüm Mark. Sadece bir yanlış anlaşılma."

Ona dik dik baktım. "Hayır. Değil. Bak, Mark, öyle mi? Akşam bitti." Cüzdanımı çıkardım ve masaya birkaç banknot koydum. "Nora. Gidiyoruz."

Gözleri parlıyor ama Mark'tan özür dilerken son derece zarif davranıyor. "Sana sonra mesaj atacağım," diyor ve ellerim yanlarımda yumruk haline geliyor.

Tekrar bana bakıyor, sonra paraya. Nora yanımdan geçene kadar bekliyorum, sonra ona sırtımı dönüyorum.

"Ne halt ediyorsun?" diye tısladı bana doğru. Topuklarının zeminde çıkardığı tıkırtı sesi duyuldu. "Neden buradasın?"

"Ben de size aynı soruyu sorabilirim. Ne düşünüyordunuz?"

"Tüm süre boyunca halkın arasındaydım. Koruma görevlilerimden kaçmadım. Onlardan dışarıda beklemelerini istedim. Bana söylediklerinizi yaptım. Rafe'in bana söylediklerini yaptım."

Kapıyı açıp önümden çıkmasına izin verdim. Serin hava iyi geldi. Öfkesi mi? Daha az hoş. Ama en azından gerçek. Bununla başa çıkabilirim. Yapmacık, kolay gülümsemeler yok.

Bana doğru döndü. "Bunu yapmaya hakkın yoktu. Hiçbir hakkın yoktu."

"O adamı ne kadar iyi tanıyorsunuz?"

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bu seni ilgilendirmez. Mark iyi bir insan."

"Peki. Mark'ı ne zamandır tanıyorsunuz?"

"Şey... üç gün mü?"

Gökyüzüne bakıyorum. Etrafımızdaki yüksek binalar, hiç bitmeyen ışık. "Tanrım, bana yardım et. Kendini koruma içgüdün yok."

"Evet ediyorum."

"Seni bu bölgeden ikinci kez geç saatte almak zorunda kalıyorum. Bir gece bile evde kalmayı deneyemez misin? Sürekli ilgiye mi ihtiyaç duyuyorsun?"

Gözleri parlıyor. "Hayatımdan vazgeçmeyeceğim."

"Senden bunu istemiyorum."

"Evet, öylesin," diyor sert bir şekilde. "Bu gece hiçbir yanlış yapmadım."

Yüzüm taş gibi donuklaştı. "Sen tanınmış birisin, Nora. Aylar önce Times Meydanı'nda bir reklam panosundaydın, Allah aşkına!"

Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Bunu gördün mü?"

"Yapmamak zor." Ailesinin şirketinin sahip olduğu köklü lüks markalardan birinin ürettiği valizin üzerine yarı uzanmış, saçları sanki yataktan yeni kalkmış gibi dağınık ve gözleri doğrudan kameraya bakıyordu.

Her yanından geçtiğimde doğrudan bana bakıyorlardı.

"Kimle çıktığım seni ilgilendirmez."

"Zaten zor olan işimi neden daha da zorlaştırmak istiyorsunuz?"

"Beni güvende tutmak sizin işiniz değil. Bu görev güvenlik görevlilerinize ait ve onlar harika bir iş çıkarıyorlar. Restoranın dışında durup bizi sürekli gözetim altında tuttular. Muhtemelen canları sıkılmıştı."

"Bu benim işim. Kardeşin bunu bana yükledi," diyorum. "O adam herhangi biri olabilir. Seni takip eden kişi de olabilir. Bunu düşündün mü?"

Derin bir nefes aldı. "Hayır, değil. Onunla bir uygulama üzerinden eşleştim."

"Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz," diyorum sert bir şekilde. Çevrimiçi tanışma uygulamalarında mı? Çok, çok tanınmış biri. "Bu ciddi bir durum. Rafe ile de böyle şımarık davrandın mı?"

"Şımarık mıyım?" diye soruyor. "Bana nerede yaşadığını hatırlatır mısın? Fairhaven'ı sen mi inşa ettin? Satın mı aldın? Yoksa miras mı aldın?"

Buruk bir eğlence dudağımı seğirtiyor. İşte orada, diye düşünüyorum. İşte bu, gerçek o. Rafe'in sahip olduğunu sandığı o nazik ve tatlı küçük kız kardeşi değil. "Sana yardım etmeye çalışıyorum."

"Bunu takdir ediyorum. Gerçekten de... sürekli bana ne kadar az yardım etmek istediğinizi hatırlatsanız bile. Ama yine de hayatımı yaşamak zorundayım." Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Yanlış bir şey yapmadım. Bu gece korumaları getirdim ve planlarımı onlara bildirdim. Sizin karışmanıza gerek yoktu."

Bir adım daha yaklaşıp sesimi alçalttım. "İster beğen ister beğenme, belaya bulaştım. Ve sana takıntılı olan her kimse onu yakalayana kadar, benimle baş başa kalacaksın."

"Beni kalçana zincirlemek mi istiyorsun? Yanına mı yapıştırmak istiyorsun? West, yapacak işlerim, görüşmem gereken insanlar, gitmem gereken yerler var." Sanki aramızda mesafe koyması gerekiyormuş gibi bir adım geri çekiliyor. "Tehdidi anlıyorum, inan bana. Ama mektuplar yüzünden hayatımdaki her şeyi değiştiremem. Buraya yeni bir başlangıç yapmak için taşındım."

"Henüz durup durmadığını bilmiyoruz," diyorum. Onu takip eden kişi Atlantik'in ötesinde mi kaldı, yoksa onu buraya kadar takip etti mi?

"Belki de değil." Sesi biraz titriyor ama gözleri öfkeli. "Ama hayatımdan vazgeçmeyeceğim."

“Gece kulüplerinde takılmak ve tanımadığınız erkeklerle çıkmakla geçen hayatınız mı? Hâlâ işe gidebilirsiniz. Her türlü şeyi yapabilirsiniz. Sadece tanımadığınız insanlarla karanlık yerlere gitmeyin, buna onlarla çıkmak da dahil.” Başımı sallıyorum. “Burada biraz daha kalana kadar olmaz.”

“Ama randevuya çıkmam gerekiyor.” Bu sözler, bir itiraf gibi ağzından döküldü.

Gözlerimi kısıyorum. "Bunu yapmak zorunda mısın?"

"Evet. Mecburum."

“Peki bunun sebebi ne?”

“Çünkü pratik yapıyorum.” Yanakları şimdi kızarmış. “Seni ilgilendirmez ama geçmişte pek fazla ilişki yaşamadım. Çok fazla tecrübem yok ve bir gün bir ilişki içinde olmak istiyorum, bu yüzden bu benim için önemli.”

"Pek fazla pratik yapmamışsın," diye tekrarlıyorum.

Yanakları kızardı. Sanki söylediği her kelimeyi geri almak istiyormuş gibiydi. "Hayır, ve bu sapığın beni birkaç ay daha evde tutmasına izin vermeyeceğim. Buraya taşındım çünkü..." Başını salladı ve sanki cümleye devam etmenin bir anlamı yokmuş gibi başka yöne baktı.

“Nedenini biliyorum,” diyorum. “Seçildiğin Moda Gösterisi yüzünden.”

Gözleri tekrar bana döndü. "Bunu biliyor musun?"

“Evet. Kardeşin söyledi. Etkileyici.” Çenemi elimle okşadım. “Nasıl olur da hiç flört deneyimin olmaz?”

“Hiç yok demedim. Yeterince yok dedim.” Kollarını göğsünde kavuşturdu. “O adam gayet iyi bir insandı, sen ise ona kaba davrandın.”

"O da senin kadar iyi kalpli miydi?"

Gözlerini kısarak, "Hayatımın aşkı olabilirdi," dedi.

Bu beni güldürüyor. "Doğru, ve onu benim söylediğim için mi terk ettin? Benim yanımda kendin olmakta hiç sorun yaşamadın. Eğer hayatının aşkı olsaydı, hâlâ birlikte olurdu. Ya da ikiniz, bu olaydan sonra bütün gece telefonda konuşurdunuz. Ben de aranızda bağ kurmak için iyi bir kötü adam olurum."

“Pekala, belki o kadar eğlenceli ya da iyi biri değildi,” diyor. “Ama bu, benim için hala önemli olmadığı anlamına gelmiyor.”

"Flört pratiği yapmanın gerçek bir ilişki bulmanıza nasıl yardımcı olabileceğini anlamıyorum."

“Hayır, sanırım yapmazdınız.” Bana bakmadan uzaktaki insanlara doğru bakıyor. Yüz ifadesi donuk. “Öyleyse West Calloway’in gününü böyle mi bozuyorsunuz? Ona önceden haber vermeden bir randevuya mı çıkıyorsunuz?”

"Bunu kötüye kullanma, başın belaya girer."

"Bana öyle seslenmeyi bırak." Gözleri tekrar parladı.

"Son birkaç gündür tam olarak böyleydin."

“Sadece benim ne yaptığım ve kiminle birlikte olduğumla aşırı derecede ilgilendiğin için.” Arabaya doğru yürüyor ve kapının önünde duruyor. “Beni eve bırakacak mısın?”

Sesindeki rahatsız edici beklenti dudağımı tekrar seğirtiyor. "Eğer rastgele erkeklerle buluşmayı bırakırsan..."

“Söz veriyorum,” diyor ve tıpkı maiyeti olmayan bir kraliçe gibi başını yukarı kaldırıyor, “rastgele erkeklerle randevuya çıkmayı bırakacağım. Bir sonraki adamı da ekibinizin incelemesinden geçireceğim. Ne dersin?”

Yanından geçip arabasının kapısını açtım. Onu başka erkeklerle, başka randevularla hayal etmek, dudaklarımdaki gülümsemeyi yok etti. Ama sadece arabaya binmesi için işaret ettim.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum," diyor ve arabanın karanlığına doğru kayıyor.

Çünkü içimden kesinlikle hayır desem bile, evet demem gerekiyor.

BÖLÜM 5

NORA

Ertesi gün yenilmedim.

Muharebeyi kaybetmiş olabilirim ama savaşı değil. Ve West'in ortaya çıkmasının, oturduğum anda neredeyse kötüye giden bir randevudan beni kurtardığını inkar edemem. Önce teknoloji işinden, kripto paralardan ve ne kadar ağırlık kaldırabildiğinden bahsetti, sonra da eski sevgilisinin de model olduğunu söylemeye başladı.

Sohbetimizden öyle bir izlenim edinmemiştim. Gerçi, onunla sadece birkaç gün önce eşleşmişim ve ihtiyacım olan şey yüz yüze pratik yapmak, mesajlaşmak değil.

Mesajlaşırken nazık olmak kolaydır. Yüz yüze görüşmede samimi olmak daha zordur.

Zeina ile yaptığımız seanslarda sorunlarımın nereden kaynaklandığını tespit etmeye çalıştık.

Arkadaşlarım ve sınıf arkadaşlarım erkeklere karşı çok heyecanlı ve neşeliydi, ben de öyleydim, ta ki denediğimde onların istek ve ihtiyaçlarının etrafımı saran bir kafes gibi olduğunu fark edene kadar. Sanki çok fazla enerji gerektiren ve bir erkeğe karşı duyduğum heyecanı bastıran bir dans gibiydi.

On altı yaşındayken Paris'te bir partideydim. Arkadaşımdan abisi yakışıklıydı ve bütün gece hiçbir şeyden ve her şeyden konuşmuştuk. Çoğunlukla ergenlik çağına özgü gevezelikler ve birkaç beceriksiz şaka.

Elimden tuttu ve beni ikinci kattaki odasına çekti; kendimi onun koltuğunda buldum ve o müzik açarken onu izledim.

Kapıyı arkamızdan kilitledi.

Kötü bir çocuk değildi. Benden sadece bir yaş büyüktü. Uzun süre öpüştük, ıslak, sıcak ve bir bakıma hoştu, her ne kadar viski gibi koksa da. Ama kıkırdayarak geri çekildiğimde, gözleri arzuyla yanıyordu.

Bana sanki tüm dünyayı ellerimde tutuyormuşum gibi baktı. Onun gecesini ya güzelleştirebilirdim ya da mahvedebilirdim.

Yanlış bir hareket yapsaydım onu hayal kırıklığına uğrattırdım. Ve insanları hayal kırıklığına uğratmak ölmek gibiydi. Benim gibi ebeveynlerle, bir çocuk için bu başıma gelebilecek en korkunç şeydi ve bu korku yeniden kendini gösterdi.

Hissettiğim tüm heyecan ve arzu o anda yok oldu. Beklentilerin, baskının ve dilimden çıkamayan, çıkmak istemeyen kelimelerin ardında soldu. Biraz daha beklessek nasıl olur? Biraz daha yavaşlasak nasıl olur? Ya da...

O banyoya gitti, ben de penceresinden gizlice terasa çıktım. Partiyi tamamen terk edip eve gitmek için taksi çağırdım. Sonra annemle paylaştığım 16. bölgedeki daireye gizlice geri döndüm ve kalbim gümbür gümbür atarken uyuyakaldım.

Bundan sonra çoğu zaman hayır dedim.

Hayır, hayır, hayır. Teşekkür ederim, hayır. Lütfen hayır. Teşekkürler ama hayır. Yirmi yaşındayken flört etmeye çalıştığım da, ilk randevuda adam çok hoştu, ama iki gün sonra mesaj atıp akşam yemeği için evine gelmek isteyip istemediğimi sordu. Ben hala ondan hoşlanıp hoşlanmadığıma karar vermeye çalışıyordum, o ise beni çoktan dairesine davet etmek istiyordu.

Yirmi bir yaşındayken, manken arkadaşımın inek tipli kardeşi bana çıkma teklif ettiğinde, tekrar deneme zamanının geldiğini düşündüm. Londra'da ikinci, gayet güzel bir randevudayken, apartmanımın dışındaki tuğla duvara yaslanarak beni ıslak bir öpücükle şaşırttı. Sonra gözleri parıldayarak içeri girebilir mi diye sordu.

Sabahın erken saatlerinden bahsettim ve koşarak uzaklaştım.

Ve nihayet, geçen yıl yirmi üç yaşındayken, internetten terapi ararken Zeina'nın muayenehanesini buldum. İki saatlik bir seansta ona ne kadar başarısız olduğumu anlattım, o da bana nazik bir gülümsemeyle bir mendil uzatıp "Bunu gelecek hafta tekrar yapalım" dedi.

Çünkü normalde bastırduğınız tüm duyguları hissetmek için para ödemek harika bir eğlence. Çok keyifli.

Kararını vermesi iki seans daha sürdü ve bu karar üzerime bir tırpan gibi indi. İlişkileri sadece sizden bir şeyler alan şeyler olarak görüyorsunuz. Boyun eğiyorsunuz, çünkü eğer boyun eğmezseniz ilişkinin kopacağına inanmışsınız. Ama kopmayacak.

Evet diyebilir ve sonra fikrinizi değiştirebilirsiniz.

Hayır diyebilirsiniz ve bu sizi ya da onları öldürmez.

Sınırları belirleyebilir ve uzlaşabilirsiniz.

Görünüşe göre o bana benden daha çok inanıyor, çünkü ben inanamıyorum. Tartışmalardan, çatışmalardan veya hayal kırıklıklarından hoşlanmıyorum.

Ertesi gün annemin arayıp neredeyse otuz dakika boyunca kardeşimle yaşadığı hayal kırıklıklarını bana anlatması gibi. Konuşmayı dört kez nazikçe bitirmeye çalıştım, sonunda bana nasıl olduğumu sordu. İki koruma eşliğinde daireden ayrıldıktan sonra vedalaştık.

Yine Madison ve kıvrık saçlı, pembe yanaklı Sam adında bir çocuk. Uzun boylu ve köpek yavrusu gibi bir havası var. Biraz sıska ve patileri çok büyük.

Önümüzdeki birkaç ay boyunca çalışma alanım olacak yere doğru yürürken beni takip ediyorlar. Dairemin yakınındaki bir atölyede bulunan bir düzineden fazla çalışma masasından birini kiralıyorum. Koleksiyonum üzerinde çalışmak için elimden gelen tüm zamana ihtiyacım var.

Moda Sergisi'nde sadece on iki tasarımcı yarışabiliyor. Tasarımlarımı anonim olarak çevrimiçi gönderdikten sonra seçildim ve şimdi son koleksiyonu mükemmelleştirmek ve bir araya getirmek için iki aydan az bir sürem var.

Jüri üyeleri sektörün önde gelen isimleri olacak ve kim olduğumuzu bilmeden bizi değerlendirecekler. İsimlerimizi, etnik kökenlerimizi, geçmişimizi, yaşımızı veya cinsiyetimizi bilmeyecekler.

Orada olmaktan daha çok istediğim hiçbir şey olmadı.

Bu şekilde birçok yeni tasarımcı keşfedildi ve ben de onlardan biri olacağım. Tasarımlarımın gücüne dayanarak. Soyadıma veya kardeşimle olan bağlantıma dayanarak değil.

Rafe'in özellikle destekleyici olduğunu söylemiyorum. Moda okuluna girdiğimde "aferin" dedi, ama sadece hayali olan bir çocuğa gösterilen türden bir destekti bu.

Moda Sergisi'ne başvurduğumda, ona söylemeden yaptım. Kabul edildiğimde ve New York'a taşınacağımı söyledüğimde, bunu benim küçük hobim olarak adlandırdı. Er ya da geç aile şirketine geri döneceğimi, her gün bir ofiste çalışacağımı ve rakamlara onun gibi bakacağımı varsayıyor.

Bu ben olmayacağım. Bunu ona henüz söylemedim, çünkü yine söylüyorum, çatışma. Sınırlar.

Tıpkı menajerime veya anneme modellik yapmayı bıraktığımı söylemediğim gibi. Bu, annemin beni ilk seçmelere götürdüğü ve işi alırsam çok mutlu olacağını söylediği on beş yaşımdan beri yaptığım şey.

O zamandan beri Maison Valmont için bir sürü kampanyada yer aldım. Babamın kurduğu, şimdi kardeşimin yönettiği ve dünyanın en büyük lüks markalarının çoğuna sahip olan şirket. Hepsinde kampanyalarda yer aldım. Annem, Montclair ailesinden birinin Montclair'e ait markalar için fotoğraf çekirtmesi fikrinin harika olduğunu söylüyor.

Ama ellerimin arasında kumaşın, parmaklarımın altında da bir çizim defterinin hissini istiyorum. Sadece kendim için çalışmak istiyorum.

Tasarım yaparken başkalarını umursamıyorum. Benim için önemli olan giysi ve onu giyecek kadın.

Bu kutsal bir şey.

Ortak atölyeye vardığımda, salonda takılan birkaç tasarımcıya başımla selam verdim. Resepsiyon masasının arkasında parlak yeşil bir elbise giymiş bir kadın vardı ve ona gülümsedim.

“Merhaba. Ben Eléanore,” diyerek elimi uzattım.

“Biliyorum.” Bana geniş bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Diana. Memnuniyetle. On iki numaralı masadasınız. Size göstereyim.” Ayağa kalktı ve uzaklaştı. “Büyük, güzel pencerelerin hemen yanında.”

“Aa, bu harika. Bol bol doğal ışık var.” Dev kumaş çantamı omzuma astım ve onu takip ettim. Sam ve Madison'a şöyle bir baktı ama onlar çalışma alanının dışında kaldılar. Sam, bir ikinci el eşya satış standının posterine ilgi gösteriyormuş gibi görünüyordu.

Diana'nın peşinden vızıldayan odaya giriyorum. Birkaç dikiş makinesinin sesi yankılanıyor. “Bu sabah sizin için bir teslimatımız oldu,” diyor omzunun üzerinden. “Onu suya koyup çalışma masanıza bıraktım.”

“Bir teslimat mı?” Adımlarım yavaşladı ve sonra onu gördüm. Boş tezgahın üzerinde duran devasa, abartılı çiçek buketi.

“Çok güzel değil mi? Hepimiz ona göz dikmiştik.” Bana göz kırptı. “Sevgilin mi var?”

Bayılacak gibi hissediyorum. "Evet," diyorum. "Öyle bir şey."

"Pekala, yerleşmeniz için sizi yalnız bırakıyorum."

Gülümsemem yüzümde kalıyor ve o masasına dönerken ona başımla selam veriyorum. Diğer tasarımcılardan bazıları bana meraklı bakışlar atıyor. Hepsine gülümseyerek karşılık veriyorum ve çiçekler ısırabilirmiş gibi yavaşça, adım adım, çalışma masasına doğru yürüyorum.

Ekli bir kart var.

Ona dokunmayacağım. Dokunamam. Paris'teki ilk üç mektuptan sonra, onları açmayı bıraktım. Hepsini kardeşimin güvenlik ekibine gönderdim. Ama mektup yarı açık ve kelimeleri gayet net görebiliyorum.

New York güzel, değil mi?

İmzalı değil. Hiçbir zaman imzalı olmazlar, ama kimin gönderdiğini biliyorum. Bugün işe başlayacağımı, burada olacağımı nereden biliyordu?

Masamdaki güzel dikiş makinesine bakıyorum. Etrafımdaki insanlara, tanışmak için çok heyecanlandığım, tanımak için sabırsızlandığım, kabul edilmek için sabırsızlandığım insanlara.

Gözlerimi kapatıp birkaç derin nefes alıyorum, sonra Sam ve Madison'ı çağırıyorum. West'i işin içine karıştırmamalarını rica etmek istiyorum ama bunun boşuna olduğunu biliyorum. Son zamanlarda yaptığım her şeyin, görünüşe göre, başkalarını da içermesi gerekiyor.

Beni zaten olduğundan daha da büyük bir baş belası olarak görecektir. Başkalarına rahatsızlık vermekten nefret ediyorum. Başkalarını rahatsız etmekten nefret ediyorum.

Çılgılık atmak istiyorum.

Kendimi kollarımın arasına alıp gözyaşlarımı inatla tutmaya çalışıyorum. Kardeşim, beni takip eden kişinin Aralık ayında birkaç kez buluştuğum biri olduğuna inanıyor. Mektuplar kısa süre sonra başladı, ardından mesajlar ve anonim DM'ler. Arada sırada da fotoğraflar.

Şimdi de sapık beni New York'a kadar takip etmiş mi?

Kumaş dolu büyük çantamı kaldırıp Sam'in taşıma teklifini reddettim. O zaten büyük bir plastik poşet içinde buketi kolunun altına sıkıştırmıştı, Madison ise telefonda haber veriyordu.

Gözyaşlarımı zor tutarak, onların önünden geçip daireye doğru yürüyorum. En son istediğim şey ikisinin de bunu görmesi. Muhtemelen bunu da West'e bildirecekler. Eminim şu an yaptığım her şey West'e bildiriliyor.

Zaten bir sapığım var. Komik olan şu ki, özgürlüğüm elimden alınmadan önce ona ne kadar az değer veriyordum. Şimdi sürekli gözetim altındayım.

Dairemin kapısından içeri adımımı attığım anda telefonum çaldı. Cevap verdim ve kardeşim Fransızca olarak, "İyi misin?" diye sordu.

"Evet. Sadece çiçekler ve bir nottu." Derin bir nefes alıyorum. "Biraz sarsıldım. Ben sanıyordum ki..."

"Biliyorum. Ben de öyle umuyordum. West yolda." Rafe'in sesi gergin. "Bu herif senin nerede çalıştığını ve muhtemelen nerede yaşadığını biliyor. Bunu nasıl bu kadar çabuk öğrendiğini bilmiyorum ama bunun değişmesini istiyorum."

"Değişmiş mi? Daha yeni geldim buraya." Üzüntüye karşı gözlerimi kapatıyorum. Korkunun geçtiğini sanıyordum. "Ve yaşadığım yeri, ve şurayı seviyorum—"

Rafe, "West'in yeri bir kale gibi," diyor.

"West'in yanına taşınmamı mı istiyorsun?"

"Evet, ve bu tartışmaya açık değil." Yaşlarımız arasında çok büyük bir fark yok ama son birkaç yıldır aramızda uçurum varmış gibi hissediyoruz. Babamız öldükten sonra Maison Valmont'un kontrolünü ele geçirmek için mücadele etmek zorunda kaldı. Sonunda CEO pozisyonunda ama yönetim kurulu onu bu pozisyonu korumak için çalıştırıyor. "Nora, lütfen," diyor İngilizceye geçerek. Bir ebeveynin İsviçreli, diğerinin Amerikalı olması, konuşmalarımızı iki dil arasında sürekli bir müzakere haline getirdi. "Annem de endişeli. Hepimiz endişeliyiz. Bu sonsuza kadar sürmeyecek. Benim adamlarım West'inkilerle çalışacak ve bu pisliği bulacağız."

Bunu son birkaç aydır söylüyor. Ancak görevlendirdiği özel müfettişler henüz bir şey bulamadı. Her şey sonuçsuz kaldı.

Sesindeki endişe beni ikna etti. Kolay lokma olmaktan ne kadar nefret etsem de, kabul ettiğimi duydum. "Tamam. Ama kısa bir süre için, değil mi? Ve sadece West kabul ederse. Eşyalarımı toplamak için biraz zamana ihtiyacım var."

Rafe, "Olacak," diyor. "Bu gece West'in yanında kal. Onun veya korumaların gözünden kaçmanı istemiyorum." Sonra telefonu kapatıyor ve hattın diğer ucunda sessizlik hakim oluyor.

Midem düğümleniyor. Kabul edecek mi? Yani henüz bu konuda konuşmadılar mı?

West zaten beni masum durumlardan "kurtarmak" zorunda kaldığı için sinirli. Çok baskıcı ve sinir bozucu derecede yakışıklı, üstelik benden hoşlanmıyor. Şimdi bir de onunla yaşamak zorunda mıyım?
Birbirimizi öldüreceğiz.

BÖLÜM 6

NORA

Birkaç dakika sonra kapıma birisi vurdu. Kapıya varmadan kolun şıkırtısı duyuldu ve işte oradaydı. West beni baştan aşağı süzdü, gözleri ayak parmaklarımdan başlayıp gözlerimle buluştu. Yüzü taş gibi sert çizgilerle oyulmuştu.

"İyi misin?" diye soruyor.

"Evet. Sadece çiçeklerdi."

Davet beklemeden, gözleri odayı tarayarak içeri giriyor. "Orada olmaması gereken çiçeklerdi. İçeri girerken gördüm; güvenlik şefim şimdi onlarda." Üzerinde kendisine mükemmel oturan koyu gri bir takım elbise var ve saçları sanki ellerini defalarca üzerinden geçirmiş gibi dağınık. "Sipariş edildikleri mağazayı bulup kayıt defterlerini alacağız."

Bütün nefesim kesildi, kayboldu ve geriye sadece zonklayan bir baş ağrısı ve sinir bozukluğu kaldı. "İyi oldu. Beni bu kadar çabuk bulduğuna inanamıyorum."

"Ben de bilmiyorum." West kollarını göğsünde kavuşturdu. Vücudunun her çizgisinde öfke vardı. "Rafe'nin bir sızıntısı olabilir."

"Ne?"

"Ekibinden biri, kasıtlı ya da kazara bilgi sızdırıyor. Görünüşe göre bu, şüphelendiği ilk olay değil, sadece seninle ilgili değil." West başını salladı. "Kardeşinin bundan sonraki detayların çoğundan haberdar edilmemesine karar verdik."

"Ona haber verilmeyecek," diye fısıldıyorum.

“Ne yazılı olarak, ne de e-posta yoluyla. Ne konum bilgileri, ne planlar, ne de güvenlik ekibimin yapılanması hakkında bilgi vermeyeceğim.”

Üşüyorum. "O zaman beni New York'a kadar takip etti."

“Görünüşe göre öyle yapmış.” West’in gözleri kısıldı. “Yani bu gece benimle birlikte yaşamaya başlayacaksın gibi görünüyor.”

"Bana bilgi verildi."

Kaşını kaldırıyor. "Sesindeki mutluluk nefesimi kesiyor."

"Sen de bundan mutlu olamazsın herhalde," diyorum. "Senin evin çok uzakta, değil mi?"

“Bir saat kadar. Long Island'da.” West, tezgahın üzerine bıraktığım desen kitaplarından birini kaldırıp sayfalarını karıştırıyor. “Zamanlama... ideal değil. Bu akşam bir parti veriyorum. Mekan tıklım tıklım dolu olacak.”

"Parti mi veriyorsunuz?"

Bana bakıyor. "Şaşırmış gibisin."

“Rafe, Alex ve James’in birlikte verdiğiniz partileri duydum. Bir keresinde bir villayı darmadağın etmemiş miydiniz?”

Gözlerinin etrafındaki gerginlik azalıyor. "On dokuz yaşındaydık."

"Artık daha iyisini bilecek yaşıyım."

“Annemle babam öyle düşünüyordu. Hayır, öyle bir parti vermeyeceğim. Ama ergenlik dönemimdeki tüm hatalarımı bildiğinizi duymak güzel.”

Bu beni alaycı bir şekilde güldürüyor. "Hepsi değil. Eminim Rafe çoğunu sansürlemiştir."

“Tanrıya şükür.” Saatine baktı. “On beş dakika kadar sonra yola çıkmalıyız. Bavullarınızı hazırlayın.”

“Burada da aynı derecede güvende olmaz mıydım? Birkaç saat bu koltukta oturup, etrafım korumalarla çevrili olsa? Parti bitince size katılabilirim.”

West kollarını göğsünde kavuşturuyor. Böyle iri yapılı, bu mekan için fazla iri ve böyleyken iyi görünmesinden nefret ediyorum. "Seni sürekli hareket halinde ve tahmin edilemez tutmalıyız."

Ciddi biri ve bu ciddiyet midemi bulandırıyor. Kurtulduğumu sanmıştım. Burada güvende olacağımı düşünmüştüm. "Ama o kişi bana çiçek gönderdi. Ölüm tehdidi değil," diye itiraz ediyorum. Zayıf, yarım yamalak bir itiraz gibi geliyor. Korktuğum için kendimden nefret ediyorum.

West, "Nora," diyor. "Bunun için çok heyecanlı olduğumu mu düşünüyorsun? Üstesinden geleceğiz."

"Coşkunun için teşekkürler," diyorum tatlı bir sesle ve mutfak tezgahından uzaklaşıyorum. Yatak odasına doğru yürüyorum. "Kendini evinde hisset" sözleri dilimin ucunda dans ediyor ama söylemiyorum. Hiçbir şey söylemiyorum. O oturma odasında kalıyor ve ben yatak odamın kapısını sıkıca kapatıyorum.

Ve sonunda derin bir nefes aldım. Gözlerimin arkasında sıcak gözyaşları birikti. Bu yeni bir başlangıç olmalıydı. Yeni bir başlangıç. Ama o güzel buket, yumuşak yaprakları ve narin kokusuyla, tüm bunları paramparça etti.

Ona kadar sayıyorum, sonra titreyen ellerimle işe koyuluyorum. Daha geçen gün bütün elbiselerimi askılara astım, şimdi hepsini tekrar paketlemem gerekecek.

Sinirlerim derimin altında bir akım gibi akıyor. Annemin doksanlarda giydiği eski kadife elbiselerden birini kapıp yatağın üzerine atıyorum. West'in verdiği parti için idare etmek zorunda kalacağım.

Kapının hemen öbür tarafında.

Güzelliği fena değil ama sıkıcı. Çıkmak isteyeceğim son kişi olurdu. Bunların hepsini, kendisinin ve Rafe'in en iyi arkadaşlarından biri olan Alexander'a da söyledi. Geç saatlerdi. Balkonda duruyordum ve onları Como Gölü kıyısındaki bahçede durdukları yerden duydum. İkisi de içki içmişti, sesleri alçak ve eğlenceliydi.

Ama onlar taşıdılar.

Alex bana bekar olup olmadığını sordu. Rahat İskoç aksanıyla söylediği bu soru, sanki laf arasında geçirilmiş gibiydi.

West kıkırdadı. O sesi bugüne kadar hatırlıyorum. Kıkırdaması ve ardından gelen derin sesi. Gayet güzel. Sıkıcı. Son kişi.

Ama bunu asla unutmadım. Kendini beğenmiş, kibirli bir adamdı.

Elbiseyi başımdan geçirip fermuarını çekiyorum. Bu elbiseyi her zaman çok sevmişimdir. Kolsuz, V yakalı ve dizlerime kadar vücudumu saran bir elbise.

Şu an üzerimde zırh varmış gibi hissediyorum. Alçak topuklu ayakkabılarımı giyip aynaya bakıyorum. Makyajım bozulmamış, ama rujumu tazeliyorum ve saçımı tarıyorum. Şimdilik idare etmek zorundayım.

Büyük çantalarından birine kıyafetlerimi atmaya başlıyorum. Katlamıyorum, sadece içine tıkıyorum.

Bu istediğim şey değildi. Bunların hiçbirisi istediğim şey değildi.

West'in malikanesinde kalma düşüncesi midemi bulandırıyor ve öfkemle çatışıyor. Bu sapık, beni rahatsız etmekten bir türlü vazgeçemeyen bu yabancı, yine günlük hayatımı değiştiriyor. Bu çok adaletsiz.

Sonunda kapıyı açtığımda, West'in gözleri bir anlığına irileşti, sonra yüzü her zamanki kayıtsızlık ifadesine geri döndü. "Uygun görünüyorsun..."

"Vay canına. Tüm kadınlara böyle mi iltifat ediyorsunuz?" diye soruyorum.

"Sadece en yakın arkadaşımın kız kardeşi olanlar." Çantamı almak için uzandı ama ben bir adım geri çekildim.

"Bunu taşıyabilirim."

"Gerek yok." Yaklaşıp elimden alıyor. "Al."

Apartmandan çıkış yolunu o gösteriyor. Hemen dışarıda iki güvenlik görevlisi var ve onlar da arkamızdan geliyorlar.

İkisine de başımla selam verdim. Bu dünyanın en sıkıcı işi olmalı. En azından çalışırken podcast dinleyip dinlemediklerini sormalıyım. Beni sıkıcı bir şekilde izlerken sesli kitapları bir solukta dinlerlerdi herhalde.

West ile aramdaki sessizlik yoğun ve rahatsız edici. Asansör yolculuğu sonsuza dek sürüyor, benim doğduğumdan daha uzun ve sonunda lobiye çıktığımızda rahat bir nefes alıyorum.

Arabası yine dışarıda, şoför koltuğunda da o tanıdık, nazik görünümlü yaşlı adam var. Bana gülümsüyor, ben de ona gülümsüyorum.

West, kendisinden daha iyi personel işe alıyor gibi görünüyor. Bunun onun için bir dezavantaj mı yoksa avantaj mı olduğunu bilmiyorum.

Arka koltuğa geçtiğimizde, West sonunda sessizliği bozuyor.

"Bak, bunun ikimiz için de ideal bir durum olmadığını biliyorum," diyor. "Ama en azından bu akşam iyi geçiniyormuş gibi görünmemiz gerekiyor. Oradaki insanlar seni tanıyacak."

Ne cüret! Ondan uzaklaşmak için pencereye dönüyorum. Ama bu küçük alanda kaçacak yer yok. "Nazik olabilirim. Ve 'beni tanıyor musun?' derken ne demek istiyorsun?"

"Ünlü bir modelsiniz," diyor alaycı bir şekilde. "Ama siz aksini düşünüyorsunuz galiba."

"Ben ünlü değilim."

"Öyleyse tanınmış mı? İstedığınız kelimeyi seçin. İnsanlar sizin Montclair'li olduğunuzu biliyor."

Acaba onun için de aynı şey geçerli mi? Nereye giderse gitsin, insanlar onun bir Calloway olduğunu biliyor. Calloway'in ta kendisi. Her neslin her

şeye sahip olan bir varisi olur ve o da bu neslin varisi. Kıskanç kuzenleri ve kardeşleri mutlaka pusuda bekliyor olmalı. Onu sürekli hedef haline getiren bir soyadına sahip olmanın hem nimeti hem de yükü.

Bu, ortak noktalarımızdan biri olabilir.

"Ne tür bir parti veriyorsunuz?" diye soruyorum.

West'in sesi alçalıyor. "Bu bir bağış toplama etkinliği. Orada... konuşmam gereken insanlar olacak."

"Bu akşam iş görüşmesi mi yapıyorsunuz? Özel mi, iş görüşmesi mi?"

Bir an sessiz kalıyor. "İkiniz de. Tam yanımda olmanıza ihtiyacım var. Vardığımızda muhafızlar aralarına karışacaklar ve sizin bir kol mesafesinden daha uzakta olmanızı istemiyorum."

"Takipçimin bir saatten kısa sürede sihirli bir şekilde partinize davetiye almış olması imkansız," diye itiraz ediyorum. "İkimiz de bunun farkında olalım."

Bana doğru baktı, gözlerinde bir tür keyif vardı. "Karşılık vermeni seviyorum. Ve hayır, muhtemelen değil. Ama risk almak istemiyorum."

Araba, ortasında karmaşık bir C harfi bulunan iki büyük, süslü demir kapının önünde yavaşlıyor. Araba yavaşça ilerlerken kapılar açılıyor.

Ve işte Fairhaven.

Calloway ailesinin bir asırdan fazla süredir ev olarak kullandığı evi daha önce hiç görmemiştim. West'in ünlü atası, her şeyin başlangıcı olan Calloway, bu evi Altın Çağ'da Kuzey Kıyısı'nın ünlü Altın Sahili'nde inşa ettirmişti.

Fairhaven, King's Point'in en uç noktasında, Atlantik Okyanusu'nun hemen kıyısında yer almaktadır.

Ev, uzun ve aydınlık bir araba yolunun sonunda yer alıyor. Tamamen kırmızı tuğladan, beyaz sütunlardan ve yeşil sarmaşıklardan oluşuyor ve birkaç kat yüksekliğinde.

Bir zamanlar Amerika'nın en zengin ailesi olan bir ailenin mirasının kanıtı niteliğinde olan bu yapılar, New York sosyetesinin Kuzey Kıyısı boyunca birbiri ardına malikaneler inşa ettiği döneme ait. Günümüzde bunların çoğu günümüze ulaşmadı. Kalanlar ise müze, otel, üniversite kampüsleri olarak hizmet veriyor. Çok azı hala özel mülkiyette bulunuyor.

Arthur arabayı Fairhaven'ın çift kanatlı kapılarına çıkan ana merdivenlerin hemen önüne park ediyor. Ev yakından bakınca daha da büyük görünüyor. Simetrik, bakımlı, büyüleyici. Çakıllı yola adım

atıyorum. Merdivenlerin kenarlarında meşaleler yanıyor ve içeriden müzik yükseliyor.

"Fairhaven'e hoş geldiniz," diyor West yanımda.

Omuzlarımı geriye doğru attım. Evi misafirlerle dolup taşacak. Şimdiden bazılarını görebiliyorum, açık kapıdan dışarı çıkıyorlar, büyük, beyaz çerçeveli pencerelerin arkasında hareket ediyorlar.

Giriş holüne doğru yürüyoruz. Beyaz mermer fayansların topuklarımın altında hafifçe yankılanan sesi, canlı müzik ve sohbetin gürültüsüyle bastırılıyor. Tavan kemerli, yüksek ve giriş holünün her iki tarafında da görkemli merdivenler kıvrılıyor.

Birkaç kişi bize döndü. West'e gülümsediler, birkaç selamlaşma oldu, "Neredeydin?" diye sordular. Ben de onun yanında en iyi gülümsememi takındım. Yıllar içinde modellik yaparken öğrendiğim bir şey bu: Gülümse. Mutlu görün. Kimseye rahatsız olduğunu, üzgün olduğunu veya acı çektiğini belli etme. Kimsenin seni görmesine izin verme.

Ne görmek istiyorlarsa onu görsünler.

West tokalaştıktan sonra geniş oturma odasına doğru ilerledi.

"Burası senin evin mi?" diye fısıldadım yanına. Fairhaven'ı miras yoluyla aldığını biliyordum ama bu kadar büyük olduğunu fark etmemiştim. Oturma odasının ortasında, etrafı içki içen ve sohbet eden insanların çevrelediği, süslü bir taş şömine var.

"Size daha sonra detaylı bir tur düzenleyeceğimden emin olabilirsiniz."

Sonra olduğu yerde durdu. Bakışlarını odanın diğer tarafına, iki cumbalı pencerenin altında bir futonun üzerinde oturan bir kadına çevirdim. Elli ya da altmış yaşlarında olabilir; tahmin etmek zor. Kahverengi saçları West'inkinden biraz daha açık bir tondaydı.

Ve doğrudan bize bakıyor.

Etrafında benim yaşındaki bir grup kadın var. Farklı etnik kökenlerden ve hepsi de çok güzel giyinmiş. Bazıları oturuyor, bazıları ayakta. Sanki bir kraliçe sarayında hüküm sürüyor gibi görünüyor.

"Annen mi?" Sanırım. Benzerlik çarpıcı değil ama var. Ve West'e bakarak geçirdiğim zamanı asla yüksek sesle itiraf etmem.

"Evet." Bana aşağıdan bakıyor ve ifadesinde bir gerginlik var. "Flört pratiği yapmak mı istedin?"

"Şey, evet. Bunu size söylemiştim, değil mi?"

"Kesinlikle öyle yaptın." Tekrar odanın karşısına baktı. Annesi şimdi ayağa kalkmış ve bize doğru yürüyordu. Eğlendirdiği kadınlar cumbalı

pencerelerin yanında duruyorlardı. Birçoğu West'e şüpheyile bakıyordu.

"Bunu benimle birlikte çalışın," diyor. "Şimdi."

"Kendin ol... yani, birlikteymişiz gibi davranalım mı demek istiyorsun?"

"Evet," diyor gergin bir şekilde. "Sen daha çok çıkmak istiyorsun, ben daha az çıkmak istiyorum. Bu gece birbirimize yardımcı olalım."

Gözlerimi kırıştıtararak ona baktım. Viski rengi gözleri bana bakıyordu, sol kaşındaki yara iziyle birlikte, ve birdenbire nefes almakta zorlandım. West ile çıkıyormuş gibi yapmak...

Bir zamanlar aptalca, çocukça bir ergenlik aşkı yaşadığım adam, ta ki o bu aşkı botunun altında ezene kadar. Çok sıkıcı dedi. Asla çıkmayacağım son kişi.

"Lütfen deyin," diyorum ona.

West'in gözleri eğlenceyle parlıyor ve bir santim daha yaklaşıyor. "Lütfen, Nora."

"Bunu hiç sormayacağını sanmıştım." Kolumu onun koluna geçirip annesine doğru döndüm.

BÖLÜM 7

BATI

Cordelia Calloway'in bir görevi var. Bu, ölçülü adımlarından ve hesapçı bakışlarından belli oluyor. Nora ile bana alçak sesle, değerlendirci bir bakış atıyor.

Gülümsemesi keskin. "West. Başardın."

"Elbette. Anne, bu Eléanore Montclair. Kardeşi Raphaël'i tanıyorsun zaten. Nora, bu da annem Cordelia."

"Sizinle tanışmak bir zevk." Nora annemin elini sıktı. "Bu çok güzel bir ev."

"Memnuniyetle." Annenin sesi az öncekinden daha sıcak. "Raphaël ile yıllar içinde birçok kez tanıştım. Ailesiyle tanışmak çok güzel."

"Nora az önce New York'a taşındı." Kolumu beline doladım ve o da uzaklaşmadı. Gözünü bile kırpmadı. Tanrıya şükür. "O benim randevum."

"West, biriyle görüştüğünü bilmiyordum."

Nora'ya aşağıdan bakıp alaycı bir ses tonuyla, "Benimle çıkmayı kabul etmesi biraz zaman aldı," dedim.

"Beni yordun," diyor yapmacık, sevimli bir gülümsemeyle.

"Bu harika bir haber," diyor annem, sanki hamilelik haberi vermişiz gibi. Sesinde bir samimiyet var ve Tanrı bilir, muhtemelen Montclair-Calloway evliliğinin ne kadar harika olacağını düşünüyor.

Malikanenin güvenliği sağlanmış ve kraliyet ailesini bile kıskandıracak bir düğün düzenlenmiş.

“Umarım bu akşam burada keyifli vakit geçirirsiniz. Ve West, canım, vaktin olduğunda seni birkaç kişiyle tanıştırmak istiyorum.”

Elim Nora'nın elbisesinin kadifesine yapışmış durumda. "Belki sonra," diyorum. "Önce Nora'yı herkese göstereceğim."

Gözlerini kıstı. Çok küçük bir ayrıntıydı ama hayır cevabımı anladı. "Elbette. Keyfini çıkarın canım. İkiniz de."

Yürüyerek uzaklaşıyor ve bizzat kendisinin seçtiği kalabalığın arasına karışıp kayboluyor. Çok geçmeden biri onu yeni bir sohbeta çekiyor.

Tabii ki, Nora ile aramız iyi gitmezse diye, davet ettiği bekar genç kadınlarla sohbet etmemi hâlâ istiyor. Ona müdahalesini istemediğimi, hoş karşılamadığımı ve desteklemediğimi defalarca söylemiş olmamın bir önemi yok.

O ne kadar çok zorlarsa, ben de o kadar çok direneceğim.

Ama Cordelia Calloway, biraz manipülasyona asla hayır demedi. Eminim buradaki en az altı kadın özellikle benimle tanışmam için davet edildi.

Kolum hâlâ Nora'nın etrafına sarılı. Bana döndü ve elim belinin kıvrımını buldu. Topuklu ayakkabılarıyla benden sadece birkaç santim daha kısaydı.

“Şuradaki kadınlar neden bana düşmanımmışım gibi bakıyorlar?” diye mırıldandı.

"Çünkü muhtemelen öyle olduğunu düşünüyorlar."

Dişlerini dolgun alt dudağına geçiriyor ve bu manzara karşısında içimde bir sıcaklık dalgası yükseliyor. Güzelliğinde beklenmedik, eşsiz bir şey var. Tam göğüs kemiğinizin altından hissediliyor.

Ona bakıp da unutabileceğiniz biri değil.

"Bana açıklayın," diyor. "Eğer bu gece bu rolü oynayacaksam, eğer bu gece... sevgili olacaksak... söyleyin bana."

Ona bakmadan geçip gidiyorum. Bu odada çok fazla insan var, çok fazla kulak var ki her şeyi duyabilirler. Bu yüzden yemek odasına açılan kapıya doğru başımı sallıyorum. "Gelin. Size etrafı gezdireyim."

Başını salladı ama gözleri hâlâ kısılmıştı.

"Evet, size açıklayacağım."

"İyi."

Evimin son birkaç günde bambaşka bir hale büründüğünü söyleyebilirim.

Ağaçlarla çevrili giriş yolunda bir araba kuyruğu vardı. Fairhaven'da artık nadiren bu kadar çok misafir olur. Babam öldükten ve annem şehre taşındıktan sonra burası benim. Şimdilik. Eğer şu lanet evlilik kuralından kurtulmanın bir yolunu bulamazsam beş ay içinde kaybedeceğim. Kontrolcü bir piç olan Maverick, ölümünden sonra bile ailenin kararlarını dikte etmeye devam ediyor.

John F. Calloway'e karşı hiçbir zaman bu kadar minnettar olmamış değilim.

Genellikle sessiz olan odalar, kahkahaların ve müziğin hafif bir uğultusuyla dolu, arka planda bir gürültü girdabı oluşturuyor. Terasa ve ötesindeki okyanusa açılan Fransız kapılarının iki yanında bir şampanya kulesi var. Altın rengi sıvının taşıdığı şampanya kadehleri üst üste dizilmiş.

En üsttekilerden iki tane alıp birini Nora'ya uzattım. "Annem," dedim, "oyun oynamayı çok sever."

Nora uzun kirpiklerinin arasından bana bakıyor. "Senin gibi mi?"

"O farklı türden etkinliklerden hoşlanıyor. Sosyal etkinliklerden. Bu bağış toplama etkinliği, yönetim kurulunda yer aldığı bir hayır kurumu için düzenleniyor."

Etrafımdaki insanlar belirsiz bir şekilde tanıdık geliyor ve biliyorum ki, kalabalıklar tarafından kuşatılmamız an meselesi. Hayatımda bu tür şeyler beni bir zamanlar heyecanlandırıyordu. Sosyal oyun, bağlantılar, stratejiler. Gençtim ve kendimi kanıtlamaya hevesliydim.

Sonra babam öldü ve ben Calloway Holdings'in yönetimini devraldım ve her şeyi mahveden Calloway olmamak için gereken her şeyi yapmalıyım. Cal Steel'in iflas etmemesini, aile servetinin çeşitlendirilmiş kalmasını ve binlerce çalışanımızın iyi muamele görmesini sağlamalıyım.

Bundan sonra, Washington'daki son siyasi gelişmeler hakkında ikinci dereceden kuzenimle laf arasında sohbet etmek zaman kaybı gibi geliyor.

"Ama burada olmaktan hoşlanmıyorsun." Bana, görmek istediğimden çok daha fazlasını gören gözlerle bakıyor. "Sen hoşlanıyor musun?"

"Burası benim evim."

"Ne demek istediğimi anlıyorsun. Parti."

"Pek sayılmaz." Babam vefat etmeden önce yıllarca mirasçıyım. Ama o gün çok uzaktaydı, ta ki birdenbire öyle olmayana kadar ve şimdi hepsi bana ulaşmak ve beni etkilemek istiyor. Eski aile veya arkadaşlık bağlantılarını kullanarak valilik kampanyama bağış topluyorlar.

“Hıh.” Şampanyasından bir yudum daha alıp odaya göz gezdirdi. O yumuşak, yardımsever gülümsemesine rağmen gergindi. Ne kadar da güzel bir yalancı. O da burada olmak istemiyordu.

"Bununla bir şey kastediyorsun, değil mi?"

"Hayır, bilmiyorum."

"Evet, öyle."

Gözlerini devirdi ve sakın gülümsemesi bozuldu. "Pekala, öyle yapacağım."

"Söyle bana."

“Sadece hep senin, Rafe'in, Alex'in ve James'in de dünyanın tüm gücüne sahip olduğunuzu varsaydım. İstemediğiniz hiçbir şeyi yapmadığınızı düşündüm.” Omuz silkerek, “Sanırım herkes bir şekilde taviz veriyor.” dedi.

“Burası benim evim. Burada olmasam kötü görünürdü.”

"Doğru. Biliyor musun, annenin sana koca bir harem sunmaya çalışmasının hiçbir açıklaması yokmuş gibi geliyor bana."

Bu beni alaya almaya itiyor. O böyle bir şey istemiyor. Parmağımda bir yüzük olmasını istiyor, hem de adliye töreni tarzında değil. Hayır, annem gösterişli bir düğün istiyor. Tıpkı onun ve babamınki gibi, devasa bir Calloway düğünü daha.

O da benim kadar, vakıf senedindeki maddeyi yerine getirmemi sağlamaya kararlı. Sadece bunu farklı bir şekilde yapmaya kararlı.

“Annem geleneklere inanır,” diyorum. “Miras bırakmayı çok sever, yani bir varis ve bir yedek varis dünyaya getirmemi ister.” Sesim kuru çıkıyor. Bu yarım doğru, ama vasiyetin detayları kamuoyuna açık değil. Ve Tanrı bilir ki annemin en son istediği şey benim herhangi bir mutluluk veya aşk bulmam. Zaten evliliklerde de bulunamaz bunlar. Toplumun yaptığı evliliklerin nasıl olduğunu gördüm.

Her şey bir manipölasyon ve oyun.

Ve eğlenceli olanlardan değil.

"Yani seni biriyle tanıştırmaya mı çalışıyor?" diye soruyor Nora.

"Benimle, kendisinin önceden belirlediği bekar kadınlar arasında bir nevi doğal buluşmalar ayarlamaya çalışıyor."

Kaşları çatıldı. "Ve sen bunların hiçbirine ilgi duymuyor musun?"

“Annem tarafından tanımadığım biriyle bir araya getirilmek mi? Hayır. Bu gece sen benim kalkanımsın, bela. Tıpkı benim de senin kalkanın olduğum gibi.”

"Bana öyle seslenmeyi bırak."

"Sorun mu? Doğru, değil mi?" Açık kapılardan ve terastan içeriye bakıyorum. Güneş çoktan batmış ve okyanus, mülkün sonunda sadece bir karanlık denizi. "Bu şehre geldiğinden beri baş belasısn."

Bütün gece takındığı o yapmacık, rahat gülümsemenin izi bile yoktu. Gerçek halini tekrar görmek bana karanlık bir tatmin duygusu verdi.

"Ben sorun çıkaran biri değilim," diyor. "Sadece hayatımı yaşamaya çalışıyorum."

"Ve benimkinde de kaosa neden oluyorsun," diye yanıtlıyorum. "Ama bu gece müttetikiz ve bir izleyicimiz var." Daha da yaklaşıyorum; kendimi tutamıyorum. "Şu anda o güzel sahte gülümsemeni takmıyorsun."

"Sahte gülümsemem."

"Evet. Bunu sürekli yapıyorsunuz."

"Sen imkansızsın." Şampanyasından bir yudum aldı ve elini boynunda gezdirdi. Bu hareket saçlarını yana savurarak soluk teninin kıvrımını ortaya çıkardı.

Başka yöne bakıyorum.

Tıpkı küçük kız kardeşim gibi, diye kendime tekrar hatırlatıyorum. Şimdi alaycı geliyor kulağa. O her zaman güzeldi ve ulaşılmazdı. Bu gece öyleymiş gibi davranmak hiçbir şeyi değiştirmiyor.

Şampanya kulesinin karşısındaki bir grup insan, bizi açıkça ilgiyle izliyor. Bu tarz partilere neredeyse hiç sevgili getirmem. En azından yıllardır getirmiyorum. Ama işte Nora yanımda.

Sabahleyin görüşmeler olacak.

Kalabalığın arasından ilerlerken, çeşitli konuklarla sohbet etmek için duruyoruz. Nora'yı partnerim olarak tanıtırken, kaşların kalktığını ve fısıltıların başladığını görüyorum. Rolünü iyi oynuyor, doğru anlarda gülüyor ve tanıştığı herkesi kendine hayran bırakıyor. Çoğu insan soyadını tanıyor; erkek kardeşi bu partilere yabancı değil, bu gece burada olmasa bile. Bazıları onu, modellik yaptığı yıllar boyunca yer aldığı kampanyalardan ve reklam panolarından tanıyor.

İş ortaklarımla yaptığım bir görüşme sırasında birbirimizden ayrıldık ve onu birkaç adım ötede, pastırma sarılı hurma tepsisinden tadım yaparken tekrar buldum.

"Yanımda kal," diyorum ona.

"Kendi evinizde, kendi partinizin güvenliğinden mi endişeleniyorsunuz?" Tepsideki şampanyadan bir kadeh daha alıyor. "Eğer

burada kalmam gerekiyorsa, bu hiç de iyi bir şey değil. Rafe buraya kale demişti.”

“Öyle. İnsanlarla dolu olmadığı zamanlarda.” Onu evden çıkarıp terasa götürdüm. Bahar havası serin ve okyanus kokuyor. İskelemizin en ucunda birkaç ışık yanıyor. “Tüm çevre kontrol altında. Dairenizden daha güvendesiniz.”

Kaşını kaldırıp okyanusa doğru başını salladı. "Tüm çevre mi?"

"Evet, deniz mayınlarımız yerleştirilmiş durumda ve son teknoloji ürünü bir balistik denizaltı da teknehanemizden faaliyet gösteriyor."

Dudakları aralandı. "Ne?"

"Muhafızlarım dış çiti ve kıyı şeridini devriye geziyor."

"Aşağılık herif," diye mırıldandı, yüzünü suya çevirerek. Hafif bir esinti koyu saçlarını savurdu, tutam tutam havalandırdı.

Yanımda elim sıkılaşıyor. Haftalarca, gecelerce burada kalacak. Ernest'ten ona benden en uzak kanadı vermesini rica etmem gerekecek. Aramıza mesafe koymalıyım.

Uzayın tüm koridorları.

“West!” Ablam çilek sarısı saçları omuzlarına dökülmüş halde bize doğru yürüyor. “İşte buradasın. Seninle tanışmayı çok istiyordum.”

Nora da döndü. Gülümsemesi geri gelmişti, sanki hiç kaybolmamış gibi, kullanışlı ve çekici. "Merhaba!"

“Merhaba.” Nora'ya elini uzattı. “Cecil bana Mae'nin ona kardeşimin bu akşam bir sevgiliyle geldiğini söylediğini anlattığında inanamadım.”

"Amber," diye uyarıyorum.

"Çok fazla sorum var," diyor Nora'ya.

İkisine de gözlerimi kısarak baktım. "Hayır, yapamazsınız."

“Evet, biliyorum.” Amber bana bir adım daha yaklaştı. “Kütüphaneye gitmelisin. Cecil burada ve sana bir haberi var. Calloway Steel ve bir yatırımcı toplantısıyla ilgili bir şey?”

Lanet olsun. Bu gerçekten önemli olabilir. Terasın kenarında duran en yakın güvenlik görevlisini bulup yanıma gelmesi için başımı salladım. "Bu ikisine göz kulak ol," dedim Sam'e. "Kız kardeşimi ya da... sevgilimi gözünün önünden ayırma."

"Evet efendim," diyor.

İki kadına son bir kez baktım. Biri koyu saçlı, diğeri kıvılc saçlıydı; birbirlerine zar zor gizledikleri bir merakla bakıyorlardı.

Ne kadar büyük belaya bulaşabilirlerdi?

BÖLÜM 8

NORA

Kalabalığın arasından West'in uzun, uzaklaşan silüetini izliyorum. Bu ilginç olacak. Önümdeki kadın benim boyumda ve muhtemelen yaşıtırlarımda da.

Geniş bir gülümsemeyle, "Nora mıydı?" diye sordu.

"Evet, doğru. Amber?"

"Tam olarak o." Yanımdan geçip terasın kenarı boyunca uzanan alçak taş duvara doğru ilerliyor. Elini taşa koyuyor, düşünüyor ve sonra üzerine oturmak için ayağa kalkıyor.

Lüks ipek elbisesiyle.

Amber uzun bacaklarını çaprazladı, topuklarını havaya kaldırdı ve yanındaki yere eliyle işaret etti. "Bana katılmak ister misin?"

Onu hemen sevdim.

Arkamı dönüp Sam'e bakıyorum. O da izliyor, gözlerini Amber'den aşağıdaki karanlık bahçeye çeviriyor. Bundan hoşlanmıyor. Ama belki de bunun bir önemi yok.

Hemen yanına kalkıp kadehimi onun kadehine doğru kaldırdım. "Çok güzel bir eviniz var."

Arabasını benimkine değdirdi. "Teşekkür ederdim ama onu ben yapmadım, ben de dekore etmedim."

Gülerek, "Evet. Tahmin edebiliyorum. Uzun zamandır ailede var, değil mi?" dedim.

"Yüz yılı aşkın bir süre," diyor. "Gerçekten kardeşimle mi çıkıyorsun?"

Şaşkınlığımı gizlemek için şampanyadan bir yudum alıyorum. Onun önünde rol yapmamız mı gerekiyor? Yoksa bu sadece annesiyle mi sınırlı? "Evet, görüşüyoruz," diyorum ihtiyatlı bir şekilde. "Ama... yeni bir ilişki."

Gözleri ışıldıyor. "Yeni mi? Avrupa'da kardeşinle yaşadığını sanıyordum."

"Çoğunlukla Fransa'da büyüdüm, evet, ve üniversite eğitimimi Londra'da tamamladım. Ama annemiz Amerikalı. Yazlarımızın çoğunu burada geçirdik." Boğazımı temizledim. "İş için New York'a yeni taşındım."

Kaşları kalktı. "Ama sen annemin West'e sürekli takıldığı kadınlardan değilsin. Sen farklısın."

"Ben... bunu neden söylüyorsunuz?"

"Öncelikle, burada, bu güzel taş çitin üzerinde, tasarımcı bir elbiseyle oturmuş, şampanya içiyorsun, kayıp bir yavru köpek gibi onun yanından ayrılmak yerine."

Yakın ilişkilerdeki sorunlarımı, randevularda sürekli bana dokunmak isteyen erkeklerden hoşlanmamamı düşünüyorum ve şampanyamı yudumlarken gülümsüyorum. "Eh, ben yapışkan tiplerden değilim."

"Hayır, bunu görebiliyorum. Ama hâlâ West ile çıkıyorsun." Kaşını kaldırıyor. "Söyle bakalım, onunla ilgili en sevdiğin şey ne?"

"Şey," diye başlıyorum ve elimi taş çite yaslayarak arkama yaslanıyorum, "bu harika bir soru. Onun... çalışma ahlakını gerçekten beğeniyorum."

"Ha, ilginç," diyor. "Ben de genellikle bir erkekte ilk dikkatimi çeken şey bu oluyor."

"Çok sadık bir arkadaş," diye itiraf ediyorum. Benim için yaptığı her şeyi aslında Rafe için yapıyor. Bu durum beni ne kadar çıldırtsa da. "Ve bence oldukça kuru bir mizah anlayışı da var."

Onu çoğu zaman benim üzerimden kullanıyor ama bir tane olduğunu kabul etmeliyim.

Amber kadehindeki şampanyayı çeviriyor. "Bu çok diplomatik bir tanımlama."

"Teşekkürler?" Başka bir iltifat bulmaya çalışarak kekeleyorum. Acı verici derecede yakışıklı ama görünüşüne pek önem vermiyor gibi. Korkutucu ve sürekli kaşlarını çatıyor, güçlü biri. Odaya her girdiğinde varlığını hissediyorum.

İnsanı kendine çekiyor.

Ama bunu kız kardeşine söyleyemem.

Yüzünde geniş bir sırırtış belirdi. "Rahatla," dedi ve beni dürttü. "İkinizin gerçekten sevgili olmadığını biliyorum. Tahmin edeyim; buraya anneme karşı bir puan kazanmasına yardım etmek için geldin, değil mi?"

Bir an tereddüt ediyorum. Burada verilecek iyi bir cevap yok, bu yüzden bardağı dudaklarıma götürüp şampanyanın son damlasını da içiyorum.

Amber gülüyor. Sıcak, rahatlatıcı bir ses ve kendi endişelerim, içeceğin verdiği hafif yanma hissiyle birlikte uçup gidiyor. "Merak etme, arkandayım. Daha önce hiç böyle partilere tek başına bir kız getirmedim ve yeni çıkmaya başladığı biriyle bunu yapacağını hayal bile edemiyorum. Ama eğer bu, annemin onu hiç ilgilenmediği kadınlarla tanıştırmaya çalışmasını engellerse, ben buna varım." Gözleri tekrar parıldıyor ve serin rüzgar çilek sarısı saçlarını geriye doğru savuruyor. "Peki, en yakın arkadaşının kız kardeşi tüm bunların içine nasıl karıştı?"

Derin bir nefes verdim. "Çok uzun bir hikaye."

"Zamanım var." Gözleri boş bardağıma kaydı. "Ama daha fazla içeceğe ihtiyacımız olacak. Bir şişe alayım. Lütfen orada kal."

Taşa hafifçe vurdum. "Kımıldamayacağım."

Aşağı atlayıp ayak parmaklarının ucuna indi. Alışılmış, yumuşak adımlarla bara doğru yürüdü ve barmene etkileyici bir gülümseme sundu. Barmen sadece başını salladı ve kadın koca bir şişe Dom'u kaptı.

Ağzım yarı açık bir şekilde ona bakıyorum.

Geri dönerken zafer edasıyla havaya kaldırıyor. "Avlandım, topladım!"

"Vay."

"Bunu benim için tutar mısın?" Şişeyi bana uzattı ve tekrar yanıma geldi. Etrafta başka misafirler de vardı ve bazıları bize meraklı bakışlar attı, ama biz yeterince uzakta olduğumuz için çoğunlukla yalnız kaldık. Sadece birkaç metre ötede kulaklığıyla ve ciddi bir ifadeyle duran güvenlik görevlisi hariç.

Ona başımla onaylıyorum. "Şampanyayı paylaşamayız, değil mi?"

Amber kıkırdadı. "Geçmişte denedim. Üniversitenin üçüncü yılında özellikle yakışıklı bir güvenlik görevlim vardı..." Şampanya şişesinin çelik kafesini kolayca açtı. "Ama çok iyi eğitilmişti. Destekli sütyen ve dekolteli bir bluz giydiğimde bana hiç bakmadı bile."

Gülüyorum. "Bunu sen mi yaptın?"

"Elbette." Şişenin kapağını yüksek ve tanıdık bir sesle açtı ve gösterişli bir hareketle bana uzattı. "İşte oldu. Şimdi bana tam burada, tam şu anda

nasıl bulunduğunun, West ile ilişki içindeymiş gibi davranmanın o tüyler ürpertici öyküsünü anlatabilirsin.”

Önce şampanyadan güçlendirici bir yudum alıyorum. "Pekala. Yani... her şey birkaç ay önce kapıma bırakılan bir mektupla başladı."

“Vay canına. Beklediğim gibi değil.” Kendi bardağını doldurduktan sonra kaşlarını oynattı. “İzle,” dedi ve bardağı Sam'e uzattı. “Bir bardak ister misin?”

Gözleri onun gözlerine kaydı ve soğukkanlılığı bir an bile bozulmadı. Sadece başını kararlı bir şekilde salladı.

"Tamam. Eğer fikrini değiştirirsen!" diyor ona.

"Yalan söylemiyordun," dedim ona. "Sık sık korumaların oldu mu?"

"Son on yıldır, evet," diyor omuz silkererek. "Ara sıra. Çoğunlukla West bana biraz özgürlük sağlamak için güvenlik eğitimi almış bir şoför atıyor."

İçimden bir ah çektim. "Tanrım. Bunu çok isterdim."

“Tüm takım sizde mi?”

“Evet, ve sürekli etrafımdalar. Son bir haftadır programım her dakika takip ediliyor.”

Dudakları ince bir çizgiye dönüştü. "Ah. Özür dilerim. Mektupla ilgili ne oldu? Hikayenizi tamamen rayından çıkardım."

“Hayır, hayır, sorun yok. Sadece... Tehdit mektupları almaya başladım. Sanırım birileri beni korkutmaya çalışıyordu, ama aileme söyledim ve Rafe de korumalar tuttu.”

"Tehdit mektupları," diye tekrarlıyor. "Aman Tanrım, bu çok korkunç."

Hafifçe gülüyorum. Gülüp geçmeye, güçlüymüş gibi davranmaya, sanki beni o kadar da rahatsız etmiyormuş gibi görünmeye o kadar alıştım ki. Sanki bugün tüm umutlarım güzel bir çiçek buketiyle yerle bir olmamış gibi.

İnsanların beni teselli etmek zorunda hissetmelerini istemiyorum.

“Evet, pek iyi gitmedi. Her şey aslında internet üzerinden gelen mesajlarla başladı. Kısa mesajlar ve yorumlar. Ama ilk mektup geldiğinde işin ciddi olduğunu anladık. Sonra postayla birkaç fotoğraf geldi. Benim çeşitli şeyler yaparken çekilmiş fotoğraflarım. Şehirde dolaşırken. Bir seçme için sırada beklerken.”

“Kahretsin.” Bana ve güvenlik görevlisine bakıp sonra tekrar bana döndü. “Tamam, içki içmemeliydi ve beni reddetmesi çok iyi oldu. Özür dilerim.”

“Sanırım... alışıyorum. Özellikle iş için New York'a taşınmak istiyordum ve bunun beni durdurmasını istemiyordum.” Omuz silkerek, “Kardeşim arkadaşından güvenlik konusunda yardım istedi.” dedim.

“Ah,” diyor Amber, bilgece başını sallayarak. “Kardeşim hiçbir şeyi yarım yamalak yapmaz.”

"Hayır, kesinlikle öyle değil."

"Seni boğuyor mu?"

"Biraz," diye itiraf ediyorum, yakınlarda olup olmadığını görmek için kapılara bakıyorum. Çok nankör görünmek istemiyorum.

Gülerek, "Her şeye kadir değil, her ne kadar öyle olduğunu düşünmeyi sevse de." dedi.

"Ben sadece... minnettar olmadığım anlamına gelmiyor," diyorum ona. "Sadece her şeyle başa çıkmakta zorlanıyorum. Sapık bugün yeni iş yerime çiçek gönderdi ve herkes panikledi. Bu yüzden bu gece buraya taşınıyorum. Görünüşe göre Fairhaven'ın güvenliği mükemmel ve çok fazla alanı var." Şampanyadan bir yudum daha alıyorum. Baloncuklar hızlı, keyifli küçük şeyler ve başım bir haftadır olduğundan daha hafif hissediyor.

Yeni bir atölye türü bulmam gerekecek. Belki bir dikiş makinesi alıp kalacağım misafir odasına kurmayı deneyebilirim. Moda Gösterisi'ndeki şansımı kaçırmamanın imkanı yok.

"Burası çok güzel bir yer." Amber'in sesi biraz hüzünlü bir hal aldı. "Bu evi çok seviyorum. Okyanus, meyve bahçesi, kütüphane... Çocukluğumun büyük bir kısmını burada geçirdim."

"İnanılmaz. İkinizin de burada büyüdüğüne inanmak biraz zor."

Bana gülümseyerek baktı. "Evet. Bu konuda şanslı olduğumuzun farkındayım."

"Hâlâ burada mı yaşıyorsunuz?"

"Hayır, yıllardır öyle yapmıyorum ama misafir odalarından birini hâlâ kendi odam gibi görüyorum."

"West, güvenlik nedenleriyle tüm akşam yanında olmam gerektiğini söyledi..."

Amber omuz silkerek, "Ama bu gece annemin çöpçatanlık girişimlerinden kaçınmak için uygun bir çözüm oldun," dedi.

"Öyle görünüyor, evet. Ve daha önce bana verdiği 'Nora, yanımdan ayrılma' sözü de ne kadar boşmuş. Ayrılan kendisi oldu!"

Tekrar gülüyor. "Tanrım, onun için çok iyi bir anne olacaksın."

“Onu çıldırtacağım. Zaten başımın belada olduğundan, buna vaktinin olmadığından şikayet ediyor.” Gözlerimi devirip uzun bir yudum daha alıyorum. Hava soğuyor ve tenimde bir ürperti hissediyorum. Ama onunla birlikte tam burada, bu uçurumun kenarından ayrılmayı hayal bile edemiyorum. Birine bu kadar özgürce konuştuğumdan beri çok zaman geçti. “Ama zaten çok tuhaf olan bu durumda idare etmeye çalışıyorum.”

“Hey, neye ihtiyacın olduğunu biliyor musun?” Çitin üzerinde bana daha net bir şekilde döndü, dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Kızlarla dışarıda bir gece geçirmek.”

“Ah, bunu çok isterdim. Ama gece kulüpleri olmasın.”

“Gece kulüplerine gitmeyiz.” Bardağını benimkine doğru uzattı. “Koruma görevlilerini getireceğiz. Güvende olacağız ama eğleneceğiz de. Kardeşimden gizlice dışarı çıkma konusunda yıllardır tecrübeliyim.”

“Gerçekten çok isterdim.” Bardağımı onun bardağına değdirdim, yüzümde gerçek bir gülümseme belirdi. Belki de tüm bu durum o kadar da kötü olmayacaktı. Belki de burada hâlâ kendi kişiliğimi koruyabileceğim bir yol vardır.

Bir ürperti daha tenimi sardı ve şampanyadan uzun bir yudum aldım. Başım biraz daha dönmeye başladı.

"Seni ne kadar süreyle yalnız bırakıyorum, yarım saatliğine mi?" Ses kalın, erkeksi ve çok açık bir şekilde hayal kırıklığına uğramış.

Bakınca West'in önümüzde durduğunu gördüm. Amber ile benim aramda duran yarı dolu şampanya şişesine bakıyordu.

“Dikkatli ol, yoksa yeni kız arkadaşın seni çok sıkıcı bulacak,” diyor Amber. Kenardan aşağı atlıyor. “Harika bir içten sohbetimiz oldu. Senin adına çok mutluyum.” Koluna hafifçe vuruyor. “Bu kadar romantik olabileceğini bilmiyordum.”

Gözleri kısılıp gözlerime doğru kaydı.

Ellerimi kaldırıyorum. Ben değilim.

Amber göz kırparak bana baktı. "Sonra konuşuruz?"

"Kesinlikle."

Kadın uzaklaşır ve West ona bir daha bakmaz. Bunun yerine bana bakar, dudakları hafifçe aşağı kıvrılır. Muhtemelen yine büyük bir suç işledim. Belki de bu taş kurucu babalardan biri tarafından konulmuştur ve ben onu kirletiyorum.

Ama şu an umursayacak gücü kendimde bulamıyorum.

"Merak etme," dedim ona. "O, senin ve benim aslında bir çift olmadığımızı anladı."

"Tahmin ediyordum," diye mırıldanıyor ve ceketini çıkarıyor. Yaklaşıyor ve ceketini omuzlarıma asıyor. Vücudundan dolayı büyük ve sıcak. Omuzlarımda sert bir şekilde duruyor ve ben de ön kısımlarından birini kavrayıp üzerime doğru çekiyorum.

"Yine üşüyorsun," diyor.

"Sadece biraz," diyorum. "Bu senin tarzın mı? Kızlara ceketini mi veriyorsun? Bu ikinci defa oluyor."

West bana bakarken gözlerini kısıyor, bakışları yüzümle elimdeki şampanya kadehi arasında gidip geliyor. "Ne kadar içtin?"

"Bunun sizi ilgilendirdiğini düşünmüyorum."

"Sanırım şu anda seninle ilgili her şey benim meselem."

Omuz silkip, onun arkasından terastaki diğerlerine baktım. "Evlenmeye uygun kadınlarla takılmaya mı gittiniz?"

"Hiç de öyle değil. Herkes biliyor ki bu gece seni ben getirdim."

"Ah. Ve anlaşılan bu çok önemli bir şey, öyle mi? Kız kardeşin bana bu tür etkinliklere hiç kız arkadaş getirmediğini söyledi."

Yüzü sertleşti. "Flört hayatım hakkında konuştun, değil mi?"

"Bu konu gündeme geldi," dedim kibarca. "Kadınları korkuttuğunuz için mi? Çünkü bunu görebiliyorum."

Gözlerinde tuhaf bir şekilde eğlenceye benzeyen bir ifade belirliyor. "Evet. Aynen öyle," diyor. "Tarihte hiçbir kadın zenginliğe, güce veya prestije ilgi duymamıştır."

"Şey, bu kadın asla, asla." Yere olan mesafeyi ölçüyorum. Amber aşağı atladığında çok kolay görünüyordu ve topuklu ayakkabı giymeye çok alışkınım ama sanırım daha önce hiç topuklu ayakkabıyla atlamamıştım.

Taşın üzerinde ileri doğru kayıyorum.

West içini çekerek öne doğru bir adım attı. "Size yardım edeyim."

"Bunu yapabilirim."

"Güvenliğinden ben sorumlu olduğum ikinci günde ayak bileğini kırmayacaksın." Kolunu sırtıma atıp biraz eğildi. "Hadi, sen de kolunu omzuma at."

İtaat etmem sadece bir saniyemi alıyor. Dokunuşu klinik, pratik. Diğer kolunu dizlerimin altına kaydırıyor ve sonra beni taş çıkıntından tam olarak kaldırıyor. Bir an için, kollarının arasında, yüzüm çenesine yakın bir şekilde asılı kalıyorum. Ceketini giyiyorum.

Başım tekrar dönüyor ve bu kadar yakinken kokusunu alıyorum; kolonya ve daha koyu, daha dumanlı bir koku. Beni ayaklarımın üzerine bırakıyor ama elini sırtımın alt kısmında tutuyor. "İyi misin?"

"İyiym," diyorum. "Gayet iyiym."

Uzun bir süre bana baktı. "Artık çıkma vaktimiz geldi. Bu gece için yeterince heyecan yaşadık."

"Ama şimdi rahatlamaya başlıyorum."

"Annem seni köşeye sıkıştırıp sorguya çekmeye çalışacak ve sana söz veriyorum, hiç de rahatlatıcı olmayacak."

"Peki. Bu evde mi kalacağım?"

"Seni bir tuvalete sürgün edeceğimi mi sanıyorsun? Fairhaven'da onlarca oda var."

"Sizi kırmak istemedim," dedim ve çenemi yukarı kaldırdım. "Sadece bir soru sormak istedim."

Dudakları seğirdi, sanki bu durum ona tekrar komik gelmiş gibiydi. "Biliyorum. Ernest çantalarınızın odanızda olduğundan emin oldu. Size yolu göstereyim."

Şampanya şişesini almadan önce tereddüt ediyorum. "Bunu kendime saklıyorum."

"Onu senden almayı aklımdan bile geçirmem. Hadi, gidelim."

Elini hâlâ belimin alt kısmında tutarak beni kalabalığın arasından yönlendiriyor. İnsanların ona yol açtığını, gözlerinin bizi merakla takip ettiğini fark ediyorum. Birkaç kadın bana öyle inceleyici bakışlar atıyor ki, West'in ceketinin içine büzülmek istiyorum.

Çünkü hâlâ onu giyiyorum. Daha önce onun sevgilisi olarak burada olduğumu düşünmeyenler bile, şimdi kesinlikle biliyorlar.

Ona olan sinirim yeniden alevlendi. Acaba tamamen geçecek mi? Onunla çıkmayı düşüneceğim son kişi o olurdu. Tabii ki, onun işine çok gelmediği sürece...

Geniş oturma odasında yürürken dikkati köşedeki bir şeye, birine takılıyor. "Bir saniye bekleyin," diye mırıldanarak bizi köşedeki fotoğrafçıya doğru yönlendiriyor.

Otomatik pilot modunda yürüyorum ama kafam karışık. "Bu geceyi ölümsüzleştirmek mi istiyorsun?"

"Yanınızda fotoğraf çektmek istiyorum, evet," diyor kısık bir sesle.

İşte tam o anda durmak istiyorum. Bu da neyin nesi? Tam olarak ne yapmak için? Ne kadar da evlenmemiş olduğunu daha da güçlü bir şekilde

göstermek için mi?

“Batı,” diye itiraz ediyorum. “Ben olmak istemiyorum—”

“Bu fotoğrafçı annemin parti organizatörleri tarafından tutuldu. Yerel gazetede bizim bir fotoğrafımızın çıkmasını sağlayabilirim.”

Yavaşça başımı salladım. “İnsanların senin bekar olup olmadığını düşünmesi seni neden bu kadar ilgilendiriyor ki?”

“Ben değil,” diyor sert bir şekilde. “Sen. Eğer her hareketini izleyen biri varsa, artık yanında olduğumu bilmesini istiyorum. Yalnız olmadığını ve yanında güçlü bir dostun olduğunu bilmesini istiyorum. Buradaki insanlar konuşacak, ama bir görüntü daha etkili olur.”

“Ah, fark etmemiştim... Bu zekice.”

Dudakları tekrar seğirdi. “Çok teşekkür ederim.”

“Pekala. Hadi yapalım.”

Elimdeki şampanya şişesini alıp arkamdaki pencere pervazına koydu. Sonra elini uzatarak ceketini istedi.

“Ah, doğru.”

Şampanya şişesinin yanına onu fırlatıyor ve ardından fotoğrafçının dikkati bize yöneliyor. West'in yanına doğru yavaşça ilerliyorum ve o da tekrar belime uzanıp kolunu bana doluyor.

O kadar da kötü hissetmiyorum.

Bu his... iyi, sıcak ve güçlü. Ve beni etkilemeye, yatağa atmaya çalışmıyor. Burada hiçbir beklenti yok. Bu bir oyun ve ben nasıl oynayacağımı biliyorum.

Başımı omzuna yaslayıp objektife gülümsüyorum. Bu, yıllar içinde modellik yaparak mükemmelleştirdiğim gülümsemelerden biri. Bir fotoğrafçı bana bir keresinde "gizli gülümseme" demişti. Sanki mutluymuşsun ve sadece senin bildiğin bir sırrı düşünüyorsun gibi. Ya da bu durumda, sadece West ve benim bildiğimiz bir sır.

Yıllar önce, tek başına koltuğunda oturmuş, viskisini yudumlarken ve bakışlarımı karşılamak için başını kaldırmış halini düşünüyorum. Ben de ona, "Bir içki içmek ister misin?" diye sormuştum.

Bir flaş.

West'e bakıyorum ve gülümsememi yüzümde tutuyorum. O da bana bakıyor, kaşları çatılıyor. Gözlerinin rengi gerçekten çok tuhaf. Viski ya da bal renginin koyu tonu, yara izli kaşının altında çok alışılmadık. Bana sanki ne düşündüğümü anlamaya çalışıyormuş gibi bakıyor.

Bir ışık parlaması daha ve büyü bozuldu.

Ondan uzaklaşıyorum.

West'in çenesi çalışıyor. Fotoğrafçıya teşekkür ediyor ve şampanya şişesine uzanıyor. "Gel," diyor bana. "Bu gece işimiz bitti."

BÖLÜM 9

NORA

Ertesi sabah baş ağrısıyla uyandım.

Güneş ışığı perdeli pencerelerden içeri süzülüyor. Mekan geniş ve gösterişli. Dün gece West beni odalarımın kapısının önüne bıraktığı için mekanı doğru dürüst inceleyemedim. (Çoğul oda.)

Başım zonklarken yavaşça doğruldum. Şampanya şişesi, bıraktığım yerde, yatağımın yanındaki büyük komodinin üzerinde duruyordu. Çantalarım ise diğer taraftaydı. West'in bana söylediği gibi, düzenli bir şekilde üst üste yığılmış ve beni bekliyorlardı.

Buradaki mobilyalar süslü, şifonyer maun ağacından, duvarlar açık mavi. Karşı tarafta pencereleri olan bir köşe var... orası neresi acaba?

Yataktan kalkıp perdeleri açmak için oraya doğru yürüdüm.

Pencereler, mülkün arka tarafındaki geniş bahçelere açılıyor. Amber ile sohbet ettiğim terasın bazı kısımlarını görebiliyorum. Bir alt kat tamamen yeşil, çitlerle çevrili ve bir havuz var. Teraslı bahçelerden aşağıya inen bir başka merdiven, kıyı şeridine inşa edilmiş bir kayıkhaneye çıkıyor.

Ve sonra da okyanus var.

Uçsuz bucaksız mavilik, arazinin sınırlarını aşıyor, dalgalar hafifçe uğulduyor. Gökyüzü daha açık bir mavi tonunda ve bulutlarla bezeli.

Bu köşe, odanın en güzel yanı olabilir. Yastıklı zeminde yürüyerek çift kanatlı kapılara doğru ilerliyorum. Kapılar, kendi küçük oturma odama, "bana ait odalar" arasında ilk mekana açılıyor. İki kanepe, bir televizyon, bir

masa. Aynı klasik, geleneksel mavi renklerle dekore edilmiş. Hem sade hem de zengin bir havası var.

Banyoya girip doğruca duşa yöneliyorum. Duş, okyanusa bakan muhteşem bir ayaklı küvetin hemen yanında.

Bunu da denemem gerekecek.

Duştan çıktığımda saate baktığımda neredeyse on bir olmuştu ve kendimi ancak biraz daha iyi hissediyordum.

Ve ben West'in evindeyim.

Bu bilgi, derimin altında bir kıymık gibi batıyor. Belki de sadece birkaç oda ötede. Şu anda. Yakınımda ve her zaman yakınımda olacak.

Ama şu an kendimi daha güvende hissettiğimi de inkar edemem. Belki de beni en çok rahatsız eden şey bu. O lanet olası buketi gördükten sonra hissettiğim kendi korkum.

West veya Rafe ile kavga etmiyorum çünkü korkmuyorum. Tanrım, keşke korkmasaydım. Ama onların endişesi bana onlara yük oluyormuşum gibi hissettiriyor.

Özellikle Rafe ve annem, ki onu bugün daha sonra aramam gerekiyor yoksa yirmi dört saattir iletişim kuramadığım için çıldıracak. Herkesin durumumla ilgili duygularını yönetmek, kendi duygularımı hissetmeme yer bırakmayan bir ip cambazlığı gibi. Kardeşimin güvenliğimle ilgili takıntısı, sapık ortaya çıkmadan yıllar önce başlamıştı. Annemin paranoyası da öyle. Bu, on yıldan fazla bir süre öncesine, çığ Rafe ve Etienne'i pençesine aldığımda ve beni iki kardeş yerine tek bir kardeşle bıraktığı zamana dayanıyor.

Çantalarımı karıştırıp temiz kıyafetler buldum. Yavaşça giyindim, çoraplarımı giymek için eğildiğimde yüzümü buruşturdum. Evet. Suya ve yiyeceğe ihtiyacım var ve bir daha asla böyle bir şeye kendimi kaptırmamalıyım.

Islak saçlarımı örerken, oturma odasının kapısına gelen hafif bir tıkırtı beni dondurdu.

"Şey... Merhaba?"

"Bayan? Bay West sizi kontrol etmemi istedi," diye bir erkek sesi duyuldu. Kesin personelden biri olmalı.

"Biraz bekleyin lütfen."

Üzerime en sevdiğim, gök mavisi, üzerinde küçük güller işlemeli hırkamı geçirip kapıyı açıyorum.

Dün gece tanıştığım adam o. Zayıf yapılı, ellili yaşlarının ortalarında, kır saçları geriye doğru taranmış.

“Günaydın, Bayan. Dün kısaca konuşmuştuk. Benim adım Ernest ve Fairhaven'da ev yöneticisiyim. Bu sabah kahvaltı ister misiniz?”

"Bir bardak meyve suyu isterim," diyorum.

“Elbette. Bugünün ilerleyen saatlerinde size etrafı gezdirmekten ve yerleşmenize yardımcı olmaktan memnuniyet duyarım.”

“Çok isterim, teşekkür ederim.” Belki ona, yatak odamın dışındaki küçük oturma odasında bazı eşyaların yerini değiştirmemin sakıncası olup olmadığını da sorabilirim. Bir dikiş makinesi ve bir çalışma masası almam gerekecek.

Ernest beni odalarımından çıkarıp görkemli merdivenlerden aşağıya indiriyor. Elimle cilalı ahşap korkuluğu okşuyorum. Pürüzsüz, yıllarca kullanımdan dolayı aşınmış.

Fairhaven geçmişten kalan bir hatıra.

Bu, artık var olmayan bir tür zenginliğin, Amerika'nın önde gelen ailelerinin servetlerini demiryolları, çelik ve hisse senetlerinden kazandığı bir dönemin kanıtı. Bu kıyı şeridi boyunca, okyanusa kale gibi bakan bu devasa evlerin inşa edildiği bir dönemin hatırası. Gelip geçmiş bir zaman diliminden bir anı.

Dün gece Fairhaven'ı çok az gördüm.

Ernest beni kıvrımlı merdivenlerden birinden aşağıya, dün gece girdiğimiz lobiye götürüyor. Mermer zemin, duvar panelleri ve yüksek tavanlar, hepsi büyüleyici.

Dün evin dış cephesini gördüm. Kırmızı tuğlalar ve beyaz sütunlar, evi eski dünya ile yeni dünya arasında sıkışmış gibi gösteriyor.

Ernest oturma odasına girerken, "Kanadınızı zaten biliyorsunuzdur," diyor. Diğer insanlar da orada temizlik yapıyor, eşyaları taşıyor, partiden sonra mekanı yeniden düzenliyorlar. "Planlı temizlik dışında, izniniz olmadan ilk kapıdan içeri kimsenin girmeyeceğini tekrar belirtmek istiyorum."

"Teşekkür ederim," diyorum. "Bunu takdir ediyorum."

Beni oturma odasından, yemek odasından ve uşak mutfağına kadar götürüyor. Ayrıca büyük bir aile mutfağı da var; ortasında devasa bir ada tezgahı ve terasa açılan Fransız kapıları bulunuyor.

"Öğle yemeği her gün saat 13:00 civarında mutfakta mevcuttur. Konağın tüm konuklarına servis edilir ve personel için de mevcuttur. Çok

gösterişli bir şey değil," diye anlatıyor bana, "ama lezzetli yemekler."

"Bu harika bir fikir," diyorum.

Ernest beni mutfaktan geçirip uzun bir koridora götürdü. "Bu kanatta kütüphane ve Bay West'in çalışma odası bulunuyor," diye açıkladı, ağır ahşap kapıları işaret ederek. "Kütüphane tüm misafirlere açıktır, ancak Bay West'in ofisi özeldir."

Kapılara göz attım. Şu anda onların ardında mı? Dün gecedan beri onu buralarda görmedim. Beni odamın kapısının önüne bırakmıştı. Sessizce şampanya şişesini uzattı ve sonra merdivenlerden aşağı, misafirlerin olduğu bölüme doğru kayboldu. Fethetmek, konuşmak için. Annesinin getirdiği kadınlarla konuşmuş muydu acaba?

Ernest, büyük bir Fransız kapısını açarak, "İşte buradan da kış bahçesine giriyoruz," diyor.

İçeriye girdiğimizde, bitkiler ve hasır mobilyalarla dolu, aydınlık ve havadar bir odayla karşılaşıyoruz. Güneş ışığı cam tavandan süzülerek mekanı ısıtıyor. Burnuma çiçek ve nemli toprak kokusu doluyor.

"Ah," diye fısıldadım. "Bu çok güzel."

Ernest'in yüzü yumuşadı. "Evet, öyle. Burada oturabiliriz diye düşünüyordum. Sizin için bazı belgeler hazırladım."

"Hadi." Hasır bir sandalyeye oturuyorum, Ernest de karşımda olan sandalyeye geçiyor. Belgeler mi? Fairhaven'a da, ev yöneticisine de aynı derecede merak duyuyorum.

"Sizin için bir rehber hazırladım." Bana bir kitapçık uzattı. "Tüm personel bilgileri ve acil durumlarda ulaşılabilir telefon numaraları ilk birkaç sayfada yer alıyor. Evelyn Greaves baş temizlik görevlisi; Melissa Durham ise aşçı. Arthur Webb ile tanıştınız; o tüm ulaşım işlerini ve mülkün araçlarını yönetiyor. Ama," diye ekledi, sesi sertleşerek, "ben ev yöneticisiyim. Kime başvuracağınızdan emin değilseniz, her zaman benimle iletişime geçebilirsiniz ve ben size görevlendirme yaparım."

Gazeteden gözlerimi ona çevirdim. "Teşekkür ederim. Burası gerçekten de tıkır tıkır işleyen bir makine gibi yönetiliyor."

Kaşlarını çatması biraz hafifliyor. "Evet. Öyle."

"Ne zamandır burada çalışıyorsunuz?" diye soruyor. Ona sıcak ve samimi bir gülümsemeyle karşılık veriyorum.

"Önümüzdeki Ağustos ayında yirmi beşinci yıl olacak."

"Bu inanılmaz. West'i neredeyse tüm hayatı boyunca tanıyor olmalısınız."

"Evet, yaptım."

Kağıtlara gülümseyerek bakıyorum ve sayfalarını karıştırıyorum. Burada çamaşırhane, acil durum iletişim bilgileri, Wi-Fi, bir misafire ön kapıdan nasıl giriş izni verileceği, tarihi anekdotlar, Calloway ailesinin geçmiş ve şimdiki üyelerine dair genel bilgiler gibi detaylar var...

Bu bir rehber, ama aynı zamanda bir mülke ve bir aileye yazılmış bir aşk mektubu.

"Ev hakkında daha fazla şey öğrenmeyi dört gözle bekliyorum," diyorum. "Gerçekten büyüleyici ve burada yaşadığım için çok minnettarım."

Kaşlarını çatması birdenbire kayboldu. Ani gelişimden önce kendisine ve diğer personele ne kadar süre önceden haber verildiğini merak ediyorum. Belki bir saat, belki iki saat? Yine de odalarım hazırlanmış ve önümde kişiselleştirilmiş bir rehber var.

"Teşekkür ederim," dedim ona içtenlikle. "Bütün bunlar için ve tur için. Minnettarım."

Ernest'in dudakları hafifçe kıvrıldı. "Pekâlâ. Rica ederim. Eğer bahçenin daha detaylı bir turunu isterseniz, onu da ayarlayabiliriz. Elma bahçesi yakında çiçek açacak. Ayrıca otuz altı farklı gül çeşidimiz var."

"Gerçekten mi?"

"Evet. İlk çalılarda, özellikle de Margaret Merrils'lerde, tomurcuklar oluşmaya başladı bile." Boğazını temizleyip benden öteye, koridora baktı. "Kahvaltınız yakında hazır olacak. Bunu biliyorum—Ah."

Arkamı dönüp onun bakışlarını takip ettim.

West, kış bahçesinin kapısında duruyor. Uzun boylu bedeni, arkasındaki aydınlık koridorda siluet gibi beliriyor ve tıpkı dün geceki gibi son derece derli toplu görünüyor. Elleri koyu renk pantolonunun ceplerinde ve krem rengi örgülü bir kazak geniş göğsünün üzerinden geriliyor.

"Uyanıksın," diyor. "Ernest'in sana turu yaptırdığını görüyorum."

Ernest ayağa kalktı. "En önemli kısımları bitirdik."

"Güzel. Bundan sonrasını ben hallederim."

Ernest başını salladı ve başka bir çıkıştan odadan çıktı, West ve beni kış bahçesinde yalnız bıraktı.

Dün gecedен sonra hiç de kötü görünmüyor ve bu yüzden ona biraz kızıyorum. Ve benim asla sahip olamadığım kadar rahat ve kendinden emin görünmesine de kızıyorum.

Ernest'in az önce boşalttığı sandalyenin arkasına elini uzatarak durdu. Parmağındaki mühür yüzüğünü gördüm, kardeşim yıllardır aynı yüzüğü takıyordu.

Hava daha ağır hissediliyor.

“Kardeşinle az önce konuştuk,” diyor. “Seninle benim daha yapacak çok numaramız var.”

BÖLÜM 10

BATI

Nora, kış bahçemde oturmuş, yüzünde zerre kadar makyaj olmadan, temkinli ve güvensiz gözlerle bana bakıyor. Saçları örgülü, üzerinde ise çok büyük bir hırka var. Hırka vücudunu adeta boğuyor ve kolları ellerinin yarısını örtüyor.

Genç görünüyor.

Sinirli görünüyor.

"Numara yapmaya devam et," diye tekrarladı Nora. "Ne demek istiyorsun?"

Telefonumdan Page Six'ten makaleyi açıp ona uzattım. Resimde ikimizin fotoğrafı vardı. Sanki bizden bir şey biliyormuş gibi kameraya doğru gülümsüyordu.

Manken gibi görünüyor.

Ki öyle de. Resmen tablo gibi güzel, ama hayatımda gördüğüm en bela kadınlardan biri.

"Bu zaten yayınlandı mı?" diye soruyor.

"Evet." Emin olmak için bazı bağlantılarımı kullandım. Zor olmadı. Fairhaven'da düzenlenen tüm partilerde gizlilik genellikle büyük önem taşır ve fotoğraflar nadiren kamuoyuna sızar. Yönetici asistanlarımdan birinin teklifiyle ilgili telefon görüşmesi onları mutlu etti.

O da tanınmış biri, ben de öyle. Her ne kadar çoğu gün bu kadar yakından incelenmekten hoşlanmasam da.

"Ah," diyor. "Sanırım Rafe de görmüştür."

“Evet,” diyorum. O bizden birkaç saat önde ve az önce ofisimden onunla konuştum. “Bu oyunu daha kalıcı bir hale getirmemiz gerektiğini düşünüyor.”

Gözleri birden gözlerime kenetlendi. "Bu ne anlama geliyor?"

"O, kamuoyu önünde sevgiliymiş gibi davranmaya devam etmemiz gerektiğini düşünüyor."

“Kesinlikle hayır.” Telefonumu masanın üzerinden bana geri itti. “Bu saçmalık.”

Dişlerimi sıktım. Rafe'e bunların hiçbirine razı olmayacağını söylemişim ama onunla konuşacağına söz vermişti. Belli ki henüz konuşmaya fırsat bulamamış.

Karşısındaki sandalyeye oturuyorum, sanki iki poker oyuncusu oyuna hazırlanıyormuşuz gibi. "İdeal bir durum değil. Ama Rafe, ve ben de katılıyorum, bunun sizin güvenliğiniz için en iyisi olacağını düşünüyor."

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Nasıl?"

“Seni takip eden kişi,” diyorum. Rafe çok netti. Onun yanında, yirmi dört saat boyunca olmanı istiyorum. “Eğer sevgiliysek, neden her zaman yanında olduğumu açıklayacak.”

Bu herife bir işaret göndermek istiyorum.

Yanaklarına hafif bir kızarıklık yayıldı. "Zaten burada yaşıyorum. Sizin evinizde. Sizin güvenlik görevlileriniz var. Sürekli rol yapmamızın ne faydası olabilir ki? Tıpkı dün gece yaptığımız gibi."

“Eğer sapık senin biriyle çıktığını düşünüyorsa... Ulaşılmazsın demektir. Onun fantezilerini yıkmaya çalışıyoruz.” Elimle masaya vurup avucumun altında bardağın serinliğini hissediyorum. “Eğer açıkça biriyle çıkıyorsan, onun zihninde daha az ulaşılabilir olursun.”

Gözleri parıldar. "Yani bir adamın istenmeyen ilgisini başka bir adamın istenmeyen ilgisiyle mi takas edeceğim?"

“Nora, seninle gerçekten çıkmak istemiyorum,” diyorum. Sesim alçak ve sert çıkıyor. Onunla gerçekten çıkmak bir seçenek değil. Hiçbir zaman olmadı, hiçbir zaman da olmayacak. İlişkilere ayıracak zamanım yok ve küçük kız kardeşler her zaman yasak bölge oldu.

Onunla gerçek bir ilişkiye girmek Rafe ile olan arkadaşlığımı bitirirdi.

Nora, sanki sözüm canını yakmış gibi kollarını daha da sıkıca kendine sardı. "Biliyorum. Öyle bir şey ima etmiyordum. Ben de seninle çıkmak istemiyorum."

“Güzel. Aynı fikirdeyiz.”

“Ama bunun tacizciyi nasıl caydıracağını anlamıyorum.”

“Olabilir, olmayabilir de. Her halükarda, neden burada kaldığınızı ve neden sürekli etrafınızda olduğumu açıklayacak. Eğer tekrar bir partiye veya kulübe gitmek isterseniz, yanınızda olacağım.”

Derin bir nefes alıyor ve bakışları tekrar bana kayıyor. Yine sinirlenmiş. İyi. Bununla başa çıkabilirim. "Ne kadar süreyle?"

“Rafe ve ben birkaç ayın en iyisi olacağını düşündük.” Bundan daha fazlasını da konuştuk. Benim varlığımın sapığı dikkatsiz hale getireceğini umuyor. Hata yapmasına, iz bırakmasına neden olacağını düşünüyor. Sonra onu yakalayabileceğimizi, çok fazla şey ifşa etmesi için onu kışkırtabileceğimizi umuyor.

Yakalandığında hayatı hiç de güzel olmayacak.

Hiçbir riske girmek istemiyorum. Özellikle de onun güvenliğinden sorumlu kişi ben olduğum için. Nefret ettiğim bir şey varsa o da başarısızlıktır. Ve bunda başarısız olmayacağım.

“Birkaç ay mı?” Sesi tiz. “Aylar boyunca senin kız arkadaşın gibi davranamam.”

Dişlerimi sıktım. "Seni flört etmekten alıkoyuyor, öyle mi?"

“Evet, aslında öyle. Şimdi sen söyleyince fark ettim, bu durum buna engel olurdu.” Derin bir nefes alıyor. “Bunun anlamı ne olurdu ki? Annenin, ailenin önünde rol yapmaya devam etmek mi?”

Annem çoktan aradı ve Nora'nın ne zaman akşam yemeğine gelebileceğini sordu. "Evet," diye itiraf ettim. "Bana yardımcı olurdu."

“Çünkü etrafın güzel, bekar kadınlarla dolu ve bu senin için büyük bir sorun.” Nora'nın sesi keskin ve bu keskinlik dudaklarımın kenarında hafif bir gülümsemeye neden oluyor. “Ne büyük bir sorun.”

"Erkeklerden çok fazla ilgi görüyorsun," diye belirtiyorum. "Bunu inkar edemezsin. Erkekler sürekli sana çıkma teklifi ediyor, değil mi? Ve sen hala flört etmeyi denemek istiyorsun."

"Bu farklı."

"Öyle mi? Aynı sorunla karşı karşıyayız, sadece çözüm yollarımız farklı."

Gözlerini kısarak bana baktı. "Sana antrenman yapmaktan vazgeçmeyeceğimi söylemiştim."

“Eğer kız arkadaşım gibi davranıyorsan, sadece benimle çıkıyorsun demektir.” Ellerimi masaya bastırıyorum. “Yani pratik yapmak istiyorsan, benimle pratik yapacaksın.”

BÖLÜM 11

NORA

Sözleri, akşamdan kalmalığın verdiği bulanıklık içinde duyulmuyor. Ona gözlerimi kırpıştırarak bakıyorum. "Ciddi olamazsın."

"Ben her zaman ciddiylim."

Bu beni gözlerimi devirmeye itiyor. West Calloway hakkında yeterince şey biliyorum ve bunun hiç de doğru olmadığını biliyorum. Benimle pratik yap. Ne önerdiğini bilmiyor. Tanrıya şükür, ne kadar deneyimsiz olduğumu bilmiyor. Bunu ona asla söylemeyeceğim.

"Pahalı akşam yemekleri mi istiyorsun, Nora? Çiçekler, çikolatalar ve hiçbir sonuç doğurmadan flört etmek mi istiyorsun?" Gözleri o kehribar renginde, midemi kasılan o renkte. "Benimle yap."

Yavaşça başımı salladım. "Bunu kastetmiyorsun herhalde."

"Neden istemeyeyim ki?" Gözlerini benden ayırmıyor ve tüm dikkati bana odaklanmış olması korkutucu. "Öyleyse söyle bana. Neden bu kadar çok pratik yapmak istiyorsun?"

Bunu ona söylemek çok korkutucu, ama yine de kelimeler ağzımdan dökülüyor. "Flört konusunda iyi değilim. Neredeyse hiç flört etmiyorum, ama aşık olmak istiyorum. Bir ilişki istiyorum... Bu yüzden buna alışmam gerekiyor." Bu çok utanç verici. Yere yığılmak istiyorum ve bu utanç sesimi titretiyor. "Pratik yapmam gerekiyor."

"Sürekli erkekler sana çıkma teklif ediyor olmalı," diyor. Yüzü geriliyor, şaşkınlıkla buruşuyor, sanki söylediklerim aptalca, anlamsızmış

gibi. Gülmem ya da kıkırdamam ve bunu geçiştirmem gerektiğini biliyorum. Duymak istediği şeyi söylemeliyim.

Ama artık rol yapmaktan çok yoruldum.

“Bazen erkekler bana çıkma teklifi ediyor. Ama hayır diyorum.” Parmaklarımı yumruk yapıyorum, tırnaklarım avuç içime saplanıyor. “Benden bir şeyler istiyorlar, beklentileri var... ve rahatlayamıyorum. Sadece benden bir gösteri bekliyorlarmış gibi hissettiğimde onlarla eğlenemiyorum.”

Uzun bir süre sessiz kalıyor. Sadece bana bakıyor.

Her an gülecek. Bana alaycı bir cevap ver.

Bunun yerine sadece başını salladı. "Tamam. Hadi, kütüphaneye gidiyoruz."

O ayağa kalktı ve ben ona baktım. "Neden?"

“Kalem ve kağıda ihtiyacımız var.” Ellerini ceplerine soktu. “Bunu turunuzun bir diğer durağı olarak düşünün.”

Yandaki koridordan onu takip edip büyük meşe kapıdan içeri girdim.

Kütüphane çok büyük.

Tavanı oldukça yüksek, evin normal bir odasının iki katı yüksekliğinde. Koyu renkli ahşap kitaplıkların arasında, asma kata çıkan bir merdiven var. Zeminin büyük bir bölümünü yıpranmış bir oryantal halı kaplıyor ve köşede, taş şöminenin etrafında birkaç deri kanepe yer alıyor. Diğer tarafta ise zengin kadife örtülü bir bilaro masası bulunuyor.

Köşeye sıkıştırılmış, üzerinde çeşitli içkilerin bulunduğu bir servis arabası da var.

Kütüphane eski bir film setinden fırlamış gibi görünüyor. Hemen çok beğendim ve onu takip ederek o eski mekana girdim.

West pek de etkilenmiş görünmüyor.

Süslemeli bir masaya doğru yürüyor ve çekmecelerden birinden bir not defteri ve kalem alıyor. Bana uzatıyor. "Flörtle ilgili seni rahatsız eden her şeyi, uygulamak istediğin her şeyi listele."

“Sen...” Kağıda bakıp tekrar ona döndüm. “Ciddi misin?”

“Evet,” diyor. “Bak, benden hoşlanmıyorsun, değil mi? Bunu açıkça belli ettin. Bu yüzden duygularımı incitmekten endişelenmene gerek yok. İhtiyacın olursa beni reddetmeyi tekrar tekrar deneyebilirsin.”

Bunda tuhaf bir mantık var.

Elindeki kalemi alıyorum. Kalın elik, üzerine yazı kazınmış. Calloway Holdings.

“Bunu kabul etmen imkansız,” diyorum. “Bunu asla kabul etmeyeceğim.”

“Öyleyse pazarlık ederiz.” Sesi sertti. “Madem zaten bir çiftmiş gibi davranacağız, neden olmasın? Bari ihtiyacımız olan bir şeyi elde edelim.”

Neden olmasın ki?

Her şeyi yazıyorum. El yazım eğik ve normalden biraz daha keskin. Ayrıntılı yazıyorum. Her şeyin yazılı halini görmek gerçekten acınası, ama artık umurumda değil. Ona bunu ne kadar az yapmak isteyeceğini kanıtlamak istiyorum.

Flört pratiği derken, her şeyi kastediyorum.

Akşam yemeği ya da içkiler. Sohbetler. Hayır demek, evet demek. Bana bakışları, ellerinin belimde olması, sohbet. Ve sonra veda.

Bunu not alıyorum ve altını çiziyorum. Randevudan sonraki o lanet olası veda. Ben sadece gitmek istiyorum ama onlar oyalanmak istiyor, bana o yoğun "Seni öpmek üzereyim" bakışlarıyla bakıyorlar. Bunu bile listeye ekliyorum.

Yazarken West'e şöyle bir göz attım. Arkasına yaslanmış, gözleri kalemimdeydi. Kaşları çatılmıştı.

"Hepsi bu kadar mı?" diye mırıldandı, kalemimin takılı kaldığı yere bakarak.

"Hayır." Birkaç madde daha ekliyorum. Bir erkeği yüz yüze reddetmek. Beni öpmeye çalışırsa onu itmek. Bir erkeği mesajla reddetmek. Tartışmak.

Bu konuda West ile birlikte pratik yapmaktan memnuniyet duyarım.

Çatışmalardan kaçmadan başa çıkmak. Sınırlar belirlemek.

İltifat ve hediyeleri almak ve kabul etmek.

Romantik buluşmalara çıkmak.

İstediğimi talep ediyorum.

Zeina'nın sözleri kafamda yankılanıyor. Benden, orada olmaya ve onların görmek istediğini düşündüğüm versiyonu değil, gerçek benliğimi göstermeye odaklanmamı istiyor.

Özgün olmak, diye ekliyorum.

Yazabileceğim daha çok şey var. Öpüşmek. Sevişmek. Cinsel ilişkiye girmek.

Ama bunu eklemeyeceğim. Bu çok fazla bir istek gibi geliyor ve West'e şöyle bir baktığımda, dudaklarımı onun dudaklarına bastırma düşüncesi tüm vücudumu geriyor.

Öpüşme konusunda nasıl olduğunu merak ediyorum. Acaba ben o kadar cesur olabilir miyim?

İşimi bitirdiğimde, kağıdın arka tarafında neredeyse hiç boş yer kalmamış ve West'in ağzı ince bir çizgi haline gelmişti.

"Sanırım bu kadar." Sesim rahat, sanki az önce maddeler halinde bir makale yazmamışım gibi.

Elini uzattı. Kalemimi geri verdim ama notu bırakmadım. Onun yerine notu aramızda tuttum. "Pratik yapmak istediğim her şey bu. Eğer bunların hepsini kabul edersen... Ailenin önünde bile kız arkadaşınmış gibi davranacağım."

Kaşımı kaldırıyorum.

"Annenin çöpçatanlık girişimlerini engellemek istemez miydin?"

"Bu işte sandığından daha iyisin." Köşedeki bar arabasına yöneliyor. Daha öğlen olmasına rağmen kendine bir yudum viski dolduruyor. "İster misin?"

Hayır. Aslında değil. Ama eğer bu konuda konuşacaksak, elimde bir şey olmalı. Yapacak bir şey. "Evet. Lütfen."

West'in dudağı kıvrılıyor, sanki mantığımı anlamış gibi. Ama bana bir içki dolduruyor. Ben kanepelerden birine kıvrılıyorum, o ise masaya yaslanmış halde kalıyor.

Sonra da listemi okumaya başlıyor.

Viskiyi uzunca bir yudumda içiyorum. Tanrım, hiç sevmiyorum. Hiçbir zaman sevmedim. Parmaklarımı kristal bardağa vurup ondan gözlerimi kaçırıyorum. Duvarlardaki kitaplara bakıyorum. Bütün yer karanlık, ama rahatlatıcı bir karanlık. Burada daha uzun süre kalmak istiyorum. Koltuklardan birine kıvrılmak istiyorum.

Yandaki ahşap kapı onun ev ofisine açılmalı. Ernest'in bana girilmesi yasak olduğunu söylediği kapı.

Sessizlik kulakları sağır ediyor.

Kendime vakit ayırmak için viskiden bir yudum daha alıyorum. "Bu Alex'in viskisi mi?" diye soruyorum.

West, elindeki listeden başını kaldırmadan "Evet" dedi.

"Hımm. Tadını tanıdığımı sanıyordum."

Kaşları çatılmış, aralarında bir kırışıklık var. Birkaç uzun saniye daha geçiyor ve ben tekrar kristal bardağa parmaklarımı şıktatıyorum. Kasılmış bir mideyle viski iyi gitmiyor.

"Bir şey söyle yeter," diye rica ediyorum ona.

Dudakları hafifçe kıvrıldı. "Uzun bir liste."

"Çok uzun sürmüyor."

Kağıt parçasını indiriyor. "Flört etmenin tüm detayları burada."

Başımı salladım. "Hayır. Her şey değil."

Gözleri birden gözlerime kenetlendi. Yanaklarım kızardı ve kaygı kapımı çaldığında her zaman olduğu gibi midem bulandı. Bu kaygı seks içermiyordu.

"Hayır, sanırım hepsi değil." Çenesi kasıldı ve listeye tekrar baktı. "Ama neredeyse hepsi. Yani bunu çalışmak istiyorsun."

"Evet," diyorum. "Ve dediğin gibi... seni reddetmek. Ya da tartışmak."

Kaşını kaldırıyor. "Neyse ki egom bunu kaldırabiliyor."

"Bundan emin misiniz?"

"Öyleyim," diyor. "Ama yanılıp yanılmadığımı anlamanın tek bir yolu var. Demek istediğin bu. Karşılığında da çiftmiş gibi davranacağız."

Parmaklarım bardağı daha sıkı kavradı. "Evet."

Kağıdı masasına bırakıyor. "Bu oldukça zor bir iş."

"O kadar da yüksek değil."

Kollarını göğsünde kavuşturdu. Bunu yaptığında daha geniş görünüyordu. Daha önce çıktığım tüm erkeklerden çok farklıydı. Belki de bu iyi bir şeydi. Rol yapmayı kolaylaştıracaktı. "Herkes açık yerlerde buluşmak senin güvenliğin için. Ama bu?" Listeyi kaldırdı. "Eğer bunu yaparsak, sorun çıkar, o zaman ilişkimizin özel hayatta da sağlam görünmesi gerekiyor."

"Demir gibi sağlam," diye tekrarlıyorum.

"Evet. Partiler. Etkinlikler. Yatırımcı yemekleri." Parmak boğumlarıyla masaya vuruyor. "Ailem."

"Sürekli rol yapmamızı istiyorsunuz."

"Evet. Dediğin gibi, çöpçatanlık girişimlerini engellemek istiyorum."

Alt dudağımı ısıırıyorum. Demek ki bunu satmamızı istiyor. Hiç ilişkim olmadı. Ama rol yapmayı biliyorum. Kamera karşısında nasıl gülümseyeceğimi ve insanları nasıl rahat hissettireceğimi biliyorum.

"Ne sıklıkla antrenman yapacağız?"

"Haftada bir kez," diyor.

"Haftada üç kez." Sonraki sözler, gergin ve alaycı bir şekilde ağzından döküldü. "İlişkiler konusunda pek bilgili değilsin, bu yüzden bu konuda gerçekten uzman olup olmadığından emin değilim."

Dudaklarının kenarı kıvrıldı. "Senin öyle olmadığını zaten tespit ettik, bu yüzden senden daha fazla tecrübeye sahip olduğuma bahse girerim."

Kahretsin. Son viskimi de içiyorum. "Haftada üç kez. Bu benim son teklifim."

Gözlerini kısarak, "O halde haftada üç kez," dedi.

Zafer, düşünmeyi zorlaştırıyor. Antrenman yapacağım. Onunla. West ile.

"Son bir şey daha." Arkasındaki masanın kenarına ellerini dayadı. "Bu dersler mi? Kardeşin asla bunlardan haberdar olamaz. Bunlar aramızda kalsın."

"Özel hayatımı onunla konuşmayı alışkanlık haline getirmem."

"Başlama." Viskisinin son yudumunu da bir dikişte içti. "Yoksa başım büyük belaya girecek."

GRUP SOHBETİ

ALEX

Haberlerde sizin ve küçük Montclair'in fotoğraflarını gördüm. Bize söylemek istediğiniz bir şey var mı?

JAMES

Resmi gönder.

ALEX

Aşağıda ekte yer almaktadır.

JAMES

Rafe, eğer West'i öldürmeye gidiyorsan, Amerika'da evi olan tek kişinin o olduğunu aklında tut. New York'a gitmem gerektiğinde çok işime yarıyor. Otelden çok daha iyi.

BATI

Bana destek olduğunuz için teşekkür ederim, çünkü ben kullanışlı biriyim.

JAMES

Rica ederim.

RAFE

Sadece sevgiliymiş gibi yapıyorlar. Amaç, sapığı ortaya çıkarmak ya da onu caydırmak. İkisi de benim için geçerli.

BATI

Ve önümüzdeki birkaç hafta boyunca neden aralıksız onun yanında olacağımı açıklayacağım.

RAFE

Sanırım ekibimde bir zafiyet var. West, başka bir şey ortaya çıkmaması umuduyla Nora'nın korumasını üstlenecek.

ALEX

Ben de müstehcen bir şey olduğunu sanıyordum.

JAMES

Hâlâ zaman var.

BATI

HAYIR.

RAFE

Bu sadece gösteriş için. West asla böyle bir şey yapmazdı.

BÖLÜM 12

BATI

"Herkes bizi izliyor," diyor yanımda. Gülümsemesi hiç solmuyor.

"Bu kişilerin bazıları geçen geceki partideydi. Meraklılar." Ona bir kadeh şampanya uzattım ve etraftakileri umursamadım.

Daha önce burada bulunmamıştı ama onu kesinlikle tanıyorlar. Francois Montclair'in kızı ve Rafe'in kız kardeşi. Ayrıca dünyanın en büyük lüks şirketler topluluğunun varisi.

Gözleri tekrar benimkine döndü. "Çünkü sen asla ilişkilerini kamuoyu önünde yaşamıyorsun. Bu arada, neden?"

"Bununla ilgili bir kuralım yok," diyorum ona. Sadece uzun süreli ilişkilere girmeye veya sonunda her zaman zehirli ve manipülatif bir hal almalarına hiç ilgi duymadım. Acı veriyorlar ve utandırıyorlar, ben de bunların hiçbirine ilgi duymuyorum.

Gözleri benimkileri aradı, sanki bu cevabı anlamlandırmaya çalışıyordu. "Gizli olarak mı görüşüyorsunuz?"

"Benim özel hayatımla çok ilgileniyorsunuz."

"Eh, yaptığımız işi göz önünde bulundurursak, bunun adil olduğunu düşünüyorum."

Elimi sırtına koyup onu VIP alanına doğru yönlendirdim. "Sen benim sorularımdan birini cevaplarsan ben de senin sorununu cevaplarım."

"Yine pazarlık yapıyorsunuz," diyor.

"Bu benim en iyi yaptığım şey."

"Peki. Ne öğrenmek istiyorsun?"

Başımı daha da eğerek kulağına yaklaştım. Yanımızdan geçen yaşlı bir çift bize dik dik baktı. "Randevunuz için neden Mark'ı seçtiniz?"

Nora bana baktı. "Bu konuda hâlâ sana kızgıyım, bu arada."

"Hayır," diyorum. "Değilsin."

Gözlerini kısarak sordu: "Peki sence neden öyle değilim?"

"Çünkü bunu gizlemeden önce yüzündeki rahatlamayı gördüm," diyorum. "O zaman mantıklı gelmemişti, ama şimdi geliyor. Baştan beri o randevuya çıkmak istemiyordun ve benim bitirmemden memnun oldun."

Yüzünü öne çeviriyor, ince çenesi yukarı doğru kalkıyor. Dolgun dudakları sıkıca birbirine kenetlenmiş.

Gülümsüyorum çünkü haklıyım ve o da beni doğru anladığım için bundan nefret ediyor.

"Eğer teşekkür etmemi istiyorsanız..."

"Teşekküre ihtiyacım yok," diyorum ona. "İhtiyacım olan şey onun dürüstlüğü."

Bu çok heyecan verici.

Beyaz çitlerle çevrili kapıdan geçerek çimenlik VIP alanına giriyor. Çimenlik alanda oyuncular çoktan sıralanmış, her takımda dört at, ilk çukanın başlamasına hazır. Polo sezonu başlamış.

Nora ön sıradaki bir sandalyede oturuyor. Yeşil çiçek desenli elbisesi vücudunu mükemmel bir şekilde sararken, binicilere bakıyor. Hepsi rengarenk formalar giymiş; bir takım yeşil ve beyaz, diğer takım ise kırmızı ve sarı.

"Sorum şu," diye hatırlattım ona. "Hâlâ cevaplamadın. Neden onu sağa kaydırдың?"

"Çünkü normal görünüyordu," diyor. "Ve göz korkutucu derecede çekici değildi. Ayrıca, pratik yapmaya ihtiyacım vardı."

Gözlerim kısılıyor. "Bu yüzden mi?"

"Daha ne olabilirdi ki?" Omuz silkip bana kısa bir bakış attıktan sonra tekrar oyuna döndü. Atlardan birinin homurtusunu ve başını sallayışını duyacak kadar yakındık.

"Bilmiyorum," diyorum alaycı bir şekilde. "Ondan hoşlandın mı? Onu çekici buldun mu? Onunla daha çok konuşmak istedin mi? Onu ilginç buldun mu?"

Bana dönüp baktı. "Bu yüzden mi nadiren çıkıyorsun? Çünkü kadınları hiç ilginç bulmuyorsun?"

"Benim hakkımda bir sürü varsayımda bulunuyorsun, sorun çıkarıyorsun, ama beni tanımıyorsun. Gerçekten tanımıyorsun."

"Hayır. Kesinlikle değil." Şampanyasından bir yudum daha alıyor ve kahverengi saçları yüzünü gizliyor. Parlak bahar güneşinin altında saçları ıslıl ıslıl görünüyor.

Sezonun ilk maçı ve tribünler tıklım tıklım dolu.

Ona evet dedi çünkü pratik yapması gerekiyordu, hepsi bu. Başka bir şey yok.

"Eğlendin mi? Ben gelmeden önce?" Cevabı zaten tahmin edebiliyorum.

"Hayır," diye itiraf ediyor. "O... eğlenceli değildi."

"Gidebilirdin," diyorum.

Bu onu güldürüyor. "Nasıl? Bu kaba olurdu."

Kaba.

Etrafında bir sürü erkek ona hayranlık duyuyor. Öyle olmalı. Çok güzel, nazik ve zeki. Peki ya ayrılmakta ya da sınır koymakta zorlanıyorsa? İşte bu bir sorun. Ve ben onun böyle bir sorun yaşamasını istemiyorum. Işıltılı, güzel ve dünyaya gülümsüyor olabilir, ama dişleri de var. Onları bana karşı kullandığını gördüm.

Onun en sevdiğim hali bu.

Düdük çalıyor ve oyun başlıyor. Atların nal sesleri havayı dolduruyor, bir melodiye dönüşüyor. Topun peşinden yanımızdan dörtnala geçiyorlar.

"Sıra bende, Calloway," diyor. "Neden bir kız arkadaşıyla çıkmıyorsun?"

"Yanlış soru." Kolum onun koluna değdi ve cevabımın sadece onun duyabileceği şekilde ona daha da yaklaştım. "Sana neden kamuoyu önünde ilişki yaşamadığımı anlatayım. Çünkü biriyle kamuoyunun gözü önüne çıktığınızda, artık sadece ikinizle ilgili olmuyor. Bir gösteriye dönüşüyor. Tıpkı bugün senin ve benim bir gösteri olmamız gibi."

"Ve siz gösteriştten hoşlanmıyorsunuz, değil mi?" diye tekrarlıyor. "Ünlü Calloway varisi, o devasa, ışıltılı partiler ve balolar düzenleyen kişi?"

"İlişkiler benim şartlarıma göre olduğunda katlanabiliyorum. Ama başkasının şartlarına göre şekillenen bir ilişki içinde olmak istemiyorum."

Kollarını göğsünde kavuşturdu. Şampanya kadehi, uzun iki parmağının ucunda, koluna yakın bir şekilde duruyordu. "Elbette. Ya senin dediğin olur ya da hiç olmaz."

"Kesinlikle."

"Özel olarak çıktığınız kadınlar için harika olmalı," diyor. "Taviz vermeyeceğinizi, boyun eğmeyeceğinizi bilmek. Bir sır olmak."

Mark'ı ve onun samimiysiz gülümsemelerini düşünüyorum. "Ne istediğim konusunda açık sözlüyüm, bela. İnsanlar bunu kabul etmekte veya reddetmekte özgürler. Çıktığın erkekler için de aynı şeyi söyleyebilir misin?"

Gözleri, yanımızdan hızla geçen atlardan birini takip etti; kahverengi tüyleri sağlıklı parlıyordu. "Benim flört geçmişim hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Hayır. Ama hoşlanmadığın bir randevuya çıktığını biliyorum. Bu, isteklerini açıkça dile getiren birine benzemiyor."

"Hayır, öyle değil," diyor sonunda, sesi sinirle kısılmış bir şekilde. "Ama öğrenmeye çalışıyorum. Umarım kaba olmakla aşırı nazik olmak arasında bir orta yol vardır."

"Pislik, öyle mi dedin?"

"Evet. Benim de bir şansım olması adil olur."

"Şutlarınızı atın. Ben hallederim." Tekrar oyuna bakıyorum. Heyecan havayı titreştiriyor. Polo oyununa benzeyen hiçbir şey yok. Sekiz binici ve at arasındaki senkronizasyon kadar büyük veya güçlü bir şey yok.

O kadar çok toynak sesi, sürekli bir ritim oluşturuyor ki, dörtmala geçerken o kadar derinden yankılanıyor ki kemiklerime kadar işliyor.

Öne doğru eğildi. "Alex mi oynuyor?"

"Evet."

"Ah, bunu bilmiyordum."

"Son dakikada oyuna girdi." Ve benim evimde kalmıyor. Sadece geçici olarak orada bulunduğunu söyledi. Kendi erkek kardeşi ve James ile birlikte, onu da kardeşlerimden biri olarak görüyorum.

Yatılı okul arkadaşları, hiçbirimizin sahip olmadığı bir aile olmaya karar verdiler.

"Alex'i çok seviyorum," diyor Nora. Bu sevgi sözcüğü ağzından öyle doğal bir şekilde dökülüyor ki, sanki en sevdiği insanlardan biriymiş gibi.

Ona baktım. "Gerçekten mi?"

"Çok eğlenceli biri." Bana baktı. "Senin en iyi arkadaşlarından biri olduğunu sanıyordum."

"Öyle. Onun takımının kazanacağına bahse girdim."

"Elbette öyle. Siz dördünüz oyun oynamayı çok seviyorsunuz." Kadın, sırtında 3 rakamı olan kestane rengi bir atın üzerinde tarlanın karşısına

doğru koşan Alex'i izlemek için arkasına döndü. Yürümeye başladığından beri ata biniyordu. Ailesi, Britanya'nın en iyi at çiftliklerinden birini işletiyordu. "İyi bir at."

"Evet, öyle," diyorum. Belmont'ta hepimiz oynadık. Her ne kadar benim en sevdiğim spor olmasa da. "Onu sık sık görüyor musun?"

"Hayır. Sadece ara sıra kardeşim aracılığıyla." Tekrar bana baktı. "Tıpkı senin gibi."

Tıpkı benim gibi, evet.

Nora maçı izlerken ben de kolumu sandalyesinin arkasına yaslayıp onu izliyorum. Listesi uzundu. Kapsamlıydı. Flörtle ilgili her şeyi içeriyordu ama hepsinin altında bir örüntü görebiliyordum. Her şey beklentilerle ilgiliydi. Nefret ettiği şey de buydu, tüm flört etkileşimlerinin üzerine ağır bir battaniye gibi çöken, onu boğan beklentiler.

"Bu gece," diyorum, gözlerimi öndeki gri attan ayırmadan. Binicisi topu çılgın bir hızla kaleye doğru vuruyor. "Bir randevuya çıkacağız. Sadece ikimiz ve korumalar."

Oyuncu gol attığında kalabalık coşkuyla bağırıyor. Sese rağmen, yanımda Nora'nın nefes alışverişindeki ufak bir duraksamayı duyuyorum. Cevap vermesi birkaç saniye sürüyor. "Güzel."

"Sanırım ilk ders, bana hayır demeyi öğrenmek olacak."

Dudakları kıvrılıyor. "Ah."

"Bundan keyif alacağınıza eminim."

"Evet," diye mırıldandı. "Ben de öyle düşünüyorum."

İkinci çukur sona erdiğinde hepimiz alkışlıyoruz. Skor eşit ve güzel bir maç olacağı benziyor. Ayağa kalkıp Nora'ya elimi uzatıyorum. O da elini tutmadan önce çok kısa bir an tereddüt ediyor.

Bara doğru yürürken gözler bizi takip ediyor, hareketlerimizi izliyor. Bunun hakkında daha çok konuşulacağını biliyorum. Bu konuşmalar yatırımcılara, iş ortaklarına, aile dostlarına ve aile düşmanlarına kadar ulaşacak.

Calloway'in bir kız arkadaşı var.

Bu, Montclair'li mirasçı.

Çok tatlı değil mi?

Bu durum sadece annemin ve onun saçma sapan çöpçatanlık girişimlerinin başımdan savılmasını sağlamakla kalmayacak, aynı zamanda ailemdeki diğer kişilere de ulaşacak. Mesela, otuz yaşına kadar evlenmezsem Fairhaven'ı miras alacak olan kuzenime. Aylardır

yatırımcılarla görüşüyor, nasıl satabileceğini, içini boşaltıp nasıl paraya çevirebileceğini tartışıyor.

Sanki bunun olmasına asla izin verecekmişim gibi.

Bara varmadan önce üç kez durup sohbet ettiler. Herkes bahar havasının ne kadar güzel olduğunu söylemek, ailemin nasıl olduğunu sormak ve davetliyseler geçen haftaki parti için teşekkür etmek istedi. Sonra da Nora ile tanışmak istediler.

O, zarafetin vücut bulmuş hali.

Gülümsüyor, gülümsüyor ve birinin köpeğini soruyor. Partide bundan bahsettiklerini fark etmemiştim bile. Fark etsem de hatırlamazdım.

Çite doğru yürüyoruz. Alex'e el sallamak için kolumu kaldırıyorum ve o da koşarak yanıma geliyor. Kaskının altında yüzünde kocaman bir gülümseme var.

"Calloway!" diyor. "Ve küçük Montclair!"

Gözlerimi devirip çitin üzerinden elini tutmak için uzandım. Bindığı at dinçti ve enerjiyle dörtnala koşuyordu. "Öndesin."

"Elbette öyleyim." Sesinde yalnızca hafif bir İskoç aksanı kalmıştı; kenarları yumuşamış, bazı sesli harfleri uzatmıştı. İsterse, bu aksanı tamamen yok edebilir, İskoç'tan çok İngiliz'e dönüşebilirdi. "Hey, Nora."

Gözlerini siper ederek ona baktı. "West'in evine akşam yemeğine gelecek misin?"

"Keşke yapabilseydim. Birkaç saat içinde buradan uçmam gerekiyor." İkimize de bakıp, enerjisi olsun ya da olmasın, atın sakın kalması için dizginleri hafifçe çekti. "Öyleyse ikinizi de tebrik etmek gerekiyor."

"Alex," diye uyarıyorum.

"Yeni evli çifte şerefe! Yanımda içki olsa ben de içerdim." Geniş omuzlu adam elini beline koyuyor. "West'i seviyormuş gibi yapmak nasıl gidiyor?"

Sözler ağzından adeta bir şaka gibi dökülüyor.

"Bu konuda pek fazla pratik yapmadım," diyor Nora. Hala gülümsüyor ve gülümsemesi gerçek gibi görünüyor. Alex'i gerçekten seviyor. "On yıldan fazla süredir onun en iyi arkadaşısn. Verebileceğin bir tavsiye var mı?"

Alex bana baktı. "Bilmiyorum. Daha önce sevgili olduk mu?"

"Hayır," diyorum sakın bir şekilde. "Alex'in söylediklerine kulak asma."

"Doğrusu onu oldukça iyi tanıyorum." Atı başını altında sallayınca Alex öne eğilip pürüzsüz boynunu okşadı. "Onun tabağından yemek yemeni çok seviyor. Bunu her zaman yapmalısın."

"Bence bana çok kötü tavsiyeler veriyorsun," diye takıldı Nora.

"Öyle."

"Hayır," diye itiraz ediyor Alex. "Bana bir iyilik yap ve onun parasının büyük bir kısmını harca, tamam mı? Ve onu sıkılacağı bir şeye götürmeyi unutma. Bale gösterisine git. Sık sık."

"Gerçekten arkadaşım mısın?" diye sordum Alex'e. "Çünkü şu anda şüpheyeye düşmeye başladım."

Kızıl sakalının altında derin bir gülümseme belirdi yüzünde. "Gerçek bir arkadaş senin biraz acı çekmeni ister."

Bir düdük sesi duyuldu ve hepimiz oyunun başlamak üzere olduğu yere baktık. Başımı salladım. "Gidip atınızı değiştirmeniz gerek."

"Biliyorum. Benim üzerime mi bahis oynadın?"

"Elbette."

Tekrar sırtıttı ve miğferli başını Nora'ya doğru eğdi. "Hanımım. Sizin şerefimize kazanacağım."

Hafifçe gülüyor. "Sizin için bir gül hazırlayacağım."

"Bu benim için bir şeref olur." Ona göz kırptı ve sonra atını çevirip tarlanın karşısına doğru dörtnala koşmaya başladı. Onunla flört etmek onun için kolay, eminim, çünkü aslında o sınırı aşmayı düşünmüyor. Zararsız bir eğlence.

Dudaklarının tadının nasıl olabileceğini ya da onu uçurumdan aşağı indirdiğinde vücudunun nasıl hissettirdiğini hiç düşünmemişti.

Benim gibi değil.

Çimenlerin üzerinde birkaç adım geriye doğru giderken Nora yanıma tökezledi. Sol bacağı büküldü ve içgüdüsel olarak uzanıp beline kolumu doladım.

"Kahretsin," diye fısıldadı. "Topuğum kırıldı."

Elbisesinin etek ucunun ayak bileklerine değdiği yere bakıyorum. Tahmin ettiğim gibi, ince topuklu ayakkabısının topuklarından biri kırılmış. Ayakkabısının tabanından yarı gevşek bir şekilde sarkıyor.

Tek ayağı üzerinde dengede duruyor, eliyle kolumu sıkıca kavramış.

"Bu çok utanç verici," diye mırıldanıyor. "Neyse ki çekimden sonra bunları bedava aldım."

Yürüyebilir misiniz?

Ayak parmaklarının ucunda dengede durarak ayağını yavaşça yere basıyor. "Evet. Ama çok fazla şampanya içmiş gibi görüneceğim. Sanırım ayakkabılarımı çıkarıp yalınayak yürüyeceğim."

Etrafıma şöyle bir göz gezdirdim ve çevremizdeki insanların bize attığı, pek de gizli olmayan bakışları fark ettim. Burada yeterince uzun süredir bulunuyoruz. Görüldük ve biz de karşılık olarak gördük.

"Bugünlük işi bitirebiliriz," dedim ona. "Seni arabaya kadar taşıyacağım."

"Beni taşıır mısın?" Sesi ince çıkıyor. "West, bunu yapmak zorunda değilsin."

"Biliyorum." Cevabını beklemeden onu kollarımın arasına aldım. Bir kolum dizlerinin altında, diğer kolum sırtının arkasında kilitliydi. "Bana sıkıca tutun."

Nefesi kesildi ve omzumu kavradı. "West," diye itiraz etti ama eli boynumun arkasında sıkıca duruyordu. Ayakları bir yana sarkıyordu, kırık topuğu açıkça görünüyordu. Sıcak, yumuşak ve kollarımda rahatlatıcı bir ağırlığı vardı.

Çıkışa doğru yürümeye başlıyorum.

Omzumun üzerinden şöyle bir baktı. "Herkes bize bakıyor."

"Güzel," diyorum ona.

"Gözlükten nefret eden biri için, bunu kesinlikle bir gözlüğe dönüştürmeyi başardın."

Dudaklarım kıvrıldı. "Evet. Ama sana söylemiştim, başın belaya girecek. Her şey benim şartlarıma göre olursa sorun yok."

BÖLÜM 13

NORA

İlk prova randevumuz için West bana saat sekizde Fairhaven'ın merdivenlerinde beklememi söyleyen bir mesaj attı. Seni alacağım.

Siyah bir pantolon ve tek omuzdan başlayıp koluma kadar uzanan asimetrik bir bluz giydim. Saçlarımı omuzlarıma doğru düz bıraktım ve dudaklarıma biraz kırmızı ruj sürdüm.

Ona odaklanıyorum, böylece sinirlerime odaklanamıyorum.

Gerçek bir randevuya çıktığımda, karşımda bir adam oturup benden bir şeyler beklediğini bildiğimde yaşadığım kadar bunaltıcı ve rahatsız edici olmuyorlar. Şakalarına gülmemi, gülümsememi, ima etmemi, ilginç ve ilgili olmamı istiyor. Ona karşı bir şeyler hissetmek istiyorum ama asla, asla hissedemiyorum.

Peki, West ile tüm bunlar nasıl işleyecek?

Saat sekize birkaç dakika kala, görkemli girişten içeri girdim ve ön kapıyı iterek açtım; işte oradaydı. Çakıllı avluda park etmiş bir arabaya yaslanmış, elleri cebinde, beni izliyordu. Sanki burada durup kapının önünde beklemiş ve benim gelmemi beklemiş gibiydi.

Merdivenlerde duraklıyorum.

West'in gözleri yavaşça vücudumu taradı, ayaklarıma kadar indi ve sonra yüzüme kadar çıktı. Daha önce bana hiç böyle bakmamıştı.

Sanki bu manzarayı keyifle izliyor.

"Merhaba," diyebiliyorum.

"Bu akşam çok güzel görünüyorsun, Nora."

Merdivenlerden inerken ayaklarıma bakıyorum. Onun gözlerinden uzaklaşmak iyi geliyor.

"Bu gece bir rol mü oynuyorsun?" diye soruyorum. Bir ayağımı diğerinin önüne atarak.

"Listeni hatırlıyorum," diyor. "İltifatlardan hoşlanmıyorsun."

Ona baktım ama yüzünde hiçbir yargılayıcı ifade yoktu. Benim için yolcu kapısını açtı. "Önce bayanlar."

Direksiyon başına geçiyor ve bunu onunla yapıyorum. Yanımda oturuyor. Kadınları genellikle böyle mi ayarlıyor? Onun randevularında olduğu gibi ben de West Calloway'i görebilecek miyim?

Midemdeki sinirler kasılıyor.

Sağ eli direksiyonun üzerinde kıvrılıyor ve yüzüğü görüyorum. Mühür yüzüğü. Kardeşimin de taktığı ve onun kim olduğunu hatırlatan aynı yüzük. Yıllar önce beni reddeden, Alex'e benimle asla çıkmayacağını söyleyen adam hâlâ o.

Sinirlerim biraz yatıştı ve nefes almak daha kolaylaştı. Daha önce de ilk randevulara çıktım. İlk randevularda iyiyim. Bu benim yeteneklerimden biri. Kendi kendime söyleyeyim, parlıyorum. Her zaman ikinci randevu istiyorlar.

Ama terapistim Zeina bana bunun asıl mesele olmadığını söylüyor. Kendin olmuyorsun. Onlar için performans sergiliyorsun ve eve bitkin bir halde dönüyorsun. Kendi duyguların için hiç yer bırakmıyorsun.

Zor şeyleri söylemekte ve kolaymış gibi göstermekte çok başarılı.

West, uzun araba yolundan demir parmaklıklı kapılara doğru arabasını park eder ve radyoyu açmak için uzanır. Arabanın içine tatlı melodiler yayılır.

"Bu gece nereye gidiyoruz?" diye soruyorum.

"Göreceksin," diyor alçak sesle. "Ama bence hoşuna gidecek."

Kahretsin. Bilmemeyi sevmiyorum. "Ah. Bu eğlenceliymiş."

West bana bir kez baktı, sonra tekrar yola döndü. "Bunu kastetmiyorsun. Beni zorla. Nereye gittiğimizi sana söylememi sağla."

Ayak bileklerimden bacaklarımı çaprazlıyorum. Tamam. "Bana söyleyebilir misin lütfen?"

"Daha iyi," diyor. "Ama fazla kibar."

"Genellikle kibar biriyim."

Dudakları hafifçe kıvrılıyor. Sanki benim eklemediğim kısmı biliyor gibi. Seninle birlikte olmadığım zamanı.

"Bu bir sürpriz," diyor sesi tekrar kalınlaşarak. "Ama beğeneceksin. Sana söz veriyorum."

"Sürprizlerle aram iyi değil," diyorum. "Anlat bakalım."

West kıkırdadı, eli direksiyonu daha da sıkılaştırdı. "Çok talepkarsın Nora. Sabırlı olmayı öğrenmelisin."

İşleri kolaylaştırmıyor.

Tanrım, ne kadar da kibirli. Ve ben ona karşı çıktığımda da hiç umursamıyor gibi görünüyor. Aklından geçenleri söylüyor ve dünyanın ona uyum sağlamasını, isteklerine ve ihtiyaçlarına göre şekillenmesini bekliyor. Bu yüzden ondan biraz nefret ediyorum, ama aynı zamanda onu kıskanıyorum da.

"Bilgisiz bırakılmaktan hoşlanmıyorum. Bana nereye gittiğimizi söyleyin."

Yara izli kaşı kalktı. "Ya da ne?"

"Ya da bu arabadan inerim."

Dudakları kıvrılıyor. "Aferin," diyor. "Çok daha iyi. Sinemaya gidiyoruz."

Övgüler içimi sıcak bir dalga gibi sarıyor. Tebrikler!

Sonra onun ne dediğini fark ediyorum. Filmler mi? Ondan abartılı bir şey yapmasını bekliyordum. Akşam yemeği, karşısında oturmak, saatlerce onunla kibar bir sohbet etmek zorunda kalmak gibi. Ama filmler mi? Bunu halledebilirim.

"Ah," diyorum. "Bu gerçekten çok güzel. Yakınlarda mı?"

"Evet, on beş dakikalık bir araba yolculuğu." Tekrar bana baktı, sonra da yola. "Bana kendinden bahset. Modellik nasıl bir şey?"

Sinemaya giderken sorularını yanıtlıyorum. Cevapları daha önce birçok kez aldığım sorulara benziyor ve acaba o da bunun farkında mı diye merak ediyorum.

Eğer bu da oynadığı rolün bir yönü ise.

Ona gülümsüyorum ve elimden geldiğince dürüstçe cevap vermeye çalışıyorum, araya küçük bir espri de katıyorum. Genellikle randevularda yaptığım gibi. Konuşmak zor kısım değil. Her şey zor. Cümlelerin altında yatan beklentiler, daha fazlasına dair umut ve istek. İki bekar insanın sürekli birbirini değerlendirmesi ve ben onların kararını vermeden önce onlardan hoşlanıp hoşlanmadığıma asla karar verememem.

West'in ifadesi değişmiyor. Ben konuşurken başını sallıyor, ek sorular soruyor. Ama yüzünde o gülümsemeyi göremiyorum. Bir daha "aferin"

demiyor.

Sinemada, West ile yan yana sessizce oturuyoruz. Işıklar kısılıyor ve karanlık, üzerimize kalın bir battaniye gibi çöküyor. Aramızdaki kolçakın tamamını kaplıyor ve bunun kasıtlı olup olmadığını merak ediyorum. Arabada bana söylediği gibi, karşılık vermem için bir başka test mi acaba?

Belki. Ama eğer o, buna alışkın olduğu için mevcut alanı işgal eden türden bir adam ise şaşırmam.

Çünkü o her zaman böyle yaptı ve her zaman bunun karşılığını aldı.

Film fena değil. Bir çeşit polis ortaklığı filmi. Neden bunu seçtiğini anlayamıyorum. İçeri girmeden önce ilk filmi çok sevdiği için bunu da izlememizin sakıncası olup olmadığını sordu.

Bunu söylerken yüzü ifadesizdi, kelimelerinden başka hiçbir mimik belirtisi yoktu. En sevdiğim anlardan biri.

Ben de başımı sallayıp evet dedim. Çok isterim.

Ama film sırasında aklım başka yerlere gidiyor ve henüz almam gereken tüm kumaşların listesini yapıyorum. Geçen gün harika bir dikiş makinesi buldum, en azından o iş tamam. Ama gerçekten iyi bir esnek jarse kumaş bulmam gerekiyor...

Filmin son jeneriği ekrana geldiğinde, finali tamamen kaçırdığımı fark ettim.

Tiyatrodan çıkarken, bana aldığı devasa şeker torbasını hâlâ sıkıca tutuyordum. Ben çikolatayı tercih ederim, jelibonları değil. Ama o bunların en sevdiği olduğunu söyledi ve benimle paylaşmak isteyip istemediğini sordu, ben de başımı sallayıp evet dedim.

Dışarıda bahar havası çok berrak. Koşu için mükemmel bir hava.

Çadırın altında duruyor. "Yani," diyor. "En az sevdiğiniz kısım burası."

"Randevunun sonu mu?"

"Hım. Listenizden oldukça belli oluyor."

"Evet," diye itiraf ediyorum. Genellikle buluştuğum erkeklere hiç benzemiyor. Biraz içine kapanık, iyi niyetli, biraz utangaç, biraz da çok konuşkan.

Ama West, genellikle baştan hayır dediğim türden bir adam. Yakışıklı, uzun boylu, kibar. Bu tür adamlar beklentilerle, iltifatlarla ve hediyelerle gelirler.

Sanki bir krallığı inceliyormuş gibi sokağı yukarıdan aşağıya doğru süzüyor. Muhafızlar da bir yerlerde arkamızda, kaçamayacağımız bir gölge

gibi. Sam ve Madison'ın yaptıklarımız hakkında ne düşündüklerini merak ediyorum.

“Öyleyse pratik yapalım. Biz West ve Nora değiliz. İki saat önce, seni almaya geldiğimde benimle tanıştın.”

“Doğru. Ve sen... Paul'sün.”

"Paul," diye tekrarlıyor.

“Normal bir isim,” diyorum. “Daha önce en az bir Paul isimli kişiyle çıktım. Hatta kuzenimin adının da Paul olduğunu düşünüyorum.”

West'in kaşları kalktı. "Doğru. Bunu nasıl yorumlayacağımı bilmiyorum, sadece gergin olduğunuzu anlıyorum, yani bu işe yarıyor."

"Gergin olduğumda saçmalamam."

"Evet," diyor, elini dirseğine koyarak, "öyle yapıyorsun."

Kaldırımda yürümeye başlıyoruz ve bir anda, o tanıdıklık kayboluyor. O yine bir yabancı ve ben de onun gerçekten bir Paul olduğunu, herhangi bir Paul olduğunu varsaymak için elimden gelenin en iyisini yapıyorum.

Kuzen Paul hariç.

"Sizi taksiye kadar götürüyorum." Karanlıkta sesi yumuşaktı. Hem West'ti hem de değildi; bu geceye kadar hiç görmediğim bir versiyonuydu.

“Teşekkür ederim.” Yanına doğru yürüyorum. Bütün gece her zaman buna bağlıdır. Vedaya. Erkekler bana o arayan, isteyen gözlerle bakacaklar. Başka bir randevu isteyecekler. Ne zaman müsait olduğumu, beni öpüp öpemeyeceklerini, onları eve kadar takip etmek isteyip istemediğimi öğrenmek isteyecekler.

Ve "Teşekkür ederim ama hayır" dediğimde oluşan o garip durumdan nefret ediyorum.

West, "Film," diyor. "Beğendin mi?"

"Evet, bence oldukça iyiydi. Sen de öyle mi?"

Eli elime değdi ve kolumda bir sıcaklık hissettim. "Evet. Ama yanımda duran güzel kadına dalmıştım."

Ona şöyle bir baktım. Hafifçe gülümsüyor ama dümdüz ileriye bakıyor. Rol yapıyor. Bunu aklımda tutmalıyım. Sadece numara yapıyor ve iltifatları abartıyor.

Genellikle beklentilerimi artırdıklarını hissediyorum. Bazı erkekler onları yağmur gibi kullanıyor, ben onlarla konuşmaktan hoşlanıp hoşlanmadığıma bile henüz karar vermemişken. Sanki her zaman benden beş adım öndeler.

“Teşekkürler,” dedim. “Şey, önümüzdeki iki sıra ötede oturan adamın M&M’lerini çok yüksek sesle yemesi dikkatimi dağıttı.”

"O poşeti bir solukta içiyordu ama sanki hiç bitmeyecekmiş gibiydi."

Gülümsüyorum. "Hayır. Sence birkaç tane vardı?"

“En az bir düzine.” West bana doğru baktı. Arabaya neredeyse varmıştık. “Bu hafta sonu müsait misin?”

Ah, işte bu benim çok beceriksiz olduğum, dilimin tutulduğu ve ne söylemek istediğimi söylemekte zorlandığım an. "Olabilir," diyorum. "Ama arkadaşlarımla bazı planlarım var ve pazar günü ailemle akşam yemeği yiyebilirim. Sen ne yapıyorsun?"

West arkamı araba kapısına dönecek şekilde bana doğru döndü. "Pek bir şey yapmıyorum," dedi. Sesi alçak, gözleri bana kilitlenmişti. "Seni tekrar görmek isterim, Nora."

Bu ifadeyi daha önce başka erkeklerde görmüştüm ama West'te hiç görmemiştim.

Yüz ifadesinde bir yoğunluk, bana yöneltilmiş daha önce hiç görmediğim bir odaklanma var. Boğazım kuruyor.

Bana sanki beni istiyormuş gibi bakıyor.

Benzer ama daha önce yaşadıklarımla aynı değil, çünkü bu West. Bir zamanlar ona karşı küçük bir hoşlanma beslediğim, ama sonra kibirli bir şekilde ayaklarının altında ezdiği adam.

"Beni tekrar görmek istiyorsun, değil mi?" diye tekrarlıyorum.

Gözlerinde bir değişim var. Hafif bir mizah dokunuşu. "Evet, bu hafta sonu. Cumartesi günü seni almaya geleceğim. Aynı saatte."

“Pekala, evet. Bu işe yarayabilir,” dediğimi duyuyorum.

Eğilip yanımda duran araba kapısına elini koydu. Beni bir taraftan içeride kilitledi. Etrafta sadece sokak lambaları olduğu için yüzü gölgede kaldı. Geniş omuzları bana dönük, gözleri üzerimde ve Tanrım, bana doğru mu eğiliyor?

Öyle.

Dudakları hafifçe kıvrılıyor ve aramızda sadece bir karış mesafe var. Geçen gün annesinin önünde rol yaparken aldığım aynı kolonya kokusunu alıyorum. Güzel kokuyor. Ve bana bakıyor. Gözlerini benden ayırmıyor. Kalbim gümbür gümbür atıyor—

"Sorun," diyor. Dudakları benimkilerden sadece birkaç santim uzakta. "İşte bu, beni reddettiğin an."

"Ah."

"Beni it," diye mırıldandı, dudaklarımdan sadece bir santim uzakta. Sıcak nefesini hissettim ve içgüdüsel olarak gözlerim kapandı.

Onun tarafından öpülmenin nasıl bir his olacağını merak ediyorum. Aradaki mesafeyi kapatsa, hoşuma gider miydi? Tüm dikkati, tüm gücü bana yönelseydi. Belki de güzel olurdu—

"Lanet olsun." Geri çekildi. "Bu da neydi?"

Birkaç kez göz kırptım. "Ne?"

"İstemediğin halde ikinci bir randevuya razı oldun ve beni öpmene izin verecektin." Kaşları çatılmış, az önceki alaycı gülümsemesi kaybolmuştu. Oynadığı rolü bırakmış, tekrar West olmuştu, tanıdığım West. Bana sanki istediği her şeymişim gibi bakan West değil. "Hadi arabaya binelim."

"Pekala." Yolcu koltuğuna geçip onun etrafta dolaşmasını bekledim. Hâlâ kendimi iyi hissetmiyordum, kalbim çok hızlı atıyordu. West'i daha önce hiç bu kadar yakından görmemiştim.

Loş ışıktaki kehribar rengi gözleri neredeyse koyu kahverengi görünüyordu.

Arkamızdaki arabaya muhafızların binmesini beklemeden aniden sokağa çıkıyor. Sessizlik baş döndürücü, dişleri olan bir şey.

"Bunu sık sık yapar mısınız?" diye soruyor sonunda. Dümdüz ileriye bakıyor, bir eli direksiyon simidinde, diğer eli ise aramızdaki konsolda yumruk şeklinde duruyor.

"Ne yap?"

"Donakal. Bahsettiğin o bakışları attığımda ve sana doğru eğildiğimde donakaldın işte."

Dizim sekiyor. "Bazen böyle şeyler olur."

"İstemediğin halde bile onların seni öpmesine izin veriyor musun? Tıpkı benimle yapmaya çalıştığın gibi?" Derin bir nefes veriyor. "Kahretsin, Nora. Pratik yapmaya devam etmeliyiz. Bir dahaki sefere beni öyle sertçe iteceksin ki, bir adım geri çekileceğim."

"Bir dahaki sefer?"

"Evet." Eli direksiyonu daha sıkı kavradı. "Burada daha fazla pratik yapmamız gerekecek."

Gözlerimi kapatıyorum, sadece West'in yüzünü tekrar görüyorum, hem de çok yakınımda. Kolu arabanın kenarına dayanmış. Randevularında hep böyle mi davranıyor? Bu onun gerçek çekiciliği mi yoksa sadece bu gece için mi böyle davranıyor?

Acaba çıktığı kadınlara da böyle mi bakıyor?

Donakaldım. Ama nedenini bilmiyorum.

“Bence bu gece iyi geçti. Sadece... son kısmı beceremedim. Bir dahaki sefere seni itip uzaklaştıracağım.”

“Güzel,” diyor. “Sana bu hafta sonu hakkında sormuştum. Beni bir daha görmek istemediğini söylemeliydin.”

“Bunu birinin yüzüne karşı söyleyemem!”

"Elbette görüşebilirsiniz," diyor West. "Hayır, sizi bir daha görmek istemem. İşte bu kadar."

“Bunu söylemek sizin için kolay.”

"Her zaman erkeklerin tekliflerini reddetmek zorundasın."

“Evet, ilk buluşma için uygun. Ama geri kalanında zorlanıyorum. Mesela onları görmeye başladıktan sonra, sanki...” Derin bir nefes veriyorum. “Onlara nasıl yavaşlamalarını söyleyeceğim? Belki tekrar görüşmek isteyebilirim ama henüz emin değilim? Akşam yemeği istemiyorum, parkta yürüyüş yapmak istiyorum?”

"Buna şaşırmadım." Bana doğru baktı ve çenesinin kasıldığını görebiliyordum. "Bütün gece bir şeyleri gizliyordun."

“Maske takmak mı?”

“Maske takmak. Sahne almak. Şeker istemedin. Ve o film? Berbattı ama tercihim belirttiğim için evet dedin.”

Ona döndüm. "Bu kasıtlı mıydı?"

Karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Doğrusu, pek de keyif almıyordum. Tabii ki bunu bilerek yaptım."

"Beni deniyordun."

“Ne istediğin konusunda dürüst olsan? Yarı yolda bırakır mısın? Herhangi bir şey yapar mısın? Evet.” Başını sallıyor. “Çok iyisin. Bana karşı bir tek bana karşı iyisin. Onlara benim gördüğüm kişiyi göstermeni istiyorum.”

Bunu daha önce de duymuştum. Ama insanları mutlu etmek o an çok güzel bir duygu verdiği için bu alışkanlıktan kurtulmak kolay değil.

"Sana karşı nazik davranmıyorum çünkü bunu kaldırabileceğini biliyorum," diyorum ona.

"Diğerleri de aynısını yapabilir," diyor. "Ve onlara aşırı derecede nazik davrandığında, Nora? Onlara gerçek benliğini göstermiyorsun. Ve gerçek benliğin, dişleri olan birisin."

Haklı. Ve ben onu uzaklaştırmadım.

Ama bence bunun sebebi onun beni öpmesini istememdi.

BÖLÜM 14

BATI

Nora güzel bir oyuncu.

Şu anda Fairhaven'ın yemek odasındaki uzun ceviz ağacından yapılmış masada karşımda oturuyor. Mükemmel bir kız arkadaş, ilgili bir misafir.

Bazen bana gösterdiği, yeşil gözleri alev alev parlayan ve pençeleri dışarıda olan sinirli Nora'dan eser yok.

Şimdi yüzünde kibar bir gülümseme var, gözleri masanın üzerinde aile üyelerimi süzüyor. Saçları yine alçak bir topuz yapılmış ve boynunda inci bir kolye var. Açık mavi bir kazak ve etek kombinasyonu giymiş.

Çok neşeli görünüyor. Pozitif enerjiyle dolu. Bu masadaki insanlara gösteriş yapmak için mükemmel bir randevu partneri.

Tam da ondan istediğim şey buydu. Anneme bir açıklama yapmasını. Nora bunu yaptı, ama hâlâ da yapmıyor. Takmış olduğu maskeye bakıyorum ve onu yırtıp atmak istiyorum.

Ablam bundan çok keyif alıyor. Annem Nora'ya sorular sorarken, teyzem ve amcam ona Fairhaven'la ilgili hikayeler anlatıyor, Amber ise bana çok uzun uzun bakıyor.

"Batı," diyor.

Ona döndüm. "Evet?"

"Tuzu uzatır mısınız?"

Ona uzattım ve bir saniye daha tuttum. "Uslu dur," dedim bakışlarımla. Gülümsemesi daha da genişledi. "Teşekkür ederim, sevgili kardeşim."

O bana asla öyle demedi ve ben de gözlerimi devirme isteğime karşı koyuyorum.

Annem, Nora'ya Rafe hakkında, yetiştirilme tarzı hakkında, işi hakkında, buraya ne yapmaya geldiği hakkında sorular sordu bile. Eskiden yaşadığı evde, iyiliksever bir kraliçenin resmi gibi duruyor. Bir zamanlar bu oda sürekli olarak kullanılıyordu; o ve babam her gece misafir ağırılıyorlardı.

O zamanlar öyleydi. Şimdi ise neredeyse bomboş. Aile dağıldı ve hiçbirimiz parçaları bir araya getirmeye istekli değiliz. Şimdi şehirde yaşıyor, arkadaşlarına ve kontrol edebileceği dünyaya daha yakın. Opera. Öğle yemekleri. Bale.

"Ev muhteşem," diyor Nora. Sanırım bu üçüncü ziyaretimiz. "West bana son tadilatların denetimini senin yaptığını söyledi?"

Annemin gülümsemesi içten. "Evet, yaptım! Yaklaşık on yıl önce. Bu büyüklükte bir ev, çok fazla iş gerektiriyor. Pencereilerin tamamen yeniden takılması gerekti ve hepsi de yönetmeliklere uygun olarak yapıldı."

Nora'ya bunu söylemedim. Fairhaven hakkında mutlaka araştırma yapmıştır.

"Eh, çok güzel oldu," diyor Nora. O güzel, sakın gülümsemesini tekrar yüzüne takmış.

Biftekleri gerekenden daha sert kestim.

"Şöyle söyle bakalım," diyor annem. "Ne zaman çıkmaya başladınız? Yıllardır birbirinizi tanıyorsunuz, değil mi?"

İşte bu yüzden burada. Hiç yapmadığımız bu güzel, samimi aile yemeğiyle beni şaşırtmasının sebebi de bu. Bunun ne kadar ciddi olduğunu öğrenmek için.

Nora'nın gözleri benimkine kaydı ve hafifçe gülümsedi. "Şey, oldukça yeni bir olay."

"Benim açımdan o kadar da yeni değil," diyorum. "Seni uzun zamandır dışarıya davet etmek istiyordum."

Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Gerçekten mi?"

"Evet. Ama en yakın arkadaşımın küçük kız kardeşi olmak... kolay değildi." Bir süre daha Nora'ya baktım, sonra bakışlarımı anneme çevirdim. "Geçen kış, İsviçre'deki Rafe'in dağ evindeyken bağlantı kurduk."

"Evet," diyor Nora. "Doğru. Onun orada olacağını hiç bilmiyordum!"

Ablam ikimize de bakıyor. Benimkine çok benzeyen gözleri, uzun kirpikli ve aşırı neşeyle parıldıyor. "Sana bir şey sormam gerek," diyor.

"West'in kız arkadaşlarından hiçbiriyle gerçekten tanışmadım. Yani, liseden sonrakilerle, en azından."

Ona uyarıcı bir bakış attım.

Bana bakmıyor.

"Elbette," diyor Nora. "Ne öğrenmek istiyorsun?"

"Sanırım West'i oldukça iyi tanıyorum," diyor kız kardeşim. "İnsanların geç kalmasından nefret eder, her zaman odadaki en zeki kişi olduğunu düşünür ve her şeyde kazanma konusunda patolojik bir ihtiyacı vardır. Bu kısmı çok yorucu. Tek bir özelliği var ki, o da duygusal değil." Gülümsemesi daha da genişliyor. Bunu bilerek yapıyor, hayatımı zorlaştırmak için. "Söyle bakalım. Erkek arkadaş olarak nasıl biri? Çiçek, hediye alıyor mu? Seni şık randevulara götürüyor mu?"

Bence pek yardımcı olmuyor. Ama gözlerindeki parıltıya bakılırsa, yardımcı olmaya da çalışmıyor. Eğleniyor.

Diğerleri gibi ben de Nora'ya bakıyorum. Ama eminim ki, Amber'ın harika bir şey söylediğini düşünürcesine, başını hafifçe yana eğmesini veya usulca gülmesini fark etmiyorlar.

Ne söyleyeceğini düşünüyor. Zaman kazanmaya çalışıyor.

"Evet, öyle. Romantik görünmeyebilir ama bazen öyle anları oluyor. Aslında..." heceyi uzatarak söylüyor ve annem bile sanki geri kalanını duymak için sabırsızlanıyormuş gibi biraz öne eğiliyor. "Dün gece beni yeni bir filme götürerek sürpriz yaptı. En sevdiği filmlerden birinin devam filmi."

Şarap kadehime uzanıyorum. Gerçekten de en sevdiklerimden biri. Hem rolünü oynuyor hem de benimle dalga geçiyor.

"West sinemaya mı gitti?" diye soruyor Amber.

"Çalışmanın dışında başka şeyler de yapabilirim, sevgili kardeşim."

"Yelken açmak ve seyahat etmek," diyor. "Hepsi bu. Hangi filmdi o?"

Nora gülümsüyor. "Hot Pursuit II."

Teyzem ve amcam gülüyor. Amber sırtıyor, hatta annem bile kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. Polis ortaklığı temalı film serisi son derece vasat. Sanırım hiç kimse onu tüm zamanların en sevdiği filmlerden biri olarak tanımlamadı.

Nora uzun kirpikleriyle bana bakıyor, dudaklarında yumuşak bir gülümseme var. Sanki dünyadaki en sevdiği insan benmişim gibi. Sanki her şey gerçek ve doğruymuş gibi, güzel bir yalan değilmiş gibi.

“Beğeneceğini biliyordum,” dedim ona ve diğerlerine döndüm. “Nora'nın lüksü sevdiğini düşünürsün ama o biraz da sıradanlığı seviyor.”

"Onu çok iyi tanıyorsun," diyor Amber. "Onunla ilgili en sevdiğin şey ne?"

Bundan sonra kız kardeşimi boğacağım.

Ama şu an yapamam, bu yüzden sahte kız arkadaşına bakıyorum. "Tanıdığım en anlayışlı insan o."

Bu doğru. Geçen akşam partide yanımdayken gördüm. Başkalarının ondan ne istediğini ve bunu nasıl vereceğini çok iyi anlıyor...

"Ah," diyor kız kardeşim.

Amcam bile kıkırdıyor. "West, bundan daha iyi bir şey bulmalısın."

Ama Nora sadece gülümsedi ve ince elini masa örtüsünün üzerinde gezdirdi. "Teşekkür ederim."

“O da alaycı,” diyorum. “Elbette çok güzel. Ve benimle tartışmaktan da çekinmiyor. Ki... bu özelliğini oldukça beğendiğimi fark ediyorum.”

Gözleri birden gözlerime takıldı. Gözlerinde bir şaşkınlık vardı. Eğer rol yapmıyor olsaydık, eğer bir izleyici kitlemiz olmasaydı, bunların hiçbirini söyleyemezdim.

Uzun zamandır ona çıkma teklifi etmek istediğimi itiraf edemezdim. Sözlerimin sadece gösteriştten ibaret olduğuna inanacak.

Anne şarabını dolduruyor. "Oğlumun aklından geçenleri söyleyebilecek birine ihtiyacı var. Nora, onun hakkında neyi beğeniyorsun?"

Karşımdaki kadına, "Buna cevap vermek zorunda değilsiniz," diyorum.

Ama bana tekrar gülümsüyor ve kahretsin, ne kadar inandırıcı görüldüğünden nefret ediyorum. Sanki gerçekten benden hoşlanıyor gibi. "Komik ve ilgili biri. Bana çok iyi bakıyor. Özellikle şu anki... yaşadığım güvenlik sorunumla ilgili olarak."

“Bu konuda iyidir.” Annem şarabını dolduruyor. Gözlerinde bir zafer parıltısı var. Eminim düğün çanlarını şimdiden duyabiliyordur. “Peki Nora, çocuklar hakkında ne düşünüyorsun?”

Bıçağımı yere bıraktım. "Bu uygun bir soru değil."

“Bu son derece yerinde bir soru,” diyor ve etini şişe takıyor. “Doğru ya da yanlış cevap yok. Ben sadece kız arkadaşınızı tanımaya çalışıyorum. Bu bir sorun değil, değil mi Eléanore?”

"Kesinlikle hayır," diyor sakince. "Evet, sanırım çocuk istiyorum, ama şimdilik değil."

“Güzel,” diyor annem. “Kariyerini etkiler mi?”

“Eğer hâlâ mankenlik yapıyor olsaydım, evet, olabilirdi. Ama bundan uzaklaşmayı planlıyorum. Moda tasarımcısı olmak istiyorum.”

“Ve öyle de olacak,” dedim anneme dönmeden önce. “Az önce ‘iyi’ dedin, ama o cevap vermeden önce ‘doğru cevap yok’ dedin.”

“Yalan söyledim.” Bana kısa bir bakış attıktan sonra tekrar Nora'ya döndü. İfadesi çok keskin, çok zafer kazanmış gibiydi. Geri çekilmesini istiyordum, ama o daha da inatçı davrandı.

Ondan sonra onunla konuşacağım.

"Açıkçası, ben de sizi tanımak istiyorum," diyor Nora. "Hepinizi. West için önemlisiniz ve... şey... o da benim için önemli."

Gözlerim kısıldı. Sesi çok nazikti. Sanki kendisi için zor olan bir şeyi itiraf ediyordu. Hem annem hem de teyzem yumuşak, mutlu sesler çıkardılar. Ah.

“Daha fazla detay istiyorum,” diyor Amber. “İkiniz çok tatlısınız ve Nora, sana söz veriyorum, bu onun eve ilk kez kız arkadaşını getirmesi. Tamam... West. Nora’nın en sevdiği içecek ne?”

"Bir negroni," diye yanıtlıyorum hiç tereddüt etmeden. "Sus," diyorum gözlerimle.

Ablam sadece gülümsedi. "Nora'nın ikinci adı ne?"

“Bunu bilmiyor çünkü utanç verici,” diye yanıtlıyor Nora hafifçe gülerek. “Şimdi bana açıklamak zorunda bırakma. Sıradaki!”

"İlk evcil hayvanı neydi?"

“Titou adında bir köpeği vardı,” diyorum. “Onu her yere götürürdü.”

Nora'nın gözleri kocaman açıldı. Benim bunu bildiğimi bilmiyordu.

Evet, kardeşinin anlattıklarını dinledim. O köpeği beşinci doğum gününde almış. Rafe, annesiyle birlikte çoban köpeği yavrusunu seçmeye gitmiş.

"Peki ilk randevunuz nasıl geçti?" diye soruyor kız kardeşim. "Rafe en eski arkadaşlarınızdan biri olduğuna göre, zor olmuş olmalı diye düşünüyorum."

“Amber, onları sorgulamana gerek yok,” diyor annesi. Çatal bıçağını bırakıyor. “Ama evet. Bize flört dönemini anlat.”

Aman Tanrım.

Masadaki herkese göz gezdirdim. Bunu ona zorla söyletmeyeceğim. "Dediğim gibi, yılbaşı tatilinde ikimiz de İsviçre'deydik. Rafe, James, Alex ve ben sadece birkaç gün kayak yaptık. Nora da kız arkadaşlarıyla geldi."

Bu kısım doğru. Ama sadece bir gün yollarımız kesişti, daha fazlası değil ve aramızda neredeyse hiç konuşma olmadı. Hepimize gülümsedi, Alex'in yanağını öptü, James'e sarıldı. Bana ise, o hoşluğundan veya yumuşak gülümsemesinden eser olmayan kısa bir bakış attı.

Gerçek bir görünüm.

“Son gün ondan benimle kayak yapmasını istedim,” diyorum. “Rafe’nin halletmesi gereken işleri vardı; Alex akşamdan kalmaydı ve James çoktan gitmişti. Dışarı çıktığımızı kimse bilmiyordu, sadece biz biliyorduk.”

“Beklenmedik bir şeydi,” diyor Nora. Gözleri benimkine kayıyor ve orada da bir meydan okuma var. “Yamaçlarda bana ayak uydurabileceğinden emin değildim.”

Dudaklarım kıvrılıyor. Alpler onun kanında var. "Ona ayak uydurdum."

“Bana bunun bir randevu olduğunu yamaçtan aşağı inene kadar söylemedi,” diyor Nora. Anneme bakıp gülümsüyor. “Kardeşıme gelince... onunla bir ay sonra birlikte konuştuk.”

Anne düşünceli bir ses tonuyla, "İlginç. Rafe nasıl karşıladı?" diye sordu.

“İlk başta şaşırdı. Ama sonuçta destekleyici biri,” diyor Nora. Gülümsemesi hiç bozulmuyor, ama sesi titriyor. “Mutlu olmamı istiyor.”

O asla böyle bir tepki vermezdi.

Ama diğerlerinin bunu bilmesine gerek yok. Nora, şarabı ağzına götürürken eli bardağı sıkıca kavramış durumda, sanki yalanı benim kadar net duymuş gibi.

Garsonlar tatlı tabağını toplamaya geliyorlar. Annem masaya şöyle bir bakıyor. "Oturma odasına geçelim mi?"

"Hadi," diye onayladı amcam. "West, o viskiden hâlâ biraz var mı sende?"

“Evet, öyle. Buyurun.”

Sandalyemin arkasında durup kollarımı sıvıyorum ve Amber'ın etrafımdan dolaşp yanımdan geçmesini bekliyorum.

"Bu da neydi?" diye mırıldandım.

Gülümsüyor. "Sadece kardeşimin aşk hayatıyla ilgilendiğimi gösteriyordum."

"Peki, artık ilgilenmeyi bırak."

“Sadece eğleniyorum,” diyor. Yüzünde masumiyet ifadesi var ve ben ona ters ters bakıyorum. “Annem için gösteri yapacaksan, ben neden yapamayayım?”

"Sen çok şımarık bir kızsın," diyorum ona.

Omzuma hafifçe vurup yanımdan süzülerek geçti. "Evet. Ve beni seviyorsun."

Bu durumda, büyük yemek masasında sadece ben ve karşımda duran Nora kalıyoruz. Arkasında, verandaya ve ötesindeki okyanusa açılan iki büyük Fransız kapısı var.

Yüzü artık sakın ya da yumuşak değil. Omzunun üzerinden bir bakış atıp bir adım daha yaklaşıyor. "Negronilerden nefret ediyorum," diyor kısık bir sesle.

Sağ kolumu sıvayarak elimi yukarı doğru kıvırdım. "Çok yazık. Artık en sevdiğin içecekler bunlar."

"Batı, birbirimiz hakkında hiçbir şey bilmiyoruz!"

"Bence çok iyi iş çıkardın," diyorum alaycı bir şekilde. "Hot Pursuit II'nin en sevdiğim film olması gerçeğini asla unutamayacağım."

"Birlikteyken evet. Ama oturmadan önce, sen diğer odadayken, annen bana bir sürü soru sordu. Ve eminim ki diğerleriyle birlikte oraya girdiğimiz anda amcan da sana bir şeyler soracak. Ve birbirimizin ne dediğini bilmeyeceğiz."

Bir adım daha yaklaşıyorum, kokusunu alıyorum. Portakal ve başka bir şey, çiçeksi bir koku. "Yani hikayelerimizi düzeltmemiz gerektiğini söylüyorsun."

"Evet," diyor. "İlk randevumuz kayak yapmak mıydı?"

"Sen de kazanmama izin verirdin, değil mi?" Elimle onunla aynı sandalyenin arkasına, sadece birkaç santim uzaklığa, elimi dayıyorum. "Tıpkı dün berbat bir filme evet dediğin ve sevmediğin bir şekeri yediğin gibi."

Gözlerini kısarak, "Bu gece benim ve sorunlarım hakkında değil. Bu gece senin ve sorunların hakkında." dedi.

"Annem sana ne sordu? Akşam yemeğinden önce."

"Ne kadar ciddi olduğumuzu. ABD'de kalıcı olarak yaşamayı planlayıp planlamadığımı." Nora'nın sesi daha da alçalıyor. "Evlilik hakkında konuşup konuşmadığımızı."

Elim sandalyenin arkasına daha sıkı kenetlendi. "Sana bunu mu sordu?"

"Evet."

"Ne cevap verdin?"

"Hayır dedim. Daha yeni çıkmaya başladık," diyor. "Ama seninle bir gelecek görebildiğimi söyledim."

Sözler içimde taş gibi batıyor. Bana gözlerini kısarak bakıyor, onu içine düşürdüğüm durumdan dolayı sinirli. Sözlerini kastetmiyor. Söylediği zaman da kastetmemiştir. Ve ben kesinlikle evliliğe uygun değilim.

Yine de, seninle bir gelecek görebiliyorum.

"Şimdiye kadar gördüğüm en güzel küçük yalancısın," diyorum ona ve daha da yaklaşıyorum. Tıpkı diğer gün yaptığım gibi, beni itmediği zaman. Dudaklarımın üzerinde olmasını istercesine bana baktığı zaman.

Bunun nasıl bir his olacağını merak eden tek kişi ben değildim sanki.

Gözlerini kısarak, "İltifatları bir sonraki prova randevumuza sakla," dedi.

"Yarın," diyorum, "hikayelerimizi gözden geçireceğiz. Onları düzene sokacağız ve bunu boks yaparken yapacağız. Bizim sorunlarımız üzerinde çalışırken senin sorunların üzerinde de çalışabiliriz."

BÖLÜM 15

NORA

Bu malikanede bir spor salonu bulunmaktadır.

Ernest'in bana verdiği turda görmemiştim, ama bu beni şaşırtmamalı. Fairhaven'da her şey var.

Geniş arazinin gizli köşelerine saklanmış olan ev, kendini yavaş yavaş ortaya çıkarıyor. Bakımlı bahçeler, tenis kortu, kademeli bahçelerin dibindeki havuz... Okyanusa sadece bir taş atımı uzaklıkta.

Ernest'in bana verdiği kitapçığı okudum, King's Point'in incisi olarak anlatılan, tarihiyle ünlü yapının sayfalarını karıştırdım. Anlatılana göre, West'in atası, Asi lakaplı adam, burayı karısına bir aşk mektubu olarak inşa etmiş. Bunun doğru olup olmadığını, yoksa kendi zenginliğinin bir göstergesi mi olduğunu merak ediyorum. Acaba önceden karısından izin istemiş miydi?

Belki de çiçekleri tercih ederdi.

Ernest bana en üst katta, yüksek eğimli çatısı ve bahçelere ve okyanusa bakan devasa yuvarlak penceresi olan boş bir oda gösterdi. "Atölyeniz burası, Bayan Montclair," demişti. Nefes almayı hatırlamam biraz zaman aldı.

Muhteşem.

Günün büyük bir kısmını çalışma alanımı kurmak ve kumaş kesmekle geçirdim, sonra da spor salonunu aramaya koyuldum. West bana orada buluşmak için mesaj attı. Spor kıyafetleri giymemi söyledi. Onu diğer akşam ailesiyle akşam yemeğinde gördükten beri görmedim. Fairhaven o

kadar büyük ki, herkesi yutabilir. Buradan mı çalışıyor? Gün içinde şehre gidiyor mu?

Aydınlık mekana açılan kapıyı iterek açtım ve o zaten oradaydı.

Elinde ağır bir ağırlıkla sağ kolunu kıvrıyordu ama beni görünce durdu. Göğsünde gri bir tişört vardı ve siyah şort giymişti.

"Merhaba," diyorum, hâlâ onu görmekten etkileniyor olmamdan nefret ederek. Ne kadar yakışıklı olduğunu fark etmeden edemiyorum.

Ağırlığı yere bırakıyor. "Başardın."

"Evet. Boks yapmamızı mı istiyorsun?" Su şişemi yan konsola koydum. "Hikayelerimizi doğru anlatmamız gerektiğini düşündüm."

"İkisini de aynı anda yapabiliriz." Ağzımı kurutan o odaklanmış bakışıyla tekrar bana bakıyor. "Kendini savunmayı öğrendin mi?"

"Temel bilgiler."

"Bana bunların ne olduğunu söyle."

Kollarımı göğsümde kavuşturup onun duruşunu taklit ediyorum. Bu bir sınav gibi geliyor. "Aslında önlem almak önemli. Konumumu her zaman başkalarıyla paylaşıyorum. Hızlıca yardım çağırmak için kullanabileceğim bir düğmesi olan akıllı bir saatim var. Yüksek sesle yardım çağırıyorum. Paris'teki korumalarımın biri bana en iyi öz savunmanın kavga etmek değil, koşmak ve hızlı koşmak olduğunu söylemişti." Ona zafer kazanmış bir gülümseme veriyorum. "Bunu iyi yaptığımı biliyorsun."

Elini saçlarının arasından geçiriyor. Saçları bugün daha koyu kahverengi görünüyor, sanki nemliymiş gibi. Bundan önce duş aldı mı acaba? "Ya köşeye sıkışırsan?"

"Öyleyse sanırım savaşıacağım. Gerekirse."

"Ama kimse size bunu nasıl yapacağınızı öğretmedi."

"HAYIR."

Yüzünde onaylamayan çizgiler belirdi. "Rafe neden sana özel bir eğitmen tutmadı?"

"Bana hep, sapık kişinin o kadar yaklaşamayacağını söylerdi."

"Yapmayacak." West'in sesi çelik gibiydi. "Ama kendini nasıl savunacağını bilmen, iç huzurun için önemli. Gerekirse fiziksel olarak karşılık verebileceğini bilmek önemli."

Elimle enseme okşadım. Saçlarımı atkuyruğu yaptım ve garip bir şekilde savunmasız hissettim. "Evet. Sanırım... bunun bir mantığı var."

"Geçen akşam. Buluşmanın sonunda beni itmedin, o yüzden bugün de bunu uygulayacağız."

“Eğer kasıklarına tekrar tekrar dizimle vurmamı istiyorsan, yaparım,” diyorum. Ama midemde gergin bir yumruk var ve geniş omuzlarına bakıyorum. Bu, ona dokunabileceğim anlamına gelir. Ellerimi doğrudan göğsüne koyabileceğim anlamına gelir.

Göründüğü kadar sağlam olup olmadığını kontrol edin.

“Evet. Tam olarak istediğim şey bu.” Dudakları kıvrılmış. “Biraz kas hafızası geliştirmeni istiyorum. İstemediğin halde seni öpmeye çalışan bir adamı hiç geri ittin mi?”

Su şişemi alıp, gözlerine bakmak yerine kapağını açmaya odaklandım. Çünkü hayır. Elbette ki bakmadım. Böyle bir durumun yaşanabileceği ortamlardan kaçındım, randevu tekliflerini reddettim ve nadir birkaç durumda, kibar bir gülümsemeyle uzaklaşmadan önce bir erkeğin beni biraz öpmesine izin verdim.

"Kahretsin," diye inledi.

“Ben hiçbir şey söylemedim!”

“Bunu yapmak zorunda değildin. Tamam. Isınmaya başlayalım.” Bir çift boks eldiveni alıp bana uzattı. “Bunlar muhtemelen senin için biraz büyük, ama idare eder.”

“Boks yapıyoruz.” Elimdeki büyük, vinil şeylere bakıyorum.

"Evet, öncelikle bunu söyleyebilirim."

“Senin ve Rafe’in bunu yaptığınızı biliyorum. Bu... bu James’in alışkanlığı, değil mi?”

“Evet, kendini savunmaya takıntılı.” West, sanki kendini hazırlıyormuş gibi boynunu çevirdi ve büyük avuç içleri bana dönük şekilde ellerini kaldırdı. “Ve bunun iyi bir sebebi var.”

“Bahse girerim, senin sorunun yerine onun sorunu olmayı diledin,” diyorum. “Düşünsene, ne kadar çok boş zamanın olurdu.”

West’in çenesi gerildi. "Dizlerinizi biraz bükün," diye talimat verdi, sanki ben hiçbir şey söylememişim gibi. "Evet, aynen öyle. Şimdi ellerime vurmanızı istiyorum. Bir yumruk ve bir çapraz yumruk."

"Ellerinizi mi kullanıyorsunuz? Bir ped veya benzeri bir şey kullanmanız gerekmez miydi?"

"Dayanabilirim," diyor. "Bana koruyucu ped mi getireyim? Bana yeterince sert vurabileceğini, ped kullanmam gerektiğini kanıtla."

"Gerçekten de patolojik derecede rekabetçisin."

"Amber'ın söylediklerine kulak asma." Yaralı kaşını kaldırır. "Vur bakalım, başın belaya girsin."

Dizlerimi biraz büküp sağ avucuna baktım. "Dün gece neden seni öyle sorguladı?"

"Çünkü o beni sinirlendirmek için yaşıyor," diyor, "ve benim terlediğimi görmek istedi. Oyalanma. Vur bana."

Ona sinirli bir bakış attım ve ardından avuç içine hafif bir yumruk indirdim. Eldiven hafifçe temas etti.

"Zayıf," diyor.

Diğer eline daha sert vurdum. Art arda iki kez. Birkaç yıl önce spor salonunda boks denemiştım ve bu da en az onun kadar heyecan verici.

"Daha iyi. Ama biliyorum ki senin içinde daha çok öfke var."

"Kızgın değilim," diyorum.

"Elbette değilsin."

Ona daha sert vurdum. Kıpırdamadı, sadece elleriyle hareketlerimi takip etti, vuruşlarıma karşı koydu. Ve o kısılmış, yoğun gözleriyle bana bakmaya devam etti. Sanki çok fazla şey görüyormuş gibi.

"Hobilerin neler?" diye sorarken, sağ eline olabildiğince sert bir yumruk indiriyorum. Hiç tepki vermiyor bile.

"Yelkencilik," diyor. "Spor yapmak. Seyahat etmek. Konuşma sırasında konu açılırsa bunlardan birini kullanabilirsiniz."

"En sevdiğiniz kokteyl?"

Dudakları yukarı kıvrılıyor. "Negroniler."

"Harika. Şimdi benim içmem gerekenlerin hepsini sen bitirebilirsin." Ona tekrar vurdum ve o da küçük bir adım geri çekildi. Parmağını çenesine vurdu. "Ne ile çalışıyorsun?"

"Bunu biliyorsunuz. Ben Cal Steel ve birkaç başka şirketin sahibi olan Calloway Holdings'i yönetiyorum."

"Buradan mı çalışıyorsunuz?"

"Manhattan'daki ofisten buradayım, ya da iş seyahatindeyim." Başını geriye doğru eğiyor. "Şimdi kafamı hedefleyin."

"Ciddi olamazsın."

"Eğileceğim." Kaşını kaldırıyor. "Bana vurma fırsatını seveceğini düşündüm. Biraz da öfkeni at, baş belası."

"Senden o kadar da nefret etmiyorum," diyorum.

Gülümsemesi hafifçe kıvrılıyor. "Sanırım öyle."

"Sana karşı çok kayıtsızım." Ama bana gösterdiği pozisyona geri dönüp kafasına yumruk atmaya çalışıyorum. Tam olarak söylediğini yapıyor. Yere

çömeliyor, ellerini kaldırıyor. Ardı ardına iki kez yumruk atıyorum. Bunu uzun zamandır yapmıyoruz ve omuzlarım şimdiden ağrıyor.

“Neden şehirde değil de burada yaşıyorsunuz?”

Cevap vermeden önce ilk defa tereddüt etti. Kısa bir cevaptı ama yakaladım. "Okyanustan uzak olmayı sevmiyorum. Şehirde düşünmeye vakit kalmıyor."

Bir an duraksıyorum. "Fairhaven çok güzel."

“Öyle. Ve benim.” Boynunu çevirdi.

“Peki ya evcil hayvanınız? Etrafta gördüğüm kedi?”

"Hiç evcil hayvanım yok," diyor.

Bu beni düşündürüyor. Geçen gün kütüphanede zarif gri bir kedinin koştuğunu gördüm. Sonra onu elma bahçelerinin yanında, güneş ışığının zerresinde güneşlenirken tekrar gördüm.

"Görünüşe göre malikanede bir tane var."

“Belki de personelden biri besliyordur.” Ellerimi işaret ederek başını salladı. “Hadi bakalım. Vur bana.”

“Sen bir mazoşistsin,” diye mırıldanıyorum ama yine de ona vuruyorum. Tekrar tekrar.

Hepsini engelliyor, etrafımda zarif bir şekilde hareket ediyor, bu yüzden sürekli tetikte olmak zorundayım. Bir yumruk, bir kesme. Kafasına bir darbe daha. Kolayca eğiliyor, yana doğru sıyrılıyor.

"Neden hiç kimseyi ailenizle tanıştırmak için eve getirmediğiniz?"

"Ailemle tanıştın," diyor alaycı bir şekilde. "Neden bir kadını böyle bir duruma sokayım ki?"

“Ben hariç.”

“Bunu başarabileceğini biliyordum. Aynı dünyadan geliyoruz.” Avuç içlerini tekrar kaldırıyor ve ben de birine çapraz bir yumruk atıyorum. Nefesim hızlanıyor. Bu iyi bir egzersiz. Ayaklarımın ucunda olmak. Onunla uyum içinde hareket etmek. “Sıra bende,” diyor. “Nasıl olur da hiç ilişki yaşamadın?”

"Sana bunu söylemiyorum."

Gözlerini kısarak, "Pekala. O zaman bana neden kızgın olmadığını düşündüğünü söyle." dedi.

“Çünkü değilim. Asla sinirlenmem.” Sağ eline biraz daha sert vurdum ve dudakları yine o sinir bozucu, kibirli sırıtışla yukarı kıvrıldı. Sanki her şeyi en iyi o biliyormuş gibi. Sol eline de olabildiğince sert vurdum ve şaplak sesi yüksek bir şekilde yankılandı. “İnsanlar sinirlendiğinde

hoşlanmazlar ve ben de onların sinirlenmesine tahammül edemem. Bu yüzden asla sinirlenmem.”

West'in gözleri güneş ışığında viski renginde, açık kahverengi bir havuz gibi. "Bana istediğin kadar kızabilirsin. Bu konuda birbirimize kenetlendik. O yüzden bana kızmayı pratik et."

“Öfkelenmeyi prova etmeme gerek yok. Flört etmeyi prova etmem gerekiyor.”

"Peki, neden ikisini birden uygulayamıyorsun, seni küçük hırslı çocuk?"

Hedefi tam kafasına, o kendini beğenmiş gülümsemesine nişan alıyorum. Eğiliyor ve gülümsemesi daha da genişliyor. Saçları şimdi dağınık, kahverengi tutamlar halinde alına dökülüyor. Onu benimle hiç böyle görmemiştim. Yarısı dağılmış, yarısı da coşkulu.

Onu kardeşim ve arkadaşlarıyla birlikte gördüğüm zamanki gibi görünüyor. Canlandığında, rahatladığında... Zengin ve yakışıklı bir paketin içinde yaramaz bir özgüven.

Yan tarafa geçerek beni spor salonunun karşısına kadar takip etmeye zorladı. "O öfkeye ihtiyacın var," dedi. "Bir erkek hoşuna gitmeyen bir şey yapmaya kalkarsa, ya da seni sevmediğin bir filme götürmekte ısrar ederse, kendini savunabilmen için buna ihtiyacın var."

“Hikayelerimizi doğru anlatmamız gerekiyor.” Ona bir yumruk daha atıyorum, o da engelliyor. “İlk buluşma hikayesini tamamen uydurdun!”

“Elbette yaptım. Ve onlar da inandılar.”

“Ben zekiyim. Bu nasıl bir iltifat?” Ona tekrar tekrar vurdum ve o zahmetsizce eğildi. Neden gidip koruyucu pedleri getirmiyor? Ne kadar sert vurabildiğimi kanıtlamadım mı? Kollarım şimdi çok ağrıyor.

"Gerçekten öyle," diyor. "Numara yapmıyordum. Hadi ama. Tembelleşmeyin."

Sol avucuna nişan alıyorum. Ama o, eldivenli elimi yakalıyor ve bileğimdeki cırt cırtı çözmeye başlıyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

“Bir sonraki aşamaya geçiyoruz.” Diğer eldivenimi de çıkarıp ikisini de halı kaplı zemine fırlattı. “Bu enerjini sakla ve benimle tartışmak için kullan. Beni kendinden uzaklaştır.”

Ah.

West bir adım daha yaklaşıyor ve aramızdaki birkaç santimlik mesafe, sıcak bir hava şeridine dönüşüyor. Hâlâ göğsümü sıkıştıran o ifadeyi

takınmış durumda; odaklanmış gözler, dudaklarındaki kıvrım. Uzanıp ellerimi göğsüne koyuyorum.

Tişörtünün altında sıcacık. Olmaya hakkı olandan çok daha sıkı.

"İşte bu kadar," diyor West. "Şimdi beni itip uzaklaştırın."

İttim. Belki iki santim kadar kıpırdadı ama dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Sorun ne? Beni bir daha görmek istemiyor musun?" Sesi, diğer gece bana ilgi duyuyormuş gibi yaptığı zamanki alçak sesine dönüştü.

"Hayır. İstemiyorum." Bu sefer daha sertçe itiyorum, tüm vücudumu kullanıyorum. Bütün bu olay aptalca, terliyim ve heyecanlıyım. Bu sefer iki sağlam adım geri atıyor.

"Aferin," diyor ve bu övgü, ağzınızda şeker tadı gibi kalıyor. "Gerçekten çok iyi gidiyorsun. Tekrar yap bakalım, baş belası."

Kalbim hızla çarpıyor. Tekrar yaklaştığında, kulaklarımda gümbürtüsünü duyabiliyorum. Bu sefer elini yanağıma hafifçe dokunduruyor ve çenemin hemen altına koyuyor. Çok hafif bir dokunuş.

Ama daha önce bana hiç böyle dokunmamıştı.

Başımı yukarı kaldırıp yarı kapalı gözlerle bana bakıyor. Tıpkı diğer gece bana baktığı gibi.

Sanki o beni istiyormuş gibi.

"Çok güzel," diye mırıldanıyor ve başını bir santim daha bana doğru indiriyor. Bu sözler nefesimi kesiyor. Daha önce de bana böyle denmişti. Önemsememiştim, görmezden gelmiştim. Şimdi ise sıcak bir okşama gibi tenimin altına işliyor.

Ellerimi tekrar göğsüne koydum ve ittim. "Teşekkürler, gerek yok."

West gülüyor. Ses odayı ısıtıyor. "Çok kibarsınız. Çok iyiydi. Nasıl hissediyorsunuz?"

"Garip," diye itiraf ediyorum. Ve güzel. Bana bir daha öyle bakın.

"Bunu tekrar tekrar yapacağız, ta ki ikinci doğanız gibi hissedene kadar," diyor. "Sonra da belki sizden o nezaketi de söküp atmaya çalışırız." Elini saçlarının arasından geçiriyor ve yüzündeki neşe, bir perdenin inmesi gibi kayboluyor. "Mark. Seni öpmeye çalıştı mı?"

"Hayır," diyorum. "Sözümü kestin, hatırlıyor musun? Ayrıca, erkekler genellikle randevunun sonuna kadar denemeyi beklerler."

"İşte bu yüzden sizi strese sokan kısım bu."

"Evet. Ama mesele sadece öpmek değil. Sorular da önemli." Omuz silkiyorum. "Bu tür konuşmalarda iyi değilim. Tekrar yapıp

yapmayacağımıza karar vermek. Eğer nasıl hissettiğimi sorarlarsa...”

“Bunları da çalışacağız.” Kaşını kaldırıyor. “Tekrar mı?”

"Tekrar."

Bunu birkaç kez daha tekrarlıyoruz. Her seferinde, bana ne kadar iyi iş çıkardığımı söylüyor, ta ki onun alçak sesindeki iltifatı duymaya özlem duyana kadar.

Bir sonraki sefer yüzünü aşağı indirdiğinde, farklı bir şey denemeye karar veriyorum. Dudakları benimkilerden sadece birkaç santim uzakta ve göğsüm heyecanla sıkışmışken, yüzümü sağa çeviriyorum. Yanağımı sunuyorum.

Tenime birkaç santim kala duraksıyor. "Bunu daha önce de yapmıştın."

"Bir iki kere," diyorum. "Her zaman işe yarıyor."

"Bir şey daha denemeni istiyorum," diyor. Bu sefer, tam yanı başımda, tişörtünün altında kas yığını olan 1.98 metrelik bir adam. "Tokat at beni."

Gözlerim faltaşı gibi açıldı. "Elbette hayır."

"Beni kasıklarımın tekmelemekten bahseden sendin." Kaşını kaldırıyor. "Bu ondan daha hafif."

"Ben hiç... Yapamam... Bunu daha önce hiç yapmadım."

"Öyleyse şimdi başlamanın zamanı geldi."

"Bunu neden yapmamı istiyorsun? Acıdan zevk mi alıyorsun?"

Gülerek, "Hayır. Yarın doğru öz savunma üzerinde çalışacağız. Şimdilik, bence zihinsel olarak birçok engelin var. Tanrı aşkına, öfkelenmene bile izin vermiyorsun. Gerektiğinde kendini savunabilir misin? Elini kaldırabilir misin?" dedi.

"Bilmiyorum. Ben şiddete meyilli bir insan değilim."

Derin bir nefes verdi. "Hayır. Gerçekten mi? Beni kandırabilirdin."

"Sarkazm sana yakışmıyor," diyorum kibarca.

"Yalan söylüyorsun, ama sorun değil. Her şey bana uyuyor." Elini yanağına koyup doğrudan gözlerime baktı. "Bu sefer sana saldırdığımda beni tokatla. Yani göğsüne hafifçe itmenin işe yaramadığı bir durumda ne yapacağını biliyorsun."

Sınırları zorluyor.

Sınırlarımı zorluyor.

Sinirlerim alt üst oldu. Durumu bu kadar çabuk doğru bir şekilde değerlendirmesine kızdım. Tek bir derste temel korkularımdan birini tespit etti. İnsanları üzmemekten çok korkuyorum. Herkesi memnun etmeye çalışan biriyim, bir tek onu değil. Ve o bunu sorguluyor.

Biri karşımda durup benden bir şey istediğinde... Nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Bu yüzden randevulara hayır diyorum ya da aileme ve arkadaşlarıma evet diyorum. Orta yolu nasıl bulacağımı bilmiyorum. Hayır, henüz seni öpmek istemiyorum ama seninle başka bir randevuya çıkmak istiyorum demeyi bilmiyorum.

Müzakere etmek. Peki ya bunu bu şekilde yaparsak?

Çatışmayla başa çıkmanın en kolay yolu, ondan kaçınmaktır.

Her zaman işe yarıyor.

“Nora,” diyor, sesi kararıyor. “Bugün çok iyiydin. Bunu da yapabilir misin? Ne kadar sinir bozucu olduğumu, hayatını nasıl kontrol ettiğimi, seni nasıl herkesin gözü önünde benimle çıkmaya zorladığımı hatırlıyor musun? Bana vurabilirsin. Zaten benden hoşlanmıyorsun bile.”

Boynumu çevirerek, "Şu an olmaz, hayır." dedim.

Yüzünde bir sırıtış belirdi. Sonra bir adım ileri attı. Ve bir adım daha. Spor salonundaki büyük makinelerden birinin yanına geldik ve sırtım makineye çarptı.

Beni sıkıştırıyor.

"Tacizci rolünü mü oynamamı istersin?" diye soruyor. "Yoksa hayır cevabını kabul etmeyen bir randevu arkadaşı rolü mü?"

Onun yaklaştığı anlardaki hissi düşünüyorum. Dudaklarıma değen nefesini ve her seferinde midemde oluşan o kelebeklenmeyi. Bunun farklı olması durumunda nasıl bir his olacağını merak ediyorum.

"İkincisi," diye fısıldadım.

Yanıma bir elini koyup beni bir tarafa sıkıştırdı. Başını eğdiğinde kalbim hızlandı. Gözleri dudaklarıma indi ve sanki her zaman istediği, her zaman ihtiyacı olan tek şey benmişim gibi bana bakıyordu. "Çok güzelsin, beni mahvediyorsun."

Aman Tanrım.

Kolları on kademe yukarı kaldırdı.

“Seni öpebilir miyim?” Dudakları yaklaşıyor ve başım zonkluyor. “Nora, bırak da seni öpeyim.”

Göz kapaklarım kapanmak istercesine titriyor. Lütfen kapan, demek istiyorum. Ama o bunu kastetmiyor. O da rol yapıyor, tıpkı ikimizin de rol yapması gerektiği gibi. Her şey sahte.

Ve benden ona tokat atmamı istiyor.

Bunun yerine ellerimi göğsüne koydum ve daha önce yaptığım gibi onu ittim. Ama neredeyse hiç kıpırdamadı. Sadece kıkırdadı ve parmaklarını

saçlarımın üzerinde gezdirdi. Bir tutam saçımı kulağımın arkasına itti.

Bir keresinde onun bana böyle baktığını rüyamda görmüştüm.

Şimdi öyle ve bu beni mahvediyor. Ve her şeyden sonra, söylediklerinden sonra, sadece en yakın arkadaşına iyilik olsun diye bana yardım etmeyi kabul ettikten sonra bile ona hâlâ çekiliyor olmamdan nefret ediyorum. Öpücüğünün gerçekte nasıl hissettireceğini merak etmemeliydim.

Ve şu anda kendimin bu yönünden nefret ediyorum.

Bunun üzerine sağ elimle yanağına bir tokat attım. Ses yankılandı ve daha ne olduğunu anlamadan onu geriye itip dizimle kaldırdım. Kasıklarına isabet etti. Çok sert değildi çünkü hâlâ kendimi tutuyordum. Ama West'i geriye doğru savurdu ve ben de sendeledim, boşta kalan elim hâlâ göğsündeydi.

Kim önce dengesini kaybediyor bilmiyorum. Ama yere düşüyoruz ve o boşta kalan kolunu belime dolayarak darbeyi vücuduyla yumuşatıyor. Yere bir iniltiyle çarpıyoruz.

Yarı yarıya onun üzerine uzanmış durumdayım. Bacaklarım onun bacaklarının arasında, göğsüm onun göğsüne yapışmış.

"Kahretsin," diye inledi. Boşta kalan elini kaldırıp yüzünü okşadı ve gözlerini gizledi.

"Özür dilerim!" Elimle hızla göğsünden çektim. "Sana zarar mı verdim? Tanrım, çok çok özür dilerim."

West gülmeye başlar. Elini saçlarının arasından geçirir ve sonra kolunu başının arkasına kenetler. "Bu," der, "bir zaferdi. İçinde biraz öfke var, değil mi? Bana dişlerini gösterdin."

Yanına sırt üstü uzandım. Ve onun neşesi bende de bir neşe uyandırdı. "Aman Tanrım. Bunu yaptığıma inanamıyorum."

"Kendini iyi hissediyor musun?"

"Evet. Bu korkunç bir şey mi?" Gözlerimi kapatıyorum, hâlâ gülümsüyorum. "Ben şiddete meyilli bir insan mıyım?"

"Hayır," diyor. "Ve gerçekten de çok iyi iş çıkardın, baş belası."

Dirseğine dayanarak doğruldu, koyu renk saçları alına dökülüyordu. Bakışlarım yine o yara izinin üzerinde gezindi. Sol kaşının üzerinden geçen yara izi. Nasıl edindiğini hep merak etmişimdir.

Ama ona soracak kadar yakın olmadım hiç. Bu, zengin bir ailenin varisi olup sonradan bekar krala dönüşen West Calloway'in birçok sırrından biri.

"Annen neden evlenmeni bu kadar çok istiyor?" diye soruyorum onun yerine.

"Neden hiç ilişki yaşamadın?"

Birbirimize bakıyoruz. Gözleri bal gibi, koyu şurup renginde. İkimiz de çıkmazda olduğumuzu biliyoruz. Birlikte bu duruma kilitlenmiş olabiliriz, ama bu tüm gerçeklerin bir anda ortaya dökülmesi gerektiği anlamına gelmez.

Kapı açılmadan önce sert bir şekilde vuruldu. West'in çenesi gerildi ve benden uzaklaşarak ayağa kalktı. "Ernest?"

Ciddi duruşlu site yöneticisi, hâlâ yerde yatan bana batıdan baktı. "Sözünüzü kesmek zorunda kaldığım için özür dilerim, ancak başka bir olay daha oldu."

BÖLÜM 16

BATI

Olay bir zarftır.

Kiraladığım uzmanlar sonraki birkaç günü bunu analiz etmekle geçiriyor. Sarı zarf New York'ta postalanmış ve içinde Nora'nın geçen haftadan fotoğrafları var. Koşarken. Koruma görevlileriyle birlikte bir kumaş dükkanının önünde. İkimizin Long Island Tribune'deki fotoğrafı da eklenmiş, tam çizgiler halinde kesilmiş. El yazısıyla yazılmış bir not da var ve hemen analiz için gönderiliyor.

O seni benden uzak tutamayacak.

Bu durum tedirgin edici. Rahatsız edici. Ayrıca Paris'te aldığı tepkilere kıyasla açık bir tırmanış söz konusu. Mektuplar vardı, ama bazen aralarında haftalar geçiyordu. Şimdi ise çiçek buketi olayı üzerinden henüz bir hafta bile geçmedi.

Plan işe yarıyor olabilir. Onu sinirlendirmek, daha da pervasızlaşmasına yol açmak. Polo maçı veya parti gibi anlara daha çok ihtiyacım var. Seni benden uzak tutamayacak. Hayır, tutacağım. Ve bu saplantılı takipçiyi bir hata yapmaya kışkırtmam gerekiyor... ve sonra onu yakalayacağım.

Ertesi gün, spor salonuna döndüğümüzde, Nora'ya olanları anlatıyorum. Ona gönderilenlerin görüntülerini ve onlarla ne yapacağımı gösteriyorum. Ekibimin ne aradığını ve neyi analiz ettiğini anlatıyorum.

Her şeyi başıyla onaylıyor, birkaç ek soru soruyor. Elleri yumruk şeklinde sıkılı ve yüz ifadesi gergin. Sanki gerçekte ne hissettiğini saklıyor. Ama bunu gizlemek için harcadığı çabayı saklayamıyor.

"Pekala," diyor sonunda. "Söylediğiniz için teşekkür ederim."

Kaşımı kaldırıyorum. "Hepsi bu mu?"

"Gerçekten çok teşekkür ederim, West. Rafe normalde benimle bu kadar çok şey paylaşmaz. Ve ben bilmek istiyorum. Sonuçta bu benim hayatım."

Başımı salladım. "Öyle değil. Teşekküre ihtiyacım yok."

"Öyleyse ne demek istiyorsunuz?"

"Kızgın mısın? Korkuyor musun? Sinirli misin? Senin burada yaşadığını biliyor. Seni izliyor," diyorum ve gerçekten kızgıyım. Birinin ona sahip olma hakkına sahip olduğunu düşünmesi fikri...

"Verimli olmazdı." Kendini tekrar kontrol altına alıyor ve yüzündeki çaba kayboluyor. Yeniden durgun bir göle dönüşüyor. "Bana öğrettiğin hareketlerle devam edelim."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Verimli değil mi?"

"Yapabileceğim bir şey yok," diyor. Zaten bir saattir kendimizi savunma manevraları çalışıyoruz. Birinin elinden nasıl kurtuluruz, bir adamın kolunu nasıl бүkeriz, boğma girişiminden nasıl kurtuluruz...

Onun yetenekli ve güçlü hissetmesini istiyorum. O şerefsizin ona yaklaşmasına asla izin vermeyecek olsam bile.

Ona tekrar yaklaşıyorum ve bu sefer hiç tereddüt etmiyor. Onu yakalamaya yönelik tembel girişimimden sıyrılıp dizini bacakları arasına sokuyor.

Çarpmasına bir santim kala durduruyorum. "Harika," diyorum ona. "Gerçekten çok iyiydi."

Dudaklarında kısa bir gülümseme belirdi. Bu tür iltifatlardan hoşlandığını fark ettim. Belki de ona dik dik bakıldığını veya bir obje gibi hissettiren iltifatlardan hoşlanmıyor. Bunlardan yeterince bıkmıştı.

Ama o övülmeyi çok seviyor.

İyi ki onu övmeyi çok seviyorum.

"Yine mi?" diyor, yanakları kızarmış bir halde. "Ve biliyorum ki öfke yapıcıdır. Terapistim bana bunu sürekli söylüyor."

"Terapistiniz mi?"

"Evet." Bana doğru hamle yapıyor ve ben de avuçlarımı kaldırarak onun hamlelerini yakalıyorum. Bugün hiç geri durmuyor. "Bunların hepsinin üstesinden gelmeye çalıştım. Sana söylemişim."

"Bir terapi odasında."

"Evet, ama o da benim dışarı çıkmamı istiyor. Bana çok fazla 'hayır' dediğimi ve 'evet' demeyi ve ardından gelen zorlu konuşmaları yapmayı

öğrenmem gerektiğini söylüyor.”

“Ona bundan bahsettin mi? Bizim hakkımızda?”

Nora sadece bir saniye tereddüt etti, ama bu cevabı duymam için yeterliydi. Evet. "Kimseye söylemeyecek."

“Bundan endişelenmiyorum.” Tekrar ona yaklaşıp kolumu üst bedenine doladım. Ön kolumu boğazına dayadı. Bunu daha önce de yapmıştık ve hiç baskı uygulamıyordum. “Ne düşünüyor acaba?”

Nora, avucumun altında sıcacık. Ayrıca çok hızlı, elimi uzatıp başparmağımla işaret parmağım arasında, bastırdığımda canımı çok acıtan noktayı buluyor.

“Bunun benim için iyi olduğunu düşünüyor.” Bastırıyor. Kolumda keskin bir acı yayılıyor ve onu bırakıyorum.

"Aferin," dedim dişlerimi sıkarak.

“Özür dilerim,” diyor. Ona dik dik bakıyorum ve omuzlarını hafifçe silkiyor. “Benden özür dilemememi söylediğini biliyorum, ama yirmi dört yıllık tecrübem var. Bunu kırmak zor.”

“Biliyorum. Bu yüzden sana hatırlatacağım. Gerçekten çok iyiydi. Hemen buldun.”

"Pratik yapıyorum."

“Kendin için mi?”

“Evet.” Bakışımı görmüş olmalı, çünkü gözlerini devirdi. “Zorlamıyorum. Mazoşist değilim.”

Ellerimi tekrar kaldırdım ve bu sefer bana iki kez vurduktan sonra çapraz bir işaret verdi. "Demek terapistinizden onay damgası aldım," dedim. Nora'nın benim hakkımda, bu konu hakkında biriyle konuşması fikri beni meraklandırıyor. Gerçeğin ondan fışkırdığı bir alan var. "Ona ne söyledin?"

"Bu gizli bilgi."

Ona takılmadan edemiyorum. "Muhtemelen benim tarafımda, biliyorsun."

"Ne hakkında?"

“Ne hakkında?” diye soruyor,” diyorum ve başımı sallıyorum. “Bunun hakkında. Kendini savunmayı öğrenmen ve öfkeni kabullenmen hakkında.”

Nora'nın yanaklarına kızarıklık yayıldı. "Bunu ona anlattığımda çok şok oldu. Bizim... Şey, flört pratiğimizle ilgiliydi."

"Bu kadar zekice olmasına şaşırdım. Ayaklarınızı hareket ettirmeyi unutmayın."

Aşağıya doğru baktı, sonra elleri hâlâ havada, etrafında kıpırdandı. Koyu renk saç tutamları at kuyruğundan kurtulmuş ve yüzünü çerçevelemişti. "Daha önce kimsenin böyle bir yöntem kullandığını duymadığını söyledi."

"Biz yenilikçiyiz."

"Öyle görünüyor." Dudakları kıvrıldı. "Daha önce yaptığın şeyi deneyelim."

"Seni arkadan mı yakalıyorum?"

Başını sallayıp benden uzaklaşıyormuş gibi arkasını döndü. Yaklaştım ve bir kolumu beline doladım; diğer kolumla ağzını kapattım. Hareketlerim yavaştı ve onu sıkıca tutmadım. İstese bile tutmazdım zaten.

Bunu daha önce birkaç kez yaptık.

Bana karşı yumuşak ve sıcak, nefes verirken dudakları avucumun altında aralanıyor. Bir an için bunun nasıl bir his olacağını merak ediyorum

Sonra elleri kolumu kavramak için yukarı kalktı. Daha geniş bir duruşla altıma indi ve tüm ağırlığını kolumu aşağı çekmeye verdi. Ardından bacağını geriye doğru savurdu ve dizimin arkasına doğru büküldü.

Öne doğru itildim, dengemi kaybettim ve artık ona tutunamıyorum, yoksa düşerim. O da geniş bir gülümsemeyle geriye doğru dans ederek kollarımın arasından sıyrıldı. "Bu şimdiye kadarki en iyisiydi!"

"Muhteşemdi," diye dürüstçe söylüyorum ona. "Peki ya şimdi? Ne yapardın?"

"Koş. Hızlı olduğumu biliyorsun." Hâlâ sırtıyor.

"Evet, öylesin. Koşacaksın ve yardım çağıracaksın. Beni arayacaksın."

"Sen de gelecek misin?"

Gömleğimin kolunu yukarı doğru sıyrıyorum. "Her zaman."

Bakışlarını pencereden dışarı, yeşil bahar çimenliğine çevirdi. Ama aynı hızla tekrar bana baktı. "Tamam."

"Bana söz ver," diyorum. "Yardıma ihtiyacın olursa beni arayacaksın."

"Evet, söz veriyorum." Gözlerini devirdi. "Bazen Rafe'den bile daha kötüsün."

Bu, göğsüme saplanan dikenli bir mızrak gibi. Günlerdir onun benim için ne kadar bir kız kardeş gibi olması gerektiğini kendime hatırlatmamıştım. Boşuna çabaladım, çünkü onu o şekilde göremiyorum. Hiçbir zaman da göremedim.

Ama belki de öyledir.

Taktik değiştirip gözlerindeki ateşi, yanaklarındaki kızarıklığı inceliyorum. En azından benim yanımda rahat hissediyor.

“İnsanlarla tartışmaktan hoşlanmadığını söyledin,” diyorum. “Ama bunu defalarca yapmış olmalısın.”

Sorudan rahatsız olmuş gibi boynunu çevirdi. "Hayır, pek sayılmaz. Sanırım tartışmayı hiç öğrenmedim. Kimseyle tartışmam; ne ailemle, ne de arkadaşlarımla."

"Kardeşlerin var," diyorum. "Sen ve Rafe hiç tartışmadınız mı?"

"HAYIR."

"İlginç," diyorum. "Onunla sürekli tartışıyorum."

"Aramızda beş yaş fark var ve o da seninle, Alex ve James'le birlikte yatılı okuldaydı. Kazadan sonra, en büyük abimi kaybettiğimizde... herkesi mutlu etmek benim görevim gibi geldi." Arkasında, okyanus bugün fırtınalı, gökyüzü gri. "İki küçük kardeşim babam üçüncü eşiyle evlenirken doğdu ve aramızdaki yaş farkı da oldukça büyük."

Kollarımı kavuşturuyorum. "Peki ya arkadaşlar? Çıktığın erkekler? Onlarla hiç tartıştın mı?"

"Hiç mi?" Sesi sinirli çıkıyor, sanki sorudan utanmış gibi. Elini at kuyruğunun üzerinden geçiriyor. "Hayır. Pek sayılmaz. Kaçınıyorum; sana da söyledim. Ya istediklerini veriyorum ya da ilişkidten tamamen uzaklaşıyorum."

"Doğru. Ya kesinlikle evet ya da kesinlikle hayır."

"Evet," diyor. "O zaman bana nasıl tartışılacağını öğretebilirsin sanırım."

"Tuhaf bir sapkınlık ama tamam," diyorum. "İstersen bütün gün kavga edebiliriz."

Kalp atışları hızlanıyor; hareketlerinden, nefes alışverişindeki değişiklikten bunu anlayabiliyorum. "şöyle değil... Yani, tartışmayı sevmiyorum."

"İnsanlar genellikle iyi olmadıkları şeyleri yapmaktan hoşlanmazlar." Su şişesini alıp ona uzatıyorum. Sanki yapacak bir şeye, tutacak bir şeye ihtiyacı var gibi. Bunu düşünmek bile onu geriyor. "Ama işte burada pratik devreye giriyor. Tekrarlama. Tıpkı erkeklere hayır demen gibi."

şişenin kapağını açıyor. "Seni dövüş konusunda uzman kim yaptı?"

"Çatışmayla başa çıkabilirim," diyorum ona. "Herkes yakın olduğu insanlarla kavga eder. Annemle babam biraz fazla kavga ettiler. Rafe ve ben, Alex ve James... şey... sence dört ergen erkek her zaman aynı fikirde

olur muydu?” Ağırılık makinelerinden birine yaslanıyorum. “Ne hakkında kavga etmek istiyorsun?”

"Şu an aklımda hiçbir şey yok."

"Hiçbir şey mi? Buna çok şüphe duyuyorum."

"Pekala. Belki birçok şey var ama tartışabileceğimiz bir şey yok."

"Annenle tanıştım. Babanla da tanıştım," diyorum. "Bana hiç kavga etmeyen insanlar gibi gelmediler."

"Onların öyle yapmadığını asla söylemedim."

"Hiç ders almadığını söyledin. Sana inanmıyorum," dedim ona.

Bakışları birden benimkine kilitlendi. Gözlerinde bir öfke parıltısı vardı. Sanki bir zafer kazanmış gibi hissettim. Kışkırtmalarımın ne yapmaya çalıştığımı tam olarak biliyordu.

"Evet, kavga ettiler. Bütün aile kavga etti. Ama verimli değildi. Etkili değildi. Ve her zaman, her zaman benim bir hata yaptığım anlamına geliyordu. Ve asla gerçekten bitmedi. Benimle kavga etmediler. Bana karşı kavga ettiler."

"Hiç bitmedi mi?"

"Hayır, hiçbir zaman bir çözüm olmadı. Annem aylar önce yaşanan anlaşmazlıkları sürekli gündeme getiriyor, yaptığım ve onu hâlâ inciten şeyleri küçük iğnelemelerle hatırlatıyor. Babam hayattayken hiç tartışmazdı. Ya onun bakış açısına katılırdınız ya da konuşma biter ve gidebilirdiniz. Ortası yoktu. Ve kesinlikle sonrasında barışma da olmazdı." Derin bir nefes alıyor. "Sessizce beklemek, durumu test etmek, kendimi onlara tekrar kanıtlamak zorunda kaldım, ta ki tartışma halının altına süpürülüp umarım unutulana kadar."

"Yani ne zaman biteceğini asla bilemezsiniz."

"HAYIR."

"Bunu da çalışacağız." Ellerimi kaldırıyorum. "Peki, erkeklerle de aynı şeyleri yapıyor musunuz?"

"Sanırım," diyor. "Tartışma çıkmaması için ne söyleyeceğimi, duymak istediklerine nasıl boyun eğeceğimi biliyorum, çünkü yapmamak fikri..."

"Yapmazsan cezalandırılırsın," diye tamamlıyorum sözümü. "Annen. O..."

"Evet," diyor inleyerek. "Onu tanıyorsun."

"Onunla birkaç kez tanıştım. İlginç bir karakter," diye itiraf ediyorum. Rafe ve Nora'nın annesi bir zamanlar oyuncuydu. İlgiye düşküncü ve ilgiye hasretti, bu da onu ayakta tutan bir döngüydü, ta ki bu döngü sona erecekti.

kadar. Ta ki bu ilgiyi çocuklarına yönlendirene kadar. Rafe'in yıllar içinde onunla nasıl bıkkın bir şekilde başa çıktığını gördüm.

Kızına karşı bu şekilde öfkesini dışa vurduğuna daha önce hiç şahit olmamıştım. Bu durum, duyduklarımı ve gördüklerimi alt üst ediyor.

"Seni model olarak isteyen o muydu?" diye soruyorum.

Nora su şişesine bakıyor. "Evet. Bu onun benim için hayaliydi. Çoğunu o gerçekleştirdi."

Yavaşça başımı salladım. "Öyle deme. İşi sen yaptın."

"Evet, elbette, ama öyleydi..." Omuzlarını hafifçe silkti. "Minnettarım. Minnettar olmadığımı söylemek istemiyorum ve biliyorum ki hayatım..."

"Allah aşkına," diye araya girdim. "Burada kamera yok. Sence seni herhangi bir şeyden sorumlu tutacağım mı? Gerçekten ne hissediyorsan söyle. Hiçbir şart koşmadan."

Nora'nın gözleri tekrar parladı. "Pekala. Bu onun hayaliydi ve ben de onu mutlu etmek için yaptım. Her şeyi. Seçmeler, diyetisyen, burun ameliyatı, nasıl yürüneceği, nasıl poz verileceği konusunda koçla yapılan seanslar. Ve bir süreliğine kendimi iyi hissettim, onu mutlu ettiğimi bilmek. Fotoğrafçıları mutlu ettiğimi. Babamı, kardeşimi. Herkes Valmont'un sahip olduğu markaları modelleyebilmemin çok zekice olduğunu düşündü."

"Eminim yaptırmışlardır." Kollarımı göğsümde kavuşturdum, sanki bu öfkeden kaslarımın gerilmesini engelleyecekmiş gibi. Söylediği her şey kanımı bir derece daha ısıtıyor. "Burun estetiği mi?"

"On sekiz yaşına girdikten bir hafta sonra," diyor Nora. Yüzü benimkinden farklı bir sakinlikte. Sanki öfkeyle yanıp tutuşan tek kişi benmişim gibi. "Cerrahı buldu, randevu aldı."

"Ne yaptı o?"

"Beni başarıya hazırlamak için söyledi." Nora omuz silkerek, "Yıllar önceydi," dedi.

"Buna hiç ihtiyacın olmadı."

Hafifçe kıkırdıyor, ama kibar bir şekilde. Zorlama bir şekilde. "Pekala. Teşekkürler."

"İşten zevk alıyor musun?"

"Modellik mi? Pek sayılmaz. Ama güzel tasarımcılarla çalışmayı ve onların kıyafetlerini giymeyi çok sevdim. Bana çok şey öğretti." Yüzünde gerçek bir gülümseme beliriyor. "Bu bana, parçaları yaratan kişi olmak istediğimi fark etmemi sağladı. Artık modellik yapmak istemiyorum."

"Tasarım yapmak istiyorsunuz."

“Evet.” Gözlerimi kendi gözleriyle buluşturdu. “Annem ve Rafe, modellik işlerini reddederek bir fırsatı kaçırdığımı düşünseler bile.”

"Size bunu mu söylediler?"

"Evet. Defalarca."

“Acaba terapistiniz anneniz ve babanız hakkında ne diyor?” diye karanlık bir sesle soruyorum. Çok daha genç Nora'nın, tartışan iki devin arasında sıkışıp kalmış, her yönden baskı altında olduğu görüntüsü yüzüme kızarıyor. Benimle tartışmadılar.

Bana karşı çıktılar.

“Onun da bu konuda birçok fikri var,” diyor Nora. Ellerini kaldırıyor. “Tekrar pratik yapmamız gerekmez mi?”

“Yapmalı mıyız?” diye soruyorum ona. “Ne istiyorsun Nora? Bu senin pratik yapman gerekenler listesi ve ben şimdilik öz savunma derslerine karar verdim. Bu senin listenizde yoktu.”

“Hayır, sanırım öyle değildi,” diyor yavaşça. “Ama kendimi savunma fikri hoşuma gidiyor. Eğer sapık bir gün... Şey. Ekibinizin harika olmadığını ima etmek istemiyorum.”

"İstersen ima edebilirsin. Sana söyledim, egom bunu kaldırabilir."

Bu onu biraz güldürüyor. "Bundan pek emin değilim."

"Beni sınavın," diyorum. "Bana kızın, benimle tartışın. Yeter ki kendiniz olun. Tamam mı?"

Başını salladı ve dolgun dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Ona yardım etme bahanesiyle defalarca öpmeye çok yaklaştığım dudaklar bunlar. "Ben bir pisliğim," diye düşündüm. Ama en azından ona kendini savunmayı ve dürüst olmayı öğrenmesinde yardımcı olabilirim.

Birinin ona yapamayacağını hissettirmesi tam bir trajedi.

BÖLÜM 17

BATI

Ertesi gün, eve döndüğünde ön kapının önünde bekliyordum. Cal Steel'in son genişlemesi hakkında uzaktan toplantılarda neredeyse altı saat geçirmiştim ve onu görünce her şey unutuldu. Şakaklarımda zonklayan baş ağrısını da uzaklaştırdı.

Elinde iki büyük çanta, başında bir çift güneş gözlüğü ve aralık dudaklarıyla arabadan indi. "West?"

"Eve hoş geldin."

"Burada mısın? Beni mi bekliyorsun?"

"Benim."

Çantalarından birini kaldırıp bana meraklı bir bakış daha attı. "Beni azarlamaya gelmedin, değil mi?"

"Peki, sence neden böyle bir şey yapayım?"

"Çünkü Fairhaven'dan ayrıldım."

"Bu senin hakkın." Muhafızlarını da yanına aldı ve ne düşünürse düşünsün, ben onun gardiyanı değilim. Hiçbir zaman da öyle olmayı düşünmedim. Kapıyı onun için açtım. "Sana kızgın değilim. Ama istersen kızgınmışım gibi davranabiliriz."

Dudakları aralandı. "Yani..."

"Tartışma pratiği yap. Geçmişte bana karşı çıkmakta pek sorun yaşamadın, bu yüzden senin için çok zor olmamalı."

"Bu farklı. Sen farklısın." Evimin kapısında duraksadı, sonra omuzları dikleşti. "Pekala. Bana haddini bildir."

Sesindeki kararlılık dudaklarımı seğirtiyor. Ama bu eğlencenin ses tonuma yansımaya izin vermiyorum. "Neredeydin?"

"Çıkın," diyor. Çantalarını kareli mermer zemine bırakıyor. "Koruma getirdim. Amos ve Miguel. Hatta işlerimi hallederken hepimize burrito bile aldım. İki kumaşçıya, bir kitapçıya ve bir kahve dükkanına uğradım. Koruma görevlilerinin her zaman birkaç adım ötede olduğundan emin oldum." Bana dönüyor, ellerini beline koyuyor. "Memnun musun, korkusuz liderim?"

Dudaklarım kıvrılıyor. "Bu bir abartı, sizce de öyle değil mi?"

"Haklısın. Despot. Diktatör." Bir adım öne atıyor ve gülümsemesi tatlı bir şeye dönüşüyor. "Şimdi daha iyi mi?"

"Harika gidiyorsun," diyorum ona. "Hem dışarı çıkmaya kim izin verdi?"

"Yaptım. Benim programımı sen belirleyemezsin. Her kurala uydum." Kumaş dolu büyük çantalardan birini kapıyor. Onu elinden alıp en uzaktaki eline veriyorum ki geri çalamasın.

"Muhafızlarınızı beslemek anlaşmamızın bir parçası değil."

Gözlerini devirdi. "Bu saçmalık."

"Hayır. Bu pratik bir çözüm. Alerjileri olup olmadığını biliyor musun? Ya Amos'un ciddi bir gluten intoleransı varsa ve senin iyiliğin onu üç saatliğine devre dışı bırakırsa? O zaman seni kim koruyacak?" Kitap dolu çantayı almak için yanından geçtim. Kumaşla dolu olan çantadan çok daha ağırdı.

"Bunlarla nereye varmayı planlıyorsunuz?"

Merdivenlere yöneliyorum. "Çalışma alanınız."

"Amos'un gluten intoleransı yok."

Omuzunun üzerinden baktım. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü ekmek yedi. Ve acıdan yere yığılmadan, beş adım arkamda yürümek gibi son derece sıkıcı görevlerini yerine getirebildi. Ne istediklerini sordum, o da caddenin aşağısındaki bir yeri çok sevdiğini söyledi." Topuklarının tahtaya vuran tıkırtıları eşliğinde merdivenlerden yukarı beni takip ediyor. "Neden korumalarımı öğle yemeği almam yasak olsun ki? Bu saçmalık."

"Onlar senin oyuncağın değil."

"Onlara oldukları gibi davranmıyorum. Bu yüzden onları besledim!"

"Evcil hayvanların da değil." Sesimdeki sinirlilik tamamen yapmacık değil. Amos uzun boylu, yakışıklı. Kolayca gülümseyebiliyor ve onun

yaşına da yakın.

“Bence iyi beslenirlerse daha iyi iş çıkarırlar. Ayrıca, içlerinden herhangi biri İK'ya şikayette bulunmadığı sürece, bu sizi resmi olarak ilgilendirmez.”

“Onları ben işe alıyorum. Onlara ben ödeme yapıyorum.” Stüdyosunun kapısını omzuma takarak araladım ve önce onun geçmesini işaret ettim. “Bu kesinlikle benim işim.”

"Çok kaba davranıyorsun."

"Amos'un önerdiği yere gitmeyi mi istiyordun, yoksa orayı seçerek onu memnun mu ettin?"

"Yaptığım her şeyi aşırı analiz etmeyin," diye tersledi.

Poşetleri, Ernest'in onun için buraya koymuş olması gereken büyük masanın üzerine bıraktım. Odanın ortasında, iki mankenin ve bir dikiş makinesinin hemen yanında. "Dükkanın yarısını mı aldın?"

“Bazı kitaplar aldım. İlham almak için.” Derin bir nefes aldı ve bana baktı. “Ve muhafızları kabul ettim. Muhafızları istiyorum. Ama onlarla nasıl etkileşim kuracağım bana kalmış, size değil.”

Gülümsememi gizlemek için çantalarından birinin içine baktım. "Bütün bunların parasını benim ödememe izin vermeliydin."

“Ne? Hayır. Bu benim koleksiyonum.”

"Sen de benim kız arkadaşımsın."

“Sahte kız arkadaş.”

“Sahte ya da gerçek, benimsin,” diyorum. Bu sözler, olması gerekenden daha iyi hissettiriyor. “Bir dahaki sefere kartımı al.”

“Bu koleksiyonu finanse edebileceğim durumdayım. Benim koleksiyonum.” Bir adım daha yaklaşıyor ve kokusunu alıyorum. Çiçek kokulu şampuan ve temiz kadın kokusu. “Eğer paranızı harcamamı bu kadar çok istiyorsanız, satın alabileceğim daha eğlenceli şeyler düşünebilirim.”

"Eğer bu bir tehdit anlamına geliyorsa, bu beni daha da meraklandırıyor."

"Yani eğer bu parayı her gün tüm korumalarımın öğle yemeği almak için harcarsam," diye mırıldanıyor ve başını yana eğiyor, "Buna bayılacaksınız, değil mi?"

Çenem çalışıyor. "Önemli olan benim param olması, kendi paran olmaması."

“Yıllardır profesyonel mankenlik yapıyorum. Birikim hesabım var.”

Arka cebime uzanıp cüzdanımı çıkardım. Siyah kartlardan birini alıp çalışma masasının üzerine, onun yanına koydum. "Benimkini kullan."

"Erkeklerin hesabı ödemesinden hoşlanmadığımı biliyorsun."

"Biliyorum. Listenizde var."

Kartımı alıyor, ters çeviriyor ve kabartmalı ismin üzerinden parmağıyla geçiyor. Weston Calloway. "İnsanlar bunun aptalca olduğunu düşünüyor. Bazı kız arkadaşlarım bana gelen her bedava akşam yemeği ve içkiyi kabul etmem gerektiğini söylüyor."

"Bunun aptalca olduğunu düşünüyor musun?"

"Hayır." Parmakları kartımı kavradı ve tekrar bana baktı. "Sana söyledim—erkeklerin benden beklentileri olmasından nefret ediyorum. Bana bir şeyler alırlarsa, şey..."

"Onlara hiçbir şey borçlu değilsin," diyorum. Tartışmamız gerekiyor ama bu çok önemli. "Annene bir kariyer borçlu değilsin, bir adam yemeğin parasını ödedi diye ona öpücük ya da başka bir randevu borçlu değilsin."

"Bunu zihinsel olarak biliyorum. Ama o kadar kolay değil."

"İşte bu kadar kolay."

Gözleri parladı. "Hayır, değil. İnsanları hayal kırıklığına uğratmak kolay değil. Eğer kolay olsaydı, sence ben böyle olur muydum? Belki senin için kolaydır. Düşüncelerini dile getirmekte hiç zorlanmadın."

"İşte bu yüzden kolay olduğunu biliyorum."

Gözlerini devirdi. "Sırf bu yüzden, bu kartı alıp her türlü saçma şeye harcayacağım."

"Hayır, yapmayacaksın. Düşüneceksin. Ama beni gerçekten üzmemekten çok korkacağın için sözünü tutmayacaksın." Bir adım daha yaklaşıyorum ve o da ellerini arkasındaki çalışma masasına dayıyor. "Keşke yapsaydın."

"Bunu yaparsam, seni mutlu etmek için yapmayacağım."

"Aferin." Parmağımı çenesinin altına kaydırıp yüzünü yukarı kaldırıyorum. Gözlerinde özlediğim o bakış parlıyor. Şaşkınlık. Heyecan.

Merak.

"Karşı koyarken çok iyisin," diyorum ona.

"Hoşuma gitmeye başladı." Sözleri fısıltı şeklinde, suçluluk duygusuyla dolu. Sanki bir itiraf gibi.

Baş parmağımı dudağının üzerinde gezdiriyorum. "Kendini savunduğunda çok güzelsin."

"Bunu yapma sebebim bu değil."

"Biliyorum. Ama bu, gerçeği değiştirmiyor."

Nefesi başparmağını ısıtıyor. "Tartışmayı bitirme pratiği yapacağımız zaman bu mu acaba?"

Elimi indiriyorum. Ona dokunamam. Bunu biliyorum. Antrenman seanslarımız dışında, halka açık yerlerde oynadığımız sahte oyun dışında. Ve unuttum.

"Evet." Sesim sert çıktı. "Haklıdınız. Muhafızlarınızla istediğinizi yapmakta özgürsünüz."

Başını hafifçe salladı. "Endişelerinizi dinlemediğim ve bu kadar sinirlendiğim için özür dilerim."

"Ben de sinirlendim."

"Sanırım bu konuda ortak noktamız var." Bana sanki daha önce hiç görmediği, yepyeni bir şeymişim gibi bakıyor. "Anlaştık mı?"

"İyiyiz," diyorum ona. "Ve bunu gerçekten söylüyorum."

"Gerçekten de öyle." Bir anlığına alt dudağını ısırtıyor, dikkat dağıtacak kadar güzel, son derece samimi. "Bunu bir daha gündeme getirmeyeceğim. Ya da bunu senin başına kakmayacağım."

"Ben de yapmayacağım."

"Güzel," diyor.

"Harika," diyorum.

Yüzünde bir gülümseme belirliyor ve bu içimde bir şeylerin sıkışmasına neden oluyor. Unutulmuş, mobilyaları çarşafarla örtülü bu odanın büyük yarım ay pencerelerinden içeri sızan bir güneş ışığı gibi, burası onun olmadan önce... "Daha önce hiç böyle bir kapanış yaşamadım."

"Nasıl hissettin?"

"Güzel. Biraz saçma." Tekrar omuz silkti ve gülümsemesi yüzünde kaldı. "Aslında tartışmıyorduk."

"Hayır. Ama sinirleriniz aradaki farkı anlayabilir mi?"

"Pek sayılmaz." Elinde tuttuğu kartıma kısa bir bakış attıktan sonra, giydiği beyaz kot pantolonun arka cebine koydu. "Teşekkür ederim."

"Söylediklerimin arkasındayım. İsterseniz erkeklerin sizin için bir şeyler ödemesine de alışmaya çalışın."

"Evet. Teşekkür ederim."

Bunu ondan istememeliydim. Günlerdir bunun iyi bir fikir olup olmadığını düşünüyordum. Ama yeşil gözlerinin parıltısı bir davet, aralık bir kapı gibiydi. "Yarın akşam benim için rol yapmak ister misin?" diye sordum. "Dersle birlikte tekrar halk önünde görünmeyi de birleştirebiliriz."

Başını yana eğdi. "Randevuya ihtiyacın var mı?"

"Evet."

"Nereye gidiyoruz?"

Cüzdanımı tekrar açıyorum. Bu sefer birkaç gün önce teslim edilen oyun kartını çıkarıyorum. Bir as ve üzerine akıcı bir el yazısıyla tarih ve adres yazılmış.

Arkasında ise kırmızı mürekkeple "gelin oynayın" yazıyor. Altında iki kelime var: Kayıp Cennet. Bu seferki partinin teması bu. Adresi göz önünde bulundurursak, tema çok bilinçli bir şekilde seçilmiş.

Nora kartı çevirdi, gözleri kısıldı. "Aman Tanrım. Bu mu davetiye?"

"Evet." Sadece bir an tereddüt ettim. "Bu... özel bir parti türü. İnsanlar oraya kumar oynamaya gidiyor."

"Oynayacak mıyız?"

"Hayır. Ama görünmemiz gerekiyor." Sapık orada olmayacak. Olmamalı da zaten. Ama dünyanın en güçlü insanların bazıları orada olacak. Bu partilere her zaman gelirler ve gecenin sisinde, Nora'nın benimle olduğunu, benim korumam altında olduğunu görecekler. Bu, zincirler boyunca, ağ üzerinden yayılacak. Calloway ve Montclair.

"Gösteri yapmamız gerekecek," diyor ve bakışları tekrar benimkine kayıyor. "Öyle değil mi?"

"Evet, sorun çıkaracağız. Bu bir problem olacak mı?"

"Hayır. Sadece..."

"Tam olarak ne?"

"Belki bunu pratik etmeliyiz," diyor. "Daha önce hiç kız arkadaş olmadım. Hiçbir zaman... halka açık yerlerde sevgi gösterisinde bulunmadım."

Vücudumdaki her şey geriliyor. "Flörtün fiziksel kısmını pratik etmek istiyorsun."

"Hayır." Yanakları nefis bir renkle kaplandı ve satın aldığı kitaplara tekrar baktı. "Şey, evet. Bir bakıma. Kavganın dışında, birbirimize... dokunmadık."

Mahvoldum.

Ses tonuyla, ne istediğini açıkça dile getirmesiyle ve ifadesindeki açıklıkla, şu anda benimle tartışmaya girmiyor. Başka bir gerçeği ortaya koyuyor.

"Halka açık yerlerdeyken, ben söylemiş gibi davranırken..."

"Benim mi?" Bu kelime, olması gerekenden daha iyi hissettiriyor.

“Evet.” Alt dudağının arasına dişlerini geçirerek sordu. “Bu nasıl görünürdü acaba?”

“Sana nasıl dokunabilirim ki?”

"Evet," diye fısıldadı.

Elini tutmak için uzandım.

Daha önce, kendimizi savunma çalışmaları yaparken ona dokunmuştum. Partide de elimi belinin alt kısmına koymuştum. Ama büyük odanın sessizliğinde parmaklarımızı birbirimize geçirmek, sanki ilk kez birbirimize dokunmuşuz gibi hissettiriyor.

“İşte böyle. Sana sık sık dokunurdum.”

"Elimi mi tutuyorsun?" Ellerimizin birleştiği yere bakıyor.

“Evet. Kolumu beline dolayacağım. İşte böyle...” Serbest kolumla tam da bunu yapıyorum, ince beline dolayıp avucumu sırtının alt kısmına yaslıyorum. Sanki gerçekten dokunabileceğim biriymiş gibi. Sanki dokunmamam için milyonlarca sebep yokmuş gibi.

Nora'nın gözleri tekrar benimkine takıldı. "Bu iyi."

"Öyle mi? İyi mi?"

“Yani, sorun değil. Bunu yapabilirim.” Utanmış gibi birkaç kez hızlıca başını sallıyor.

“Yan yana oturuyorsak, şunu yapabilirim...” Elim sırtında yukarı doğru kayıyor, saçlarının yumuşak uçlarını buluyor. Parmaklarımın arasına alıyorum. “Herkesin birlikte olduğumuzu bilmesini sağlayabilirim.”

"Sen de benimsin," diyor. Göz bebekleri kocaman, saçları ise parmaklarımın arasında yumuşacık.

"Hımm. Saçlarınız çok güzel."

“Teşekkürler.” Elini göğsüme düz bir şekilde koydu. Dikkatlice, nazikçe, sanki bana zarar verecekmiş gibi. Eğer bu ana bu kadar odaklanmış olmasaydım, tek bir kelimeyle paramparça olabileceğim hissine kapılmasaydım, gülümserdim.

"Ben de sana dokunabilir miyim?" diye soruyor.

"Evet, yapabilirsiniz."

Parmakları biraz açıldı, sıkıca bana bastırdı. Ama beni itmedi. "Bunu satmak istiyorsak, öpüşmemiz iyi olur."

Sanki nefesimi kesmiş gibi. Arzu tüm vücudumu sarsıyor, geçtiği sinir uçlarını elektrikleştiriyor. Gözlerim dolgun dudaklarına kayıyor.

Keşke bunu yapmayı ne kadar çok düşündüğümü bilseydi.

Bu durum onu kaçmaya iterdi.

“Bana anlattıklarından anladığım kadarıyla, istemediğin zamanlarda erkekler seni öpmüşler.” Uzandım ve yavaşça saçının bir tutamını geriye ittim. Gözleri gözlerimdeydi ve hava, fırtına öncesi gibi gerginleşti. “Onlardan biri olmayacağım. Artık sırf iyi görünmek için erkekleri öpmek zorunda değilsin.”

"Bazen sadece atılıyorlar. Bunu neden yaptıklarını asla anlamıyorum."

"Saldırıyorlar. Ne demek istiyorsunuz?"

“Sanki bu anın kendilerine ait olduğunu düşünüyorlar ve eğer göz göze gelirsem ya da çok güzel gülümsersem ve aramızda en ufak bir yakınlık belirtisi bile olursa, hemen üzerime atılıyorlar.” Başını sallıyor, yanaklarına hafif bir kızarıklık yayılıyor.

"Görünüşe göre yanlış adamları öpmüştün," diyorum.

“Belki, evet. Muhtemelen. Sanki hep onların belirlediği hızın iki adım gerisinde kalıyorum.” Nora bana bakıyor ve gözlerinde bir soru var. Sormaya cesaret edip edemeyeceğinden emin olmadığım bir soru.

Ben de onun yerine şunu soruyorum: "Öpüşmeyi pratik etmek istiyorsan, benimle pratik yap."

"Sakıncası yok mu?"

Bu soru bu kadar ciddi bir şekilde sorulmasaydı, beni güldürürdü. Damarlarımdaki kan hemen aşağı doğru akmasaydı, ellerim yumruk haline gelmeseydi... Bundan zevk aldığım için bir adi herifim.

“Hayır. Ve bana anlattıklarından anladığım kadarıyla öpülmüştün. Ama sen hiç kimseyi öpmedin. Doğru mu?”

Biraz daha yaklaşıyor, sadece bir santim. Başını bir kez sallıyor.

“O zaman her şey sana kalmış.” Başını yukarı kaldırıyorum. “Sen karar ver, Nora. Ne zaman, ne kadar süreyle, nasıl olacağına sen karar ver. Beni düşünme. Tamam mı?”

Çünkü o ne yaparsa yapsın ben bundan keyif alacağım.

Çünkü cehenneme gideceğim, ama bunun onunla ilgili olduğundan emin olmalıyım.

“Seni öpebilir miyim?” diye sordu. Sesi titriyordu, yarı heyecan yarı gerginlik. Ama koyu yeşil gözleri benimkilerden ayrılmadı.

"Evet." Lütfen diye eklememek için kendimi zor tutuyorum.

BÖLÜM 18

NORA

"Sadece orada durmanızda bir sakınca var mı?" diye soruyorum. Kulaklarımdaki zonklama yüzünden duymakta zorlanıyorum.

West'in dudakları kıvrılıyor. "Evet."

"Yani, tamamen hareketsiz dur."

"Kımıldamayacağım," diyor. "Ellerim ceplerimde kalacak. Nasıl?"

"Güzel." Bir türlü derin nefes alamıyorum. Tam orada, ve onu öpmenin nasıl olacağını hep merak ettim, düşündüm. Ama bu hep varsayımsal, teorik kaldı.

Daha önce hiç sorumluluk almadım. Hiçbir zaman tempoyu belirlememe izin verilmedi.

"Rahatla," diyor West.

"Deniyorum!"

Dudakları tekrar seğirdi ama sözünde durdu. Sadece orada durdu, göğsü düzenli nefes alışverişleriyle inip kalkıyordu. Yakından bakıldığında güzel kokuyordu. O kolonya ve taze bir şey, okyanus, bahar ve güven gibi.

Ellerimi omuzlarına koydum ve ona ulaşmak için parmak uçlarımda yükselmek zorunda kaldım. Başını fazla eğmedi. Sadece işimi kolaylaştırmak için hafifçe öne doğru eğdi, ama aradaki mesafeyi kapatmadı.

Bunu benim şartlarıma göre yapmama izin veriyor.

Daha önce hiç bu kadar uzun süre beklememiştim, öpüşme gerçekleşmeden önce bu kadar zamanım olmamıştı. Gözlerim kapanıyor ve

nefesinin hafif sıcaklığını hissedebiliyorum.

Dudaklarımı onun dudaklarına hafifçe değdirdim.

Hızlı ve kısa bir hareket. Hızla geri çekiliyorum ama o beni takip etmiyor. Bana söz verdiği gibi, kımıldamadan duruyor.

Bunu daha önce hiç başaramamıştım.

Onu tekrar öpüyorum. Sıcak, kuru dudakları dudaklarıma değiyor. İçimde küçük enerji dalgalanmaları yaratıyor. West. West'i öpüyorum. Kıpırdamıyor, karşılık vermiyor. Ama ellerimin altında omuzları gergin.

"Bu çok... ilginç," diyorum.

West dudaklarıma doğru kısık, hırıltılı bir kahkaha attı. "Güzel."

"Devam edebilir miyim?"

"Evet," diye fısıldadı.

Dudaklarımı onun dudaklarına daha sıkı bastırıyorum. Başımı yana eğiyorum ve dudakları benimkine nazıkçe değiyor. Sadece benim tempoma ayak uyduruyor. Baskı yapmıyor, zorlamıyor, istila etmiyor.

Bu, sadece güzel olmaktan da öte. Dudaklarının o sıcak dokunuşundan içime bir sıcaklık yayılıyor. Parmaklarımı tişörtünün kenarına doğru götürüyorum. Boynunun arkasındaki pürüzsüz teni buluyorum. Kısa saç telleri parmaklarımı gıcıkıyor.

Birkaç santim geri çekildim. Gözleri kapalıydı ve açmadan önce derin bir nefes aldı. Gözleri şimdi koyu kehribar rengindeydi ve benimkilerle buluştuğunda, hiç olmadığımız kadar yakınlaştık.

Ellerimin altında bedeni gergin.

"Bu uygun muydu?" diye sordum ona.

"Evet." Sesi alçak, elleri hâlâ ceplerinde. "Çok iyi gidiyorsun."

Parmaklarımı saçlarının arasına geçiriyorum. "Bunu bana sürekli söylüyorsun."

"Çünkü bu doğru."

"İltifatları zor bulduğumu sana söylediğim için mi böyle düşünüyorsun?"

Bakışları dudaklarıma indi ve yutkundu. "Hayır. Bunu düşünmüyordum."

"Gerçekten mi? Belki de derslerimi kolaylaştırmak için yapıyorsundur." Ona daha da yaklaşıyorum. Ona bir kez daha dokunma isteğiyle doluyum.

"Tekrar denesem olur mu?"

Çenesi kasıldı. "Evet."

Bu sefer onu daha kendinden emin bir şekilde öpüyorum. Anın içinde tamamen var olmanın ne kadar güzel olabileceğini hiç fark etmemiştim. İstedğim zaman geri çekilebileceğimi, istediğim zaman derinleştirebileceğimi bilmek... Aniden kalçama dokunmak için uzanan bir el yok, dilime girmeye çalışan bir dil yok.

Sadece hisler. Onun sıcaklığı. Onun tadı. Dudakları benimkine hafifçe, kendi ritmimi taklit edercesine değişiyor ve kendimi daha önce hiç olmadığı kadar kaybediyorum. Beklentileri unut. Parmaklarım ensesindeki kısa saçların arasından geçiyor ve vücudunda bir titreme belirliyor.

Dilimi hafifçe alt dudağına değdiriyorum. İnliyor ve bu ses mideme kadar ulaşıyor, içime işliyor.

Dudakları aralandı. İstersem içeri girmemi davet ediyor.

Belki yapmamalıydım ama yine de yapıyorum, çünkü ondan daha fazlasına ihtiyacım var. Bu yüzden öpüşmeyi derinleştiriyorum. Vücudu bana çok sıcak geliyor ve kendi dili benimkine değdiğinde içimde bir kıvılcım çakıyor gibi. Elektrik, ya da belki de çarpan bir dalga. Şaşırtan ve heyecanlandıran bir şey.

Nane gibi, sıcak ve bir şekilde kendisi gibi bir tadı var. Parmaklarımı boynunun yanından aşağı doğru gezdiriyorum ve oradaki güçlü, hızlı nabzını hissediyorum. O da etkilenmiş mi? Yoksa bunu isteyen sadece ben miyim?

Duraksıyorum ve topuklarımın üzerine geri çöküyorum. West'in gözleri daha önce hiç görmediğim kadar karanlık. Nefesim hızlanıyor ama o neredeyse hiç nefes almıyor gibi görünüyor. Sanki taştan yapılmış gibi.

Az önce West Calloway'i öptüm.

Bu kadar iyi hissettirmesi mi gerekiyordu?

Vücudumda karıncalanma hissediyorum, yanaklarım yanıyor ve o da bana sanki derisinin altında zorlukla bastırılmış bir öfke varmış gibi bakıyor.

Belki de hoşuna gitmedi.

Onun bana o şekilde ilgi duymadığını biliyorum. Yıllar önce beni reddetmişti zaten. Sıkıcı. Çıkacağım son kadın olurdu. Ama birdenbire, onun da benim kadar bundan zevk aldığını bilmek için çaresiz hissediyorum. Gerçek bir ilişkimiz olmasa da, ben onu istemesem de o da beni istemese de, en azından o öpücüğü beğenen tek kişi ben değildim.

“Bu... çok iyiydi.” Sesi, sanki hiç kullanılmamış gibi, pürüzlüydü, oysa sadece bir dakika öpüşmüştük. “İşe yaradı mı?”

Doğru. Bu bir alıştırmaydı. Benim şartlarıma göre öpüşmek. "Evet. Faydası oldu."

West'in çenesi çalışıyor. "Güzel. Tekrar pratik yapmak istediğinde söylemen yeterli."

"Gerçekten sakıncası yok mu?" diye sordum. Öpüşmeden öncekinden çok daha gergin görünüyordu. Öncesinde yapmacık bir öfkesi vardı, ama şimdi... Onu çözemiyorum.

"Evet," diyor, "çok eminim. Pratik yapmak istediğin zaman benimle pratik yaparsın. İstedığın zaman. İstedığın yerde."

"Teşekkür ederim. Bu çok cömert bir davranış."

Gülüştü sıcaktı. "Bana çok teşekkür etmeyin. Bu bir zorluk değil."

"Öyle değil?"

"Hayır." Gülümsediğinde yüzü bambaşka bir hal alıyor. Canlanıyor, neredeyse bakılması güç bir hale geliyor. "Seni öpmek zor değil."

Ah.

Ah.

Yanımda parmaklarım seğiriyor. West'i yeterince tanıyorum ve asla kastetmediği şeyleri söylemediğinden eminim. Bu konuda benim tam tersim. Saklamıyor, kafa karıştırmıyor. Asla yapmacık bir nezaket göstermiyor.

Bu bilgiyi nasıl ele alacağımı bilmiyorum.

Beni öpmekte sakınca görmüyor. Beni öpmekte sakınca görmüyor.

"Bunu fazla kafana takma." Yüzündeki gülümseme kayboldu. "İnce bir çizgi üzerinde yürüyorum. Güvenceme ihtiyacın var ama erkeklerin sana çok fazla ilgi göstermesinden de hoşlanmıyorsun, değil mi?"

"Doğru." Sesim, karıncalanan dudaklarımın arasından tahta gibi çıkıyor. Beni istediğin zaman, istediğin yerde öp. "Ama ben sana karşı öyle hissetmiyorum."

Bu, insanları rahatlatmak için yapılmış bir şey.

Bunun yerine, hafif bir gülümseme tamamen kayboluyor. "Güzel. Çünkü sadece pratik yapıyoruz, değil mi? Bundan sonra flört ettiğinizde, gerçek bir ilişki aradığınızda."

"Evet," diye tekrarlıyorum. "Ama bunu bilmek güzel. İyi ki sen... bunu... katlanılabilir buluyorsun. Beni öpmene izin veriyorsun."

Tavana bakıyor ve Adem elmasının hareket ettiğini görebiliyorum. Üçe kadar sayıyor mu acaba diye düşünüyorum. Sonunda, gözleri bana dönerek,

"Beni düşünme," diyor. "Sadece ne istediğini düşün. Bunu benim için yapabilir misin?"

Başımı hızla salladım. "Evet, yapabilirim."

"İşte benim kızım," diyor ve bu övgü, dudaklarından dökülen sözler kadar hoş geliyor insana.

GRUP SOHBETİ

RAFE

Son seyahatin etkisinden kurtuldun mu Alex? Senin gibi bir kriz geçirmeni istemiyoruz.

BATI

Çok eğlenceli olsa bile.

ALEX

Defol git.

RAFE

Geçen gezideki poker oyununun galibi olarak, Alex'in sportmenlik dışı davranışını olgunlukla karşıladığımı belirtmek isterim.

BATI

Evet, ona çok zarif bir şekilde küfrettin.

ALEX

Ya sen? Akşamdan kalma halinden kurtuldun mu? Seni yatılı okuldan beri viskiye böyle kötü davranırken görmemiştim.

RAFE

Neye atıfta bulunduğunuzu anlamadım.

BATI

O olayın da video kaydı bende mevcut.

ALEX

Vaktin olacak mı West? Bir sonraki seyahatimiz sadece birkaç hafta sonra. Üstelik yeni bir kız arkadaşın da var.

JAMES

Onu karanlık tarafa kaptırdık.

RAFE

Bu şakalar çok çabuk bayatlayacak. Aslında GERÇEKTEN sevgili değiller.

JAMES

Tabii ki hayır. Kız kardeşler dokunulmazdır.

ALEX

Eğer doğruysa, senin için West'i şahsen öldürürdüm.

JAMES

Asılarak ve dörde bölünerek mi idam edildi?

ALEX

Tüyleneş ve ziftleneş.

BATI

Teşekkürler.

BÖLÜM 19

NORA

Paradise Lost partisi, Fairhaven'e çok uzak olmayan bir malikanede düzenleniyor. Diğer her açıdan ise Fairhaven'in tam zıttı gibi görünüyor.

Eski bina, gece gökyüzüne doğru yükselen iki kulesiyle oldukça yüksek. Giriş yolunun tamamı yanan ışıklarla kaplı. Fairhaven'deki gibi görkemli sütunlar veya kırmızı tuğlalar yok. Ev gri ve süslü. Sanki bir İskoç masalına aitmiş gibi.

West arabada yanımda sessizce oturuyor. Bu gece içinde bir şeyler eksik, sanki koyu gri takım elbisesinin altında gergin bir halde. Kol düğmeleri yok, beyaz gömleğinin üstteki iki düğmesi açık. Sanki küçük detayları koordine etmek için çok acele etmiş gibi.

Sanki derin düşüncelere dalmış gibi.

Partiyle ilgili biraz bilgi verdi. Davetiyelerin çok rağbet gördüğünü, telefonların yasak olduğunu ve mekanların sürekli değiştiğini söyledi.

"Bu akşam burada kimler olacak?" diye soruyorum ona.

Pencereden malikaneye bakıyor. Her yerinden yayılan gergin bir hazır olma hali, benim de midemi bulandırıyor.

Arthur dairesel bir çeşmenin yanında durana kadar cevap vermiyor. Çeşmenin merkezinde, yarı diz çökmüş, kanatları kalkık ve başı eğik bir düşmüş melek heykeli var. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.

West kısaca, "Herkes," diyor. "Bana yakın durabilir misiniz?"

"Söz veriyorum."

“Muhafızlar bizi içeriye kadar takip edemezler, ama buranın güvenliği çok yüksek. Güvende olacaksınız.” Arabadan dışarı çıktı ve bana elini uzattı. Elini tuttum ve uzun parmakları benimkileri kavradı.

Hava, yanan mumların yoğun kokusuyla dolu. Mumlar, malikaneye çıkan merdivenleri ve ötesindeki alanı süslüyor. Milton'ın Kayıp Cenneti, kurtuluş ve ayartma üzerine kurulu. Melekler ve şeytanlar, cennet ve cehennem. Parti için kendi elbisemi tasarladım. Sergi için yaratmam gereken parçalardan bir dikkat dağıtıcıydı, ama hoş bir dikkat dağıtıcıydı ve bir tasarımı bizzat deneme şansıydı.

Üzerimde vücudumu saran ve belimde daralan, dökümlü beyaz bir kumaş var. Eğer sürdürdüğüm koyu göz kalemi ve hafifçe dağılmış saç dalgalarım olmasaydı, melek gibi görünürdüm.

"Bu partileri kim düzenliyor ki?" diye sordum West'e. Elimi kolunun kıvrımına yerleştirmişti.

"Çarpık bir mizah anlayışına sahip biri," diyor.

"Bana anlattığınızdan daha fazlası var bu işin içinde."

"Evet." İçini çekti. "Yılda birkaç böyle parti veriyor. Oyunlara karşı bir iştahı var, diyelim. Ve çok iyi bağlantıları var."

"Bu konum inanılmaz."

"Evet, öyle," diyor gergin bir şekilde. "Bu geceki mekanı bir sebeple seçti."

Önümüzde devasa meşe kapılar gıcırtyla açılıyor. İçeride çeşitli kostümler giymiş figürlerle dolu büyük bir koridor beliriyor. Birkaç tanesi gerçek melek kılığına girmiş. Taşıdıkları tepsileri görünce bunların yemek taşıyan garsonlar olduğunu anlıyorum. Şeytanlar da var, diye düşünüyorum. Bir tanesinin elinde bir tepsi içkiyle oturma odasında dolaştığını görüyorum.

Birkaç kişi durup selam veriyor. Hepsine gülümsüyorum ve bir kadın elbisemi övdüğünde teşekkür ediyorum.

West bana bir kadeh şampanya uzattı. Minnetle aldım ve yanımda duran iki kişiyle sohbete başladım. Kırklı yaşlarında bir çifttiler ve içlerinden birini filmlerden hatırladım. İstiridye yiyordu ve bana baktığımı görünce yan odaya doğru başını salladı. "İçeride taze açılmış."

"Kulağa çok lezzetli geliyor," diyorum. West hâlâ yanımda sessiz. Bu ona hiç benzemiyor; Fairhaven'daki bağış toplama etkinliğinde, salondaki herkesi etkisi altına almıştı. Herkesle sanki onları tanıyormuş gibi ya da en azından onlardan haberdarmış gibi konuşmuştu.

Şimdi kaskatı kesilmiş durumda. Gözleri koridordaki sarmal merdivenlerde, duvarlarda asılı eski aile portrelerinin yanından yukarı doğru kayıyor. Yağlı boya aile portreleri gibi görünüyorlar. Birinin ortasında uzun bir yırtık var. Bütün yer çiçeklerle, sarmaşıklarla, şarapla süslenmiş. Burası cennet.

Cehennemin nerede olduğunu merak ediyorum.

Daha fazla soru sormadan önce, parıldayan altın rengi bir elbise giymiş Asyalı bir kadın bize yaklaştı. Saçları gece yarısı kadar koyu, başının tepesinde yüksekçe toplanmış ve elmas küpelere benzeyen takılarla süslenmişti. Yaşı hiç belli olmuyordu; otuz beş ya da elli beş yaşında olabilirdi.

"West," diyor geniş bir gülümsemeyle. "Geldin. Ne güzel." Gözleri bana kayıyor ve gülümsemesi bir an bile bozulmuyor. "Peki bu kim?"

"Kim olduğunu gayet iyi biliyorsunuz," diyor West. Gerginliğe rağmen sesi yumuşak. "Bu Eléanore Montclair. Kız arkadaşım."

Yanına yaslanıp dünyanın en mutlu kızıymışım gibi ona gülümsedim. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Elbisemi, saçımı, yüzümü inceliyor. İncelemesi o kadar uzun sürüyor ki, mutlaka kasıtlı olmalı.

"Vivienne Cho," diyor. "Sonunda seni küçük partilerimden birinde ağırlamaktan mutluluk duyuyorum. Kardeşin buraya yeterince sık geldi zaten."

"Bunun için özür dilerim," diyorum şakayla karışık.

"Sonunda tüm seti tamamladım." Işıltılı bakışları West'e yöneldi. "Bu geceki parti için seçtiğim mekanı beğendin mi? Birkaç bağlantımı kullanmam gerekti ama temayı belirledikten sonra Thorn Hall'da olması gerekiyordu. Ve sana daha yakın olamazdı."

"İğrenç," diyor.

Kadın tekrar güldü ve ben şaşkınlıkla West'e baktım. Yüzü taş gibiydi. Onu nadiren böyle görmüştüm; ifadesi öfkeli ve teslimiyet doluydu.

"Ama işin eğlenceli yanı da bu!" diyor. "Konuya çok yakıştı, sence de öyle değil mi?"

"Bu konuda haklısınız. Bu akşam burada mı?"

"Elbette onu davet etmek zorundaydım," diyor Vivienne. "Zorluklara rağmen toparlanmaya çalışıyor. Yavaş yavaş yeni bir servet biriktiriyor."

"Gördüm," diyor West gergin bir şekilde.

"Belki ikinizden küçük bir gösteri çıkarabiliriz, ne dersiniz?"

“Sanmıyorum.” Eli belimin alt kısmına indi. “Kalabalık önünde performans sergilemeyi sevmiyorum.”

“Çok yazık, çünkü burayı çok seviyorum.” Cebine uzandı. Üzerinde kırmızı kurdele olan büyük bir pirinç anahtar çıkardı ve doğrudan bana uzattı. Avucumda ağır geldi. “Aşağı kata da bir uğramayı unutma.”

Vivienne, kalçalarını kalabalığın arasında sallayarak uzaklaştı. "Kimdi o?" diye sordum. "Ve 'kimse' diye cevap vermene izin yok."

West anahtarı elimden alıp cebine koydu. "Bu partileri yılda birkaç kez düzenliyor. Çok iyi bağlantıları var. Ve onu kızdırmak kolay değil."

"Bence ona partisinin tatsız olduğunu söylediğinizde tam olarak bunu yaptınız."

"Mekânın önemli olduğunu söyledim, partinin değil."

"Sözcük oyunları yapıyorsunuz." Şampanyamdan bir yudum daha alıyorum. "Peki, mekan neden tatsız?"

Çenesi kasıldı. "Şu an bunu konuşmayacağız."

Zorluyorum. Tıpkı bana söylediği gibi. "Beni kızdırmanı, bunu prova etmemi söyledin. Belki de bu yüzden bırakmayacağım."

Gözleri hızla bana kaydı, sonra dudakları kıvrıldı. Sadece bir ima. "Öyle yaptım, değil mi? Bu sözlerimden pişman olmamı mı sağlayacaksın?"

"Belki deneyeceğim."

Elini belimin alt kısmına yasladı, sonra gözleri keskinleşti. Sanki elbisemin açık olduğunu ve elinin çıplak tenime değdiğini yeni fark etmiş gibiydi. Sıcak da, dokunuşuyla tüylerim diken diken oldu. "Güzel," dedi. "Çok iyi gidiyorsun."

"Sizi rahatsız ederek."

"Evet. Ve beni dikkat dağıtmakta da çok başarılısın."

"Bu gece dikkatinizi dağıtacak bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Zararı olmaz. Birlikte olduğumuzu görmek için birkaç kişiye ihtiyacımız var." Beni kalabalığın arasından başka bir odaya götürüyor. Burası büyük. Ortasında eski bir taş şömine var, ama sıradan mobilyalar yok. Koridor gibi, burası da çoğunlukla terk edilmiş gibi görünüyor.

Bir köşede barmen, ortada ise büyük bir poker masası var.

"Kim için rol yapıyoruz?" diye soruyorum. "Annen burada değil. Sapık da burada değil."

Mekana bakıyor. "Dünyanın en güçlü insanlarından bazıları Vivienne'in partilerine geliyor. Dedikodular hep yayılıyor. Ve ben de yayılmasını istiyorum."

Poker masasının üzerinden, puslu odaya bakıyorum. Birkaç kişi bize doğru bakıyor. Tıpkı polo maçındaki gibi. "İnsanlar bizi izliyor."

"Gösteri yapmak ister misin?"

"Beni bir daha taşımayacaksın."

"Topuğum kırılırsa belki yaparım," diyor.

"O zaman dikkatli olacağım."

Bizi poker masasının yanından geçiriyor. İçeride tanıdığım insanlar var. Ünlü yüzler, birkaç tanıdık isim. Kardeşimin zaman zaman konuştuğunu gördüğüm insanlar.

"Oynuyor musun?" Aptalca bir soru. Oynadığını biliyorum; kardeşim arkadaşlarıyla yaptığı gezilerde çok para kaybediyor. Uzak bir yerde yarım hafta boyunca cesaret gerektiren işler yapıyorlar, hatalar yapıyorlar ve her şeyi bir poker oyunuyla bitiriyorlar.

"Biliyorsun, öyle," diyor West alçak sesle. Beni döndürüyor, sırtım maça dönük ve omzumun üzerinden konuklara bakıyor. "Sanırım bu gece burada ailemden biri var. Hiçbir maçı kaçırmaz."

"DSÖ?"

"Kuzenim."

"O da çöpçatanlık şebekesinin bir parçası mı?"

"Bir bakıma öyle," diyor West.

"Yani bizden bir gösteri yapmamızı istiyorsun," diye mırıldanıyorum ve ellerimi göğsünde gezdiriyorum. Tıpkı öz savunma derslerimizde yaptığım gibi, göğüslerini düzleştiriyorum.

"Şu anda beni reddetme pratiği yapmayın," diyor.

"Ama sen benim bu işte iyi olmamı istiyorsun."

"Evet, yapacağım. Ve daha çok pratik yapacağız. Özel olarak."

Parmaklarım yakalarına kenetleniyor. Buradaki insanların bizi sevgili sanmasını istiyor. Bu partiden her zaman fısıltılar yayılır...

"Beni de reddetme," diye fısıldadım ve doğrulup dudaklarımı yanağına hafifçe değdirdim.

West kımıldamadan duruyor. Daha önce hiçbir erkeğin böyle tepki verdiğini görmemiştim. Her zaman anın tadını çıkarmaya çalışır, dudakları dudaklarıma yapışır, dilleri çok hızlı hareket ederdi.

Topuklarımın üzerine geri çöktüm ve keyifle gülümsedim.

"Seyirciler için mi oynuyorsun?" Viski gibi parlayan gözlerinden hiçbir şey okunamıyor.

"Bir gösteri yapıyorum. İstedığınız de bu değil miydi?"

Kıkırdar. Bu karanlık bir ses ve tıpkı sakalı gibi gıcırtılı. "Sorun şu ki, eğer bunun bir gösteri yapmak anlamına geldiğini düşünüyorsa, tanımlarımızı yeniden gözden geçirmemiz gerekecek."

Gözlerim kısa bir an dudaklarına kaydı, sonra hızla tekrar başka yöne çevrildi. "Bana halka açık yerlerde sevgi gösterisinde bulunmayı seven bir adam gibi gelmiyorsun."

"Görünüşe göre flört hayatım hakkında çok düşünüyorsun," diye mırıldandı, elini tekrar belime dolayarak. Bana orada tutacağını söylemişti. "Hadi. Bakabileceğimiz tek bir yer kaldı."

Ceketinin cebine uzanıp pirinç anahtarı çıkardım. "Tahmin edeyim. Cehenneme mi gidiyor?"

"Konuyu kavradınız," diyor. "Sizi oraya gtrmemeliydim ama götüreceğim ve bedelinideyeceğim."

Heyecan kanımı kaynatıyor. "stesinden gelebilirim."

"Biliyorum yapabilirsin." Elini uzatıp elimi tutuyor. Parmaklarını, diğer gün prova yaptığımız gibi, sıcaklık sıcaklığa değecek şekilde, benimkilerin arasına geçiriyor. "Bu taraftan."

"Dahance de bu evde bulundunuz."

"Birçok kez."

"Burada dahance yaşayan kişi yi tanıyordunuz."

"Evet. Ama o gelmedennce girip çıkacağız. Aradığım kişi o değil." Beni bir koridordan ve eski ahşap bir kütüphanenin içinden geçiriyor. Bütün yer gotik tarzda, Fairhaven'dan çok farklı bir tasarıma sahip.

Gökkuşağı renkli saçlı ve şeytani bir kıyafet giymiş bir garsonun iki yanında durduğu, süslü ahşap bir kapınınnnde duruyor. Kırmızı deri pantolon ve dar kırmızı bir yelek. Saçlarının arasından boynuzlar görünüyor.

West anahtarı havaya kaldırıyor.

Gülümseyerek kapıyı itip açtılar ve doğrudan bodruma inen karanlık bir merdivenle karşılaştılar.

Karanlık koridordan aşağıya doğru yürüyüp, kırmızı ışıkla aydınlatılmış, mağara gibi geniş bir odaya giriyoruz. Tavan alçak, kalın taş stnlarla destekleniyor. Havada duman asılı.nce koku burnuma çarpıyor —tütsü, ter ve bir çeşit yoğun parfüm.

Cehenneme ulaştık.

BÖLÜM 20

NORA

Mekan kırmızı ışıklarla aydınlatılmış. Kalın duman ayaklarımızın dibinde yuvarlanıyor ve hava boğucu. Birkaç kişinin ritmik müziğe göre dans ettiğini seçebiliyorum. Diğerleri futonların üzerinde oturuyor, bir çift ise futonun üzerine uzanmış durumda...

Tembelce öpüşüyorlar.

Adamın elinde bir kadeh asılıyken, partneri boynunu öpüyordu. Onlara çok uzun süre baktım ve bir garson yanıma yaklaşınca irkildim. Kırmızı deri bir takım elbise giymişti ve gözlerinin etrafına koyu renkli sürme çekmişti. "Cehenneme hoş geldiniz." Elinde tuttuğu tepside birkaç içki, birkaç kadeh ve... bunlar hap mı? "Burada dikkatli ol, melek," dedi bana gülümsemesiyle, bu da beni tam tersi olmaya teşvik etti.

"Teşekkürler." Uzandım ve bir kadeh aldım. Yaktı. Baharatlı viski.

West boş bardağı elimden alıyor. "Bunun ne olduğunu bilmiyorsun."

"Alkol," diyorum yüzümü buruşturarak. "Ve cesaret verici içki. Tanrım, viskiyi hiç sevmiyorum."

"Burada ne içtiğinize dikkat edin." Karanlık, keskin elmacık kemiklerinin üzerine gölgeler düşürüyor.

"Burada bir tehlike varmış gibi konuşuyorsun."

"Var." Elimi tekrar tutuyor. Parmakları benimkilerin üzerine kıvrılıyor ve partinin içinde yürümeye başlıyoruz.

Sanki her zaman el ele tutuşuyoruz.

Avuç içim sıcak ve biraz kuru, bu da içimde bir sıcaklık dalgası yaratıyor. Onu dün öptüm.

West Calloway'i öptü.

Ve bana bunu yapmama, tempoyu belirlememe, önden koşturmana izin verdi.

Beni barın yanından ve iki kadının o kadar tutkuyla öpüştüğü başka bir kadife kanepenin yanından geçiriyor; sanki kapalı kapılar ardında yapılması gereken bir şeyin başlangıcı gibi görünüyor. Ama muhtemelen amaç da bu zaten.

Yukarıdaki cennette erdemler hüküm sürüyor.

Ama burada her şey kayboldu.

Ve West beni buraya getirdi. Bundan kaçınmadı, beni korumak için yanlış bir girişimle tek başına gelmedi. Gelmemeye izin verdi.

İçimde büyük bir heyecan var.

Burası çok hareketli.

Yan odada hava tütsü kokusuyla daha da yoğunlaşıyor, sıcak bir hava yayılıyor. Belli ki daha önce burada bulunmuş; bir sütunun arkasından dönüp birkaç basamak aşağı inmesi gerektiğini biliyor. Burası çok büyük... ve yine de her yerde insanlar var. Hem de çeşitli derecelerde çıplak.

Elinin sıcaklığı elimi sarıyor.

Bunu fark etmeden edemiyorum. Sanki birlikteymişiz gibi bana sarılmasının nasıl bir his olduğunu. Bunun bir oyun olduğunu biliyorum. Ama yine de hoşuma gitmiyor değil.

Başka bir çift bizi durdurdu. Adam genişçe gülümseyerek West'le konuşmak için yaklaştı. Ne dediğini duyamadım ama West'in durdurulmaktan duyduğu rahatsızlığı neredeyse hissedebiliyordum.

Elim hâlâ onun elinde, etrafa bakıyorum. İnsanlar dolaşıyor, içiyor, konuşuyor. İki kişi öpüşüyor. Alçak tavandan perdeler sarkıyor, küçük bölmeler, gizli nişler oluşturuyor.

Odanın karşısındaki bir açıklığın yanında, çilek sarısı saçlı bir kadın elinde bir martini tutarak duruyor.

Bu mu...?

Döndü ve gözleri benimkilerle buluştu.

Amber.

Bana bakmadan West'in hâlâ biriyle konuştuğu yere bakıyor. Parmağını dudaklarına götürüyor.

Başımı salladım. Ona söylemeyeceğim.

Amber hızla gülümsedi ve sonra köşeyi dönerek odadan çıktı, erkek kardeşi onu görmedi. Şimdi her zamankinden daha çok merak ediyorum. Amber burada mı? Vivienne bundan bahsetmedi ama Rafe'den bahsetti. Ve West'in de bilmemesi gerekiyorsa...

Belki de bir şekilde gizlice içeri girmiştir.

Bir gün ona bu konuda mutlaka sormalıyım.

Müzik çok yüksek olduğu için West'in konuşmasını duyamıyorum, bu yüzden etrafa bakmaya devam ediyorum. Hemen yanımızda duvara yaslanmış bir adam var. Kirli sarı saçları var ve siyah ipek gömleği açıkta kalmış, karın kaslarını gösteriyor.

Parmaklarından birini kıvrarak bana yanına gelmemi işaret etti. Dudaklarında geniş bir sırıtış vardı.

Ah.

Omuz silkme hareketim ne evet ne de hayır anlamına geliyor.

"Çok susamış görünüyorsun," diyor. "Sana bir içecek getireyim. Gel bizimle oyn."

Başını daha önce fark etmediğim bir girintiye doğru salladı. Örtülü kumaşla yarı gizlenmişti ve içeride zaten iki kişi vardı. Bir kadın, adamın açık bacaklarının arasında oturuyordu ve adamın iri eli kadının göğüslerinden birini kavramıştı.

İkisi de bize doğru bakıyor.

"Şey, sen ve arkadaşların?" diye soruyorum.

"Güzelim, senin için de yerimiz var."

Elimdeki elim birden sıkılaştı ve sonra West tekrar yanımda belirdi. "O artık evli."

Diğer adam gülümseyerek ellerini havaya kaldırdı. "Sen de gelip oynayabilirsin."

"Paylaşmam," diyor West karanlık bir ses tonuyla ve beni peşinden sürüklüyor. Yakışıklı sarışına küçük bir el sallayarak onu takip ediyorum. Beş kişilik bir grup kurmaya mı razıydı? Bunun lojistik olarak nasıl işleyeceğini bile bilmiyorum.

Belki dört kişiden sonra buna "birkaç kişi" demek yerine "seks partisi" denir. Adabı bilmiyorum. Ben daha tek bir kişiyle bile seks yapmadım.

Bir kemerin altından geçiyoruz ve geniş bir oda açılıyor önümüzde. Ortada, yukarıdakiyle aynı olan bir başka poker masası var ve bunun yukarıda gördüğümüzle aynı konumda olması gerektiğini anlıyorum.

Yukarıda ne varsa, aşağıda da o vardır.

Masa dolu. Bazı oyuncular kartlarına, diğerkleri rakiplerine bakıyor. Siyah bir kadın, kollarına kırmızı tüyler iliştirilmiş, parmaklarının üzerine kadar uzanan ve kartlarını tuttuğu yerdeki muhteşem bir elbise giymiş.

Ve hepsi sessiz. Tek ses, izleyicilerden geliyor.      duvarlara dizilmiş çok sayıda izleyici de var.

İnsanlar bize bakıyor.

West'in bu oyunlara yabancı olmadığını biliyorum. Beni merdivenlerden geçirerek hâlâ boş olan tek koltuğa götürüyor. Kadife perdeleri çekilmiş, niş içinde tek bir yüksek sırtlı sandalye var.

Yolda bir tepsi uzatıyoruz.

O bakmıyorken bir tane daha acı içki alıp bir dikişte içiyorum. şimdi tadı daha güzel ve heyecanla birlikte boğazımı yakıyor.

"Gösteri zamanı, sorun çıkıyor," diyor. "Sadece bir sandalye var. Kucağıma oturabilir misin?"

Müziğin ritmi göğü kemiiğimde yankılanıyor. Kalbimi hızlandırıyor. "Evet." Arkadan bizi izleyenleri hissedebiliyorum. Batı'yı görmelerini engelliyorum... ve sırtı açık elbisemin güzel bir görüntüsünü sunuyorum. "Bir sonraki derste tekrar diz darbesi yemeye hazırsan, rol m  oynarım."

Dudakları kıvrılıyor. "Seninle mi? Her zaman."

Bacaklarını açarak oturuyor ve ellerini kal alarımaya koyuyor. "Sana herkesin içinde dokunacağım," dedi. Kucağına   k yorum. Yayılmaktan çok bir t neme gibi ve West'in arkamdan kıkırdaması sadece bir saniye sürüyor. Eli belimin kıvrımını buluyor ve beni göğüsüne yaslanana kadar geri çekiyor. "Rahatla," diye mırıldanıyor.

İnsanlar hâlâ bizi izliyor.

Eli sıcak ve titrek. Arkamda nefes alışverişinin iniş çıkışlarını hissedebiliyorum.

Başımı geriye yaslayıp omzuna dayıyorum. "İki poker oyunu mu var?"

West, "Yukarıda para için oynuyorlar. Aşağıda ise çok daha ilginç şeyler için oynuyorlar," diyor.

"Daha önce burada sahne almıştınız," diyorum.

Cevap vermesi biraz zaman alıyor. "Evet. Daha genç ve daha aptal olduğum zamanlarda."

"Burada çok şey kaybedebilirsiniz," diye düşünüyorum. Masadaki gerilim çok yüksek. Oyuncuların bazıları sessiz. Diğerkleri ise bolca içki içiyor veya poker masasının arkasında oturan biriyle sohbet ediyor.

"Her şeyinizi kaybedebilirsiniz," diyor West.

Masadan köşedeki futona bakıyorum; çift öpüşmekten... ellerini bacaklarının arasına koymaya geçiyor. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.

Bakışlarımı fark etti ve dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. "Daha önce hiç insanların sevişmesini izledin mi?"

Bu sorunun cevabı çok basit. "Hayır. Bu tür partilerde bu yaygın bir durum mu?"

"Hayır. Duyulmamış bir şey değil elbette. Ama bence bu gece her şey daha da yoğunlaştı. Özellikle burada."

Gözlerim yine köşedeki çifte takıldı. Adam, kadife şezlongda yarı uzanmış bir kadını sıkıca kucaklamıştı. Eteği yukarı kalkmış, adamın eli ise bacaklarının arasındaydı. Bulanık kırmızı ışıktaki hiçbir şeyi net olarak seçemiyordum, sadece elinin bacaklarının arasını mükemmel bir şekilde kapladığını görebiliyordum. Ve kadının başını mutluluktan geriye atmış halinden de anlaşıldığı gibi, adam ona oldukça iyi dokunuyordu.

Yanaklarımda sıcak bir kızarma belirliyor. Odadaki diğer insanlardan rahatsız olmuyor gibiler. Hatta izlenmekten hoşlanıyorlar.

West'in parmakları belime dolanıyor ve nefesini kulağımda hissedebiliyorum. "Kardeşin seni buraya getirdiğimi öğrenince beni öldürecek."

BÖLÜM 21

NORA

"Bunu bilmek zorunda mı?" diye soruyorum.

"İnsanlar muhtemelen ona söyleyecekler. Bizi burada görenler."

Ah. "En azından kimse bizi fotoğraflayamıyor, neyse ki."

"Tanrıya şükür," diye mırıldandı.

Ama sözleri beni düşündürüyor. "Bunu... başka partilerde de yaptın mı?" Sonra geriliyorum. "Aman Tanrım, kardeşim mi yaptı? Dur, sakın söyleme."

Gülerek, "Sana söylemiştim, gözlük bana göre değil," dedi.

"Ve işte buradayız," diyorum. Poker masasında West'in burada olduğunu fark etmiş birkaç kişi var. Bunlardan biri, tam ortada ve görüş alanımızda oturan, bizden birkaç yaş büyük bir adam.

Gözleri kocaman açılmış bir şekilde yukarı bakıyor, sonra tekrar kartlarına bakıyor.

"Evet, ama diğerlerinin yaptığını yapmayacağız." West'in diğer eli bacağımın yanına yerleşti, kolu üzerime dolandı. Sahiplenici, rahat bir hareketti bu. Buraya getirdiği kadının etrafına kolunu koymuştu.

İğneler kendimi daha hafif hissetmeme yardımcı oldu. Kafamın karışıklığı azaldı. Parmaklarımı, sandalyenin kenarına yaslanmış olan ön kolunda gezdiriyorum. Daha önce hiçbir erkeğe böyle dokunmamıştım. Rastgele, hiçbir beklenti olmadan, sadece keşfetmek için.

Kolunun üst kısmı sıyrılmış, ön kolları kalın ve koyu renkli kılırla kaplı.

“Çünkü hiç sevgilin olmuyor,” diyorum. “Bu yüzden o koltuklardan birinde hiç oturmadin.”

“Hayır, sorun değil. Çünkü dediğim gibi, paylaşmam. Ve bu, bir kadını orgazma ulaştırırken başkalarının izlemesine izin vermeyi de içeriyor.”

Eli iri ve kolçak ucunun üzerine kıvrılmış, sözleri ise ateşli bir yankıyla içimden fısıldıyor: Bir kadını orgazma ulaştırdığımda.

Sadece yalnız başıma geldim. Kendi yatak odamda ateşli dokunuşlar, isimsiz, yüzsüz erkeklerle olan fantezilerim. Hikayeler ve kendi hayal gücüm. Ama onun eli... onun eli olsaydı nasıl bir his olurdu acaba?

Tırnaklarımı hafifçe bileğinden dirseğine kadar teninde gezdiriyorum. "Kimin için bu gösteriyi yapıyoruz?"

West'in ağzı kulağıma yaklaştı. "Çizgili takım elbiseli adam. Tam karşımızda oturuyor."

Bizi izlemekten kendini alamayan adam.

"Bu senin kuzenin mi?"

"Evet." Arayan parmaklarımın altında, eli kolçakın ucunu daha sıkı kavradı. "O bir baş belası."

"Yakın bile değilsin."

"Hayır, değiliz."

"Ve onun senin bağlı olduğunu ya da aşık olduğunu düşünmesi mi gerekiyor?"

West'in başı döndü ve kısılmış gözlerini gördüm. "Bir fark var mı?"

"Elbette. Neden senin ciddi bir ilişki içinde olduğunu düşünsün ki, sadece eğlenmek için buraya bir randevu getirdiğini sanmasın?" Kucağında kıpırdanıyorum. Bu, erkek modellerle poz verdiğim birkaç modellik işinden pek de farklı değil. Her şey koreografik. Klinik. Oyunculuk.

Bir hikaye anlatmak.

"Bizim ciddi olduğumuzu düşünmeli."

"Sana aşığım. Demek istediğin bu." Elimle göğsüne dokunup, söylediklerinden etkilenmiş gibi gülümsedim. Alnım, boynunun sıcak, çıplak tenine yaslanmıştı. Güzel kokuyordu.

Elleri daha da sıkı kavradı. "Evet."

"Rol yapmada iyiyim," diyorum.

"Evet, öyle olduğunu biliyorum."

"Daha önce de çekimler için böyle poz vermiştim." Belimdeki eline uzanıp onu daha da sıkıca kucağıma çekiyorum. Uzun parmaklarıyla

oynuyorum, onları kendi parmaklarımın etrafına doluyorum ve dünyanın en mutlu, en tembel, en memnun kadını gibi görünüyorum.

Takması zor bir maske değil.

Hatta maske bile olmayabilir.

West'in sesi kulağımın dibinde. "Erkek modellerle sık sık poz veriyor musunuz?"

"Bazen. Ama artık çoğu modellik teklifini reddediyorum." Ya da en azından deniyorum. Kardeşim istediğinde bazen zor oluyor. Bir hafta sonra Valmont markası için bir çekimim var ve onu iptal edemedim.

"Mutlaka seni dışarıya davet etmeleri gerekiyor."

"Bazen," diyorum tekrar. Parmağım mühür yüzüğüne değiyor. Altın B harfi, Belmont Akademisi'nin baş harfi. Vermont'taki okul. Kardeşim, Alex ve James ile birlikte gittiği okul. Orada ne oldu bilmiyorum. Ama Rafe, asi bir genç olarak gönderildi ve üç yakın arkadaşıyla, hiç çıkarmadığı bir yüzükle ve bir amaçla üniversiteye hazır bir şekilde geri döndü.

"Hiç 'evet' diyor musun?" diye soruyor. Diğer eli şimdi belimin alt kısmında, çıplak tenime dokunuyor.

"Neredeyse hiç. Çok isterdim diyorum ama çok fazla seyahat ediyorum..."

"Yalan söylüyorsun." Sesinde sadece alaycı bir anlayış var, yargılama değil. "İyilik maskesi takarak onları reddediyorsun."

"Evet."

"Tanıdığım en güzel küçük yalancısın." Büyük eli, bacaklarımın üzerinde duran ellerimi sıcacık sarıyor, parmakları benimkilerin arasına kenetlenmiş. "Ve bunu çok kolaymış gibi gösteriyorsun. Ama kolay değil, değil mi?"

"Her zaman değil." Tekrar oyuna bakıyorum. "Neden kuzenin?"

Uzun bir süre sessiz kalıyor. "Size bir varise ihtiyacım olduğuna dair bir beklenti olduğumu söylemiştim. Eğer olmazsa, doğrudan varislik sırasına giren bir sonraki Calloway, kuzenim Dave olacak."

"Amber değil mi?"

"Hayır. O bundan nefret ediyor. Ben de nefret ediyorum. Bunu düzeltmek için çalışıyorum," diye mırıldanıyor West. "Ama ondan son derece nefret ediyorum ve her şeye çok yaklaştığını düşünmesini istemiyorum."

"Seni öldürebilir. Bu da bir sebep değil mi?"

Gülüyor. Bu ses beni tamamen ona dönmeye zorluyor. "West?"

"Zihniniz bazen harika şekillerde çalışır."

"Ama yanılmıyorum."

"Hayır, değilsin. Keşke bu gece gardiyanları içeri alabilseydim." Sesi endişeli değil, aksine eğlenmiş gibi geliyor ve elimi daha sıkı kavıyor. "Herkes sana bakıyor. Daha önce hiç burada bulunmadın. İlgi duyuyorlar. Ve sen de..."

Nefesim kesildi. Solumuzdan bir yerden, müziğin sesini bastıran yüksek bir inilti geldi. "Ne gibi?"

"Sanki buraya ait değilsin," diyor. "Sanki cehenneme düşmüş bir melek gibi."

Elinin ten rengi, ipeksi beyaz elbisemin üzerinde belirgin. Elbisem yukarı doğru sıyrılmış, dizlerimin hemen üstünden itibaren bacaklarımın büyük bir kısmını gösteriyor. Topuklarım, kucağındaki yüksek noktadan aşağı sarkıyor.

"Konuya uygun giyindim."

"Son derece yıkıcı."

Mekânın bir yerinden bir inilti daha yankılandı, ardından alçak, erkeksi bir homurtu geldi. Yanaklarım kızardı ama sese doğru bakmaktan kendimi alamadım.

Parmakları boynuma, yanağıma dokunuyor. Saçlarımı geriye itiyor. "Daha yakına gelmek ister misin? Daha fazlasını izlemek?"

"Hayır," diyorum. Hem de çok aceleyle.

"Bu parti için fazla iyisin. Seni buraya getirdiğim için, seni yoldan çıkardığım için kendimi kötü hissetmeliyim."

"Ama öyle değil," diye mırıldanıyorum. Gözlerim karşıdaki çifte takılıyor ve tüm vücudum geriliyor.

Şu anda cinsel ilişkiye giriyorlar.

Dizlerinin üzerinde duruyor, kadın ise sırtüstü önünde uzanmış. Yavaş ve yuvarlanan hareketlerle içine giriyor. Kadının gözleri kapalı ve kolları başının üstüne doğru uzanmış. Her hamlede adamın kalınlığının bacaklarının arasında kaybolup tekrar belirdiğini görebiliyorum.

"Bu normal olamaz," diyorum.

Parmaklarım hâlâ West'in müziğiyle oynuyor ve inanmaz bir tonda konuştuğumda seğiriyorlar.

"Cinsel ilişkiye mi giriyorsunuz?" diye soruyor.

"Hayır, ama sanki hayatında yaşadığı en güzel şeymiş gibi görünüyor." Başım yine dönüyor ve dilim gevşemiş gibi hissediyorum. West'in yanında

hiç bu kadar gevşemiş olmamıştı. “Ona dokunmuyor bile... ona... Tanrım. Boş ver.”

“Bu düşünceyi sürdürün.”

Tüm vücudum çok sıcak. "Bence yapmamalıyım."

Dudakları kulağıma değdi. "Bazı kadınlar sadece penetrasyonla orgazm olabilirler, ama bu nadirdir. Olmasa bile, yine de bundan zevk alabilirler."

“Hımm. Ya da belki de partneri ve odadaki insanlar için rol yapıyor,” diyorum.

"Cinsellikle ilgili deneyiminiz böyle miydi?"

"Cinsel hayatım hakkında konuşmamamız gerektiğini düşünüyorum."

"Ama siz benimkine çok ilgi duyuyor gibisiniz," diye karşılık veriyor West. "Birkaç dakika önce bana bu partilerden birinde tam olarak bunu yapıp yapmadığımı sordunuz."

Kahretsin.

Ses tonumu alaycı bir şekilde değiştiriyorum: "Umurumda değil."

"Hımm. Sanırım yalan söylüyorsunuz."

"Kendinizi gereğinden fazla beğeniyorsunuz."

“Ya da seni iyi okuyabiliyorum,” diyor, eli belimin kıvrımına yaslanırken. Büyük ve sabit bir şekilde vücuduma bastırılmış. Başparmağı göğsümün altından sadece birkaç santim uzakta. “Yatakta performans sergileme. Eğer şimdiye kadar yaptığın buysa.”

“Yatakta ne yapacağım konusunda senden tavsiye almayacağım.” Sesim tamamen küstahça. Bir yalan daha. Keşke hiç seks yapmadığımı bilseydi. En fazla biriyle öpüştüm.

Bu benim en büyük sırrım ve en büyük utancım, ve bunu West'e asla söylemeyeceğimden eminim.

“Güzel.” Sesi pürüzlüydü, kadife perdelerle ve dumanın girdabıyla tezat oluşturuyordu. “Seninle bu konuşmayı yapmamalıydık.”

"Merak etmeyin. Rafe'i arayıp her şeyi kelimesi kelimesine anlatacak değilim."

“Öyleyse, güvenlik önlemlerimi artırabilmem için lütfen önceden bana haber verin.” Boynunu hafifçe çevirip dümdüz ileriye baktı.

Kuzeni Dave'e, çizgili takım elbisesiyle bakıyor. Gözleri kısılmış, teni kızarmış ve kızıl. Ne kadar içtiğini ve o masada ne kadar para kaybettiğini merak ediyorum. West, sadece para için oynamadıklarını söyledi.

Kalbim hızla çarpıyor. Belki de burası, etrafımızdaki inlemeler, çektiğim fotoğraflar içimde keleklerin uçuşmasına neden oluyor.

"Bizi izliyor," diyorum.

West'in nefesi kulağıma sıcak bir şekilde değiyor. "Artık işi iyice abartmanın zamanı geldi, bela."

Eli çıplak sırtımda yukarı doğru kayıyor, ardında tüylerimi diken diken ediyor. Parmakları saçlarımın arasına dolanıyor ve başımı yukarı kaldırıp kendi yüzünü boynuma yaklaştıyor. Dudakları yanağıma değiyor, sonra boynuma doğru iniyor, sanki yumuşak, neredeyse hissedilmeyecek öpücükler konduruyormuş gibi.

Ama öyle değil.

Dudakları tenime değmiyor.

Elimi boynuna doluyorum. Parmaklarım, kısa ve kalın saç tellerine tereddütle giriyor. Sıcak. Ve yüzü hâlâ boynuma gömülü, orada duruyor, dudakları yakın ama değmiyor, sakalları tenime değiyor.

Seyirciye oynamak.

İkimiz de rol yapıyoruz.

"Hâlâ izliyor." West'in kucağında kıpırdanıp ona daha çok dönüyorum. Bacaklarım artık tamamen uyluğunun üzerinde ve elbisem tehlikeli derecede yukarı kalkmış durumda. Eli orada, dizimin çıplak teninde, fildişi ipeğin altında bir parmak.

"Şu kahrolası sapık," diye mırıldandı West boynuma doğru.

O kadar beklenmedik bir şey ki kıkırdıyorum. Beni daha sıkı kavırıyor ve elimi yanağına ve sakallı çenesine doğru kaydırıyorum.

Dün onu öptüm ve hoşuma gitti. İşte o güven duygusu ve içimde yayılan sıcaklık, daha fazlasını istememe neden oluyor.

"Öpüşmeliyiz. Gerçekten inandırıcı olması için."

Gözleri karardı. "Artık sırf kibar olmak için erkekleri öpmeyi bırakmalısın."

"Nazik davranmıyorum. Yarın yine dizime vuracağım." Bir santim daha yaklaşıyorum, onun havasını içime çekiyorum. "Bana seninle antrenman yapabileceğimi söylemiştin. İstedğin zaman, istediğin yerde."

"Öyle yaptım, değil mi?" Gözleri benimkine indi. "Bu sefer sessiz kalmayacağım, bela. Sahte kız arkadaşımı herkesin önünde öpüyorsam asla..."

Yavaşça yaklaşıyor. Bana uzaklaşmak için bolca zaman veriyor.

Hayır, öyle düşünmüyorum.

Dudakları, tüylerimi diken diken eden, baştan çıkarıcı derecede hafif bir temasla dudaklarıma değdi.

Daha önce hiç kimse beni bu kadar nazikçe öpmemişti.

Her zaman bir temas telaşı, yüzün yüzüme değmesi ve beklenti ile taleplerin tadı olmuştur. Bu hiç ona benzemiyor.

Dudaklarını hafifçe aralıyor, benimkilerden yarım santim kadar uzakta duruyor. Sanki hâlâ onunla birlikte olup olmadığını kontrol ediyor gibi.

Parmaklarım karşılık olarak saçlarını daha sıkı kavradı. Evet.

Daha güçlü öpüyor beni, dudaklarım ustaca bir tutkuyla dudaklarımda geziniyor. Aramızdaki her temas noktasının son derece farkındayım—sırtımdaki çıplak teninde eli, dizimin etrafındaki parmakları, altımdaki güçlü bedeni.

Dudaklarının verdiği hissin ötesinde düşünemiyorum. Sanki düşünme sürecim durmuş gibi. Elim saçlarında sıkılaşıyor, tırnaklarım saç derisine değiyor.

West inledi. Ses, ağzından yankılanarak benimkine ulaştı. Dili alt dudağıma dokundu, ısrarcı ve arayış içinde, içimdeki sıcaklık aşağı doğru kayarak bacaklarımın arasına yerleşti.

Ah. Ah.

Artık beni nazikçe öpmüyor.

Nefes almak zor ama zaten havaya ihtiyacım yok. Sadece bundan daha fazlasına ihtiyacım var.

Ama başını benimkinden kaldırdı. "Kahretsin," diye mırıldandı. Gözlerim, Adem elmasının yukarı aşağı hareket ettiği boğazının dibindeki noktaya kilitlenmişti. Güzel kokuyordu. Tadı da güzeldi.

Tıpkı geçen günkü gibi.

Ve tamamen farklı.

West bana bakmadan odaya geri döndü, bakışları sanki krallığını inceliyormuş gibi her yeri taradı. Nefes nefese kalmış gibi değildi.

Rol yapıyormuş gibi yüzümü tekrar onun sıcak boynuna yaslıyorum. Hızlı nefeslerimi gizlemeye çalışıyorum.

Belki de dünyasının değiştiğini hissetmiyor. Ve neden hissetsin ki? Benimle asla çıkmayacağını söylemişti. Bunu kendi sebeplerinden dolayı yapıyor ve bunu istediği için yapmıyor.

Eski hoşlandığım kişi ölmüş olarak kalmalı. Bunu kendime hatırlatmam gerekecek.

West'in başparmağı uyluğumun derisine dokundu. Sonunda, "İyiymiş," dedi. "Çok iyi yaptın."

Övgüler içimi ısıtıyor. Belki de ısıtmamalı, belki de küçümseyici, ama belki de başkasının ne düşündüğünün önemi yok. Sadece içimi ısıtıyor ve bedeninin gücüne karşı rahatlamamı sağlıyor.

O beni memnun etmek istediğime dair güvence verdiği sürece, onu memnun etmek konusunda endişelenmeme gerek yok.

"Ne için oynuyorlar?" diye soruyorum, sanki bana hayatımın en güzel öpücüğünü vermemiş gibi. Sanki yine rol yapmaya başlamışım gibi. "Biliyor musun?"

"Bu gece mi?" Ağzı kulağımın dibinde. "Evler. Şirketler. Tekneler. Uçaklar. Seks."

Son kelimeyi duyunca gözlerim köşedeki şezlonga ve çifte kaydı. Şimdi yer değiştirmişlerdi ve kadın üstteydi. Giysilerini çıkarmış ve kalçalarını kendinden emin bir şekilde yavaşça sallayarak adamın üzerinde oturuyordu.

Belki de performans sergilemekten hoşlanıyor, diye düşünüyorum. Belki de buradaki insanların onu izlediğini ve beğendiğini bilmekten hoşlanıyor. Altındaki adam kollarını başının altına koymuş, ona sanki ayı asmış gibi bakıyor.

Belki o da bundan zevk alıyordur. Başkasına zevk vermenin gücü.

"Gözlerini kaçıramıyorsun, değil mi?" West'in sesi gergin.

Beni yine yakaladı.

Bakışlarımı kısıtayıp tekrar oyuna döndüm. "Zor," diye itiraf ettim. "Ne kadar daha kalacağız?"

"Yakında ayrılacağız. Buraya gelme amacımızı gerçekleştirdik."

Kucağında biraz kıpırdandım ve garsonlardan birini aramak için etrafa bakındım. Bir shot daha acılı içki içmek fena olmazdı. Ama işte o anda, altımda o belirgin sertliği hissettim.

Ne olduğunu anlamam birkaç saniye sürüyor.

Aman Tanrım. O sadece... burada oturuyor. Nefes alışverişi sakın ve düzenli, bir eli çıplak sırtımda, diğer eli dizimin üzerinde. Beni vücuduna doğru bastırıyor.

Sertliğe karşı kıpırdanıyorum, o ise dişlerini gıcırdatıyor.

Aman Tanrım. West Calloway çok sert biri. Bu bilgi, dokunduğu her yeri ısıtan o iğnelerden biri gibi içime işliyor. O sertlik nasıl görünürdü? Nasıl bir his uyandırır?

Öpüşmemiz yüzünden mi?

Bakışlarım partnerinin üzerinde oturan çıplak kadına kayıyor. Muhteşem, iri göğüsleri ve kıvrımlı kalçaları var. O olmalı. Adam insanların

seks yapmasını izliyor. Elbette, onlara oldukça ilgisiz görünüyor, ama o da bir insan. Bir erkek. Bunun onu etkilemesi normal.

Kesinlikle öyle olmalı.

BÖLÜM 22

BATI

Cehennemdeyim.

Nora kucagımda, sıcak ve yumuşak bir ağırlık gibi duruyor. Saçları boynumu gıdıklarken, köşedeki çifte daha önce onda hiç görmediğim bir dikkatle bakıyor.

Ben tam bir kaya gibi sertim.

Bu sadece rahatsız edici değil, aynı zamanda yakışsız. Bana, flört ve erkeklerle rahat hissedebilmesi, ne istediğini dile getirmeyi öğrenmesi için pratik yapmamda yardımcı olmamı istedi. Erkeklerin bazen ona karşı sapıkça davrandığını söyledi.

Ve işte buradayım, dudaklarının ilk tadıyla kanım acı verici bir şekilde damarlarıma doğru akıyor.

Önce onu dikkatlice öpmeye başladım. Yavaşça. Onun da ayak uydurabileceği ve bunalmayacağı bir tempoda. Ama sonra tırnaklarını saç derime sürttü ve dilimle onu tatmaktan kendimi alamadım.

O, tahmin ettiğimden çok daha tatlı biri.

Ve şimdi onun tadına baktığıma göre, biliyorum ki asla yeterince yiyemeyeceğim.

Poker masasında Dave, kartlarına o kadar dikkatlice bakıyor ki, keşke farklı olsalardı diye düşündüğünü biliyorum. Bu gece kaybedecek. Tıpkı her zaman kaybettiği gibi.

O bir Calloway, ama sadece babamın kuzeni aracılığıyla. Ve bu partilerden... ya da soyadının sağladığı diğer ayrıcalıklardan uzak

duramıyor. Gerçi hiçbir zaman sorumluluk üstlenecek biri de değil.

Nora'ya gerçeğin sadece yarısını anlattım.

Benim cesedim üzerinden geçmeden Fairhaven'a giremeyecek. Otuzuncu yaş günümde hala evlenmemiş olursam ne yapacağını şimdiden planladığını biliyorum. Evim bu oyunlardan birinde ortaya çıkacak, elinde harika kartlar olduğunu sanıp kumarda kaybedecek, oysa öyle değil. Otel veya üniversiteye dönüştürülecek. Arazisi tahrip edilecek ve bir asansör kurulacak.

Nora tekrar kıpırdanıyor ve inlememi gizlemek için dilimi ısıyorum. Vücudumun kendine gelmesi gerekiyor artık.

Geçen gün beni tereddütle, tatlılıkla, muhteşem bir şekilde öptükten sonra, soğuk bir duş almak zorunda kaldım. Kendimi sıkıca tuttum ve göz kapaklarımın arkasında onun yüzünün görüntüsünü fayanslara çizdim.

Onu o şekilde düşünmemeliydim. Ama düşünmemeliydim demek işe yaramıyor gibi görünüyor.

O kadar tatlıydı ki, önce dikkatlice, sonra da keyifle öptü beni. Sanki gerçekten hoşuna gidiyor ve her şey karşısında şaşırılmış gibiydi. Hareket etmemek için tüm gücümü toplamam gerekti. Ellerimi ceplerimde tutmak için.

“Yanımızda başka bir çift daha var.” Nora’nın sesi nefes nefese. “İşte onlar, seslerini duyduğumuz çift.”

“Öyle mi? Ne yapıyorlar onlar?”

Öne doğru eğilip bakıyor ve dudağım kıvrılıyor. Heyecanı çok çekici. Vivienne’in partilerinde böyle açık seks gösterileri nadir bulunur. Keşke bilseydim... ama şimdi buradayız ve Nora'nın seksle büyülenmesini izlemenin karanlık, sapıkça bir zevk verdiğini inkar edemeyiz. Bu, penisimin bacaklarının altında zonklamasına neden oluyor.

"Onu yiyip bitiriyor," diye fısıldıyor kadın.

Kahretsin. O sözleri söylerkenki sesi... Onu yalayabilirdim. Elimi o bakire beyaz melek elbisesinin altına kaydırıp vajinasına dokunmak çok kolay olurdu.

Diğerlerini izlerken ıslanıp ıslanmadığına bakmak için.

O, Rafe'in küçük kız kardeşi. Onu korumak ve ona nasıl flört edileceğini öğretmek benim görevim, ama başka hiçbir anlamda benim değil. Kesinlikle tadına bakmak için de benim değil.

Ama bu suçluluk duygusu penisimin sönmesine neden olmuyor.

“Senin bu kadar sapkın olduğunu hiç bilmiyordum.” Onu daha sıkı kavrayıp kucağımdan öne doğru ittim. “Gitme vakti geldi, baş belası, yoksa sen de katılmak isteyeceksin.”

“Yapmazdım,” diyor. Ama sesi tiz ve heyecanlı.

Elini tekrar uzattım. "Sence o kadın da sadece rol mü yapıyor?"

“Hayır, öyle düşünmüyorum. Onun duyduğu zevk... gerçek gibi görünüyor.”

Geldiğinde nasıl görüneceğini merak ediyorum. O nazik, kibar, ustaca cazibesi kaybolursa ve yine eski haline dönerse... Sanırım bağırıp çağırmazdı. Nefes alışverişi kesilir, gerilir ve sırtı kamburlaşır diye düşünüyorum.

"Sonra kullanmak üzere aklında bir fotoğraf çek," diyorum ona, "sonra da gidelim."

Gözleri birden gözlerime kenetlendi. "Ben değilim... Ben yapmazdım..."

Kaşımı kaldırıyorum. "Herkes yapıyor."

“Bunu konuştuğuna inanamıyorum.” Yüzü kızardı. “İnsanlar öylece böyle şeylerden bahsetmez!”

“Önünüzde insanların seviştiğini izliyorsunuz ama mastürbasyon hakkında konuşmayı kaldıramıyorsunuz.” Gözlerimi ona diktim. “Cinsellik hakkında konuşmayı derslerinize eklememiz mi gerekiyor?”

Dudaklarını ısıyor ve ben de bakışlarımı kaçırmak zorunda kalıyorum. O kusursuz dişlerin dolgun ete batması görüntüsü, ereksiyonumu hiç iyileştirmiyor. Tanrıya şükür burası karanlık ve tanrıya şükür fermuar acı verici bir şekilde batıyor.

"Belki, ama gerekli olduğundan emin değilim," diyor.

“Amacın daha çok kişiyle çıkmak, değil mi? Bir ilişkiye girmek?” Onu odadan çıkarırken sözlerim biraz sert çıktı. Dans pistindeki hareketli bedenlere doğru geri döndüm ve merdivenlere doğru yöneldim.

"Evet," diyor.

"Üzgünüm ama ilişkilerde seks ve yakınlık hakkında konuşulur. Meraktan kendiliğinden alev almadan önce seni buradan çıkaralım."

“Merak etmiyorum!”

"Elbette değilsin."

"Belki biraz," diyor, merdivenlerden önümden çıkarken. Fildişi rengi elbise ince, kıvrımlı vücuduna yapışmış ve sırtı açık elbise... Koyu saçları omuzlarına kadar uzanıyor. Ve kalçaları şimdi tam önümde.

Lanet olası ereksiyonum yavaş yavaş geçmeye başlıyordu.

"Ama sen öyle değil misin, West?" diye soruyor hafifçe gülerek. "Bunu izleyip de umursamamak, merak etmemek nasıl mümkün olabilir?"

"Onlar teşhirci."

Yukarı kattaki cennet gibi yerde yumuşak mavi bir aydınlatma var ve duvarların tamamı yapay sarmaşıklarla kaplı. Whitman ailesinin bazı tabloları hala asılı ama yer yer yırtılmış. Bir zamanlar süslü olan mobilyalarının çoğu da yok olmuş.

Çocukken ziyaret ettiğim yer şimdi harabe halinde.

Uzun süren bir mahkeme savaşı ve şehri kasıp kavuran bir skandal sonucunda satıldı ve geri alındı. Bir zamanlar her şeyin varisi olan çocuk ortada yok. Vivienne ne derse desin, umarım çok çok uzakta kalmıştır.

Hadrian'ı yıllardır görmedim. Belmont'taki o geceden beri, her şey bir duvar halısının iplikleri gibi çözülüp kontrolden çıktığından beri. Şimdi dört kişiyiz, ama bir zamanlar beş kişiydik.

Nora, giriş kapısının yanındaki geniş koridorda önümde hafifçe dans ediyor. Diğer insanlar ona bakıp gülümsüyorlar.

Bunun farkında değil gibi görünüyor.

Elimi tutuyor ve yukarı kaldırıyor. Kolumun altında dönüyor. Yüzünde bir gülümseme beliriyor. Bu, şimdiye kadar bana karşı sergilediği tavırdan o kadar farklı ki, göğsümde bir sıkıntıya neden oluyor.

Bu bir maske de değil. Gerçek bir gülümseme ve yüzünü güneş doğar gibi aydınlatıyor. "Bu partiyi seviyorum," diyor bana.

Saçının bir tutamını geriye doğru ittim. "Ne kadar içki içtin?"

"Birkaç doz iğne oldum."

"Yukarıdan mı, aşağıdan mı?" diye soruyorum.

"İkisi de, diye düşünüyorum."

Vivienne'in partileri, var olan her türlü yasal kuralı çiğnemesiyle biliniyor. İçkilerin içinde ne olduğunu Tanrı bilir. "Eve gidiyoruz," diye emrediyorum.

Biraz surat asıyor ama yine de geriye doğru dans ederek ön kapıya doğru ilerliyor. Kalçalarının salınımı, hareketlerini mükemmelleştirmek için saatler harcadığını gösteriyor. "Pekala."

Kapıyı onun için iterek açıyorum. "Keyfin yerinde."

"Evet, sanırım öyleyim. Ayrıca biraz da sarhoşum."

"Gerçekten mi?"

"Bu akşam çok eğiticiydi."

Alaycı bir şekilde, "Buna mı böyle diyoruz?" dedim.

Tekrar gülüyor. "Öyleydi! Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Çok etkileyiciydi."

"Seni yoldan çıkarıyorum."

Elini sanki hiç önemli değilmiş gibi salladı. "Hayır, değilsin. Ama aslında sana şaşırdım."

Mum ışığıyla aydınlatılmış uzun araba yolundan aşağı yürüyoruz. Arthur'a çoktan zamanın geldiğini mesajla bildirdim. "Nasıl şaşırdın?"

"Eskiden sizin çok çılgınlaştığınızı düşünürdüm. Siz ve arkadaşlarınız, özellikle gezilerinizde."

Ellerimi ceplerime soktum. "Bunlar hakkında hiçbir şey bilmemelisin."

"Rafe'den yeterince şey duydum. Seninle ilgili hikayeler de dahil." Eski Whitman mülkünü koruyan büyük kapıya doğru yürüyor ve demir parmaklıkların arasından dışarı bakıyor. "Bir keresinde su motosikletini devirmiştin."

"Evet, evet. Hadi bakalım."

"Ve sen Ibiza'da gece yarısı uçurumdan atladın!"

"Bu çok uzun zaman önceydi. Ve çok sarhoştum."

"Yaşlandıkça daha sakinleştin mi?" diye soruyor. "İtiraf edeyim, seni hep sert, ciddi ve kibirli gördüm."

"Kibirli?"

Elini ağzına götürerek parmaklarının arasından güldü. "Evet. Özür dilerim. Sanırım 'beni kızdıramazsın' olayını çok ciddiye alıyorum."

"Güzel. Ciddiydim." Arthur arabayı yanaştırıyor ve ben de onun için kapıyı açıyorum. Şoförüne neşeli bir merhaba diyerek içeri giriyor. Eski malikaneden King's Point'teki evime kadar kısa bir yol boyunca araba sürerken biraz sohbet ediyorlar. Eskiden buraya sık sık gelirdim. Çok uzun zaman önceydi.

Eve vardığımızda Nora, araba kapısını açmamı beklemedi. Elini uzun elbisesinin eteğine kaldırarak Fairhaven'ın merdivenlerinden yukarı çıktı. Ay ışığı fildişi rengi ipekten yansıyor ve gerçekten de bir melek gibi görünüyor.

Dudak rujunun hafifçe dağıldığı, gülümseyen bir melek. Dudak ruju benim öpücüğüm yüzünden dağılmış.

Onun için ön kapıyı açtım ve içeri girdi. El çantasını orta sehpa bıraktı ve yüksek topuklu ayakkabılarını çıkardı. "Sonunda," dedi mutlu bir iç çekişle. "Mutfakta atıştırmalık bir şey var mı?"

"Hiçbir fikrim yok."

Tekrar kıkırdadı. “Burası senin mutfagın. Bu çok saçma. Ne... ah! Bak!” İki merdiven arasındaki açık kapıya doğru aceleyle gitti. “Gördün mü?”

"HAYIR."

“Kediniz! Yine içeri girdi!”

Köşeyi dönüp koridora girerken onu takip ediyorum. Kütüphane kanadına doğru yarı koşarak ilerliyor.

“Kedim yok,” diyorum.

“Evet, öyle,” diye itiraz etti. Kedinin kütüphanenin yarı açık kapısından içeri girmeden önce iki gri arka bacağını ve havada tuttuğu kuyruğunu görebiliyorum. Nora da onun ardından içeri giriyor.

Daha yavaş bir tempoyla onu takip ediyorum. Kapıyı tamamen açtığımda, büyük deri kanepenin yanında çömelmiş, göremediğim bir kediyle alçak sesle konuşuyordu. "Merhaba tatlım. Korkma. Sana zarar vermeyeceğiz."

"Benim adıma konuşma," diyorum.

Omuzunun üzerinden bana baktı. "Öyle deme! O senin kedin."

“Benim kedim yok.”

“Şey, kedi seni yakalamış. Ya da en azından Fairhaven yakalamış. Ernest'e sordum ama o da bilmiyormuş.” Hafifçe gülümsüyor. “Eğer misafirimizse, onu düzgün bir şekilde yerleştirmemiz gerekecek.”

"Birine ait olabilir."

Daha yumuşak, davetkar sesler çıkarıyor. "Önce çipi olup olmadığını kontrol ederiz."

Köşedeki servis arabasına doğru yürüyorum. Kendime bir bardak viski dolduruyorum ama Nora'ya ikram etmiyorum. O yeterince içmiş.

Burada, küçük atıştırmalıklarla dolu poşetlerle dolu küçük bir sepet var. Küçük bir poşet kuruyemiş ve bir poşet cips alıyorum, sonra da kediye dışarı çıkarmaya çalıştığı yerin yanındaki kanepeye oturuyorum.

“Al,” dedim ve atıştırmalıkları aramızdaki masaya bıraktım. “Ye... ve bana birkaç soruyu cevapla.”

Kalın oryantal halının üzerinde oturuyor ve bana doğru bakıyor. "Sorularınız var mı?"

"Evet. Flört etmenin senin için neden bu kadar zor olduğunu tam olarak öğrenmek istiyorum."

BÖLÜM 23

BATI

Nora hızla başka yöne bakıyor ve bana cevap vermek yerine atıştırmalık paketlerine uzanıyor. "Bunu daha önce konuşmuştuk," diyor ve küçük bir cips paketini yırtarak açıyor.

"Yeterli değil." Elimle karşıdaki deri kanepeye yaslandım. Koltuğa arkasını yaslamış, beyaz ipek kumaş kıvrılmış bacaklarının etrafında toplanmıştı. "Neden hiç ilgini çeken bir erkek bulamadın?"

Bir cips yiyor ve kedinin kaybolduğu kitap raflarına bakıyor. "Benim için bir türlü olmuyor."

Başımı sallıyorum. Burada daha fazlası var. Olmalı. Bu gece şahit olduğumuz seks onu açıkça etkilemişti. Hatta etkilenmişti bile. "Erkeklere ilgi duymuyor musun?"

"Hayır, öyleyim."

"Öyleyse nedir bu?"

"Sorunlarım var." Omuzlarını hafifçe silkip bacaklarını sehpanın altına uzattı. "Biliyorsun. Üstesinden gelmeye çalışıyorum. Sadece bir şeyi hemen hissetmekte pek iyi değilim. Sanki herkes hemen anlıyor. En azından bazen. Ve ben neredeyse hiç anlayamıyorum gibi hissediyorum."

"Birini isteyip istemediğini biliyor musun?"

"Evet."

Elim deri kolçakı sıkıca kavradı. "Bu bir yarışma değil. Hemen bilmek zorunda değilsin."

“Sanırım hayır.” Nora başını koltuğa yasladı. “Biriyle rahat hissettiğimde, sorun yaşadığımı düşünmüyorum. Ama rahat hissetme aşamasına gelmekte zorlanıyorum. Anlıyor musun? Açılmak, duygular hakkında konuşmak, flört etmek, tüm beklentiler...” Omuz silkti, hareketleri sesi kadar durgundu. “Bütün bu konuşmalar beni korkutuyor. Yapmıyorum, bu yüzden de ilişkiye girmiyorum.”

Viskimi derin bir yudumla içime çekiyorum ve bu kadına maskesinin altındaki şeyden daha değerli olduğunun, dişlerini göstermesinin birilerinin onu istemeyebileceği anlamına geldiğinin öğretilmesinin ne kadar büyük bir rezalet olduğunu düşünüyorum.

"Bir şey söylemek."

"Ne gibi?"

“Her şey olabilir. Az önce söylediklerime tepki ver, yoksa en kötü senaryoyu düşündüğünü varsayacağım.” Hafifçe gülüyor. “Yani, zaten öyle düşünüyorsun. Bunu biliyorum.”

"Daha önce hiç seks yaptın mı?" diye soruyorum ona. Belki de yapmamıştır ve ben onu bu gece partiye götürmüştüm... Gördükleri. Pratik dersleri. Rafe'in kız kardeşi olmak. Elim bardağı daha sıkı kavırıyor. Lütfen bakire olma.

Bu beni zaten olduğumdan çok daha berbat bir hale getirirdi.

“Elbette yaşadım,” diyor hafifçe gülerek. “Yıldızların hizalandığı anlarım oldu. Tahrik olabiliyorum.”

“Tanrıya şükür.” Çeneme elimi sürdüm. “Başka alanlarda da açık sözlüsün. Bana karşı her zaman. Ve belli ki hırslısın. Tasarımların üzerinde her gün çalışıyorsun. Çalışırken seni izledim.” Başkası için rol yapmadığı zamanlarda. “Seni tamamen ele geçiriyor.”

"Bu farklı."

"Öyle mi?"

“Evet. Seninle, yani, sevgili değiliz.” Kitaplığın arasından seçiren burnu görünen kediye doğru baktı. “Ve tasarım yaparken, sadece ben varım. Ben ve kıyafetler. Bilmiyorum... Sanki insanlar benden sürekli bir şeyler istiyor ve ben de her zaman vermeye istekli değilim.”

“Çünkü sana ilişkilerin ya öyle ya da böyle olduğu öğretildi,” diyorum. Sözler doğru geliyor. “Ya onların istediğini düşündüğün imajı sergilersin ya da hiç uğraşmazsın. Çünkü zorlu konuşmaları yapmanın orta yolunu bilmiyorsun.”

"Evet. Sen ve Zeina konuşmalısınız. İkiniz de her şeyi çözmüşsünüzdür."

"Terapistiniz mi?"

"Evet. Sorunu tespit etmek harika bir şey ama yine de işi yapmak zorundayım ve iş berbat." Küçük poşetlerden birine daha uzanıyor. "Saçmalık! Emin misin bunlardan birini istemiyor musun?"

"Hepsi senin." Koltuğun etrafından dolaşıp onun önüne oturuyorum. "Yani terapistin de pratik yapmanı istiyor. Listen sadece sana ait değil."

"Evet. Buna maruz kalma terapisi deniyor." Terimi ironik bir şekilde söylüyor ve sonra hafifçe gülüyor. Saçlarının hepsi bir yana düşmüş, uzun boynunu ortaya çıkarmıştı. Bu gece onu oradan öpüyormuş gibi yaptım. Teninin sıcak kokusunu aldım, uyluklarının altında sertleştirdim ve yine de dudaklarımın ona hiç değmemesini sağladım.

Şimdi, koyu renk deri koltuğa ve oryantal halıya yaslanmış halde, dikkat dağıtacak kadar güzel görünüyor. Bu karanlık mekânda bir ışık. "Ama gerçekten berbat. Bazen hayatın kendisinin uzun bir maruz kalma terapisi egzersizi olduğunu düşünüyorum. Tanrım, bu kaju fıstıkları çok lezzetli."

Dudaklarım kıvrılıyor. "Gerçekten sarhoşsun."

"Ah, evet. Hem de çok," diyor ve tekrar kıkırdıyor. "İnanılmaz, sen öyle düşünmüyorsun."

"Bu partilere daha önce de katıldım."

"Doğru. Daha genç ve daha aptal olduğun zamanlar," diyor.

Bacaklarımı uzatıp bunu görmezden geliyorum. Çok doğru. "Yani listedeki her şey. Bu, pratikten çok maruz kalma terapisi gibi."

"Evet." Omuzlarını hafifçe silkip tamamen kitaplığa doğru döndü. Gözlerim sırtının uzunluğu boyunca ve orada sergilenen yumuşak teninde gezindi. İpek kumaş belinin alt kısmına kadar uzanıyordu ve şu anki hareketleriyle biraz aralanmıştı.

Başka yöne bakıyorum.

Kedinin göz hizasına gelecek şekilde eğilir ve yumuşak, mırıldanma sesleri çıkarır. Gri bir pati belirir, ardından küçük gri bir yüz de görünür, pembe burnu dikkatlice seğirir. "Hey, ne kadar güzelsin, değil mi?" der alçak sesle. Sonra Fransızcaya geçer ve kediye mırıldanır.

Herkesin görebileceği şekilde ortaya çıkar ve dikkatlice kadının elini koklar.

"Kedine bak," diyor bana.

Başımı sallıyorum. "Hâlâ benim değil."

"O zaman oda arkadaşın. Burada kira ödemeden yaşıyor." Kedinin kulağının arkasını kaşıyor ve kedi yavaşça yaklaşıyor. Bacaklarının arasına sürtünüyor.

"Seni neden bu kadar korkutuyor, anlat bana."

"Sana zaten söylemiştim," diyor. Sesi alçalıyor. "Ah, çok hassassın."

"Bana tekrar anlat," diye talep ediyorum.

Nora içini çekip bana baktı. "Bir erkeğin bana ilgi duyması beni çok strese sokuyor," dedi. "Gerçekten de öyle ve bunu daha iyi açıklayamam; sanki benden bir şey bekliyormuş gibi hissediyorum ve şimdi ya bunu başarmalıyım ya da onu hayal kırıklığına uğratmalıyım. Bu iki duygu arasında, ona gerçekten ilgi duymama yer kalmıyor."

"İnsanların ne düşündüğüne çok fazla önem veriyorsun."

"Evet, elbette." Sesi yükseliyor. "Diğer herkes için nasıl bu kadar kolay olduğunu anlamıyorum. Sanki bir şekilde arkadaşlarım bu konuda çok rahatlamışlar. Nasıl yapılacağını öğrenmişler, biliyor musun? Nasıl aşık olunacağını, nasıl eğlenceli bir ilişki yaşanacağını. Birini nasıl tanıyacaklarını. Ve ben asla öğrenemedim."

"Bu durum diğer herkes için kolay değil."

"Öyle görünüyor." Derin bir nefes alıyor. "Neyse, bu yüzden çoğu zaman flört etmekten kaçınıyorum. Çok zaman ve enerji gerektiriyor. Onları nasıl mutlu edeceğimi anlamaya çalışırken kendi duygularımı da çözmeye çalışıyorum ve çoğu zaman bununla uğraşacak vaktim kalmıyor."

"İşte bu yüzden bütün erkekleri reddediyorsun."

"Evet," diye itiraf ediyor. Ama sonra kedinin sırtını okşuyor ve yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Tabii ki sen hariç. Eğer erkeksen. Henüz emin değilim."

"Sanırım benimle konuşmuyorsunuz," diyorum ve bardağımı dudaklarıma götürüyorum.

Gülerek, "Hayır, değilim. Erkek olduğunuzun gayet farkındayım." dedi.

Elimle koltuğun kenarına dokunuyorum. Parmaklarımin altında deri iyice aşınmış ama onun teni kadar yumuşak değil. "Ama sen bunu istiyorsun. Bir ilişkiyi. Aşk." "

"Evet," diyor usulca. "Yapıyorum."

"Yani bunu düşündün. Beğeneceğini düşündüğün bir versiyonu var."

Yaz yeşili bakışları benimkine doğru kaydı. "Evet."

"Söyle bana," diyorum, "nasıl flört edilmek istersin? Nasıl öpülmek istersin?"

"Nasıl öpülmeyi tercih ederim?" diye tekrarladı usulca.

"Evet. Bana ideal randevunuzun nasıl olacağını anlatın. Eğer hoşlandığınız bir erkek olsaydı, nasıl bitmesini isterdiniz?"

Dudaklarını ısırarak düşünüyor. "Sanırım bunu kelimelere dökemiyorum."

"Dene," diye ısrar ediyorum. Eğer kendisi ne istediğini bilmiyorsa, erkeklerden istediğini asla elde edemez.

Viski boğazımdan aşağı inerken yakıyor.

Bunu hak ediyorum. Bu gece için. Bu konuşma için.

"Sanırım yavaş olmasını isterdim. İkimiz de anın tadını çıkarıyor gibi, bir ödül kazanmak için acele etmiyor gibi." Bakışları kucağındaki kediye iner. "Biraz da... alaycı olmasını isterdim. Her an bitebilecekmiş gibi, bir yarış gibi değil..."

"Bitiş çizgisi."

"Evet." Hafifçe gülümsedi. "Tıpkı bu akşamın başlarında beni öptüğün gibi."

Bu kütüphanede eski bir duvar saati var. Aniden oluşan sessizlikte, saatin tıkırtısını yüksek sesle duyabiliyorum. Bir kez. İki kez. Üç kez.

Ondan gözlerimi alamıyorum.

Nora, yanakları kızarak bakışma yarışımızı ilk bozan oldu. "Lütfen bunu unutun—"

"Sanki seni öpmüşüm gibi," diyorum sertçe. "Bunun nesi var?"

Omuz silkerek kucağındaki kediye baktı. Kedisi onun güzel ipek elbisesini mahvedecekti ve o hiç umursamıyor gibiydi. "Yavaş başladın, sonra derinleştirdi. Daha iyi." Başını salladı ve elini alnına bastırdı. "Susmam gerek."

"Sarhoşsun," diyorum. "Bu konuda seni sorumlu tutmayacağım."

"Ama bunu hatırlayacaksınız. Söylemediğiniz kısım bu."

Denesem bile unutamam. Ve unutmayı denemek isteyen tek bir yanımda yok. Zafer, karanlık ve baş döndürücü bir şekilde içimden akıyor.

Tıpkı beni öptüğün gibi.

"Eğer flört etmenin, kur yapmanın, bir ilişki içinde olmanın nasıl bir şey olduğunu hissetmek istiyorsan? Öpüşmeyi? Hepsini sana vereceğim. Senin şartlarınla."

Dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi. "Maruz kalma terapisi."

“Benden ne istiyorsan onu iste,” diyorum. Hayatında bundan çok az şey yaşamış. Eğer ona bunu verebilecek kişi ben olursam, her şey buna değmiş olacak. “Böylece daha sonra gerçek dünyaya çıktığında ne istediğini bilirsin ve maske takmayı bırakırsın. Senin için rol yapmanı isteyen bir adam seni hak etmiyor.”

“Pekala.” Başını yana eğip bana sanki bir sürprizmişim gibi baktı. “Nasıl oldu da her zaman her şeyin içini görebildin?”

"Sadece sen değil, herkes algılayabiliyor," diyorum. Çünkü yıllar boyunca ona çok, çok fazla baktım.

Ve onu gerçek haliyle gördükten sonra, istediğim tek versiyon buydu.

BÖLÜM 24

NORA

Paradise Lost partisinden kalma akşamdan kalma halimi atlatmam itiraf etmek istediğimden daha uzun sürüyor ve elbisemde asla çıkaramayacağım lekeler ve tırnak izleri var. Ama hiçbirinden pişman değilim.

Dün gece sihirli bir şey vardı. Gerçek erkekler ve seks fikri, sadece kafamda değil, tam önümde olduğunda kendimi canlı hissettim. West beni tekrar öptü ve hoşuma gitti.

Sadece hoş veya güzel değildi. Muhteşemdi.

Zeina ile görüntülü görüşme üzerinden bu konuyu konuşuyorum ve profesyonel tonuna rağmen, tüm olaydan oldukça eğleniyor. Özellikle de West'in maskeyi düşürme pratiği yapmam konusundaki ısrarından. "Bu sana nasıl hissettirdi?" diye sordu. "Sence haklı mı?"

Bu yönlendirici bir soruydu, çünkü elbette öyle. Zeina'nın bana defalarca söylediği bir şey bu. İnsanları memnun etmeye çok fazla çalışıyorum, insanların benim hakkımdaki bir imajı sevmelerini sağlıyorum. Gerçek benliğimi ve kusurlarımı değil.

West Calloway'in bunu bu kadar net göreceğini hiç düşünmemiştim. Yüzeye, mirasa, görünüşe önem veren bir dünyada büyüdü. Yine de, olayların gerçeğine ulaşmaya takıntılı gibi görünüyor.

Benim gerçeğim, ne kadar uzun olursa olsun.

Geçmişte kendimi orgazma zorladığımda, bu asla gerçek bir erkekle olmadı. Her zaman belirsiz bir fanteziye, bir erkek fikrine yönelikti, ama

tanıdığım biri değil. Bu her zaman çok yoğun geldi. Onlar çok açık bir şekilde, benimkilerle çatışabilecek istek ve ihtiyaçları olan başka bir insan.

Ama dün gece, yorganın altında, West'i ve dudaklarının benimkine değdiğini hayal ettim. Kulağıma fısıldayan sesiyle ne kadar iyi iş çıkardığımı düşündüm. Bana karşı ne kadar sert davrandığını düşündüm. Şimdiye kadar kurduğum tüm fanteziler, başrolde o varken, bir anda canlandı.

İki kere geldim ve derin bir uykuya daldım.

Ertesi gün evde yoktu. Bu sefer biliyorum çünkü sordum ve Fairhaven'dan iş için ayrıldığını öğrendim.

Burada sadece ben ve personel varız; her geçen gün daha yakından tanıdığım, hareketli bir ekip. Mutfaktaki Melissa konuşkan ve komik biri; ben de kahvaltımı mutfak adasında yiyorum ki o ekmek pişirirken veya yemek hazırlarken sohbet edebileyim. Ortadaki adada her zaman bir bulmaca ve radyo çalışıyor.

"Kedi mi?" diye soruyorum ona. "Haftalardır yakalamaya çalışıyorum!"

"Onu kütüphanede gördüm. Sevmeme izin verdi ama çipini hissetmedim." Ona sıırıttım. "Biraz kedi maması almalıyız."

"Onun kime ait olduğunu biliyor musun?"

"Fairhaven," diyorum. West'in itirazlarına rağmen, kediyi her gördüğümde burada son derece rahat görünüyordu.

Ernest'i ikna etmek zor. Bana kalırsa malikanede bir gemi kaptanı gibi dolaşıyor, her şeyin kendi titiz standartlarına uygun olup olmadığını defalarca kontrol ediyor.

Günün geri kalanını tamamen işime veriyorum. Parçaların yarısı zaten bitti, ama etek ve ceket takımı için yeni bir tasarım deniyorum ve kalıbı bir türlü doğru çıkaramıyorum. Kesim, ölçüm ve kalıpları mükemmelleştirmek bütün günümü alıyor.

Güneş batarken, kambur oturmaktan omuzlarım ağrıyor ve şakaklarımda hafif bir baş ağrısı var. Ayrıca ihmal ettiğim telefonumda beni bekleyen iki mesaj var. İsmi görünce heyecanlanmamalıydım ama yine de heyecanlanıyorum, dudaklarının benimkine değdiği anı hatırlayarak.

BATI

İş için şehir dışındayım. Sadece yarın akşamına kadar uzakta olacağım. Lütfen her zaman güvenlik görevlilerinizle birlikte kalın. Fairhaven'dan ayrılmamanızı tercih ederim, ama sizi buna ikna edemeyeceğimi biliyorum.

Bu ifade beni gülümsetiyor. Hayır, emirleri iyi karşılamadığımı biliyor. Yine de, sapık birinin dışarıda olduğu fikri, Fairhaven'ın engin güzelliğiyle birleşince, burada kalmaktan fazlasıyla memnun oluyorum.

Ev, adeta yaşayan bir varlık gibi, her duvarına tarih kazınmış. West için sırlar barındırıyor. Ve o, kendi sırlarını paylaşmaktan son derece kaçınıyor.

İlginçtir ki, buranın bir hapishane gibi olacağını düşünmüştüm, oysa tam tersine bir sığınak haline geldi.

Birkaç saat sonra ikinci bir mesaj daha gönderildi.

BATI

Evde olduğunu biliyorum. Erkeklerle mesajlaşmanın pratik yapman gerekenler listesinde olduğunu hatırlıyorum.

Midemde bir gerginlik hissediyorum. Haklıydı, öyleydi. Planlar, konuşmalar, talepler... Hepsi çok fazla enerji gerektiriyor.

NORA

Listeyi ezberlediniz mi?

BATI

Cüzdanımda duruyor.

NORA

Her gün okuyor musunuz?

BATI

Elbette.

NORA

Hiç şaşırmadım. Kendini aşırı başarılı biri gibi hissediyorsun.

Cevabı hızlı.

BATI

Benzerler birbirini anlar, güzelim.

Gözlerim o kelimeye odaklandı. Rol yapıyor. Biliyorum, yine de alçak, sıcak sesindeki iltifatı neredeyse duyabiliyorum.

Telefonum gelen aramayı bildiren bir titreşimle çaldı ve ekranda onun adı belirdi.

"Merhaba?" diyorum.

"Merhaba." Sesi kulağımda tanıdık geliyor ve sesin derinliği karşısında gözlerimi kapatıyorum. Arka planda hafif bir müzik ve konuşma sesleri

duyuluyor. "Cevap verdiğin için memnun oldum."

Yutkunuyorum. "Evet. Ben sadece... çalışıyordum."

"Tasarım çalışmaları nasıl gidiyor?"

"İşler yolunda gidiyor. Bir kalıpla boğuşuyordum ama sanırım sonunda çözdüm."

"Elbette yaptın," diyor. "Yeteneklisin."

Bu övgülerin bu kadar doğal bir şekilde söylenmesi midemi bulandırıyor. "Teşekkür ederim. Neredesiniz?"

"Boston."

"Eğleniyor musun?"

Alaycı bir şekilde, "Hiç de değil. Güvenlik ekibiyle de sürekli iletişim halindeyim. Güvendesiniz." dedi.

"Biliyorum," diyorum. "Teşekkür ederim. Dışarıda mısınız?"

"Evet. Calloway Holdings için bir üst düzey şirket toplantısıydı. Katılmak zorundaydım." Bu durumdan rahatsız olmuş gibi geliyor ve gülümsemem daha da genişliyor.

"Belki de sınır koymayı ve ne istediğini nasıl isteyeceğini öğrenmelisin," diyorum ona tatlı bir sesle.

Bir an sessiz kalıyor, sonra gülüyor. Tenimde gezinen, alçak ve sıcak bir ses bu. "Öğrenci öğretmen mi oluyor?"

"Ara sıra rol yapmaya katlanabilirim."

"Yapabilir misin? İlginç." Sesi imalı ve midem tekrar kasılıyor. "Yarın benimle çık, baş belası."

Sesi tenimde alçak bir kayma gibi, emredici ve yatıştırıcı. "Yarın?"

"Artık özgürsün," diyor bana. "Seni alacağım. Birlikte eğleneceğiz."

Derin bir nefes alıyorum. "Tamam."

"Hayır. Karşı çıkmanız gerekiyor. Bana yapamayacağınızı ama başka bir gün dışarı çıkmayı çok istediğinizi söyleyin. Bana kendiniz araba kullanmak istediğinizi söyleyin."

"Ama bu zor."

"Biliyorum. Bu yüzden antrenman yapacağız," diyor. "Yarın seni almaya geleceğim. Güzel bir şey giy."

Gözlerimi kapatıyorum. "Teşekkür ederim, çok güzel bir teklif ama yarın akşam meşgulüm. Pazar günü nasıl olur?"

"Fazla nazik davranıyorsun."

"Hayır, olumlu sınır koyma yöntemini kullanıyorum! Bu, terapistimle birlikte üzerinde çalıştığımız bir araç."

"Buna ne ad verdiniz?"

"Olumlu sınır koyma, ve biliyorum ki beni ilk seferde duydunuz."

Tekrar kıkırdadı. Bu sesi olması gerekenden daha çok sevdim. "Öyle yaptım. Bak, bu iyi. Beni eleştiriyorsun. Ve bir sınır çizmeden önce birini onaylamana gerek yok."

"Bazen yapıyorum. Aslında çok yardımcı oluyor, özellikle de değer verdiğim insanlar için." Bir adım öne çıkıp pencereden dışarı bakıyorum. Okyanus bugün sakin. Kusursuzca parlak bir yüzey. "Kendimi daha az kötü hissetmemi sağlıyor."

Bir an sessiz kalıyor. "Pekala. Ama tanımadığınız birinin size çıkma teklif etmesi sizi ilgilendiriyor mu?"

"Belki," diyorum. "Ama belki... Sadece çok hayal kırıklığına uğramamasını veya bana kızmamasını sağlamak istiyorum."

"Kızıyorlar mı?" Sesi alçalıyor ve içinde bir rahatsızlık tonu var. "Bunu hiç yaşadınız mı?"

"Bir ya da iki kez. Yani, çok kızgın bir şekilde değil, ama evet."

"Onları boş ver," diyor. "Reddederken kibar olmak kendini daha iyi hissetmeni sağlıyorsa, öyle yap. Ama bunu yapmak zorunda hissetmeni istemiyorum. Bana hiçbir şey borçlu değilsin, tamam mı? Ben sadece seninle tek bir randevuya çıkmış, seni 'evet' dedirtmek için sinir eden bir pisliğim. Tekrar görüşürüz."

Bunu üç kez daha yapıyoruz ve her seferinde o sorduğunda, onun yerine ne yapmak istediğimi söylüyorum. Hayır, akşam yemeğine çıkmak istemiyorum. Onun yerine gelecek hafta sonu yürüyüşe çıkalım. Sürekli bir pazarlık halindeyiz. Ve son denemede, ona sadece arkadaş kalmak istediğimi söylüyorum.

West kıkırdadı. "O zaman bile kendini tutamıyorsun, değil mi?"

"Ne? Seni tamamen reddettim! Bunu iyi yaparım!"

"Evet, ama yine de arkadaşlık teklif ettin. Benimle arkadaş olmak ister misin?"

"Gerçek sen misin, yoksa sahte sen mi?"

"Beni taklit et," diyor.

"HAYIR."

"Doğru. O halde hiçbir şey teklif etmeyin. Bana beklentileri karşılamaktan endişe duyduğunuzu söylediniz. Ama beklentileri belirleyen kişi de siz olabilirsiniz."

Gözlerimi kapatıyorum. "Pekala. Eğer yeterince cesur olursam."

“Cesursun.” Bir başka övgü kırıntısı. Onu bir kenara koyup göğsümün sıcaklığına gömüyorum. Arkasından, arka plandaki gürültüden daha yakın bir ses geliyor. Aceleci bir tonda. “Kahretsin. Gitmem gerek.”

"Sizin hayranlarınız sizi arıyor."

“Bir konuşma yapmam gerekiyor.”

"Bunu da ezberledin mi?"

"Doğaçlama yapacağım," diyor, imrendiğim o kusursuz özgüvenle. "Peki ya Nora?"

"Evet?"

“Yarın akşam seni almaya geleceğim. Başka bir randevu provası yapıyoruz. Son randevumuz şöyleydi...”

“Başarısız oldum. Biliyorum.”

"Başarısız olmadınız. Bu bir test değildi, aksine bilgilendiriciydi," diyor. "Tekrar yapacağız."

"Tamam aşkım."

Bir an tereddüt ediyor. "Kendinize iyi bakın."

"Bu senin işin değil mi?" diye takılıyorum.

Tekrar kıkırdadı. "Evet, öyle."

"İyi eğlenceler," diyorum. "Konuşmanızda başarılar."

"Teşekkür ederim, bela."

Bu konuşma saatlerce aklımda kalıyor. Her gün yaptığım gibi annemle konuşurken ve o beni yeni bir modellik işine yönlendirirken bile, duyduğum tek şey West'in sesi. Bu beklentileri belirleyen kişi siz olabilirsiniz.

Annem beni modellik yapmaya zorladı. Ama ben de hiçbir zaman açıkça istemediğimi söylemedim. Yatıştırıcı davrandım, gülümsedim, itiraz ettim ve sessizce bazı tekliflerden geri çekilmeye çalıştım. Belki o zamanlar bu sorun değildi. Daha gençtim. Elimden gelenin en iyisini yapıyordum.

Ama artık daha yaşlıyım ve bu benim hayatım.

Ertesi gün, Melissa ile mutfakta otururken ön kapının açıldığını duydum. Kapı o kadar büyüktü ki, sesi alt kattaki odalarda yankılandı.

Buraya insanlar sık sık gelip gidiyor. Ernest. Güvenlik görevlileri. Baş hizmetçi, bahçıvanlar, Melissa'nın kendisi. Ben pek tepki vermiyorum, takılıp kaldığımız Mercurial kelimesinin altı kelimelik sorusunu çözmeye odaklanıyorum.

Ama mermer zeminde yankılanan ayak sesleri mutfığa kadar ulaşıyor.

Ernest belirir. Yüzünün yarısı, devasa bir bahar çiçeği buketinin arkasında gizlidir. Yeşil ve pembenin adeta bir patlamasıdır.

Onu tezgâhın üzerine koyuyor ve yanına küçük, paketlenmiş bir kutu yerleştiriyor. "İşte size bir teslimat," diyor.

"Aman Tanrım. Benim için mi?" Sandalyeden kayarak kalktım ve durakladım. "Şuradan değil..." Sözlerim yarım kaldı, göğsümde bir sıkıntı hissettim. Bu kelimeyi söylemekten hoşlanmıyorum. "Takipçi" kelimesi, bir şekilde, çok gerçekçi ve çok yırtıcı hissettiriyor. Kim olduğunu düşünmemeye çalışıyorum.

"Hayır. Ondan değil." Ernest bu kelimeyi zar zor gizlediği bir tiksintiyle söylüyor. "Endişelenme."

"Teşekkürler."

Gözleri gözlerimle buluştu. "Durumunuz için üzgünüm."

"Teşekkür ederim. Gerçekten çok minnettarım."

Başını sallayıp Melissa'ya selam verdikten sonra mutfaktan ayrıldı.

Devasa bukete bakakalıyorum. Zambaklar, cipsofilyalar ve şakayıkların göz kamaştırıcı dizisi. Hediye alma pratiği. Bu da listemdeydi. Erkekler çiçek veya çikolata getirdiğinde üzerimdeki baskı her zaman artıyor.

On dokuz yaşındayken Milano'da ilkbahar/yaz koleksiyonları için defilelerde yürüyordum. Kırklı yaşlarında bir adam, tasarımcının arkadaşı, bana sürekli hediyeler veriyordu. Defileler arasında makyaj masama geliyorlardı.

Devasa, gösterişli şeylerdi bunlar; ona hayır demeyi daha da zorlaştırıyordu çünkü artık ona da minnettar olmam gerektiğini hissediyordum.

Bukete iştirilmiş karta uzanıp dikkatlice parmaklarımla çeviriyorum. Orada, geniş ve erkeksi bir el yazısıyla tek bir cümle var: Seni saat yedide almaya geliyorum.

Bekleyiş beni gülümsetiyor. Bana çiçek gönderdi. West bana çiçek gönderdi.

Melissa hafifçe ıslık çaldı. "Şuna bakın! Bu muhteşem."

“Gerçekten de öyle, değil mi?” Küçük, paketlenmiş kutuya uzanıyorum.
“Ve bir vazö içinde geldi.”

"Bir kıızı nasıl şımartacağını biliyor," diyor ve yoğurduğu hamura geri dönüyor.

"Hayır, biz... yani... sevgili değiliz," diyorum ona.

"Elbette değilsin," diyor o kadar hızlı ki, beni geçiştirmeye çalıştığını anlıyorum. "Bana hiçbir şey açıklamana gerek yok."

"Teşekkürler."

"Ama şunu da bilmelisiniz ki," diyor, "ben burada yıllardır çalışıyorum ve o, burada hiçbir zaman kadınların kalmasına izin vermedi."

"Ah. Bu... iyi."

Başını hafifçe sallıyor ve ekmeği yoğururken kendi kendine mırıldanmaya başlıyor. En güzel çörekleri o yapıyor; onu o kadar çok övdüm ki artık iltifatlarıma gözlerini deviriyor.

Güzel çiçeklerle birlikte gelen küçük paketi açıp kapağını dikkatlice aralıyorum. İçinde, siyah ipeksi bir kağıda sarılı, açılmamış bir kart oyunu var. Yeni alınmış.

Ön yüzünde resimli bir çift tüylü kelepçe bulunuyor. Altında ise pembe renkte "Çiftler İçin Yaramaz Sohbetler" yazısı yer alıyor.

Ve biliyorum ki bu buluşmamız bir önceki buluşmamıza hiç benzemeyecek.

BÖLÜM 25

NORA

West, Fairhaven avlusunun çakıllı zeminine park edilmiş koyu kırmızı bir arabanın yanına yaslanmış. Koyu renk pantolon, beyaz gömlek, üstteki iki düğmesi açık. Tembelce şık, biraz sıkılmış, uzun boylu ve erkeksi görünüyor.

Ama merdivenlerden aşağı inerken, dikkati daha da yoğunlaşıyor. Gözleri yavaşça, adeta yutarcasına bedenimi süzüyor. Bakışlarında öyle saf bir takdir var ki, içimde bir sıcaklık yayılıyor.

"Yine sadece rol yapıyor," diye kendime hatırlatıyorum. "Pratik yapıyoruz."

"Merhaba," diyorum.

"Hey." Gözleri hâlâ bedenimde, bende değil. Sanki onları benden ayıramıyor. O kadar açık ki, başka bir test olmalı.

"İşiniz bittiyse," diyorum.

"İşte benim kızım," diyor gülümseyerek. "Bir adamın yaptığı şeyden hoşlanmıyorsan ona haddini bildirmekten çekinme."

"Son zamanlarda her şey senin için bir ders mi?"

"Benden istediğin buydu," diyor. "Çiçekleri beğendin mi?"

Cevap vermeden önce sadece bir an tereddüt ettim. "Evet. Yaptım."

"Sizin için başka bir şeyim daha var." Elinde kadife bir kutu tutuyor ve kapağını açıyor. İçinde altın bir kolye var. İnce zincirden tek bir altın sikke sarkıyor. Üzerine birkaç küçük mücevher işlenmiş. Bir zümrüt, iki safir. Elmas gibi görünenler.

“Batı...” diye mırıldandım.

“Arkanı dön.” Sesi bir emir gibiydi ve dediğini yaptım. Saçlarımı onun için yukarı kaldırdım. Bir saniye sonra kolye boynuma yerleşti, altın tenime soğuk bir şekilde değdi.

Bu güzel.

“Bu çok fazla,” diyorum. “Muhteşem. Teşekkür ederim. Ama sadece bana yardım etmek için para harcamanızı isteyemem—”

“Sormadın ki.” Sesi biraz pürüzlüydü ve parmakları enseme oyalandı. “İşte böyle hissettirirdi. Eğer bir ilişki içinde olsaydın. Eğer bir erkeğin sana iyi davranmasına izin verseydin.”

Kolyenin üzerinde parmağımla gezindim. "Kendin mi seçtin?"

Bunun bir önemi olmamalıydı ve sormamalıydım. Tabii ki sormadı. Meşgul bir adam, seyahatleydi ve bu onu ilgilendirmez—

"Evet," diyor.

Ah. Kolyeye doğru gülümseyerek bakıyorum. "Teşekkür ederim."

Parmakları tenimden kayboldu. "Rica ederim."

Kapıyı benim için açıyor ve kolonyasının kokusu burnuma geliyor. Hafif ve odunsu bir koku. Tıpkı onun gibi, bu evin odaları gibi, koyu, derin ahşap gibi ve sürekli görünen masmavi okyanus manzarası gibi.

Ağaçlarla çevrili yoldan aşağı doğru ilerleyip, üzerinde karmaşık bir C harfi bulunan demir kapılara doğru arabayla gidiyor. "Nasıl bir his?" diye soruyor.

“Nasıl bir his?”

“Yine evden ayrılıyor.” West aynaya, bizi takip eden arabaya bakıyor. Miguel, Sam ve Madison bu gece bizimle. “Bu gece bizi izleyebilir.”

“Evet. Asıl mesele bu değil mi? Onun bizi birlikte görmesi.”

"Evet. Ama sana nasıl hissettirdiğini sordum."

Pencereden dışarı, King's Point'in karanlık yollarına bakıyorum. Fairhaven, Great Neck'in en uç noktasındaki kıyı şeridinde yer alıyor ve buradan bakıldığında her yer çitlerle ve gizli evlerle dolu. En az on dakika daha ışık ve dükkan göremeyeceğiz. "Durum bu," diyorum.

Geçen hafta teslim edilen fotoğraflar korkunçtu. West'in önünde sakın kalmaya çalıştım ama sonrasında yatak odamın güvenli ortamında yıkıldım. Sapık beni izlemişti.

Herkes çiçek gönderebilir. Dünyanın öbür ucundaki biri bile.

Ama korumalarımınla birlikte kumaş alışverişi yaparken benim fotoğraflarımı çekmek...

O buradaydı.

"Daha açıklayıcı kelimeler kullanabilirsin." West'in sesi kuru. "Bunu sana karşı bir kusur olarak görmeyeceğim."

"Çok kötü. Ama bunun hayatımı yaşamama engel olmasına izin vermeyeceğim." Göğsüm sıkışıyor ve zoraki bir gülümseme takınıyorum. "Bana gönderdiğin kart oyununu getirdim."

Konuyu değiştirdiğimi, hem de hiç de gizli olmayan bir şekilde, gayet iyi bildiğini belli ederek bana bakıyor. Ama itiraz etmiyor. "Aferin," diyor.

İltifat içimi ısıtıyor. Belki de ihtiyacım olan tek şey bu. West Calloway'in bana ne kadar iyi iş çıkardığımı söylemesi. Buna artık özlem duyuyorum. "Bu gece nereye gidiyoruz?"

"Bu bir sürpriz," diyor.

"Hayır. Bana söyleyeceksin, değil mi?" diye soruyorum ona. Sesimi alçaltıyorum, başkalarının yaptığı flörtleşmeyi taklit ediyorum. Kendim hiç böyle bir şey yapma fırsatı bulamadım. Her zaman geri planda kaldım, erkeğin istediğinin iki adım gerisindeydim. "Sürprizlerden hoşlanmıyorum, Calloway."

Dudakları kıvrıldı. "Soyadımı sadece bana kızdığın zaman kullanıyorsun."

"Bu sizi rahatsız ediyor mu?"

"Bunu sadece bana kızdığın zaman yaptığın için, hoşuma gidip gitmemesinin bir önemi olmamalı."

Bu beni güldürüyor. "Bazen senin benim bir pisliğe dönüşmemi istediğini düşünüyorum."

"Kaba bir insan dürüsttür," diyor, "ve seilmekle pek ilgilenmez."

"Konu hakkında biraz deneyiminiz varmış gibi görünüyor."

Genişçe gülümsüyor ve bu yüz ifadesini tamamen değiştiriyor. Ona hayat veriyor. "Evet, öyleyim. Bazıları bunun üzerine uzmanlaştığımı bile söyleyebilir."

"Ders notların hepsi A mı?"

"Her zaman."

"Akşam yemeğini nerede yiyeceğiz, Calloway?"

Gülümsemesi yüzünde kalıyor. "Yat kulübünde akşam yemeği yiyeceğiz."

"Yat kulübü mü? Eskiden yelken yaptığınız yer mi?"

"Evet." Bana şöyle bir baktı, sonra tekrar yola döndü. "Bu kadar heyecanlanacağını düşünmemiştim."

Çantamın tokasıyla oynuyorum. Bu onun bir parçası ve şehirdeki güzel bir restorandan çok daha iyi. Ama bunu ona söyleyemem. Bunun yerine, "Daha önce hiç yelkenliyle seyahat etmedim," diyorum.

Sanki bu mantıklıymış gibi.

"Şey," diyor, "bunu bir noktada değiştireceğiz."

Kulağa bir vaat gibi geliyor. Tenime yaslanmış kolyeye bakıyorum ve yıllar önce geride bıraktığımı sandığım bir hayranlığın ağırlığıyla boğuşuyorum. Beş yıl önce o Noel partisinde beni hâlâ reddetmişti. Dört yıl önce Alex'e hâlâ o şeyleri söylemişti.

Yine de...

İşte o, bana yeniden duygular hissettiriyor.

West, marinaya giriyor ve okyanus kıyısındaki büyük beyaz bir binanın arkasına park ediyor. Bitişik restoran denizcilik temalarıyla dekore edilmiş ve ortada tek bir beyaz masa örtüsü bile yok. Neşeli bir genç bizi deniz kenarındaki pencerelerin hemen yanındaki bir masaya götürüyor.

West, ikimizin de bonfile sipariş etmesini öneriyor ve bunu garsonun önünde yapıyor. Ben sözünü kesip onun yerine ravioli istediğimi söylüyorum. Sonrasında bana başıyla onaylıyor. "Güzel. Öğreniyorsun."

"Biliyorum ki şu an seninle her şey bir zorluk."

"Çünkü biliyorum ki onların üstesinden gelebilirsin. Sen insanların sandığından çok daha fazlasısın."

Şarap kadehime bakıyorum. Eskiden benim hakkımda ne düşündüğünü kastediyor. Yeterince güzel, ama sıkıcı.

"İnsanların yanıldığını kanıtlamak eğlenceli," derim.

Gözleri benimkilerden ayrılmıyor. Orada bir eğlence var, bir de başka bir şey, içimi ısıtan bir şey. "Bana kart oyununu ver."

"Sihirli kelimeyi söyleyebilir misin?"

Dudakları kıvrıldı. "Lütfen, baş belası, beni bu azaptan kurtarıp sana seks hakkında sorular sormama izin verir misin?"

Boynumda sıcak bir kızarıklık hissettim. Çantamdan mor renkli kart oyununu çıkardım. Üzerinde "Çiftler İçin Yaramaz Sohbetler" yazıyordu. Altında ise daha küçük harflerle "Birbirinizin fantezileri, arzuları ve istekleri hakkında daha fazla bilgi edinin" yazıyordu.

Kapağın üzerinde parmağını gezdiriyor. "Sen açtın."

"Bazı soruları okudum. Bunu nereden buldunuz?"

"Her şeyi internette bulabilirsiniz." Desteyi çıkarıyor. "Sizce bunu neden önerdim?"

"Bunu bana söylettirecek misin?"

"Evet."

İçimden bir ah çektim. "Parti yüzünden. Kayıp Cennet yüzünden. Gördüklerimiz yüzünden."

"Evet. Çiftin sevişmesini izleyip, kadının zevk aldığını düşünmediğini, aldığı zevkin yapmacık olduğunu söylediğin zaman." Kaşını kaldırıyor. "Ve o kelimeyi söylemek istemediğin zaman. M harfiyle başlayan kelimeyi."

"Bunu bana söylettirecek misin?" Şimdi yanaklarım kızardı.

"Seni hiçbir şeye zorlamayacağım. Şartların senin, sorun senin. Her zaman. Ama eğer nihai amacın daha çok kişiyle çıkmak ve bir ilişkiye girmekse, bu konular hakkında konuşmayı öğrenmek önemli. İstedğin şeyi istemeyi hiç öğrenmedin, değil mi?"

"Bu kolay değil."

"Öyle demedim." Kartları karıştırıyor, sanki oyun oynayacakmışız gibi karıştırıyor.

Elimle boynumun arkasını ovuyorum. Parmaklarının uzunluğunu düşünmek zor, çünkü o, son derece müstehcen içerikli kartları ustaca karıştırıyor. "Ben muhafazakâr değilim."

"Öyle olduğunu söylemedim. O gece diğer çiftleri izlediğini gördüm."

"Sen öyle değil miydin?" diye sordum ona.

"Daha... odaklanmam gereken acil işlerim vardı." Kartları karıştırmayı bitirdi ve desteyi bana uzattı. Kartlar onun büyük avucunda küçük görünüyordu. "Önce bayanlar."

En üsttekine uzanıyorum.

"Herhangi bir cinsel fanteziniz var mı?" diye sordum. Oldukça genel bir soruydu ve başımı kaldırıp bana baktığını gördüm. "Önce sen başla."

"Bazıları," diyor.

"Onlar neler?"

Tüm dikkati üzerimde ve ben de onun altında, katlanıp düzeltilmiş bir kağıt parçası gibi genişlediğimi hissediyorum. "Birlikte olduğum kadınları övmeyi severim," diyor. "Bunu fark etmiş olabilirsin."

BÖLÜM 26

NORA

“Övgü,” diye tekrarlıyorum. “İşte bu...”

"Tam olarak kulağa geldiği gibi." West şarap kadehine uzanıyor. "Eşimin kendini iyi ve değerli hissetmesini sağlamaktan keyif alıyorum."

"Herkes öyle değil mi?"

“Yapmalılar. Yapmalılar da. Ama sanırım herkes benim kadar hoşuna gitmiyor.” Kehribar rengi gözleri kararıyor. “Yol göstermek, hayranlık duymak. Bir kadının nelerden hoşlandığını öğrenmek. Onu neyin mutlu ettiğini. Bana zevk verdiğinde ne kadar iyi iş çıkardığını söylemek.”

“Ah.” Kelime biraz boğuk çıktı ağzından. Önceki derslerimizde bana birkaç kez “iyi” demişti. İşte benim kızım bu. Beklenmedik bir şeydi... ve derin, yumuşak sesiyle çıkması beklenmedik bir şekilde hoştu. “Bunu yapmaktan hoşlanıyorsun, değil mi?”

Eli durdu, şarap kadehi ağzına doğru giderken yarı yolda kaldı. "Fark edip etmediğinden emin değildim."

Ağzım kuruyor. "Bunun bir sapkınlık olduğunu bilmiyordum."

“Herkes bunu sevmiyor. Bazı kadınlar bunu... babacan bulabiliyor. Bu, öncelikle görüştüğüm bir konu.”

“Övgü,” diye fısıldıyorum. Bütün hayatımı onaylanma özlemiyle geçirdim. Peşinden koştum. Uğruna savaştım. Eğer onay almazsam kendimi iyi hissetmedim. Bütün hayatımı bu yönlendirdi.

Bakışlarından kaçınmak zorundayım. Çok her şeyi biliyor gibi. Sanki benim de bunu ne kadar çok istediğimi biliyor.

"Birinin bunu neden beğenebileceğini anlıyorum," diyorum.

"Birisi," diye soruyor, "ya da sen?"

Gözlerim tekrar onun gözlerine kaydı. Nefes almakta zorlanıyorum.
"İkisi de. Sanırım."

"Hımm. Bu iyi, baş belası. Ne istediğini ifade ediyorsun."

"Başka bir şey var mı? Zincir sever misin? Kırbaç? Şey... rol yapma oyunları?"

Çenesini eliyle okşadı. "Bu kartta yazıyor muydu?"

"Hayır. Doğaçlama yapıyorum."

"Ve aklına gelen ilk şey kırbaç mı oldu? Bu da senin cinsel fantezilerin hakkında merak uyandırıyor."

"Kırbaç değil," dedim hızla. "Aslında, o fikri bir kenara bırakalım. Nereden çıktığını bilmiyorum."

"Merak etmeyin, unutmayacağım."

İnleyerek, "Elbette yapamazsın," dedim.

"Peki, acı çekmek ilginizi çekiyor mu?"

"Emin değilim—" Yaklaşan garson tarafından sözümüz kesiliyor. West, kartları masadan zahmetsizce alıp avucunun altına saklıyor. Raviolim önüme konuyor. Muhteşem kokuyor.

"Çok teşekkür ederim," dedim garsona ve ona geniş bir gülümsemeyle baktım. "Bu çok lezzetli görünüyor."

Bir an tereddüt etti, bana göz kırptı. Genç görünüyordu. Muhtemelen hâlâ lisedeydi. "Teşekkür ederim."

"Şef'e söyler misin?"

"Tamam. Teşekkürler. Tekrar." Hafifçe gülümsedi ve sonra aceleyle uzaklaştı.

Karşımda oturan West, alaycı bir şekilde kıkırdadı. "Onun gecesini güzelleştirdin."

"Basit bir iltifatla mı?" Başımı sallıyorum ve hâlâ elimde tuttuğum kartı çeviriyorum.

West, "Ona gülümseyen en güzel kadın olarak" diyor.

Bu iltifat, içimde bir fırtına gibi yankılanıyor.

Bunu yapmacık sesiyle, oyunculuk sesiyle söylemedi. Gayet doğal bir şekilde söyledi. Biraz eğlenmiş, içten içe memnun görünüyordu. Sanki gerçekten içten söylüyordu. "Acıdan bahsediyordunuz ve nereye varmak istediğinizi çok merak ediyorum."

Boğazımı temizledim. Tamam. "Sanırım hoşuma gitmiyor," dedim. "Zevk bulmak zaten yeterince zor, bir de acıyı işin içine katmanın nasıl bir faydası olacağını anlamıyorum. Ama hiç denemedim, o yüzden ne bilirim ki? Ya sen?" Sorum biraz nefes nefese çıktı ağzımdan.

West'in cinsel hayatına dair bazı bilgilerim var. Nelerden hoşlandığını ve nelerden hoşlanmadığını biliyorum. Ve bunları benimle paylaşıyor, açıkça konuşuyor ve birdenbire neden bu konuda bu kadar ısrarcı olduğunu tamamen anlıyorum.

Bu, dehşet verici bir konuşma.

Ve bu çok heyecan verici.

"Acı çektirmeyi sevmiyorum," diyor. "Benim açımdan sorun değil ve eğer tırnaklarınızla sırtımı kaşımak isterseniz, izleri gururla taşıyım. Bu, zevk aldığınızı anlamamı sağlar. Sert seks, evet, ama acı değil. Partnerimin orgazm olmasını istiyorum. Tekrar tekrar."

West'e çok fazla kez başımı salladım. "Bunu bilmek güzel..." Boynuma elimi sürdüm. Kalın saçlarımın altında tenim sıcak hissediyor. "Çok fazla kıvrıkcık saçım olup olmadığından emin değilim."

"Herkesin bir şeyi vardır."

Belki herkes öyledir. Gerçekten seks yapmış herkes. Ben sadece bunun fantezisini kurdum. Fikirlerimi kitaplara, filmlere ve kendi dokunuşuma dayanarak oluşturdum. En azından bu da bir şey.

"Birçok şeyi seviyorum."

Gözlerinin etrafındaki deri kırışıyor. "Ne kadar da betimleyici."

"Belki de pek çok farklı cinsel deneyimi keşfetmedim."

"Bunda utanılacak bir şey yok. Ne denemek istersin?"

Birkaç saniye sessiz kalıyorum, beynim hızla çalışıyor.

West'in ağzı yine o meydan okuyan gülümsemeye büründü. Geçen hafta boks yaparken bana verdiği o gülümseme. Hadi bakalım. Vur bana. "Sıradan olmakta bir sakınca yok, baş belası. Bunu kabullenebilirsin. Beni etkilemek için bir şeyler düşünmene gerek yok."

"Seni etkilemeye çalışmıyorum, Calloway."

West kıkırdadı. "Tabii ki hayır. Ben değilim. Ama sanki seninle çıkıyormuşum gibi davranıyoruz. Fikrine önem verdiğin biriymişim gibi. Seni bir konuda zorlasalar bile, yine de hayır diyebilirsin. Ya da ilk cevabının arkasında durabilirsin."

"Biliyorum." Boynumu çevirip bu düşüncüyü kafamdan atmaya çalışıyorum. Haklı. Elbette haklı. Söylediğinde çok doğal ve doğru geliyor.

Ama kendi başıma o noktaya ulaşamıyorum. “Aslında, güvendiğim biri olsaydı, sevdiğim biri olsaydı, biraz sertliğe de aldırılmazdım sanırım.” Derin bir nefes alıyorum, kendimi tamamen rezil etmeden önce bu konuşmanın bitmesi gerekiyor.

Üzerimde olmanın nasıl bir his olacağını düşündüm. Beni daha çok övmeni istiyorum. Boşalırken bunu yapmanı istiyorum. Bu bir fetiş mi?

“Pekala. Bir kart al,” diyorum.

Tam da bunu yapıyor, geniş eli masanın üzerinde aramızda duruyor. “Şey,” diyor, sesi koyulaşarak. “Bu konu, bir ilişki içinde olduğunuzda kesinlikle karşınıza çıkacak.”

“O olacak?”

“En son ne zaman sağlık kontrolünüz yapıldı?” diye soruyor.

Gözlerim faltaşı gibi açıldı. “Batı.”

“Bu, çıktığınız biriyle ilgili sorulması normal bir soru.”

“Pekala. Ama...” Bakışlarımı ondan ayırıp etraftaki garsonlara baktım. Sadece birkaç masa doluydu ve oldukça uzaktaydılar. “Önce sen cevap ver.”

West'in eli, beyaz ahşap masanın üzerinde büyük ve bronzlaşmış bir şekilde, masaya düz bir şekilde bastırıldı. “Pekala. O zaman bana sor.”

Boğazımı temizleyip gözlerimi zorla tekrar onun viski içmiş gözlerine çevirdim. Orada bir eğlence vardı. Bundan zevk alıyordu, tam da beni ne kadar garip ve rahatsız hissettirdiğinden.

“En son ne zaman sağlık kontrolünüz yapıldı?” diye soruyorum.

“Neden bilmek istiyorsun?”

İnleyerek, “Batı” diyorum.

“Hadi ama. Bu konuda beni sıkıştır.”

Peçetenin kenarıyla oynuyorum. “Bence bu iyi bir alışkanlık. Genel olarak, biriyle çıkarken.”

“Hımm. Ben temizim.”

Ona gülümsedim. “Harika, teşekkür ederim.”

“Hayır, sorun var. Bu cevabı asla kabul etmemelisiniz.”

“Neden olmasın? İstedığimi aldım.”

Başını salladı. “Size yalan söylüyor olabilir.”

“Yani bu konuda ona baskı yapmam mı gerekiyor?”

“Evet.” Gözlerini kısarak bana baktı ve sesini sertleştirdi. “Endişelenme. Temizim.”

“Ha, doğru. Peki bunu nereden biliyorsunuz?”

"Hiçbir belirti yok."

Alt dudağıımı ısırđım. "West, birinden yüzünde temiz bir sağılık raporu göstermesini isteyemem!"

"Elbette yapabilirsin. Onlarla tartış. Asla sözlerine inanma." Sesi karanlık ve neredeyse ölümcül. "Eğer prezervatif kullanmıyorsa, kesinlikle içine girmesine izin vermemelisin."

"Bunu çok zorlaştırıyorsun," diyorum. "Bu konuşmayı nasıl halledeceksin ki?"

Bardağına uzandı. "Şey, her şeyden önce, ilk randevunun ortasında böyle bir şey içmezdim. Biraz hadsizlik olurdu."

İstmeden de olsa dudaklarım seğıirdi. "İyi fikir."

"Ve şununla başlayalım..." Kırmızı şarap kadehini bırakıp doğrudan gözlerime bakıyor. "Doğum kontrolünden bahsedelim."

Gözlerim kocaman açıldı. "Ah."

"Konuşmayı başlatır. Her zaman prezervatif kullandığıımı açıkça belirtirdim," diye devam ediyor o derin, boğıuk sesiyle. "Her türlü... olumsuz sonuçtan korur. Prezervatifsiz olmak daha zevkli olsa bile."

Kucağına uzandığıımda altımda hissettiğıim sertliğı düşünüyorum. Nasıl göründüğünü ve o büyük elinin prezervatif takmasını düşünüyorum.

"Pekala. Evet." Birkaç kez göz kırptım. "Bu iyi."

"Geçmişte bu durumlarla nasıl başa çıktınız?"

Yemeğıime bakıp yalan söylüyorum. "Hep prezervatif kullandım. Sana söyledim, hiç ilişkim olmadı."

"Bunun için aç kalmayın. Ve o heriften bir doktor raporu isteyin." Sesi biraz boğıuktu ve çenesi de oynuyordu. Bifteğini gerekenden fazla güçle kesti.

Yarım dakika boyunca sessizce yemek yedik. Çok sıcakladım, bacaklarım masanın altında birbirine sürtünüyordu. Daha önce bir randevuda hiç bu kadar tahrik olmuş muydum bilmiyorum. Ama şu anda aklımdan geçen tek şey, elinin bifttek bıçağıından başka bir şeyi tutarken nasıl görüneceğıi.

Yüz ifadesi düzelirken başka bir karta uzanıyor. Siniri kayboluyor. "Şey," diyor. "Komik olan şu ki, senin tahammül edemediğıin tek kelime buydu. Ne sıklıkla mastürbasyon yapıyorsun?"

Zoraki ve kibar bir kahkaha attım. "Vay canına."

"Evet."

"Bu çok kişisel bir soru."

“Bu dersin amacı da bu zaten, sorun çıkarmak. Kişisel bir mesele haline getirmek.”

Parmaklarımı şarap kadehinin etrafına kıvrıyorum. Yüzeyi, aşırı sıcak tenime karşı serin kalıyor. "Bunu daha önce kimseyle konuşmadım."

"Hiç kimse?"

“Hayır. Bu, konuşmalarda gündeme gelen bir konu değil.” Dudaklarım aralanıyor. “En azından benim konuşmalarımda değil. Sizin için öyle mi?”

West, gülümsemesini gizlemek için elini çenesinin üzerinden geçirdi. "En azından her gün değil."

“Sanırım çiftler bu tür şeylerden bahsediyor. Ve bu oyun da çiftler için.”

“Evet. Ama eğer bir erkekle çıkıyorsanız, eğer planlıyorsanız... eğer onunla birlikte oluyorsanız,” diyor dişlerini sıkarak, “tüm bu konular hakkında onunla konuşabilmelisiniz. Korunma, güvenlik, sınırlar, güvenli kelimeler, istekleriniz, ihtiyaçlarınız. Kendi zevkiniz.”

Midem kasılıyor, içimdeki kelebekler kıvrılan bir yılanla savaşıyor. Eskiden rahatsız olduğum durumlardan nasıl kaçtığımı düşünün. Şimdi ise her gün kendimi baş aşağı o rahatsızlığa doğru fırlatıyormuş gibi hissediyorum.

"Haftada bir ya da iki kez," diyorum şarabımı yudumlarken. "Sanırım."

West'in kaşları hafifçe kalktı. "Tahmin mi ediyorsun?"

"Doğrusu, ben bir kayıt defteri tutmuyorum."

Dudakları kıvrıldı. "Pekala. Haftada iki kez iyi. Oyuncaklar?"

“Henüz denemedim. Sanırım bir şey işe yaradığında rutine girmek kolay oluyor.”

Arkasına yaslandı. "Öyle. Ama belki de kendini daha iyi tanımak tüm bunlara yardımcı olur. İstedğin şeyi isteyeceksen, ne istediğini bilmek faydalı olur."

Raviolimi kesmeye başladım. "Evet. Belki. Ama bence bunun anlamlı olması için önce bir erkekle o noktaya gelmem gerekiyor. Tekrar." Son kelimeyi ekledim ve sonradan akla gelmiş gibi durmamasını umdum. "Peki ya sen? Ne sıklıkla...?"

Uzun birkaç saniye süren bir sessizlik hakim. Belki de cevap vermeyecek. Belki de bu oyundan bıkmış durumda.

"Bundan daha sık oluyor," diyor sonunda. "Özellikle son zamanlarda."

“Ah. Bu... benim yüzümden mi?” diye soruyorum. Gözleri aniden gözlerime kenetleniyor ve sonra hemen kısılıyor. “Yani, benimle

çıkıyormuş gibi yapıyorsun ve meşgulsün, bu yüzden de her zamanki... kaçırmalarına vakit ayıramıyorsun."

Etinin son parçasını kesiyor. "Haklısın," diyor West, "sen New York'a taşındığından beri kimseyle birlikte olmadım."

"Yani senin yoluna çıkıyorum," diyorum ve eğer burada benimle olmasaydı, belki de dışarıda biriyle çıkıyor olabileceği gerçeğinin acı gerçeğiyle yüzleşiyorum—

"Hayır. Bunu bir saniye bile aklından geçirme. Tamam mı? Ben bulunduğum yerden memnunum."

"Bunu gerçekten mi kastediyorsun?"

"Biliyorsun, istemediğim bir şeyi asla yapmam."

Bu, dudaklarımın kıvrılmasına ve korkunun, ani kıskançlık hissinin eriyip gitmesine neden oluyor. "Evet. Bunu bilecek kadar seni iyi tanıyorum." Aramızdaki gerilim o kadar yoğun ki nefes almakta zorlanıyorum. Bunu kesmeliyim. "Ve... oyuncak kullanıyor musun?"

Dudakları hafifçe kıvrıldı. "Hayır. Öyle değilim."

"O zaman bana denemem gerektiğini söylemen adil değil."

"Kadınların hazzı daha karmaşık olabilir."

Şarabımdan bir yudum daha alıyorum. "Yani sağ elinizden tamamen memnunsunuz demek istiyorsunuz?"

West'in gözleri benimkilerden ayrılmıyor. "Tamamen mutlu olduğumu söyleyemem, ama işler yolunda gidiyor."

"Benimki de öyle," diyorum. Belki şarabın etkisi, belki de daha önce cevapladığım soruların etkisiyle kendimi daha cesur hissediyorum. Bakışları elimde tuttuğum şarap kadehine kayıyor.

Elime.

"Yine de," diyor, "çıkmaq ve bir ilişki içinde olmak istiyorsunuz. Demek ki her şey o kadar da iyi değil."

"Umarım erkekler sadece seks için değil, başka şeyler için de iyidirler."

Gülümsemesi birdenbire geldi. "Bazılarımızın zaman zaman böyle olabildiğini duydum."

"Bundan fazlasıyla keyif alıyorsunuz."

"Sıradan konular yüzünden kıvrınmanı izlemek? Kim izlemezdi ki?"

"Bunlar normal olamaz. Gerçekten de çıktığınız kadınlarla bu konuyu konuşuyor musunuz?"

"Senin beni hiç kimseyle partide görmediğin için hiç kimseyle çıkmadığıma karar verdiğini sanıyordum."

Gözlerimi devirdim. "Gerçekten bu konulardan mı bahsediyorsun?"

"Evet," diyor. Gülümsemesi kayboluyor. "İyi bir deneyim yaşamak istiyorsanız yatakta nelerden hoşlandığınızı konuşmanız gerekiyor. Kimse zihin okuyucu değil."

"Çok yazık," diyorum ve başka bir karta uzanıyorum. "İşleri kolaylaştırırdı."

"Nora." Eli elimin üzerine indi, masaya bastırdı. Kartı okumamı engelledi. "Geçen gece söylediklerin... İstedğini söylemeye hakkın olmadığını düşündüğün için erkeklerle sıradan seks yapmıyorsun, değil mi? Yatakta da performans sergilemiyorsun, değil mi?"

Farların önünde kalmış bir geyik gibiyim. Savunamayacağım bir yalanla katlanamayacağım bir gerçek arasında kaldım. "Hayır," dedim ona. "Söz veriyorum, değilim."

Geniş omuzları bir iç çekişle çöktü. "Güzel. Eğer..." Başını salladı. "Az önce aldığınız kartı saklayın. Bir sonraki durağımızda konuşuruz."

"Randevu henüz bitmedi mi?"

"Hayır," diyor ve gözlerindeki parıltı, bundan sonra ne olursa olsun keyif alacağını gösteriyor. "Söylediğin bir şey bana bir fikir verdi. Alışverişe gidiyoruz."

BÖLÜM 27

BATI

Akşam yemeğinde, haftada bir ya da iki kez kendini okşadığı görüntüsüyle beni tahrik etmişti. Bu, düşünmemem gereken, aklımdan bile geçirmemem gereken bir görüntüydü, ama şimdi aklımdan başka hiçbir şey geçmiyor.

Övgüden bahsettiğimde gözlerinin nasıl parladığını görünce... Bu konuda birbirimize uygun olacağımızı tahmin etmiştim. Ama yanaklarının hafifçe kızarması da bunu doğruladı.

Ama gelecekte çıkacağı erkekleri hatırlamak, sıcaklığı alıp buz gibi soğuk bir kovaya çevirmeye yetti. Henüz tanışmadığı erkekleri kıskanıyorum. Mantıksız, umutsuzca kıskanıyorum.

Ve onların onu hak etmemekte başarısız olacakları tüm yollara çok öfkeli.

Nora arabada yanımda sessizce oturuyor. Afterglow'un dışındaki otoparka girdiğimde boğuk bir ses çıkarıyor.

“Aman Tanrım,” diyor. “Aman Tanrım.” Yüz ifadesi açık. Orada hem hayranlık uyandıran hem de gergin bir şey var. Sonra bakışları tekrar benimkine kayıyor.

"Çok fazla?"

Başını salladı ve emniyet kemerini çözdü. "Hayır. Daha önce seks dükkanına gittim."

"Ne zaman?"

"Yıllar önce. Yurtdışında okuyordum. Birkaç arkadaşımla bir gece dışarı çıktığımızda birine girdik. Bütün zaman boyunca çoğunlukla kıkırdadık."

Dudaklarını ıslatıyor. “Bu, daha önce hiç oyuncak denemediğimi söylediğim için mi?”

"Sizin için de biraz alacağız," diyorum.

Diğer çiftleri izlerken gözlerindeki ifade aklımdan çıkmadı. Ağzı yoluyla cinsel ilişkiye olan hayranlığı... Geçmişte ona iyi bakılmamıştı ve bunun bir daha asla olmasına izin vermeyeceğim.

“Ah, ah.” Sesinde bir heyecan var. “Sizin için oyuncaklara da bakabiliriz.”

"Hiçbirine ihtiyacım yok."

“Adalet adalettir!” diyor ve kapıyı açıyor. Sam ve Madison'a sadece başımla selam vermek için durarak onu takip edip dükkana giriyorum. Yanımıza park etmişler ve birkaç adım arkamızdan dükkana giriyorlar.

Onlar en iyilerin en iyisi. Konum hakkında yorum yapmayacaklar.

Afterglow, şık dekorasyonu ve soluk pembe tonlarıyla dikkat çekiyor; içeri girer girmez bizi karşılayan güler yüzlü bir görevli var. İlk gördüğümüz şey, şekerlemelerin sergilendiği bir bölüm. Nora'nın bakışları bir süre orada kalıyor, ancak daha sonra göz kamaştırıcı çeşitlilikte prezervatif ve kayganlaştırıcı jel bulunan bir rafa yöneliyor. Kimsenin ihtiyacından çok daha fazla çeşit var.

Kahverengi saçları sırtından aşağı dökülüyor ve şimdi parmaklarımı saçlarının arasından geçirmenin nasıl bir his olduğunu biliyorum. Yasak bilgi.

Nora prezervatif kutularından birinin üzerinde "XXL" yazısını okuyor. "Bence bu tamamen kişisel zevk için yapılmış bir alışveriş."

"Hiç böyle bir şeye ihtiyaç duyan biriyle birlikte olmadınız mı?"

“Hayır. Bedenlerde farklılık olduğunu biliyorum ama XXL mi?” Omuzunun üzerinden bana hızlıca bir bakış attı, sonra tekrar paketlere döndü. “Siz hangi bedeni alıyorsunuz?”

Tekrar sertleşme, tekrar sertleşme...

Ellerimi ceplerime soktum. "Onun zevki için tırtıklı olanlar."

Hafifçe gülüyor ve raftaki kayganlaştırıcıların yanından geçerek ilerliyor. "Bu sorudan kurtulmanın zekice bir yolu."

“Yani benim büyüklüğümle mi ilgileniyorsun?”

“Batı!” dedi, arkamdaki Sam ve Madison'ın ön kapının iki yanında durduğu yere bakarak. Mağazanın içine doğru onu takip etmem için işaret etti.

Sırıttım. "Gizlilik sözleşmesi imzaladılar."

"Yine de," diyor.

Eğer sapık bizi burada izliyorsa... İçimde karanlık bir tatmin duygusu yayılıyor, suçluluk duygumun peşinden koşuyor. Nora'ya ne kadar iyi bakıldığını görmeli. Ona muhtemelen kaç orgazm yaşattığım düşüncesinin onu rahatsız etmesini istiyorum.

Bence daha da pervasızlaşın. Gölgeden çıkın.

Böylece ilmiği onun etrafına geçirebilirim.

Nora, başka bir oyuncak sırasının önünde durur. Bunların hepsi deriden yapılmıştır. Duraksar ve başını yana eğer. "Bu bir..."

"Sanırım öyle, evet." Raflardan birinde ağız tıkacı var. "Seni ilgilendirmez."

"Calloway, beni cinsel tercihlerimden dolayı mı yargılıyorsun?"

"Asla," diyorum ona. "Ama tahmin ediyorum."

Gözleri bir an benimkilerde oyalandıktan sonra tekrar rafa döndü. "Hayır. Benim tarzım değil. Zaten benim tarzımın ne olduğunu da bilmiyorum..."

"Biliyorsun," diyorum. "Bunu yapma."

"Ne yap?"

"İstediklerini küçümse." Ona doğru yaklaştım, sözlerim sadece ona yönelikti. "Hayallerin var. Yıllardır kendini tatmin ediyorsun. Seni neyin tahrik ettiğini biliyorsun."

Nefesi kesildi. "Evet."

"Beğendiğin ve beğenmediğin şeyler olduğunu biliyorsun. Ve neleri denemek istediğini de biliyorsun." Raflardan birinin kenarına yaslanıyorum. Kanım aşağı doğru akıyor ama bunun dikkatimi dağıtmasına izin vermeyeceğim. "Bunu küçümseme. Ne benimle, ne de herhangi bir erkekle."

Alt dudağını ıslatıyor ve tüm dünya o tek harekete odaklanıyor. "Bana burada nereden başlamam gerektiğini söyle."

Kaşımı kaldırdım. "Görevliye sorabiliriz—"

"Hayır," diyor hızla. "Sen."

Ben.

Bir adım daha yaklaşıp elimi uzattım. O da hiç tereddüt etmeden elini benimkine uzattı. Dokunuş anında içimde sıcaklık ve zafer duygusu bir anda belirdi. "Gel."

Ucuz polyester kostümlerin sıralandığı bir koridorda yürüyoruz. Hemşireler, şeytanlar, hizmetçiler ve melekler. Sağa dönüyorum ve

ekinlerin, sopaların ve kelepçelerin olduğu bir sıranın yanından geçiyoruz. "Aman Tanrım," diye fısıldıyor Nora. "Şuna bakın."

Elini hâlâ elimde tutarken duraksıyorum. "Evet. Acıdan hoşlananlar için."

"Bununla ilgili bir şeyler okudum. BDSM olayının tamamını. Baskınlar... ve itaatkarlar," diyor.

"Evet," diye mırıldanıyorum. Arkadaşlarım arasında da onlardan biri var ve onun hakkında bunu keşfetmek, düşündüğümünden çok daha samimi bir deneyim olmuştu. "Ama bir şeyi doğru yakalamış."

"Şey, BDSM mi?"

"Evet." Koridordan aşağı doğru yürüyoruz ve vibratörlere ulaşana kadar bir sürü fiş ve oyuncağın yanından geçiyoruz. "Burası güvenle ilgili. Ve seks her zaman güvenle ilgili olmalı."

"Herkesin böyle düşündüğünü sanmıyorum."

"O zaman yanlış yapıyorlar." Sesim niyetimden daha sert çıktı. Nora'nın yatakta başkalarını memnun etme fikri içimde bir öfkeyle sertleşti. Ona değil. Asla ona değil. Dinlememiş olabilecek erkeklere.

Bu durum kendi cinsiyetimden nefret etmeme neden oluyor. Bir randevuda erkeklerin, kadının güzelliğini, nezaketini ve gülümsemesini görüp, sadece kendi tatminlerini düşünmeleri fikri...

"Batı," diyor. Kaşlarını çatmış bir şekilde bana bakıyor. "İyi misin?"

"Evet."

"Yani böyle mi yapılıyor? Seks mi?" Yanakları kızardı. "Her şey güvene mi dayanıyor?"

"Evet." Sanırım seninle olurdu. Güvenini kazanmak ve sana dokunmak inanılmaz bir ayrıcalık olurdu.

Bunun yerine uzanıp mor bir kutudaki küçük cep vibratörlerinden birini alıyorum. "Başkalarını memnun etmeyi seviyorsun. Ama iyi seks, kendini de memnun etmekle ilgilidir."

"Bu küçük olan."

"İşte asıl mesele bu."

Cihazı çevirip açıklamasına bakıyor. "Ah, titreşim özelliği varmış."

"Hım." Seçeneklere bakıyorum. "Sanırım daha iyileri de var."

"Sizi bu kadar uzman kim yaptı?"

"Sana söylemiştim. Zevkten hoşlanıyorum." Başka bir tane alıp ona uzattım. "Kurşun olanı al ve geri koy. Bu vakumlu."

Nefes alışından çıkan hafif, duyulabilir ses, vücudumda doğrudan bir sıcaklık dalgası yaratıyor. Penisimin sertleşmesiyle fermuarıma acı verici bir şekilde baskı yapıyor.

Kahretsin. Bu rolde daha iyi olacağımı sanıyordum.

Ne büyük bir yanılsama.

“Ah,” diye fısıldadı. “Yani insan bunu... klitorisine mi dayar?”

Bu, dudaklarımın seğirmesine neden oluyor. "Evet, biri öyle yapardı."

“Bu ilginç...” Dikkatini elindeki oyuncağa kaptırmış durumda ve kahretsin, kendimi ayarlamam gerekecek.

Ondan yüzümü çevirip daha büyük bir şey arıyorum. Bir sürü var, ama orta boy, kavisli bir vibratörle yetiniyorum. İç uyarım için de tasarlanmış. Vakum özelliği yok, eğer onu fazla bulursa diye...

"Sanırım," diyor, "bunu satın almak istiyorum."

Hâlâ ona verdiğim şeye bakıyor. Onu kullanırkenki görüntüsü zihnimde beliriyor. Saf bir güçle onu itiyorum. Şimdi bunun zamanı değil. Ama biliyorum ki geri gelecek. Geri çekilmesi gereken sertlikle birlikte. Bükülmüş bacaklarını, oyuncağı kavrayan elini hayal etmeyin...

"Birkaç tane alacağız," diyorum ona.

Bana bakıyor. "Birkaç tane mi?"

"Evet."

“Peki... biz?”

“Benim kartımla ödeyin.” Diğerini de ona uzattım. “Bunu da.”

Kutuyu sanki bir kullanım kılavuzu gibi okuyor, sanki hâlâ restorandayız ve o menü seçeneklerine bakıyormuş gibi; yüzündeki o meraklı odaklanma beni dilimi ısırmaya zorluyor. Kendime gelmem lazım artık.

Sanırım hiç kimse beni onun kadar hızlı ve kolay bir şekilde etkilemedi.

"Evet, bu kulağa hoş geliyor," diyor.

"Bunu gerçekten mi kastediyorsun? Yoksa sadece ben seçtiğim için mi söylüyorsun?"

Gözlerini devirdi ve içimde daha da büyük bir sıcaklık dalgası yayıldı. "Sadece öyle söylemiyorum. Sürekli senin yanında insanları memnun etmeye çalışmıyorum, biliyorsun."

“Biliyorum. Bunu daha çok başkalarıyla yapıyorsun.”

"Evet."

"Bunun aklınızdan bile geçmemiş olması beni gururlandırmalı mı yoksa gücendirmeli mi bilemiyorum."

Vibratörü elimden alıp diğerrinin üzerine koyuyor. "Seçim senin, Calloway," diyor gülümseyerek.

Benim tercihim.

O zaman gurur duydum. Hatta çok daha fazlası. Onun yanında kendini rahat hissedebildiği, yapmacık davranmadığı, sahte gülümsemeler sunmadığı veya fikrini gizlemediği birkaç kişiden biri olmam beni mahvediyor.

Kadın, giderek daha tuhaf hale gelen uzun bir dildo dizisinin önünden yürüyor. Oluklu, kıvrımlı, renkli, ışıltılı. Fantazi esintili ve acı verici görünümlü.

Mağazanın loş ışıkları altında ışıltılı parlıyor. Biraz şarap içmiş ve yaptığımız sohbetlerin etkisiyle keyifli bir halde.

Çok uslu bir kız.

Arkasından yürüyorum ve onun için seçtiğim vibratörleri kullandığını hayal etmemeye çalışıyorum. Başarısız oluyorum.

Koridorun sonunda, olduğu yerde öylece duruyor ve hızla iki adım geri çekiliyor.

"Sorun nedir?"

"Sam ve Madison bizi kasada görecekler. Ne aldığımızı görecekler." Dudaklarını dişlerinin arasına sıkıştırarak kaşdı. "Bununla ilgilenmemem gerektiğini biliyorum. Sadece biraz zamana ihtiyacım var, sonra yapacağım."

"Onlardan geri dönmelerini istememi ister misiniz?"

"HAYIR."

O çok tatlı, bu telaşlı ve çekici hali. Yüzü, mankenlik yaparken sunduğu o sakin, gülümsemeyen güzellik tablosundan eser yok. Şimdi duygularının güzel bir kaleydoskopu. Yanaklarında, gözlerinin yeşilinde, dolgun dudaklarında adeta dans ediyor.

"Bunları satın almamı ister misiniz?"

Nora başını salladı. "Yapmalıyım. Yanlış bir şey yapmıyorum ki."

"Hayır, değilsin." Gerginim, saatlerce sınırda olmanın verdiği haz ve acı şakaklarımda ve omurgamın dibinde uyuşuyor. Yapmamalıyım ama yine de yapıyorum. Uzanıp başını yukarı kaldırıyorum. "Herkes gibi senin de arzuların ve isteklerin olan bir bedenin var."

Gözleri, kıvrımlı sarmaşıkların koyu yeşili gibi ve güven dolu. Bu bakışların etkisiyle başım dönüyor, adeta sarhoş oluyorum.

Başparmağımla kızarmış yanağını okşadım. "Utanacak hiçbir şeyin yok. Başkalarının senin hakkında ne düşündüğü önemli değil. Kendin olmaya hakkın var, sorunlu kız. Ve zevk isteyen bir kadın olmaya da hakkın var."

Dudakları aralandı ve sıcak nefesi başparmağımı okşadı.

Şu an onu öpebilirdim.

İstiyorum.

"Ben alırım," diyor. "Şifreniz nedir?"

Ona gülümsüyorum. "İşte benim kızım. Ve yıl 1912. Fairhaven'ın tamamlandığı yıl."

Başparmağımın altında gülümsüyor ve ben kayboluyorum. Belki de hep kaybolmuştum. Ama işte bu an, bunu tamamen ve eksiksiz olarak anlıyorum.

Ondan kurtulmanın imkanı yok.

BÖLÜM 28

NORA

West sonunda Fairhaven'ın kapılarından içeri girdiğinde, ben bir kor halindeydim. Saatlerdir yanıyordum. Kucağımdaki pembe çantanın ipeksi askıları ile oynuyordum. Yan tarafında "Afterglow" yazısı vardı ve içinde satın aldığım iki vibratör bulunuyordu.

Satın aldık.

"Beni eve bırakacaksın," diyorum. "Eğer bu gerçek bir randevu olsaydı... ve eğer güzel bir randevu olsaydı... belki seni içeri davet ederdim."

Sessiz kalıyor. Doğrudan araba yoluna bakıyor. "Peki, iyi bir randevu oldu mu, bela?"

"Bence güzel bir buluşmaydı." Parmaklarım boynumdaki kolyeyi buluyor, altın kaplamayı okşuyorum. "Sen de öyle mi düşünüyorsun?"

Arabayı ön basamakların önüne çekip motoru kapatıyor. Arkamızda, güvenlik ekibi, arazide devriye gezen diğerleriyle buluşuyor. Hedeflerimiz bir seks dükkanını ziyaret ettikten sonra evlerine sağ salim döndüler, diye düşündüklerini tahmin ediyorum. Şüpheli bir durum yok.

"Olduğun yerde kal," diyor. Bu bir cevap değil ve o arabanın etrafından dolaşıp kapıyı benim için açarken bekliyorum.

"Bununla beni şımartacaksın, biliyorsun," diyorum ona. "Çoğu erkek bunu yapmaz."

"Sana layık bir adam şöyle yapmalıdır."

"Sorumu yanıtlamadınız."

Kapıyı arkamdan kapatıyor. Gözleri aşağıya kayıyor, boynumdaki altın takıya takılıyor. "Çok güzel vakit geçirdim. Seninleyken keyifsiz olmak zor."

Rol yapıyor. Rol yaptığını biliyorum ama yine de... "Bu akşam için teşekkürler," diyorum. "Ben de çok iyi vakit geçirdim."

Elini belimin alt kısmına koydu. "Seni içeriye götüreyim."

İçeri girdiğimizde, geniş fuayede duraklıyoruz. Bir yerlerde eski bir saat tıkırdıyor. Çift merdiven boyunca üst duvarlarda Calloway ailesinin nesilleri sıralanmış durumda. West'in ataları, bize yukarıdan bakıyorlar.

"Seninle tekrar dışarı çıkmak istiyorum." Her zamankinden daha yakın duruyor. Bunu daha önce de yapmıştık ve yine de kalbim hızla atmaya başlıyor. "Seni dışarı çıkarayım, Nora."

"Belki," diyorum.

"Belki?"

"Hımm. Şimdi ne yapacağına bağlı." İki kadeh şarap içtim ve gecenin keyfi yerinde. "Beni ne kadar iyi öptüğüne bağlı."

Elini yanağıma hafifçe dokundurdu. Tıpkı daha önce seks dükkanında yaptığı gibi. "Seninle tekrar randevu alabilmek için hak etmem mi gerekiyor?"

"Evet."

"İşte bu," diye mırıldanıyor ve aramızdaki mesafe kapanıyor. "İsteddiğini istediğinde çok güzel görünüyorsun."

Kendine özgü, sıcaklık ve şarap kokusuyla, başımı geriye doğru eğerek dudaklarıma iyice yerleşiyor. Yavaşça, keyifle, ona sevdiğim gibi öpüyor beni.

Islaklığın ıslaklığa değmesi, sıcak bir kaydırak ve ben kendimi ona kaptırdım. Kaçmak istemediğim bir labirent. Kissing West işte tam da bunu yapıyor gibi.

Her seferinde dünyamı yeniden düzenliyor.

Başını benimkinden kaldırıyor, birkaç santim ötede duruyor. Ona doğru sendeliyorum, öne doğru eğiliyorum ama dudaklarını tam ulaşamayacağım bir mesafede tutuyor.

Kendini tutuyor.

Elim gömleğinin yakasını buluyor. "Daha fazlasını yap," diyorum ona. "Daha iyisini yap."

Gülüşü boğuktu ve boşta kalan eliyle belimi kavradı. "İşte benim kızım. Dilini mi öpeyim?"

“Evet.” Çok heyecanlıyım, çok yakınım, saatlerdir böyleyim. “Kendini tutuyorsun.”

"Hayır, değilim."

Başımı bir kez sallıyorum. Öyle. Vücudunun gergin kıvrımlarında, sert kumaşın altındaki sıkıca dizginlenmiş enerjide bunu hissedebiliyorum. "Beni düzgünce öp. Sanki... sanki gerçekten çıkmak isteyeceğin bir kadınmışım gibi."

Gözleri kısılıyor ve dudak kıvrımı kayboluyor. Bana sanki bunu kaldırıp kaldıramayacağımdan emin değilmiş gibi bakıyor.

Küçümsenmekten, şımartılmaktan, korkutulmaktan ve endişelendirilmekten çok yorulmuşum.

Ondan bunların hiçbirini istemiyorum.

"Lütfen," diye fısıldadım.

Zorlukla yutkunuyor ve başparmağıyla alt dudağıma doğru dairesel bir hareket yapıyor. Kararmış gözleri hareketi takip ediyor. "Tıpkı çıkmak isteyeceğim bir kadın gibi."

"Evet. Sanki bu gerçekmiş gibi."

Çenesinde bir kas kasılıyor. "Sanki bu gerçekmiş gibi," diye tekrarlıyor ve eli geriye doğru uzanıp saçlarıma dolanıyor. Beni daha önce hiç böyle tutmamıştı.

Aramızdaki mesafe daralıyor ve o da tıpkı geçen gün benim ona yaptığım gibi dudaklarını benimkine değdiriyor. "Çok güzel," diye mırıldanıyor. "Uslu durup beni düzgünce öpmene izin verir misin?"

Başımı sallıyorum. Lütfen.

Beni kendine doğru çekiyor, dudaklarımı kendi dudaklarına bastırıyor. Güçlü, ısrarcı öpücükleriyle düşüncelerimi duman bulutları gibi dağıtıyor.

Ve dili alt dudağıma değdiğinde, ona açılıyorum.

İnliyor. Dili ağzımın içinde sıcak ve hissedebildiğim tek şey, düşünebildiğim tek şey o. Bir sonraki an kayboluyor, alaycı bir dokunuş, yerini dudaklarının alt dudağıma yakalaması alıyor.

O bana sıkıca yapışmış, geniş göğsü ve sert kalçalarıyla, ve orada bir şey var, karnıma değen bir şey, ve bu... bu o mu...?

Merakın bu kadar acı verici, sızlayan bir duygu olabileceğini hiç bilmiyordum.

Eli, kalçamın üzerinden, popomun kıvrımına doğru sert bir okşama hareketiyle geziniyor. Sanki bunu sonsuza dek istemiş gibi; sanki sonunda

ona izin vermişim ve bunun tek bir saniyesini bile boşa harcamayacakmış gibi dokunuyor bana.

Bunu da boşa harcamayı planlamıyorum. Özellikle de sonunda buradayken, içimde bu sıcak, karmaşık duyguyu, ona daha da yakınlaşma isteğini hissederken. Özellikle de bana böyle dokunurken. Sanki kollarında tuttuğu en güzel şeymişim gibi.

Eli kaburgalarım dokundu ve sol göğsüme hafifçe geçti. Başparmağı, giysimin kumaşının üzerinden sertleşmiş meme ucumun üzerinde kaydı.

İçimde bir elektrik teli kopuyor.

Ellerim boynuna pençe gibi kenetlendi. Vay canına. Titrek bir nefes almak için ağzından ayrıldım.

West de aynı şekilde nefes nefese kalmış. Sanki sonunda dengesini bozmuş, kontrollü öğretmen rolünü yerle bir etmişim gibi. "İyi misin?"

Tekrar ona doğru eğildim. "Evet. Sadece daha önce kimse bana oraya dokunmadı."

"Ne?"

"Sorun değil," dedim parmak uçlarımda yükselerek. "Özür dilerim, bunu kastetmedim—"

"Özür dileme." West'in elleri vücudumdan çekildi. "Benden asla özür dilememelisin. Ama Nora..."

Yine başımı sallıyorum, sanki bunların hepsi büyük bir yanlış anlama. Biliyor olamaz. "Batı—"

"Bunu benden saklamadığını söyle bana."

"Neyi gizliyorsun?"

"Erkeklerle ilgili tecrübesizliğin." Bana sanki onu mahvetmişim gibi, sanki dikişleri sökülüyormuş gibi bakıyor. "Daha önce seks yaptığını söylemiştin. Söylemiştin... ve şimdi... bu doğru değilmiş. Değil mi? Hiç kimseyi bu kadar yakına sokmadın."

Yüzüm yanıyor. Korkumun tadını alabiliyorum. "West, sorun yok. Her şey yolunda. Biz..."

"Bu iyi değil." Yüz ifadesi gevşek. "Sen bakiresin."

Bu kelime aramızdaki boşluğa bir lanet gibi düşüyor. Çirkin hissettiriyor. Yıllardır karşı koymaya çalıştığım bir şey. Olmak istediğim, özlediğim veya değer verdiğim bir şey değil. Erkeklerle, ilişkilerle, aşkla olan kendi başarısızlığımın bir kanıtı gibi geliyor.

Kendi korkumun bir kanıtı.

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez," diyorum.

“Kahretsin.” Gözleri bir anlığına kapanıyor ve elmacık kemiklerinin üst kısımlarında bir kızarıklık belirliyor. Saçları ellerimden dağılmış ve o kadar yakışıklı ki, insanın canı yanıyor. “Bunu nasıl yalanlayabildin?”

“Hiçbir şeyi değıştirmez.” Utançtan gözlerim yaşıyor. Yalan kelimesi de aramızda öylece savrulurken çirkin geliyor. Kurduğumuz ateşkes ve o kadar yavaş, o kadar sessizce gelişen güven yüzünden gözyaşlarım akıyor ki, bunu ancak şu anda fark ettim.

O, Rafe'in arkadaşı.

Ve bir şekilde o da benim oldu.

West'in yüzü dehşetle buruştu. "Her şeyi değıştirir. Eğer bakırsen..." Başını salladı. "Kahretsin. Kahretsin."

Ona bakamıyorum. O inanmazlık, tiksinti, öfke ifadesini göremiyorum. Şu anda benim ne olduğuma ve neye ihtiyacım olduğuna karar veriyor. Benim hakkımdaki algısını değıştiriyor ve tüm bunlar, tüm bu dersler, pratikler... hepsi bitecek.

Gözlerinde kararın şekillendiğini görebiliyorum.

Bu yüzden ondan yüzümü çevirip çift merdivenlerin arasından hızla dışarı fırladım, bir an önce uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. Fransız tarzı kapılar gece havasına ve teraslı Fairhaven bahçelerine kolayca açılıyordu. Pembe çantayı geride bırakıp uzaktaki kayıkhaneyi ve iskelenin ucunda yanıp sönen ışığı gördüm.

Her şeyi berbat ettim.

BÖLÜM 29

BATI

Beni mermer zemine mıhlayan şey suçluluk duygusu.

Gözlerinde yaşlarla gözden kaybolurken hızlı adımlarının sesini duydum. Gözyaşlarını ben koymuştum, sanki kendisi bir hata yapmış gibi yanaklarından aşağı dökülmek üzereydiler.

Elimle yüzümü siliyorum. Dilimde hâlâ onun tadını hissedebiliyorum, ellerimin altında onun sıcak, istekli bedenini hissedebiliyorum ve bu karşı konulmaz arzu geçene kadar nefes almakta zorlanıyorum.

Bunu daha önce fark etmediğim için, onu Paradise Lost partisine götürdüğüm ve aşağıya indirdiğim için aptal bir adamım.

Orada melek gibi elbisesiyle oturuyordu. Kuzenime karşı olan savaşımda kullanmam için bir tepside sunulmuş bakire bir kurban. Kucağımda oturup insanların sevişmesini izledi ve ben de kardeşine onunla ilgileneceğime söz vermiştim.

Yaptığım şeylerin o kadar çok yanlış yönü var ki.

Beni sanki gerçekten sevgili olmak isteyeceğin bir kadınmış gibi öp.

Adrenalin patlaması neredeyse başımı döndürüyordu. Tam olarak bana söylediği şeyi yaptım. Onu sertçe öptüm, dudaklarının tadını aldım, vücudunun benimkine uyum sağladığını hissettim. Dudakları aralandı ve diline dokundum. Çünkü o tam da çıkmak isteyeceğim türden bir kadın.

Haftalardır özlediğim gibi ona dokundum, sonunda kalçalarının kıvrımlarını ve göğüslerinin yumuşak uçlarını hissettim ve sonra o gerildi.

Donmuş.

Sanki tam yanımdaymış gibi hissetmişim. Nefes nefese çıkardığı, penisime şok dalgaları gönderen o küçük inlemelerinde, parmaklarının ensede pençeye dönüşmesinde bunu hissetmişim.

Ama yanılmışım. Çünkü o donup kaldı ve ben tüm işaretleri kaçırdım.

Haftalardır yalan söylüyor. Bu akşam yemekte seks hakkında konuştuğumuz her an yalan söyledi. Sonra da onu lanet olası bir seks dükkanına götürdüm.

Aman Tanrım. Ona seks oyuncakları aldım.

Bacaklarımın etrafında bir şey dolanıyor. Aşağı baktığımda sarı gözler ve pembe bir burunla karşılaşıyorum. Gri kedi, kuyruğunu sallayarak baldırıma kafa atıyor.

"Merhaba," diye mırıldandım.

Ernest'ten duyduğuma göre Nora onu yakalayıp veterinerine götürmeye çalışıyormuş. Birine ait olup olmadığını veya sadece burada mı bulunduğunu öğrenmek istiyormuş. Çitten geçip burayı beğenmiş.

Yavaşça eğiliyorum. Eğer onu onun için yakalayabilirsem, eğer yapabilirsem—

Bana kendini sevdirmesine izin vermiyor. Hızlı adımlarla uzaklaşıyor, hâlâ açık olan Fransız kapılarının yanında durup bana bakıyor.

"Onu bulacak mısın?" diye soruyorum ve harika, şimdi bir kediyle konuşuyorum.

Bahar gecesine, karanlığa, taze çimenlere ve muhtemelen düşünmek bile istemediğim kadar çok fareye doğru süzülmeden önce bana bir saniye daha baktı.

Komodinin üzerinde unutulmuş vibratör çantasına bakıyorum. Alaycı bir pembe tonu.

Ve kahretsin, bana tartışmada iyi olmadığını ve sonrasında barışma konusunda da iyi olmadığını söyledi. Ona bunu birlikte pratik yapacağımızı söyleyen bendim.

Kediyi takip ederek bahçeye çıkıyorum.

Terasın kenarını ve deniz kenarındaki havuza ve tenis kortuna giden patikayı ışıklar aydınlatıyor. Ama o orada değil. Meyve bahçelerinin yanında ya da çardakta değil. Avucumun içi gibi bildiğim, çocukken kaçıp oyun oynadığım yerlerde yürüyorum.

Ta ki geriye sadece bir yer kalana kadar.

Açık kayıkhanenin etrafındaki iskelede yürüyorum. Tam kenarında, yumuşak dalgaların üzerine sıcak bir ışık saçan fenerin yanında oturan bir

kadının silueti var. Dalgalar iskelenin direklerinin etrafında dans ediyor ve King's Point'in تنها ucunda, önümüzde okyanustan başka hiçbir şey yok.

Söyleyebileceğim her kelime dilimde kül gibi kalıyor. Daha ağzımdan çıkmadan yanıp kül oluyorlar.

"Seni duyabiliyorum." Dizlerini kendine doğru çekti, kollarını dizlerine dayadı. Karanlık dalgaların arasında küçücük görünüyordu. Sanki her an dalgaların içine düşecekmiş gibiydi. "Batı seni nöbet tutmaya mı gönderdi?"

Yan tarafımda elimi kasıyorum. "Ben Sam, Madison ya da Miguel değilim."

"Ah." Nora alnını bükülmüş dizlerine yasladı. "Artık yalnız kalabileceğim hiçbir yer yok. Fairhaven'dan ayrılmayı düşündüm ama... bu aralar en az yedi kişiyi rahatsız etmem gerekiyor."

"Sakın öyle düşünme—"

"Evet, düşünüyorum," diyor ve sesi sert bir tonda çıkıyor. "Bu konuları düşünüyorum ve belki de bu her zaman yanlış değildir."

"Üzgünsün."

"Evet, öyleyim."

Rıhtımın kenarında onun yanına oturuyorum. Arkamızda, su yelkenli teknemin gövdesine hafifçe vuruyor. "Evet."

"Lütfen buraya söylemeye geldiğiniz şeyi söylemeyin. Duymak istemiyorum. Zaten her şeyi biliyorum."

"Buraya ne söylemeye geldiğimi nereden biliyorsunuz?"

Nora bana döndü ve gözlerindeki ifade beni derinden üzdü. "Zaten yeterince utanıyorum."

"Neden üzgünsün?"

"Senin yüzünden," diyor ve derin, titrek bir nefes alıyor. "Üzgünüm çünkü... çünkü... bu benim bir başarısızlığım. Bunu biliyorum. Ben acınası biriyim ve artık sen de biliyorsun, ve bu her şeyi değiştirecek. Değil mi?"

Sözlerini anlamaya çalışarak ona bakıyorum.

Hafifçe gülüyor ve elinin tersiyle yanağını siliyor. "Biliyorum, sahip olmam gereken deneyime sahip olmamam garip ve tuhaf. Peki neden en başta yalan söylediğimi düşünüyorsun? Benden dürüst olmamı istedin, ben de olmadım. Ve şimdi bu, benim hakkımdaki düşüncelerini değiştirecek."

"Üzgünüm, evet. Kızgıyım." Sesim kısık çıkıyor. "Ama sana kızgın değilim."

Okyanusa doğru tekrar baktı. "Doğru."

“Ciddi söylüyorum. Yaptıklarımız... O partide seni cehenneme götürdüm. Orada gördüklerin mi? Eğer öyle olmasaydı asla yapmazdım—”

“Bunu biliyorum. Elbette biliyorum. İşte tam da bu yüzden yalan söylemek zorunda kaldım. Zaten beni Rafe’in bakıcılığını yapmak zorunda olduğun sinir bozucu küçük kız kardeşi gibi görüyordun. Ve o anlaşılmayı yaptığımızda, sahte ilişki karşılığında flört dersleri aldığımızda, sana söylersem...”

"Ben olsam hayır derdim."

“Evet.” Gözleri benimkilerle buluştu, ışıltılı ve gururlu. “Sen de istemez miydin?”

Aramızdaki sessizlikte gerçek gizli ve yüzündeki ifade kalbimi paramparça ediyor.

"Nora," diyorum.

“Zaten yeterince utanç verici, bütün bu olay. Sen ve ben, ve şimdi sen biliyorsun... Ama mesele şu ki, yalan söylediğim için beni suçlayabilir misin? Bana daha önce hiçbir erkekle yaşamadığım bir şey sundun. Pratik yapma şansı, beklenti yok, baskı yok. Öpüşmekten gerçekten hoşlandığım ilk erkeksin.” Sanki okyanus onu yutacakmış gibi okyanusa bakıyor. “Bu çok utanç verici.”

“Hayır.” Daha da yaklaşıyorum, kalçam rıhtımında onunkine değiyor. “Utanma. Bana kız, bağır, ne istersen yap. Ama bunun yüzünden utanma.”

Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. "Bana ne hissetmem gerektiğini söyleme," diye fısıldadı.

Ve kahretsin, bu beni gururlandırıyor. "Haklısın. Yapmayacağım. Ama sana güçlü, zeki ve güzel olduğunu söyleyeceğim. Seninle ilgili hiçbir sorun yok." Sağ elimle uzanıp gözyaşını siliyorum. Teni pembe. Şaraptan, duygudan. Ona dokunmaya bu kadar alışmış olmam korkutucu.

Ne kadar bağımlıyım.

“Bir erkekle şimdiye kadar en uzağa nereye kadar gittin?”

“Sadece öpüşüyorduk.” Gözleri aramızdaki boşluğa kayıyor ama devam ediyor. “Sevişiyorduk, biliyorsun. Gençken bir adam elimi kot pantolonunun üzerinden geçirmişti ama o da... kıyafetlerin üzerinden olmuştu.”

Ondan anında nefret ettim.

“Cinsel ilişkiye girmek istiyorum,” diyor. “Bu yüzden flört etmeye devam etmek istiyorum. Bir gün bir ilişki içinde olmak istiyorum. Kasım

ayında yirmi beş yaşına gireceğim ve kendime o zamana kadar bakire olmayacağım dedim. Olmayacağım—”

“Kendinize bir son tarih belirlediniz mi?”

“Evet.” Başını hafifçe salladı ve sesinde bir kararlılık vardı. “Sana bunların hepsi üzerinde çalıştığımı söyledim. Sadece hoşuma giden, kendimi rahat hissettiğim birini bulmam gerekiyor.”

Beni öldürüyor. "Sen..."

“Devam etmek istiyorum. Bir anlaşma yaptık, Calloway. Bu derslere ihtiyacım var.”

Saçlarını kulağının arkasına doğru itiyorum. Temasa ihtiyacım var, onun sakın kalmasına ihtiyacım var. "Bu her şeyi değiştiriyor."

“Hiçbir şeyi değiştirmez.” Gözleri benimkiler arasında gidip geliyor. “Bana seninle öpüşme pratiği yapabileceğimi söylemiştin. İstedğim yerde, istediğim zaman.”

“Evet.” Elim aşağı kayıyor, boynunun yan tarafına yerleşiyor. Hızlı nabzını hissedebiliyorum.

"Berbat bir öpüşçü müyüm?" Bu, altımızdaki dalgaların sesinde neredeyse kaybolan fısıltılı bir soru.

"Bunu nereden çıkardınız?"

“Artık ne kadar deneyimsiz olduğumu anladın. Belki de...”

“Kötü öpüşmüyorsun.” Bu fikir gülünç, saçma, bir şaka. “Hiç de değil. Sen... hayır. Hayır.”

"Teşekkürler."

Parmaklarım boynunda kasılıyor, ipeksi saçları parmaklarımı gıdıklıyor. "Ben bencil olmayan bir adam değilim, bela. Öpüşme pratiği yapmana yardım etmeyi gönüllü olarak, tamamen iyi niyetimden yapmadım."

İşte asıl sorun da bu.

O pratik yapıyor. Öğreniyor. Ben ise benimle rahat hissedenden ve kendi sınırlarını öğrenen bir kadından faydalanan kişiyim. O benden o şekilde hoşlanmıyor. Ve ben ona karşı duyduğum cinsel arzuyu durduramıyorum.

Hâlâ ona dokunmaktan kendimi alamıyorum.

“Ah.” Dudaklarında küçük, çekingen bir gülümseme belirdi. “Dışarı çıkıp bu sorunu kendi başıma çözmeye çalışabilirim. Bunu denedim de. Ama pek başarılı olamadım, çünkü aslında... Aslında o erkeklere karşı bir çekim hissetmiyorum. Eğer bana yardım etmezsen, yapmam gereken bu. Tekrar randevulara çıkmak. Belki yaşıtlım güvenlik görevlilerinden biriyle arkadaş olabilirim. Sam ya da Amos olabilir.”

"HAYIR."

"Öyleyse bana yardım et, West."

"Sana yardım edeyim mi?" Dişlerimi sıkarak kelimeleri zorla ağızımdan çıkardım. "Evde seni öptüm ve sen donakaldın."

"Donup kalmadım. Beni şaşırttı ama hoşuma gitti." Karanlıkta bile yüzünde beliren kızarıklığı görebiliyorum. Bana güveniyor. Bu gecenin sırrını, duygularını, beni öpmeyi sevdiğini söylemeyi bana emanet ediyor.

Aradaki güven duygusu beni çok mutlu ediyor. Onun her şeyini, her şeyini istiyorum. Bu gece ona iyi seksin her zaman güvenle ilgili olduğunu söyledim.

Onunla seks yapmak harika olurdu.

Ama bu benim rolüm olamaz. Bu kadar alçak bir adam olamam.

Geri kalanına gelince... belki ona yardımcı olabilirim.

"Beğendin," diye tekrarlıyorum. "Öyleyse istediğin bu mu? Bir randevudan sonra olabilecek her şeyi prova etmek mi?"

"Evet. Belki." Sözleri aceleyle söylendi. "Eğer ilgileniyorsan, hatta bana karşı bir çekim duyuyorsan. Muhtemelen deneyimli ve yavaşlamaya gerek duymayan kadınlara alışkın olduğunu biliyorum, ama—"

"Sevgilim." Başparmağımla yanağını okşadım. "Bir erkeğin sana erken ilgi göstermesinin seni strese soktuğunu söylemiştin, değil mi? Bunu yokmuş gibi mi yapalım yoksa bu konuda son derece açık mı olayım?"

Gözlerini hızla kırıştırdı, kirpikleri uzun ve ıslaktı. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi? Sana zaten söyledim, bencelim. Benden bir iyilik istediğimi sanma."

"Bunda iyi olamayacağım," diyor. "Hepsinde berbat olma ihtimalim çok yüksek. Ne kadar çalışırsak çalışalım. Tıpkı şimdiye kadar olduğu gibi—"

"Hayır. O düşünceyi tamamlama."

Hafifçe gülümsüyor. "Doğru, değil mi?"

"Daha önce hiç denemediğin bir şeyde harika olmanı neden bekliyorsun? Bu ne tür mantıksız bir standart?" Onu kendime yaslamak, kucağıma çekmek istiyorum. "Bunu benimle bir saniye bile dert etme. Bana söz verebilir misin?"

"Tamam. Evet. Sanırım... Bunu yapabilirim."

"Güzel. Seni yargılamıyorum. Puan tablosu tutmuyorum."

Dudakları kıvrıldı ve bu bakış içimi rahatlatmıştı. "Ne tür bir öğretmensiniz siz?"

“Notlara inanmayan biri.” Başparmağım alt dudağının üzerinden aşağı doğru kayıyor. Vücudumdaki her kas geriliyor ve içimden geçen arzu o kadar güçlü ki nefesimi kesiyor. “Daha çok pratik yapacağız. Senin hızında.”

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı, sanki ona bir iyilik yapmışım gibi. Sanki yalvaracak, yanacak ve günah işleyecek olan ben değilmişim gibi. "Bu konuda sana yalan söylediğim için özür dilerim."

“Neden böyle yaptığını anlıyorum.” Şimdi ona daha yakınım, kollarındaki tüylerin diken diken olduğunu görebilecek kadar yakınım. “Çok cesur davrandın.”

Dudakları hafif bir iç çekişle aralandı. Onu övdüğümde hoşuna gidiyor.

Tahmin ediyordum ama bu akşam ona sordum çünkü bunu onun ağzından duymam gerekiyordu. Tepkisini ölçmek istedim. Her kadın bu şekilde konuşulmaktan hoşlanmaz.

Ona ne kadar tatlı davrandığını söylemek için can atsam da. Bacaklarının arasına o vibratörü koyup ona benim için iyi davranmasını, neler hissettiğini söylemesini söylemek istesem de. Bana ne kadar çok zevk verdiğini görmesini sağlasam da.

Ona BDSM'den hoşlanmadığımı söylemişim ve gerçekten de hoşlanmıyorum. Ama övgünün baskın bir yönü var ki, onu seviyorum. Her zaman sevmişimdir.

Yavaş ol, diye kendime hatırlatıyorum. Ve işte tam olarak oraya doğru gidiyorum.

"Hoşuma gidiyor. Beni övdüğün zaman," diye fısıldıyor. "Bunu sana akşam yemeğinde söylemeyi düşünmüştüm. Ama söylemedim."

"Hımm? Gerçekten mi?"

Başını hafifçe salladı. Heyecanlı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Evet. Bu rahatlamama yardımcı oluyor. Bir şeyleri doğru mu yanlış mı yaptığımı çok fazla düşünmememi sağlıyor. Çünkü sen bana söylüyorsun."

“Bunu yapmaya devam edeceğim. Bunu ister misiniz?”

"Evet." Nefesi başparmağıma sıcak bir şekilde değiyor. "Kesinlikle."

"İşte benim kızım. Benimle aynen böyle konuşmanı istiyorum. Bunu benim için yapabilir misin?"

"Ne gibi?"

“Dürüst olmak gerekirse, sana dokunacaksam... sen de bana dokunacaksan... Konuşmamız gerek.” Başını yukarı kaldırıyorum. “Artık yalan yok.”

"Söz veriyorum."

"Harika. Bu gece çok iyidind. Akşam yemeği, seks dükkanı, öpüşme... ve sonra benimle tartışma. Ve şimdi barışşıyorsunuz. Neredeyse bir ilişki içindeymişsiniz gibi."

Gözleri parıldıyor. "Öyle yaptım, değil mi?"

"Mükemmel sahte kız arkadaş," diyorum.

Tüm vücudu ürperdi. Onu ısıtmak istiyorum. İçeri almalıyım ama önce...

"Seni öpmek istiyorum."

Gözleri bir an için dudaklarıma kaydı. "Neden?"

"Çünkü bazen," diyorum, "bu konuşmanın daha kolay bir yolu."

Dudakları aralandı ve bir santim daha öne doğru sallandı.

Dudaklarımı onun dudaklarına değdiriyorum. Sıcak ve yumuşak, ve bu konuda beceriksiz olduğundan, bir şeylerin yanlış olduğundan korktuğunu düşünmek yıkıcı. Dudakları benimkine yaslanıyor ve öpüşmeyi derinleştirdiğimde hafifçe iç çekiyor.

Altımızda, dalgalar iskeleye usulca vurmaya devam ediyor. Her zaman olduğu gibi. Her zaman olduğu gibi.

Ama her şey değışti.

GRUP SOHBETİ

ALEX

Gelecek hafta Kosta Rika'dayım. Yapılacaklar listesini tamamladım. Kim hazır?

JAMES

Sen yazmayacaksın, çünkü o listeyi uçakta yazacaksın.

ALEX

Lütfen bir kerecik de olsa yalan söylememe izin verir misiniz?

JAMES

HAYIR.

RAFE

Bu sefer yine ben kazanıyorum. Üzgünüm ama bunu söylemek zorundayım.

BATI

Bunu her seyahatten önce söylüyorsun. Ayrıca, bu sefer katılmıyorum.

JAMES

Potansiyel eşinizi yemeğe çıkarıp ağırladığınız için mi? Kabul edebileceğim tek bahane bu olabilir. Bu gezileri aylar öncesinden planlıyoruz.

ALEX

Kesinlikle hayır, Weston Maude Calloway. Gidiyorsun.

BATI

İkinci ismim değil. Evlilik teklifi de etmiyorum. Nora'nın sapığı işleri daha da ileri götürdüğü için New York'tan ayrılmayacağım. Bu çok önemli.

JAMES

İzin veriyorum. Aile her şeyden önce gelir.

RAFE

Bir çözüm bulacağım.

BATI

Yalnız kalmamalı.

RAFE

Biliyorum. Bana bırakın.

BÖLÜM 30

BATI

Anlaşılan, en yakın arkadaşınızın küçük kız kardeşi size bakire olduğunu ve cinsel ilişki konusunda pratik yapmanıza ihtiyaç duyduğunu söylediğinde, ertesi gün işe odaklanmak biraz zor oluyor.

Suçluluk duygusu beni Rafe ve Alex'in polo hakkında konuştuğu grup sohbetinden uzak durmaya itiyor. Kardeşlerine bakmanın onun için ne anlama geldiğini çok iyi biliyorum. Ve işte ben... onun ihanet olarak göreceği bir şeyi yapıyorum ve bunu durduracak gücü bulamıyorum.

Şehirde toplantılarım var ve Japonya'daki yatırımcılarla da bir görüşmem daha olacak. Nora da meşgul. Bu sabah erken saatlerde, korumalarıyla birlikte koşuya çıkmaya hazırlanırken, o akşam kendi toplantısı olduğunu söyledi. Ablamla akşam yemeği yiyecekmiş.

"İkiniz gerçekten de yakın arkadaş oldunuz, değil mi?" Dayanamadım. Saçlarını çektim, parmaklarımın arasına doladım ve büyük giriş holünde onu öptüm.

O da beni öptü, dudakları yumuşak ve açık bir şekilde benimkine değdi, sonra beni itti. "Evet," dedi gülümseyerek. "Ve daha fazlası yok, teşekkür ederim. Gitmem gereken yerler var."

"Hızlı koş."

"Ben her zaman öyle yaparım."

Uzun bacaklarını ve kalkık kalçalarını saran taytıyla merdivenlerden aşağı inerken onu izledim. Sam ve Madison, şapkalarını iyice aşağıya

çekmiş bir şekilde yanında duruyorlardı. İkisi de gözlerime baktı ve kısaca başlarını salladılar. Onu koruyun, diye düşündüm.

Biliyorum ki sonsuza kadar kapalı kalmak istemiyor. Hayatını yaşamaya devam etmesi onun için önemli. Ama Fairhaven'a döndüğüne dair teyit alana kadar rahatlayamadım.

Günün geri kalanında onu görmedim.

Akşam yemeğim Fairhaven'ı ziyaret eden yatırımcılarla, ne kadar sıkıcı olsa da gerekli. Mekana, eski ihtişamına hayran kalmışlar ve ben de sorularına kibarca başımı sallayarak cevap veriyorum. Kütüphanede bilardo oynayarak, istediğimden daha uzun süre kalıyorlar. Sanki arkadaşmışız gibi omzuma vuruyorlar.

O gece nihayet merdivenlerden yukarı çıktığımda, Nora'nın kendi akşam yemeğinden döndüğünü biliyordum; güvenlik şefim bana bunu söylemişti.

Geç oldu. Herhalde yatmıştır.

Odasının kapısından geçerken yavaşlıyorum. Artık ona karşı duyarlı olmak, nerede olduğunu anlamak neredeyse doğal bir şey haline geldi.

İşte o zaman duydum.

Boğuk bir inilti.

İki hızlı adımla kapının önündeyim. "Nora?"

Karşılık olarak yüksek bir çığlık duyuldu. Kapıyı iterek açtım ve kilitsiz olduğunu gördüm. Oturma odası boştu. Sapık içeride miydi? Nasıl? Ellerim yumruk halinde, yatak odasının açık kapısından içeri girdim.

Nora yalnız başına, yatağında uzanıyor.

Gözleri benimkilerle buluştu. "Aman Tanrım!"

İçeride davetsiz misafir yok. Sadece Nora, eli şortunun bel kısmının altında... ve sürekli bir titreşim sesi.

"Batı!" Elini çekiyor ama vibratör orada kalıyor. Sadece yüzü dışarıda kalacak şekilde örtüyü üzerine çekiyor.

"Kahretsin." Gözlerimi ondan ayıramıyorum. "Sesler çıkarıyordun. Tehlikede gibi görünüyordun."

"Değilim." Sesi ince çıkıyor ve hâlâ o titreşimli ses var. "Tanrım, bunu kapatmam lazım..."

Başımı çevirip, şifonyerinin koyu renkli ahşabına odaklandım. Yataktan boğuk bir inilti daha geldi ve ardından sessizlik çöktü. Titreşimli aleti kapatmıştı.

“Onları deniyorsun.” Bütün kanım bir anda güneye doğru hücum etti ve elimi kapı eşiğine uzatmak için uzandım. Kahretsin.

"Evet. Henüz ikna olmadım."

"Oldukça... ikna olmuş gibiydiniz."

“Çok yoğunlar,” diyor. Ona baktığımda kolunu yüzünün üzerine koyduğunu görüyorum. “Burada olduğuna inanamıyorum. Ben...”

"Utanma." Ayaklarım sanki kendi iradeleriyle beni yatağa doğru yaklaşıyor.

“Nasıl olmasın ki?” Kolunu indirip bana baktı. “Kimse beni daha önce böyle bir şey yaparken görmedi.”

“Biliyorum. Daha önce bu konuda konuşmakta bile zorlanıyordun. Ama pratik yapmak iyi bir şey, tatlım.”

Alt dudağını dişleriyle bastırdı. "Öyle mi düşünüyorsun?"

“Evet. Siz gelebildiniz mi?”

“Hayır. Henüz değil.”

“Ama yaklaşıyordunuz.”

“Sanırım öyle,” diye mırıldanıyor ve derin bir nefes alıyor. Yanakları kıpkırmızı olmuş. “Evet. Öyleydim. Ama titreşimleri doğru ayarlayamadım. Sanırım çok güçlüydüler.”

"Utanmayı bırak."

"Yapamam!"

Bir adım geri çekiliyorum. "İsterseniz devam etmek için gidebilirim... ve daha sonra bana geri dönebilirim. Ya da kalabilirim ve pratik yapabiliriz. Tamamen size kalmış."

Gözleri, yanakları kadar alev alev yanıyor. Ama ben o gözlerdeki, zamanla zevk almaya başladığım ateşi görüyorum. "Kal."

Bu kelime başımı döndürüyor.

Yavaşça, dikkatlice, ani hareketler yapmadan yatağın yanına oturuyorum. Gözlerimi ondan ayırmadan, yanına uzanıyorum.

O, yorganın altında.

Onları yakından takip ediyorum.

“Küçük olanı kullanıyorsunuz, değil mi? Vakumlu olanı.”

"Evet. Çok yoğun."

"Klitorisine değdirmeden önce tahrik olmuş muydun?"

Dudakları hafif bir nefes verişle aralandı. Cevap vermeden önce biraz zaman geçti ve gözlerime tam olarak bakamadı. "Biraz."

"Şimdi kendine dokun," diye mırıldandım, yüzümü onun yüzünün yanına getirerek. "Titreşimleri veya vakumu açma."

Omuzları kıpırdıyor ve yorganın altından kumaşın hafif hışırtısını duyuyorum. İçimi saran yoğun arzuyla gözlerimi kapatıyorum. Kahretsin, bunu görmek istiyorum.

Nora'nın nefesi kesiliyor ve lanet olsun, bakmak zorundayım. Ağzı aralık ve gözleri benden tavana kayıyor. Yüzünü kendime çevirmek için elimi uzatıyorum. "Tam buradayım, yanıdayım. Çok cesursun," diyorum ona. "Benim için bu kadar iyi davranıp, böyle sınırlarını yenmeyi başardığın için."

Başını hafifçe sallıyor ve gözlerinin etrafındaki gerginlik biraz azalıyor.

"Kendine dokunmak hoşuna gidiyor mu?"

"Evet," diye fısıldıyor. Beni izliyor, eli yorganın altında hareket ediyor.

"Sana dokunmayacağım. İstemediğin hiçbir şeyi yapmayacağım," diye fısıldıyorum. "Ama tüm süre boyunca burada, seninle olacağım."

"Belki... beni öpebilirsin." Sesi biraz ince, ama teni kızarmış.

Hafifçe gülümsüyorum. "Bunu yapabilirim."

Yavaşça yaklaşıyorum, alınlarımız birbirine değiyor. Nefesi dudaklarımda sıcak, onu yavaşça, doyasıya öpüyorum. Acele etmiyorum, tadını çıkarıyorum, dilini emiyorum. Alt dudağına dişlerimi değdirip ne kadar lezzetli olduğunu fısıldıyorum.

Dudakları benimkileri ağızla takip ediyor. Bu zafer beni daha da tahrik ediyor. Daha önce hiçbir erkeği benden önce öpmeyi sevmediğini söyledi.

Bu iltifatı ölene kadar bir onur nişanı gibi taşıyacağım.

Dudaklarımı yanağına hafifçe değdirip, boynunun hoş kokulu kıvrımına doğru indirdim ve nefes almasına izin verdim.

"Beni daha önce hiç böyle öpmemiştin," diyor.

"İşleri yavaş yavaş ilerletiyoruz."

"Hoşuna gidiyor mu... beni öpmek?"

Soru çok masum. Keşke pantolonumun fermuarına sürtünen penisimin nasıl acıdığını bilseydi. "Mükemmelsin. Seni saatlerce öpebilirim, tatlım."

"Ah." Bütün vücudu gevşedi.

Muhtemelen daha önce kimse onun boynunu böyle öpmemiştir. Ağzımla gömleğinin yakasını kenara itip köprücük kemiğinin kenarını öpüyorum. Teninin kokusu düşünmemi zorlaştırıyor.

"Vibratörü çalıştır," dedim ona. "En düşük ayarda. Klitorisine bastır, ama emme kısmını kullanma."

"Tamam aşkım."

Dirseğimin üzerine yaslanarak onu tekrar öptüm. Dokunuşuma karşılık verdi, dudakları aralandı. Yorganın altında el yordamıyla bir şeyler aralarken, vibratörün açıldığını dudaklarının benimkine sürtünmesinden anladım.

Havada hafif bir uğultu duyuluyor.

"İşte bu. Parmaklarınızdan daha güçlü, değil mi?"

"Evet," diye fısıldıyor. Vücudundan bir enerji akımı geçiyor ve bu akımın beni yakmasını istiyorum. Dudaklarımı yanağında gezdiriyorum. "İçeri girmeden önce ne düşünüyordun?"

Gözleri benimkine kaydı. "Ben... şey... Hiçbir şey."

"Hiçbir şey mi?" Boynunu tekrar öptüm ve nefesi kesildi.

Evet. Bundan hoşlanıyor.

"Sanırım yalan söylüyorsun." Boğazının çukuruna bir öpücük konduruyorum ve boşta kalan eli yukarı doğru uzanıp saçlarımın arasından kayıyor. Kafa derimdeki baskı penisimin zonklamasına neden oluyor.

Bu maçtan sonra inanılmaz derecede cinsel gerilim yaşayacağım.

"Sana ne söylememi istiyorsun?" Sesi şimdi daha keskin, ağır ağır nefes alıp verişinden titriyordu.

"Doğrusu."

"Sen," diye fısıldadı. "Seni düşünüyordum."

Boynunun kıvrımına doğru inleyerek ses çıkarıyorum.

"Özür dilerim," diye mırıldandı, eli boynumu okşarken, "eğer öyleyse..."

"Özür dileme. Benden asla özür dileme, bunun için de asla." Onu tekrar öpüyorum. Bu sefer çok daha sert, kendi ihtiyacım yüzünden. Daha dikkatli olmalıyım. Daha yavaş olmalıyım.

Ama Nora sadece saçımı daha sıkı kavradı ve sanki o da aynı derecede istiyormuş gibi beni öptü. Tıpkı bana her zaman erkeklerle yaptığını söylediği gibi.

Başımı kaldırdım, dudaklarım onun dudaklarına çok yakındı. "Bir güvenlik kelimesine ihtiyacımız var."

Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Ne demek istiyorsun?"

"Eğer artık rahat hissetmiyorsan, yaptığımız herhangi bir... pratik sırasında..." doğrulup göz teması kurduğundan emin oluyorum. "Bana dur de, biz de dururuz. Hepsi bu. Kızmayacağım, sinirlenmeyeceğim ya da

öfkelenmeyeceğim. Bana ne istediğini söylemen hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Bu, senin hakkındaki düşüncelerimi değiştirmeyecek.”

Nora başını hafifçe salladı ve yüzünde kısa bir utanç ifadesi belirdi. "Evet."

"Bana söz vermeni istiyorum sevgilim. Dur de, duralım. Aklına geldiği anda bana söyleyeceğine söz ver."

Başını salladı. Dudaklarımın altında teni kızarmış ve sıcaktı. "Evet. Durmak istersem sana söylerim."

"Ve bana kızmayacağımı hatırlıyorsun, değil mi?"

"Biliyorum, West."

Boynunu tekrar öptüm ve nefes alışverişi kesildi. "Daha önce hiç buradan öpüldün mü?"

"Hayır. Beğendim. Çok beğendim... hem de çok."

Tenine doğru gülümsüyorum. Bu, üzerinde çalışabileceğim bir şey. "Ben de seni düşündüm."

"Öyle mi? Siz ise..."

"Evet. Yapmamam gerektiğini biliyorum ama yaptım." Battaniyesini böyle yukarı çektiğinde ulaşabildiğim kenarına bir öpücük konduruyorum. Tüyleri diken diken oluyor. "Bunu çok seviyorsun."

"Evet," diye fısıldadı.

"Tatlı, duyarlı kızım. Çok iyi gidiyorsun." Onu tekrar öpüyorum. "Oyuncakı biraz kaydırmanı istiyorum. Vakumu tam klitorisine getir. Bunu benim için yapabilir misin?"

Diğer eli hâlâ boynumun arkasında, sanki bana tutunmaya çalışıyor gibi. "Tamam, ben... ah. Ah."

Sırtımda şiddetli bir ateş hissediyorum. "İyi mi?"

"Evet."

Tekrar boynundan aşağı doğru öpüyorum ve bu sefer yorganı aşağı itiyor. Göğsünün yeni açığa çıkan tenini, iç çamaşırının kenarına kadar takip ediyorum. Kumaşın altından göğüslerinin hafif şişkinliklerini ve meme uçlarının sertçe belirginleştiğini görebiliyorum.

Parmaklarımı askılı bluzunun kenarı boyunca gezdirip titremesini izliyorum. "Çok iyi gidiyorsun," diyorum ona. "Çok güzel. Nasıl bir his?"

"Çok sıcak hissediyorum. Çok yoğun bir his." Gözleri gözlerime kilitlenmiş. "Daha önce hiç böyle bir arzu hissetmemiştim."

"Anı yaşa. Benim için bunu yapabilir misin?"

“Evet,” diye fısıldadı. Göğsü hızlı bir nefes alışverişiyle inip kalkıyor, sırtı geriliyor. “İstiyorum...”

"Söyle bana, güzel kız."

“Boynumu tekrar öpmeni istiyorum. Dudaklarının boynumda olmasını istiyorum...”

Göğsünü kavisli bir şekilde kıvırdığı yere bakıyorum. Meme uçlarının belirgin hatları. "Nerede istediğini biliyorum." Göğsünü öpüyorum. "Titreşimleri artır."

Nefesi kesiliyor, ama bir saniye sonra sesin yükseldiğini duyuyorum. Kumaşın üzerinden göğsünü, meme ucunun sert noktasına kadar öpüyorum.

Pamuğun içinden emiyorum.

Tekrar inliyor, yumuşak, uzatılmış bir ses ki bu da penisimi zonklatıyor. Elini bacaklarının arasında, o örtülerin altında hayal ediyorum. Tatlı vajinası, şişmiş klitorisi.

“İşte bu,” diye mırıldandım ve bakışlarıyla buluşmak için ağzımı kısa bir süreliğine araladım. Göz bebekleri kocaman açılmıştı. “Şu kumaşı aşağı itebilir miyim? Tişörtün olmadan meme ucunu emebilir miyim?”

Başını hafifçe salladı.

"Bunu senin ağzından duymam gerekiyor."

"Evet," diye hemen yanıtlıyor. "Lütfen."

Kahretsin, onun yalvarışlarına alışabilirim. Kumaşı yavaşça göğüslerinin yumuşak kıvrımlarının üzerinden aşağı doğru indiriyorum, ta ki iki sıkı pembe meme ucu bana göz kırpana kadar. Bu manzarayı görünce inliyorum. "Çok güzel," diye mırıldanıyorum. "Pembe yeni favori rengim."

Başımı eğip birini ağzıma alıyorum. Güçlü bir şekilde emiyorum ve o tekrar inliyor. Yukarı baktığımda yüzünün yastığa yaslanmış, boynunun kavisli olduğunu görüyorum. Burası da hassas.

Göğüs değiştiriyorum, diğerine de aynı ateşli emme işlemi uyguluyorum. Sonra da dişlerimi meme ucunun üzerinde gezdiriyorum.

Nefesi hırıltılı bir hal aldı, kesildi. Saçlarımın arasından geçen parmakları neredeyse acı verici bir şekilde sıkılaştı. "İşte bu, bebeğim. Bırak seni götürsün."

Nefes nefese kalmış, sonra vücudu altımda bükülüyor. Kolumu altına kaydırıp onu tutuyorum, o da boşalıyor.

"Sana bak," diyorum, çünkü duramıyorum, çünkü bunu asla unutmayacağım. Çünkü bu, şimdiye kadar yaşadığım en ateşli şey.

Titredi ve yorganın altında bir hareketlenme oldu. Titreşimler devam etti, ancak ses daha boğuktu. Hassas klitorisinden uzaklaştırmış olmalıydı.

Nora yüzünü boynuma gömdü. "Aman Tanrım."

Onu kendime daha da yaklaştırıyorum, aramızdaki örtüye rağmen olabildiğince bana sokuluyor. "Ne kadar iyi, cesur bir kızsın. Çok iyi yaptın."

"Bunu yaptığıma inanamıyorum," diyor. "Başka biriyle geldim."

Elimle ipeksi saçlarını okşadım. "Öyle yaptın, tatlım."

BÖLÜM 31

BATI

Anlaşılan o ki, en yakın arkadaşınızın küçük kız kardeşinin orgazm olmasına yardım ettikten sonraki gün işte konsantre olmak çok daha zor. Onu yatağında, uykulu ve sersemlemiş halde bıraktıktan sonra o kadar azmıştım ki, yorgunluktan uykuya dalmadan önce iki kez mastürbasyon yapmak zorunda kaldım.

Hâlâ ağrılarım vardı uyandığımda.

Gün boyunca asistanıma ve meslektaşlarıma karşı kaba davranıyorum. Bunu fark ediyorlar ama kimse yorum yapmıyor ve ben de Fairhaven'dan ayrılıp Nora'yı şehirdeki bir moda çekiminden almaya gitmek için dakikaları sayıyorum; bu çekimi çok önceden ayarlamıştı ve iptal edememişti.

Onu çekimden sonra doğrudan Moda Enstitüsü'nün bağış toplama etkinliğine götüreceğim. Gerçekten gitmek istiyor ve bizim de kamuoyu önünde görünmemiz gerekiyor. Her iki taraf için de kazançlı bir durum.

Arthur, zamanı gelince beni şehre götürüyor. Nora'nın moda çekimi Manhattan'ın merkezinde, dev pencereleri olan eski bir tuğla binada. Bir tür dönüştürülmüş depo gibi görünüyor. Merdivenleri ikişer ikişer çıkarken, korumalarımın bir kapının önünde durduğunu görüyorum.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyorum.

"Evet," diyor Miguel. Eski bir deniz piyadesi ve işinde çok başarılı. "İçerideler. Çekimler gecikmiş gibi görünüyor."

"Teşekkürler." Kapıyı iterek açtım.

Oda çok büyük. İçerisi hareketli, insanlar telaşla koşturuyor. Bir makyaj masası ve devasa bir elbise askısı var. Önce diğeri iki güvenlik görevlisini görüyorum. Biri pencerelerin yanında, diğeri ise fotoğrafçıya daha yakın duruyor.

Ve işte orada.

Olduğum yerde donup kaldım.

Üzerinde sadece iç çamaşırı var... ve başka hiçbir şey yok.

Etrafında başka mankenler de var ama ben sadece onu görüyorum. Saçları dağınık, yüzünün etrafına koyu renk dökülüyor. Soluk, altın rengi teni, neredeyse hiçbir şeyi örtmeyen birkaç parça koyu dantelle sergileniyor.

Kadife bir kanepeye uzanmış, bacakları hafifçe kıvrılmış. Bir kolu kanepenin arkasına yaslanmış, diğeri çıplak kalçasının üzerinde duruyor. Kameraya bakıyor ve yavaşça pozunu değiştiriyor. Bakışları, çenesinin eğimi, uzattığı bacağı...

Her şeyi sanki çok akıcı ve kolaymış gibi gösteriyor.

Sütyeni dantelli ve işlemeli, göğüslerinin arasında küçük bir inci sallanıyor. Gözlerim orada sallanan inciye takılıyor. Sanki güzelliğinin aksesuara ihtiyacı varmış gibi.

Arkasında takım elbiseli bir adam duruyor ve elinde bir garson gibi şampanya dolu bir tepsi tutuyor. Genç biri. Yüzü tıraşlı, keskin hatlara sahip.

Önünde yerde yatan başka bir erkek manken ise elinde bir kase üzüm bulunan başka bir tepsi tutuyor.

Fotoğrafçı talimatlar veriyor ve Nora kıpırdanarak şampanya kadehine uzanıyor. Kadehini alırken parmakları adamın parmaklarına değiyor. Kısık gözlerle adama bakıyor ve o bakışta masumiyetten eser yok.

Güçlü görünüyor. Ne istediğini bilen ve karşılığında istendiğini bilen bir kadın. İnandırıcı.

Ama onun ne kadar ikna edici olabileceğini biliyorum.

Sırtını kamburlaştırıyor. Bakışlarım dik göğüslerinin uçlarına, mükemmel tutamağa kayıyor ve ellerimi yumruk yapmak zorunda kalıyorum. Onu örtmek istiyorum.

Bu çekimin tamamen bitmesini istiyorum.

O burada olmak istemiyor. Hatta modellik yapmak bile istemiyordu, bu işten yavaş yavaş uzaklaşmaya çalışıyordu, ama işte burada ve yine de harika bir iş çıkarıyor. Çünkü ondan istendi. Çünkü o nazik, destekleyici ve kimseyi rahatsız etmek istemiyor.

Madison çekim alanının sol tarafında, görevlilerin ve sürekli fotoğraf çeken fotoğrafçının yanından geçerek duruyor. Kaslarını zorlayarak hareket ettirip ona ulaşıyorum.

"Efendim," diyor.

"Bu durum ne zamandır devam ediyor?"

"Günün büyük bölümünde. Şüpheliden herhangi bir teslimat gelmedi."

Başımı sallıyorum. Fotoğraflarla birlikte teslim edilen mektuptan sonra, hepimiz sapık kişinin tekrar iletişime geçmesini bekliyoruz. Ve ne zaman olursa olsun, Nora'ya ulaşmadan önce bunun engellenmesini istiyorum.

Nora şimdi tamamen arkaya yaslanmış, başını bir kolun üzerine koymuş durumda.

Ona bakmak canımı acıtıyor. Güzelliği işte böyle: bir hançer gibi, keskin ve delici. Yine de bu acı, ona bakmama engel olmuyor.

Burada çok fazla insan var. Hepsi onu ve hâlâ ona çok yakın duran iki erkek modeli izliyor. Herkese gözlerini kaçırmalarını emretmek istiyorum. Ama yapamıyorum ve kıskançlık içimde acı verici bir şey. Böyle hissetmek doğru değil. Buna hakkım yok. Ve yine de işte burada.

Nora başını kaldırıp uzaklara doğru baktı...

Ve beni fark ediyor.

Hareketleri sendeliyor. Zarif ve yavaş pozisyon değiştirme süreci aksıyor, ama sonra nerede olduğunu hatırlayıp kameraya doğru bakıyor.

Fotoğrafçı "kes" diye bağırmadan önce yaklaşık on dakika daha geçiyor. Her bir dakika sonsuzluk gibi geliyor.

"Çekimler bitti!" diye sesleniyor fotoğrafçı. "Çekimi tamamladık!"

Müzik anında kısılıyor. Sesler yükseliyor ve arkada iki kişi el sıkışıyor. Setin üst katında Nora rahatlıyor. Gülümsüyor ve erkek modellerle sohbet etmeye başlıyor. Daha önce yüzlerinde hiçbir ifade yoktu. Şimdi gülümsüyorlar, iki heykel birden canlanıyor.

Nora, hâlâ sadece dantelli bir iç çamaşırı giymiş halde duruyor, kumaş kalçalarının kıvrımlarını sarıyor. Yanına doğru yürüyorum.

Modellerden biri beni gelirken görüyor. "Sevgilin olduğunu bilmiyordum, Nora," diyor ona. Tanımlayamadığım, melodik bir Avrupa aksanı var.

Ceketimi çoktan çıkarıp onun etrafına sardım. "Hey."

"Merhaba," diyor ve bana verdiği gülümseme nefesimi rahatlatıyor.

Adama baktım. "Evet, öyle. Oldukça yeni."

"Çok tatlı bir çift oluyorsunuz," diyor.

Nora ceketimi daha sıkıca üzerine çekti. "Bugün için teşekkürler," dedi mankenlere. "Sonunda o üzümlerden birini yiyebilirsin, Pawel."

"Bütün gün bunun hayalini kurdum."

"Beyler," diyorum ikisine de. Göğsüm sıkışıyor ve bundan daha kibar bir şekilde konuşamıyorum. Hiçbir yanlış yapmamış olsalar bile.

"Görüşürüz çocuklar," diyor. Onlar da ona sıcak bir gülümsemeyle karşılık veriyorlar. İçlerinden biri üzüm dolu tepsiyi ona uzatıyor ve o da geçerken gülerek bir tane alıyor. "Sonunda!"

Işıklandırılmış setten ayrılıyor, ceketim hala onun üzerinde. İnsanlar eşyalarını topluyor, bir elbise askısını tekerlekli bir şekilde uzaklaştırıyorlar.

Ama onların birçoğu da bize bakıyor.

Bu sektörde tanınmış bir isim. Daha genç bir kızken bile bu tarz çekimlerin birçoğunu yaptı. Belki de sapık da böyle bir çekimde çalışmıştır. Işıklandırma, ses ve stil işlerini üstlenmiştir. Sağlıksız bir saplantı geliştirmiştir...

Ondan tüm modellik işlerinin listesini istemeliyim. Listeyi güvenlik ekibime vermeliyim. Her bir personeli tek tek kontrol etmeliyim.

"İyi misin?" diye sordum ona.

"Evet. Ben de size aynı soruyu sorabilirim."

"Ben?"

"Kızgın görünüyorsun. Bugün bir şey mi oldu?"

"Hayır. Her şey yolunda."

Nora bana uzun uzun baktı, gözleri adeta arıyordu. "Bir şeyden rahatsız olmuşsun. Çekim biraz uzun sürdü, özür dilerim. Seni bekletmek istemedim."

"Erken gelmişim. Bir sorun olmadı."

Köşedeki deri spor çantasına doğru durdu. Yanında yarım kalmış bir smoothie ve prize takılı bir telefon vardı. "Emin misin? Her zaman dürüst olduğunu söylemiştin." Ceketimin kollarını yukarı itti, böylece çantasının içini karıştırabilecekti.

"Evet. En azından sana atıştırmalık vermişler."

Hafifçe gülümseyerek smoothie'ye baktı. "Öğle yemeğim buydu."

"Henüz bitirmedin bile."

"Bütün gün iç çamaşırla dolaştım." Boynunu çevirerek, "Tanrım, bir hamburger ve patates kızartması yemek için sabırsızlanıyorum." dedi.

İçimde soğuk bir öfke dalgalanıyor. Bu iş biter bitmez ona düzgün bir yemek ısmarlayacağım. "Burada bir soyunma odası var mı?"

"Evet. Hemen geri döneceğim."

"Ben de seni oraya kadar takip edeceğim," diyorum.

Kadın kıkırdadı. "Artık yeni korumam sen misin? Madison ve Amos burada, biliyorsun. Miguel ve Sam de."

"Ben her zaman senin korumanım." Köşedeki derme çatma soyunma odasına doğru yürüyoruz. O bir perdenin arkasında kayboluyor, ben de dışarıdaki duvara yaslanıyorum. Elim bir o yana bir bu yana sıkılıp gevşiyor.

Ama bu dürtüye karşı koyamıyorum.

"Bu çekimi neden yaptınız?" diye sordum ona.

Perdenin ardında sessizlik hakim. "Sana söylemiştim, kardeşimin aldığı yeni bir marka içindi. Çok yükselişte olan bir marka."

"Ben bunu bu yüzden sormadım."

"Örneklere ihtiyaçları vardı."

"New York'ta binlerce manken var."

Perdenin arkasında hışırtılı bir kıyafet sesi duyuluyor ve kalçalarından kayıp giden dantelleri, göğüslerinin açığa çıkışını hayal ediyorum. "Modellik ajansım kardeşimle yakından çalışıyor. Maison Valmont için bu markayı yeni satın aldı ve bu da... satın almanın ardından ilk kampanyalarında yer almam, onlara duydukları güveni gösteriyor."

Bunlar ona söylenmiş sözler. Muhtemelen Rafe tarafından.

"Ama artık modellik yapmak istemiyorsun," diyorum ona.

Birkaç saniye daha süren uzun bir sessizlik oluyor. "Yine mi tartışma provası yapıyoruz?"

"Senin adına seninle tartışıyorum."

"Bu pek mantıklı değil."

"Bu gayet mantıklı." Gözlerim, perdenin mikroskobik aralığından çok hafif bir hareket yakaladı. "Orada, o erkek mankenlerle birlikte performans sergilediniz, değil mi?"

"Elbette yaptım."

"Sana dokundular mı?"

"Sadece birkaç kez." Perde aralandı ve işte orada, ceketimi bana uzatıyor. Siyah bir kokteyl elbisesi giymiş. Elbise vücudunu sarıyor, neredeyse ayak bileklerine kadar uzanıyor. Saçları büyük, kabarık bukleler halinde, sanki bütün bir öğleden sonrayı yatakta geçirmiş gibi yüzünün etrafına dağılmış. "Bunu yapmak için eğitildim. Bir beklenti var, evet... ama bunu karşılayabileceğimi biliyorum." Omuzlarını hafifçe silkiyor, ama

yanaklarında kızarıklık var. "Kontrol bende çünkü bir karakteri canlandırıyorum."

"Peki ya erkekler?"

"Rol yapıyoruz," diyor. "Aramızda gerçek bir yakınlık yok."

"Bugün çekim yapmak istiyor muydunuz?" diye sordum ona.

"Ne istediğimin önemi yok. Bana teklif edildi, ben de evet dedim. Ve şimdi çekim bitti." Sesi sinirli. İyi.

"Peki ya menajeriniz, anneniz ya da Rafe bir dahaki sefere sorduğunda ne yapacaksınız?" Kolumu uzatıp açıklığın diğer tarafına dayadım, yolu kapattım. "Onlara ne söyleyeceksiniz?"

Dudakları keskin bir nefes verişle aralandı. "Bilmiyorum. Olunca anlarım."

"Onlara karşı duracaksın," diyorum ona. "Çünkü bu senin hayatın ve onunla ne yapacağına karar verme hakkına sahip olan tek kişi sensin. Onların bunu harika bir fırsat olarak görmeleri önemli değil. Onları mutlu edecek olması da önemli değil."

"Fazla zorluyorsun." Sözleri sertti ama gözlerindeki ışıltı sönük değildi. "Onlar benim ailem. Çıkmaya çalıştığım erkekler değiller."

"Önemli değil, değil mi? Herkesi memnun etmek istiyorsun. Ama herkesi memnun edemezsin, tatlım."

"Bunu biliyorum. Elbette biliyorum."

"Peki, tekrar modellik yapmanızı istediklerinde ne diyeceksiniz?" Bir santim daha yaklaşıyorum. "Lütfen, Nora. Yüzünüz satışlara yardımcı olur. Sadece bir öğleden sonra."

Elini göğsüme koydu. "Yolumda duruyorsun, Calloway."

"İşte benim kızım."

"Modelliği bıraktım," diye devam ediyor. "Teşekkür ederim ama hayır."

Dudaklarım kıvrılıyor. Her zaman çok kibar, hatta sınır çizerken bile. "Bu kadar. Ve eğer daha da zorlarsa, ne yapacağını biliyorsun, değil mi?"

"Ne?"

Daha da yaklaşıyorum. "Kızacaksın."

BÖLÜM 32

NORA

Daha iyi bilmeseydim, West'in kışkandığını söylerdim.

Köşede durup Henri ve Pawel ile birlikte beni izliyorlardı.

İç çamaşırı çekimlerine alışkınım. En sevdiğim çekimler değiller ama benden ne beklendiğini biliyorum ve makyaj ve kostüm departmanının bana dokunma biçimine de alışkınım. Burada dur. Şöyle yat. Şu bacağı nemlendirmem gerek.

Bu beklentileri bir pelerin gibi taşıyorum ve performansımı zırhım haline getiriyorum.

Fotoğrafi çekilen ben değilim. Aslında değil. Bu, izleyicinin istediği şeye dönüşebilecek kendimin bir yansıması.

Ama bunu West izlerken hiç yapmamıştım ve neredeyse çıplak bedenime bakan onun bakışlarıydı. Bir fotoğrafçının ya da görüntü yönetmeninin bakışları değildi. Sonra da üzerimi, hâlâ sıcaklığını ve kokusunu taşıyan bir ceketle örtmüştü, sanki bölgesini işaretliyormuş gibi.

Belki yanlış ama hoşuma gitti. Sonrasında birinin gelip beni alması, bana kim olduğumu hatırlatması.

Onların olmamı istediği kişi değilim.

Şimdi yanımda, kolum onun koluna dolanmış durumda. Elimi tutan ve kolunun kıvrımına yerleştiren oydu. Moda Enstitüsü'nün bağış toplama etkinliğinin merdivenlerinin dibinde duruyoruz. Bütün gün bunu bekliyordum. Çekimi değil. Bunu. Bu akşam burada sergilenen parçalar efsanevi.

Kırmızı halıda birlikte yürüyoruz, her fotoğrafçıya doğru bakıyoruz. Kameraların flaşları göz kamaştırıcı bir şekilde parlıyor ve o her adımda yanımızda.

"Maske takılı mı?" diye sordu kulağıma.

"Evet. Seninki güzel görünüyor."

"Ben senin kadar güler yüzlü değilim."

"Hiç de şaşırmadım."

Bir fotoğrafçı bana "Bak" diye bağırdığında, West yarı eğlenmiş bir tonda, Nora'nın istediği yere bakacağını söylüyor ve fotoğrafçılar gülüyor.

Başka bir parlak ışık patladığında şaşkınlıkla ona baktım.

İçerisi devasa ve tarihi bir bina olan Moda Enstitüsü, efsanevi bir yapı. Çocukken, yazları Maine'deki büyükannem ve büyükbabamın evinde geçirirken, ara sıra birkaç günlüğüne bu şehre gelirdik. Annemle ben her zaman buraya gelirdik.

Güzel, şık giyimli insanlar bağış toplama etkinliğine girerken bizi izliyor. Tanıdığım birçok insan var. Tanıdığım tasarımcılar, birlikte çalıştığım fotoğrafçılar. West, etrafta dolaşırken yanımda kalıyor.

Pek çok kişi ona şüpheyle baktı.

Bir tasarımcı bana açıkça göz kırpıp, Calloway'i yakaladığım için iyi iş çıkardığımı söylüyor. Bir Calloway değil, Calloway'in ta kendisi. Çok sayıda akrabası var; uzak kuzenleri, bir kız kardeşi, teyzeleri ve amcaları... Ama West, babası ve ondan önceki varisler gibi, bu neslin ana Calloway'i haline geldi.

Sergiyi görünce elimi uzatıp onun elini kavradım. "Gel!"

Beni satışa sunulan eşyaların olduğu yere doğru sürüklememe izin veriyor. "Buraya bunun için mi geldik?"

"Evet. Şuna bakın. İnanılmaz değil mi? Bunlar arşiv parçaları. Şu elbise? Çok gösterişli görünmüyor ama sektörü devrimleştirdi. Grace Kelly bunu 1972'de giydi."

Yanımda alçak sesle "Hım" diye mırıldandı. "Birine teklif vermeyi düşünüyor musun?"

"Hayır, hayır, çok pahalılar."

"Ama eğer mümkün olsaydı?"

"Belki de bu... bu zümrüt yeşili elbise. Çocukken Cannes Film Festivali'nde giyildiğini hatırlıyorum ve çok etkilenmişim. Kumaştaki kıvrımları tam olarak doğru bir şekilde yakalamak için defterime defalarca çizmişim."

West'in gözleri elbiselerde değil, bende. "Peki ya bu?"

Sıra boyunca ilerlerken, her geçen tasarımda sesim daha da heyecanlanıyordu. Ona koyu lacivert bir elbisedeki yırtmacın türünün ilk örneği olduğunu anlatmaya başlamıştım ki elimi ağzıma götürdüm. "Özür dilerim. Sizi sıkıyorum."

"Hayır, değilsin."

"Gerçekten mi?" diye soruyorum. "Çünkü modayı sevmeyen insanlar genellikle bunu ilginç bulmazlar."

"Seni ilginç buluyorum." West'in eli sırtımda yukarı doğru kayıyor ve parmakları saçlarımın uçlarıyla iç içe geçiyor. Saç derimdeki hafif çekme hissi hoşuma gidiyor. "Devam et."

"Bunu iyi beceriyorsun," diyorum ona. Belki de önce onu etkisiz hale getirirsem, tüm dikkatini bana vermesinin, elinin saçlarımla oynamasının beni ne kadar şaşırttığını fark etmez. "Numara yapıyorsun."

"Belki de iyi bir sahne partnerim vardır," diyor.

"Bu akşam buraya geldiğiniz için teşekkür ederim. Siz olmasaydınız gelemezdim."

Arkamızdan bir yerlerden müzik hızlanıyor, klasik bir parçadan modern bir cover'a geçiyor. "Bu gece ikimize de hizmet ediyor," diyor. "Bu yarın gazetelerde çıkacak."

"Calloway varisi ve Montclair varisi," diye mırıldanıyorum. Son fotoğraflarımız yayınlandıktan sonra internette çıkan bazı yorumları gördüm. "Beğenmiş gibiler. Yani halk."

Eli öne doğru kayd, yüzümün yan tarafına yerleşti. Tenime değdiğinde sıcaktı. "Birbirimize çok yakışıyoruz."

"Hım. Annen hâlâ mutlu mu?"

"Evet, öyle."

"Önünüze bir kadın haremi gönderilmedi mi?"

Dudakları kıvrılıyor. "Hayır, sen benimle birlikte yaşamaya başladığından beri değil."

"New York'un en nefret edilen kadını ben olmalıyım," diyorum. Sesimde bir flörtleşme var ve bu hoşuma gidiyor. Elime uzanıp gömleğinin sert yakasını düzeltmek de hoşuma gidiyor. "Ülkenin en gözde bekarı sensin ve işte ben seni piyasadan çekiyorum."

"Kimse senden nefret edemez."

"Bundan emin değilim," diyorum gülümseyerek.

“Ve eğer biri bundan fayda görecekse, o da benim.” Adem elması parmaklarıma çok yakın. Parmak boğumumun arkasıyla ona dokunuyorum. Teninin sıcaklığı hissediliyor. “Çok güzelsin. İnsanlar senin model olduğun kıyafetleri satın almak, sana benzemek, seninle çıkmak istiyorlar. Seni piyasadan çeken benim.”

“O kadar ünlü değilim.” Parmaklarım çenesinin kenarı boyunca yukarı doğru geziniyor. Ona böyle dokunabiliyor olmam benim için hâlâ bir mucize.

“Hım?” Boşta kalan eli belime yerleşti, sıcak ve büyük. “Bir kişinin benden çok nefret etmesini istiyorum.”

Nefesim kesildi. "Tacizci."

“Evet. Yarın o kırmızı halıda çekilmiş fotoğraflarımıza bakmasını istiyorum ve içten içe bana karşı nefretle yanmasını istiyorum. Keşke şu an benim olduğum yerde, seni kucaklıyor olsaydım diye düşünmesini istiyorum.” West’in gözleri dudaklarıma iniyor. “Senin benim için yaptığın ama onun için asla yapmayacağın şeyleri hayal etmesini istiyorum.”

“Bunu düşündünüz mü?”

"Evet," diye itiraf ediyor karanlık bir ses tonuyla. "Çünkü onun pervasız ve aptalca davranmasını istiyorum ki onu yakalayabileyim."

Gözlerindeki o sert bakış, bana tıpkı takım elbisesinin ceketini üzerime örttüğü zamanki gibi hissettiriyor. Sarılmış, sıcak, güvende. Yıllarca, kardeşim böyle şeyler yapmaya çalıştığında nefret ettim. Annem de çok uzağa taşındığımdan şikayet ettiğinde.

Ama West ile birlikte olmak beni daha güçlü kılıyor.

Birkaç kişi bize ilgiyle bakıyor. İnsanların bu tür halka açık sevgi gösterilerinde bulunması her gün rastlanan bir şey değil.

Ve bu hiç ben olmadım.

Ama işte buradayım, bir çiftin diğer yarısı. Her ne kadar sahte bir çift olsa da.

Alt dudağımı dişlerimle ısırdım. "Seni öpebilir miyim?"

"Artık sormanıza gerek yok."

“Hâlâ doğru geliyor. İstemiyorum—”

West, "Eğer 'fırsattan yararlan' diyeceksen," diyor, "seni yirmi kişilik bir ekibin önünde sadece iç çamaşırınla gördükten sonra, rahatsız olduğunu bildiğim halde, dağılabilirim."

"Bu seni rahatsız etti mi?"

Çenesi çalışıyor. "Evet."

“Buna alıştım. Ve artık daha fazla çekim teklifini reddedeceğim.” Tabii anneme, kardeşime ve menajerime modellik kariyerimin tamamen bittiğini söyleme cesaretini topladığımda.

"Güzel," diyor. "Ne istersen yap, baş belası."

“Ne düşündün? Onların koleksiyonuydu. İç çamaşırları.” Elimle gür saçlarını okşadım ve bu, heyecandan kabaran sinirlerime karşı kendimi sakinleştirmeme yardımcı oldu.

West'in dişleri birbirine sürtündü. "Nora..."

“İltifatlarının ne zaman gerçek, ne zaman oynadığımız oyunun bir parçası olduğunu asla bilemiyorum,” diyorum. “Ama belki de önemli değil. Belki de yine de duymak istiyorum. Belki de bu gece çok sevilen bir kız arkadaş gibi davranmak istiyorum.”

Elleri belime dolandı ve içindeki gerginlik tek bir darbeye dağılılabildi. "İnanılmaz görünüyordun. Bunu mu duymak istiyorsun? Güzel olduğunu biliyorsun. Ama seni sadece o dantelle görmek aklımı başımdan aldı, tatlım. Onu yana kaydırmanın ne kadar kolay olacağını bilmek..."

"Ah."

"Çok fazla?"

Başımı salladım ve dudaklarında karanlık bir gülümseme belirdi.

“Bu gece cesursun. Ve eğer hayranlık görmek istiyorsan... sana hayran kalırdım. Ne kadar güzel, ne kadar mükemmel görüldüğünü, benden başka hiçbir erkeğin görmemesi gereken iç çamaşırlarıyla ne kadar kusursuz olduğunu söyledim. Göğüslerinin arasında küçük bir inci vardı. Bunu fark ettin mi? Çünkü ben fark ettim.”

“Evet. Bu onların imzası niteliğindeki tarzının bir parçası.” Elbisenin altında yine sıcak bastığını hissediyorum. “Peki ya seyirci olmasaydı ne yapardınız?”

Gözlerinde bir parıltı var. Hem bir soru hem de bir keyif, ve nereye varmak istediğimi tam olarak biliyor. "Seni o kanepede tutardım. Diğerlerini odaya sokmazdım. Sana söylemiştim, bir kadını orgazma ulaştırırken başkalarının izlemesinden hoşlanmıyorum."

"Ve beni gelmeye zorlardın."

“Önce bana kendine nasıl dokunduğunu göstermeni isterdim. Ne kadar güzel görüldüğünü, ne kadar iyi yaptığını, beni ne kadar memnun ettiğini söylemek isterdim.” Daha da yaklaştı, dudaklarını benimkine değdirdi. “O vibratörün emme gücünü sevdin, değil mi?”

"Bunu yaptığımı biliyorsun."

"Bunu yapabilirim."

Bacaklarımın arasında bir zonklama var. "Yani demek istediğin..."

"Evet, gerçekten de öyle."

Nefes almak zor. Odaklanmak zor. Dudakları şakağıma değiyor. "Seninle o kanepede yapacağım şey bu olurdu. Hak ettiğin gibi sana tapardım."

"Ben... ben..."

"Bu sefer fazla mı oldu?"

Başımı hafifçe hayır anlamında salladım.

Şakağımda inleyerek, "En uygunsuz zamanlarda beni tahrik ediyorsun, sevgilim," dedi.

"Gerçekten mi?" İkimiz arasındaki boşluğa doğru baktım.

"Gerçekten mi? Kahretsin, dikkat çekme. Ve bu kadar mutlu görünme."

Gülüyorum. "Neden olmasın ki? Bu harika."

"O kelimeyi kullandığına inanamıyorum," diye mırıldandı.

"Başka hangi kelimeyi kullanmamı istiyorsun?" Ayağa kalktım, dudaklarımı kulağına değdirdim ve ona söylemeyeceğim şeyleri Fransızca fısıldadım. Onun çok sevdiği kız arkadaşı olmaktan hoşlandığımı düşündüğümü söyledim.

Tekrar inledi ve elleri belimi daha sıkı kavradı. "Fransızcamı geliştirmem gerek."

Kalçamda bir şey titreşiyor. Israrcı, aralıksız. Telefon görüşmesi değil. Mesaj olmalı. Bir, iki. Sonra üçüncü kez. Sanki biri bana durmadan mesaj atıyor. "Özür dilerim," diyorum. "Biri bana ulaşmaya çalışıyor, diye düşünüyorum."

Çantamı açıp telefonumu çıkarıyorum. Annem bazen sivrisinek gibi bir hırsıyla dikkatimi çekmeye çalıştığı dönemler geçiriyor. Dekorasyon projeksiyonum için doğru kanepeler bu mu? Mavi mi, beyaz mı? Söyleyin bana!

Ama o annem değil.

Mesajlar bilinmeyen bir numaradan geliyor. Art arda yedi tane "merhaba" mesajı, noktalama işareti yok, büyük harf yok.

Hemen ardından başka bir mesaj geliyor. Güzel. Şimdi dikkatinizi çektim.

Midem alt üst oldu ve telefonumu West'e çevirdim. Ekranda üç küçük nokta belirdi, bu da kişinin yazı yazdığını gösteriyordu.

Gözlerimi ondan alamıyorum.

O siyah elbise içinde çok güzel görünüyorsun. Ama onun sana öyle dokunmasına izin vermemelisin.

"Kahretsin," diye homurdandı West yanımda. Bir sonraki an kolunu bana doladı ve hızlı bir el hareketiyle muhafızlarımızı öne doğru çağırdı.

Telefonu tutarken ellerim titriyor. Sürekli ona bakıyorum ama üç nokta tekrar görünmüyor. Başka hiçbir metin yok.

"Nora," diye fısıldadı kalın sesi kulağıma. "Gel. Gidiyoruz. Telefonu bana ver."

Yürürken gözlerim odadaki yüzler arasında, kişiler arasında geziniyor. Sapık burada. İçeride. Başka bir açıklaması yok.

Burada kaç kişi var? Yüz mü? İki yüz mü?

Amos ve Sam de orada, arkamdan yürüyorlar. West alçak sesle emirler veriyor. Telefonumda bir şeye dokunuyor, sonra birine verip izini sürmesini söylüyor.

Sonra arabanın arka koltuğunda, ön koltukta Arthur, yanımda da West ile birlikte oturuyorum ve nihayet yeniden derin bir nefes alabiliyormuşum gibi hissediyorum.

West şoföre "Evim" diyor ve bu, hayatımda duyduğum en güzel kelime.

BÖLÜM 33

BATI

Nora eve dönüş yolculuğu boyunca sessiz kaldı. Yolculuk kısa değildi ama kendi halinde kaldı ve pek fazla cevap vermedi. Avrupa'da gece yarısını geçmişti ama Rafe uyanıktı ve beş dakika içinde ikimizi de aradı.

Kız kardeşinin alçak sesle, teselli edici bir üslupla erkek kardeşiyle konuşmasını, güvenlik görevlilerinin ne kadar iyi olduğunu ve tüm gece ne kadar güvende olduğunu hatırlatmasını dinliyorum.

Parmak boğumlarım bembeyaz oluyor.

Akşamı mahvolan kendisi olmasına rağmen başkalarına yardım ediyor. Sorumluluk bende ve bu gece onu yakalama fırsatını yakalayan da benim ekibimdi. Yarısı orada kalıp etrafı gözetlemeye devam etti.

Bu gece onu daha önce hiç olmadığı kadar pervasız hale getirdik.

Ama bedelini ödeyen o oldu.

Fairhaven'daki evimize vardığımızda, o hâlâ Rafe ile telefonda konuşuyordu. Sakin ve güven verici bir sesle kıvrımlı merdivenlerden ikinci kata çıktı.

Bu da başka bir gösteri. Bundan eminim.

O ortadan kaybolduktan sonra bir dakika boyunca orada durup düşünüyorum. Sonra işe koyuluyorum. Güvenlik şefim benimle on dakika boyunca durum değerlendirmesi yapıyor. Tüm gece analiz edilecek. Güvenlik kamerası kayıtları ele geçirilecek, teslim edilecek, incelenecek. Daha önce hiç bu kadar iyi bir fırsat yakalamamıştık.

Telefonuna sert bir ses çıkardı ve söylemek istediklerini söylemeden önce kadının telefonu açmasını bekledi. Çünkü onu izliyordu.

Michael, "Numarayı takip ettik," diyor. "Tek kullanımlık telefon."

"Davranış biçimi değişiyor."

"Evet, ama onun hiçbir zaman belirli bir davranış kalıbı olmadı. Sanki her şey bizi kasten yanıltmak için tasarlanmış gibi."

"Beni gelişmelerden haberdar edin."

"Her zaman," diyor.

Telefonu kapattıktan sonra, sıkıca kavradığım parmaklarımın altında masanın sağlamlığını hissederek ellerimi masaya yasladım. En iyi insanlardan bazılarını işe aldım. Gerekğinde kuralları esnetmekten çekinmeyecek insanlar. Ama bu sapık hâlâ kum gibi elimizden kayıp gidiyor.

Çok iyi. Çok profesyonel.

Bu, güzel bir mankene sağlıksız bir şekilde takıntılı hale gelmiş sıradan bir adam olamaz. Bu, maddi imkanlara sahip bir adam.

Bir şeyi gözden kaçırıyorum.

Tam olarak yerine oturmayan bir yapboz parçası.

Ve ben bunu çözeceğim.

Ev sessiz. Güvenlik görevlisi dışında personelin çoğu artık evde. Ve Nora doğru dürüst yemek yeme fırsatı bulamadı. Yemek sipariş ediyorum ve gelmesini beklerken doğrudan Moda Enstitüsü'nün müzayedesini arıyorum.

O zümrüt yeşili elbise onun olacak.

Yemekler gelene kadar bekliyorum, sonra onu bulmaya gidiyorum. Kendi odamdan uzun, uzun bir koridordan geçerek ikinci kattaki odalarına çıkıyorum. Taşındığında, misafir kanadını benimkinden olabildiğince uzağa vermek harika bir fikir gibi görünmüştü.

Sanki uzay işe yarayacakmış gibi.

İki kez vurdum. Cevap yok, bu yüzden bir daha, bu sefer daha sert vurdum. Gitmemeliydim—

Nora kapıyı açar, telefonu kulağının altındadır. Uzun siyah elbisesini eşofman ve askılı bir tişörtle değiştirmiştir.

"Hayır," diyor telefonda, sesi alçak ve yumuşak bir tonda, "endişelenmenize gerek yok."

Yiyecek poşetini elim daha da sıkı kavradı.

Nora geri çekilip kapıyı benim için açık bıraktı. "İyiym, söz veriyorum." Sessizce iç çekti. "Hayır, tehlikeli bir durum değildi. Tüm süre boyunca güvendedim... Hayır, anne."

Yemeği oturma odası masasına koydum ve onun yumuşak halının üzerinde yürümesini izledim. Omuzları gergindi. "Rafe beni güvende tutuyor, West de öyle. Ekibi gerçekten çok iyi... Hayır, hayır, bu bir sorun olmayacak. Söz veriyorum. Lütfen endişelenmeyin."

Elimi uzatıyorum.

Nora bana bakıyor. "Onu rahatlatabilirim," diyorum. "Eğer senin güvenliğin konusunda endişeleniyorsa."

Bir an tereddüt etti, sonra başını salladı. "Anne? West burada. Güvenlik ekibi hakkında sana bilgi vermekten mutluluk duyacak—evet, aynen öyle. Tamam mı? Şimdi seni ona bağlayacağım."

Telefonu bana uzatırken parmakları benimkine değiyor. Buz gibi soğuklar.

"Bayan Beaumont," diyorum. "Sizinle tekrar konuşmak bir zevk."

Onun tiz, neredeyse transatlantik aksanı kulağımı dolduruyor. "Weston?"

"Evet." Rafe'nin annesiyle yıllar içinde birkaç kez konuştum. Eski bir oyuncu; uzun boylu, ince yapılı, muhteşem. Lüksün kralıyla felaketle sonuçlanan bir boşanmanın ardından Avrupa'da oradan oraya savrulmuş ve çocuklarını terörize ederek, onlarla kendi şartlarına göre vakit geçirmeleri için manipüle etmişti. "Nora için endişelendiğinizi anlıyorum."

"Endişeli miyim? Ben çok panik halindeyim," diyor. "Tacizci bu gece çok yaklaştı. Rafe beni aradığında neredeyse kalp krizi geçirecektim. Daha önce hiç bu kadar yakın olmamıştı."

"Kızınızı şu anda koruyan güvenlik ekibi, belki de dünyanın değilse bile ülkenin en iyilerinden biri," diyorum. "Nora'ya atanan her bir güvenlik görevlisini bizzat inceledim. İki eski Deniz Komandosu, bir eski denizci ve üst düzey ünlüleri koruma konusunda geniş deneyime sahip üç kişi var. Hepsi iyi maaş alıyor ve işlerinde çok başarılılar. Hiçbiri sorumluluklarını hafife almıyor."

"Ah," diye fısıldadı. "Tamam. Bu kulağa hoş geliyor. Ama ya sapık şöyle bir şey yapmaya kalkarsa—"

"O asla yalnız değil." Nora'ya bakıyorum. Beni izliyor, dolgun alt dudağını dişleriyle kenetlemiş. "Hiçbir zaman uzakta değilim. Eğer sapık bir şey yapmaya kalkarsa, onu yakalarız. Hiçbir tehlikede değil."

“Aferin, Weston. Çok iyi.” Lauren Beaumont uzun ve dramatik bir iç çekiyor. “Senin gibi bir adamın onu koruması çok büyük bir şans.”

Nora'ya şöyle bir baktım. "Ve yapacağım. Ne olursa olsun."

"Bu harika," diyor. "Sanırım sonunda biraz uyuyabileceğim."

“Öyle yap. Nora yarın seni arayacak.” Cevap vermesine fırsat vermeden telefonu kapatıyorum.

Nora'nın ağzı açık kaldı. "Hey," dedi ama bu sözlerinde hiçbir sertlik yoktu.

“İyidir. İçini rahatlattık. Şimdi yiyebilir.”

Gözleri kahverengi poşete kaydı. "Her neyse, muhteşem kokuyor."

"Hamburger istediğini söylemiştin."

Kanepeye oturup çantayı yırtarak açıyor. Ben de odalarında yavaşça dolaşıyorum. Pencereleeri tekrar kontrol ediyorum. Her giriş noktasına alarm takılmış, ama hepsinin çalıştığından da emin oluyorum. Bu gece hiçbir riske girmek istemiyorum.

"Hiç yemiyor musun? Burada iki hamburger var," diye sesleniyor.

Oturma odasındaki karanlık okyanusa bakan köşede son kontrolümü yapıyorum. "Annen her zaman böyle endişelenir mi?"

“Evet,” diyor iç çekerek. “Rafe’in ona hemen söylemesi aptallıktı.”

Karşısına oturuyorum ve o da diğer hamburgeri bana doğru itiyor. Hamburgeri alıp ellerimde çeviriyorum. Hala sıcak. "Onu teselli etmek zorundaydın."

“Evet.” Nora birkaç patates kızartması yiyor. Gözlerinin etrafında yorgunluktan oluşan çizgiler var. “Çok duygusal biri.”

"Başka insanları teselli etmek zorunda kalmamalısın. Özellikle de böyle bir gecede."

“Annem... şey...” diye iç çekti. “İyi olduğundan emin olmak zorundaydım.”

“Annenin nasıl biri olduğunu biliyorum. Rafe'den duydum. Ama bu senin işin değil.”

Hamburgerinden bir ısırık daha alıyor. Neredeyse bitmişti ve bu manzarayı görünce içimde karanlık bir tatmin duygusu beliriyor. Sevmediği çekimlerde öğle yemeğine neredeyse hiç dokunmamasını istiyorum. Onun burada olmasını istiyorum.

Evimde, yanımda, istediği her şeyi yiyor.

"Durum böyle. Rafe de endişeliydi."

“Endişeliler ama bu yine de onları teselli etme görevini size yüklemiyor.” Hamburgerimi yerken onun içine kapanmasını izliyorum. Dizlerini kanepeye çekiyor ve kaslarını sıkıyor. Bu başka bir performans değil. Ama benzer bir şey, çok iyi bildiğim bir tür geri çekilme.

"Evet," diye fısıldadı. "Eh, olan oldu işte."

“Bu geceyle ilgili gerçek duyguların neler?”

Gözleri benimkilerde gezindi, sonra da pencerelerden birine doğru baktı. "Olan oldu işte. Bundan önce de eğlenmiştim. Benimle geldiğin için teşekkürler."

“Hayır. Gerçekte böyle hissetmiyorsun,” diyorum. “Beni teselli etmek zorunda değilsin. Duygularımın ne olduğunu düşündüğün şeye göre davranmak zorunda değilsin. Bana nasıl olduğunu söyle.”

“Beni bu kadar iyi tanıyorsan neden söylemiyorsun?” Sesi şimdi daha da sinirli ve bu sözü duyunca dudağım kıvrılıyor. İyi.

“Sanırım korkuyorsun. Sanırım hayal kırıklığına uğramışsın. Ve sanırım teselli edilen kişi olmak yerine, ailenle telefonda bir saat boyunca cesur olmak zorunda kaldığın için kızgınsın. Bu gece o mesajları alan sendin. Ben değil. Rafe değil. Annen değil.”

Gözleri parladı. "Belki de tüm bunları hissediyorum, ama söylemenin ne faydası olur ki?"

"Tekrar boks yapman gerekiyor mu? Eğer gerekiyorsa, eldivenleri hemen şimdi alırım."

“Hayır, hayır, sadece ihtiyacım olan...” Ayağa kalkıp kollarını göğsünde kavuşturdu. Köşeye doğru yürüdü ama hemen geri dönüp kanepenin boyunca ileri geri yürümeye başladı. “Hayal kırıklığına uğradım. Sinirlendim. Ben... Annem bir kere bile nasıl hissettiğimi sormadı. Yirmi dört yıl sonra bu şaşırtıcı olmamalı.”

"Söyle bakalım, soruyorum. Nasıl hissediyorsun?"

“Korkunç. Erken ayrılmak zorunda kaldık.” Derin bir nefes alıyor. “Bütün bu güvenlik görevlileri benim yüzümden soğukta beklemek zorunda kalıyor. Bundan nefret ediyorum. Her şeyden nefret ediyorum ve beni bütün bunları yapmaya zorlayan her kimse ona kızgınım.”

“Bunlar başkalarının duyguları,” diyorum. “Senin değil.”

“O kadar uzun zamandır başkalarının duygularıyla ilgileniyorum ki, artık kendi duygularımın ne olduğunu bile bilmiyorum.” Ellerini yüzüne kapatıp derin bir nefes alıyor. “Bütün bu insanları rahatsız etmekten nefret ediyorum. Nefret ediyorum, nefret ediyorum, nefret ediyorum.”

"Başkalarını rahatsız etmeyi boş ver. Bu senin suçun değil."

"Ama öyleymiş gibi geliyor ve yük olmaktan nefret ediyorum. Sana yük olduğumu biliyorum." Koltuğun arkasında volta atıyor. "Ya da en azından sahte ilişki olayına karar vermeden önce öyleydim. En azından şimdi sen de bundan bir şeyler kazanıyorsun." Sesi yükseliyor. "Ve herkesin nasıl tepki verdiğimi görmek için bana bakıp kendi duygularını anlamaya çalışmasından nefret ediyorum. Bu gece annemle telefonda üzgün olsaydım, stresten bayılırdı. Rafe'e çok korktuğumu söyleseydim, yıllardır üzerinde çalıştığı anlaşmayı sonuçlandırmak yerine ilk uçakla buraya gelirdi."

"Kimseye yük değilsin." Sesim alçak ve sert çıkıyor. "Korkmaya hakkın var."

"Kendimi iyi hissetmeme izin verilmediğini düşünüyorum. Çünkü ben iyi olmazsam, başkaları da iyi olmayacak... ve beni bu yüzden kötü hissettirecekler." Göğsü hızlı nefeslerle yükseliyor. "Beni bu duruma sokan her kim olursa olsun ona çok kızgıyım. Daha güçlü olamadığım için kendime kızgıyım. Beni kararlara dahil etmediği, hâlâ beni koruması gerektiğini düşündüğü için kardeşime kızgıyım." Gözleri doluyor ve gözyaşlarını siliyor. "Ve bu sapık meselesiyle, onun haklı olduğunu kanıtlamış olmaktan nefret ediyorum. Korunmaya ihtiyacım var."

"Güzel," diyorum. "Öfkelen."

Gözlerini öfkeyle kırpıştırarak tekrar ileri geri yürümeye başladı. "Öyleyim. Bu adamın hayatımı etkileme hakkına sahip olduğunu düşünmesine çok kızgıyım. Beni korkutup güvensiz hissettirme hakkına sahip olduğunu düşünmesine. Sabahları korumalar olmadan, sürekli arkama bakmadan koşuya çıkamamaktan nefret ediyorum. Ve başka ne biliyor musun?" Oturduğum yerin önünde durdu, gözleri alev alevdi.

"Söyle bana," diyorum.

"Bu konuda her şey yolunda ve güçlüymüş gibi davranmaktan yoruldum. Gülümseyip omuz silkip, 'evet, bu çılgınlık değil mi?' diyerek durumu küçümsemekten, tacizcinin muhtemelen zararsız biri olduğunu söylemekten yoruldum. Çünkü öyle olmayabilir ve durumun bundan çok daha ciddi olmasından endişelenerek çok zaman geçiriyorum." Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. "Bu gece benimle aynı odadaydı, West."

Elim yanımda sıkılaşıyor. "Biliyorum."

"Bu korkunç. Çok korkuyorum." Gözlerini kapatıyor ve ilk gözyaşına bir yenisi daha ekleniyor. "Ve bunu sesli söylememe bile izin

verilmiyormuş gibi hissediyorum.”

Ona ulaşmak için iki adım atmam gerekti. Yüzünü avuçlarımdan içine alıp gözyaşlarından birini sildim. Yaz yeşili gözleri koyu yeşildi ve ışıpta parıldıyordu. "Beni dinle," dedim ona. "Korkmaya, kızmaya, ne hissetmek istiyorsan hissetmeye hakkın var."

"Şimdi kızıyorum," diye fısıldıyor, "çünkü sinirlendiğimde hep ağlıyorum."

Onu kendime doğru çekiyorum.

Başını boynumun kıvrımına yasladı ve sıcacık bir şekilde yakama yaslandı. Korkusu içimde bir şeyleri biraz kırdı. Bunu çok iyi saklamıştı. İlk hafta onu aptal sanmıştım. Aldığı riskler yüzünden. Anlamıyor muydu?

Ama yaptı.

Elbette yaptı. Her zaman yapmıştır.

"Güzel," diyorum. "Seni kızgın seviyorum."

"Sen tuhaf birisin."

"Kabul ediyorum. Sorun, numara yapmana gerek yok. Benim yanımda asla. Asla benim yanımda yapma." Sesim sert çıkıyor. Ezici beklentilerle yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Benim çözümüm, kendimi ilişkilerden tamamen uzaklaştırmaktır.

Ama Nora'nın onların altında ezilmesini izlemekten nefret ediyorum. Kendini çok yorup, gerçek güzelliğini takdir etmeyen bir izleyici kitlesine rol yapması çok kötü.

"Gömleğini ıslatıyorum," diye fısıldıyor.

"Yüz tane daha var. Buraya geldiğinden beri çok cesur görünüyorsun." Saçları güzel kokuyor. Çiçeksi. "Bazen aptalca bile davrandın, sanki sınırları zorlamak istiyormuşsun gibi. Central Park'ta korumalarını kaybetmek gibi."

"O zaman onları kaybetmek istememiştim. Ama bunu sana söyleyemezdin. Çok... çok cesur olmaya çalışıyordum." Derin bir nefes alıp biraz geri çekilerek bana baktı. Gözleri parlıyordu. "Bu adamın hayatımı durdurmasını istemiyorum, biliyor musun? Ona, kendime, herkese, onların benim hakkımda düşündüklerinden daha fazlası olduğumu kanıtlamak istiyorum. Ama bu demek değil ki..."

Başparmağımla yanağını tekrar okşadım. Bu sefer gözyaşı yoktu, sadece yumuşak, pembe bir ten vardı. "Bu, korkmadığın anlamına gelmiyor."

“Evet.” Utanç verici bir sır gibi fısıldıyor. O kadar yakın ki, ıslak kirpiklerinin birbirine yapıştığını görebiliyorum. Şu an hiç makyaj yapmamış. Bugün sahnede, iç çamaşırlarıyla, kamera karşısında performans sergileyen Nora yok olmuş.

"Korkmak normaldir."

"Asla korkmuyorsunuz," diyor.

Dudaklarım kıvrılıyor. "Peki, neden böyle düşünüyorsun?"

“Her zaman çok kontrol sahibi görünüyorsun. Bu gece de öyle. Gitmemizi sağladın ve hiç telaşlanmış gibi görünmedin. Bu durum yüzünden tehlikede olsan bile.” Yutkunuyor. “Benim yüzümden.”

“Kendim için endişelenmiyorum. Sen de benim için endişelenmeye kalkma sakın,” diyorum. “Tamam mı?”

"Tamam aşkım."

“Ve belki...” Başparmağım alt dudağına değiyor. “Performans konusunda iyi olan tek kişi sen değilsin.”

Yumuşak bir nefes ağzından çıkıyor, başparmağımı ısıtıyor. Omurgamdan aşağıya doğru bir sıcaklık yayıyor. Senin için korkuyorum, diye düşünüyorum. Ve gittiğinde beni mahvedeceğinden de çok korkuyorum. Her şey bittiğinde.

"Yorgun musun?" diye soruyorum.

“Evet. Ama pek uyuyabileceğimi sanmıyorum.” Eli elimi buluyor, parmakları avucumun içinde temkinli bir şekilde kıvrılıyor. Sanki bu temasın izin verilip verilmeyeceğinden emin değilmiş gibi.

"Şimdi korkuyor musun? Burada mı?"

“Biraz.” Yatağına bakıyor. Diğer odada, açık kapıdan girince, düzgünce toplanmış. Açık mavi bir örtüyle kaplı. “Fairhaven'ın güvenli olduğunu bilsem bile, yine de hissediyorum...”

"Şaşkınım. Anlıyorum," diyorum. "Bu gece burada seninle kalmamı ister misin?"

BÖLÜM 34

BATI

Rahatlamayla gözleri kocaman açıldı. "Evet, lütfen. Yapabilir misiniz?"

"Bütün gece burada kalacağım." Bitişik oturma odasında iki kanepesi var. Yeterince uzun değiller ama eğer bu onun kendini daha iyi hissetmesi anlamına geliyorsa, rahatsız olmaya katlanmak küçük bir bedel olacak. Ve onun burada yalnız olmadığını, ağlamadığını bilmek de beni kesinlikle rahatlatacak.

"Teşekkür ederim. Eğer... eğer sizin için sakıncası yoksa." Eli benim elimi daha sıkı kavradı. "Yatak büyük."

Yatak.

Yatağı paylaşmak istiyor.

Sözleri bulmak biraz zamanımı alıyor. "Sevgilim, beni artık yeterince tanıyorsun, istemediğim hiçbir şeyi yapmadığımı biliyorsun," diyorum. "Pencereye en yakın tarafı ben alayım. Bu seni rahatlatır mı?"

Gülümsüyor. Çok küçük bir şey ama gerçek. "Evet. Sinir bozucu derecede dürüstsün. Seni rahatsız etmekten asla endişe etmem gerekmiyor."

Rafe'i düşünüyorum. Onun güvenliği hakkında bilgi almak için düzenli olarak yaptığım telefon görüşmelerini düşünüyorum. Dürüst olmak şu an aklımdan bile geçmiyor. "Yorgun musun?"

Elini hâlâ elimde tutarken başını salladı. "Daha önce hiç bir erkekle aynı yatakta uyumadım."

Kahretsin. Tabii ki yapmadı. "Bunu bir ders olarak kabul et."

"Bir ders olsun," diyor ve belki de söylenmesi gereken yanlış şeydi, sunulması gereken yanlış şeydi, ama sonra gülümsemesi genişliyor. "Tamam, bu iyi. Dikkatimi dağıt."

"Bunu yapabilirim." Saçlarını geriye doğru düzelttim. "Git yatağa hazırlan. Ben hiçbir yere gitmeyeceğim."

Gözlerini kısarak bana bakıyor ve akşamın duygularının altında bir nebze de olsa oyunbazlık seziliyor. "Söz veriyor musun?"

"Söz veriyorum."

"Tamam. Hemen geri döneceğim." Banyosuna girerken bana son bir bakış attı, sanki gerçekten kalacağımdan emin olmak istiyormuş gibi.

Taşındığından beri onun olan odada öylece kalıyorum. Şifonyerin üzerinde bir kitap yığını, koltuğun arkasına da bir takım kıyafet atılmış. Pencerenin altındaki yerde iki gümüş kase görüyorum. Biri su dolu, diğeri de kedi mamasına benzeyen bir şeyle dolu.

İçimi kemiren öfke nefesimi kesiyor.

Böylesine iyi, nazik ve her zaman herkesi memnun etmek için çok çalışan birinin böyle hissetmesine izin verilmesi çok üzücü.

Sapığın onu bu kadar korkuttuğunu fark etmemiştim. Her şeyi içinde saklamış ve o kadar güzel gizlemişti ki, ben bile olayın tam boyutunu şimdiye kadar görememişim.

Kim olursa olsun, onlardan bedelini ödeteceğim. Gece gündüz, hayalini kurduğu o heyecan verici geceyi berbat hale getirdikleri için nasıl acı çekeceklerini hayal edeceğim. Döktüğü her bir gözyaşı için.

Banyoda su akıyor ve ben nefesimi sakinleştirmek için zorluyorum. Öfkeyi bastırmak için. Bu gece ona bir koruyucu lazım, teselli edilecek başka birine değil.

Banyo kapısı açılıyor. "Ah. Gerçekten de aynı yerde kaldın."

"Söz vermiştim."

Utangaç ve çekingen bir şekilde hafifçe gülümsüyor ve yalınayak, sessizce ilerliyor. Üzerinde bir askılı bluz ve şort var, fotoğraf çekiminden kalan makyajı tamamen silinmiş. Çilleri, iri yeşil gözleri ve öpmeyi çok sevdiğim bir ağzı var.

"Odalarınızdan bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Evet. Ama seni bırakmak istemiyorum." Elimizi uzattım. "Benimle gelir misin?"

Alt dudaklarını dişleriyle ısırıldı. "Evet. Bu sorun olur mu? Burada güvende olduğumu biliyorum ama yine de... bu gece..."

Elini çekiştiriyorum ve o da hafifçe gülüyor. "Tamam, demek ki sorun yok."

"Elbette sorun yok."

Ben dişlerimi fırçalarken ve takım elbisemi çıkarırken o odamı inceliyor. Dolabımın kapısı açık ama o tüm süre boyunca sırtını dönüyor. Ben de bir eşofman altı ve siyah bir tişört giyip onun etrafa bakmasını izliyorum.

Yatak odamda çok güzel görünüyor. Kelimeler dilimin ucunda. Tam orada, istediğim gibi beni beklediği için onu övmek istiyorum.

Onun elini tutuyorum. "Doydun mu?"

"Hımm. Senin odan benimkinin aynısı."

"Öyle. Hadi seni yatağa götürelim, tatlım." Sevgi sözcüğü ağzından yine de döküldü ve parmakları benimkilerin etrafında kıpırdandı.

"Bir daha söyle," diye fısıldadı.

Odasına doğru yürürken onu sıkıca kucaklıyorum. "Tatlı kızım? Bu gece çok iyiydin. Kızdın. Ağladın. Bana gerçek duygularını gösterdin."

Titrek bir nefes aldı. "Gerçekten de benim hakkımda kötü düşünmüyorsunuz, değil mi?"

"Elbette hayır. Sen cesursun." Odasının kapısını açıyorum ve o önümden yatağına doğru yürüyor. Ve sen her zaman diğer herkesle ilgileniyorsun.

Şimdi sizinle ben ilgileneyim.

Yorganı kenara itip yatağa girdi. Ben de pencerelerin üzerindeki perdeleri kapattım ve sonunda yatağına girdiğimde, yan yatmış bir şekilde beni izliyordu.

Saçları, yastığının mavisi üzerinde sıcak kahverengi bir tutam halinde duruyor. Battaniyeyi çenesinin altına kadar çekmiş, çıplak bir kolu da battaniyenin üzerinde duruyor.

"Merhaba," diyor, parmaklarını yorganın kenarına sürerek. "Uyurken tekme atabilirim. Ya da horlayabilirim. Ya da öksürebilirim."

"Belki. Ama beni rahatsız etmeyeceksin."

"Ya on dört kere tuvalete gitmem gerekirse?"

Gülümsememi gizlemeye çalışıyorum. "O zaman senin adına üzgünüm. Ama sana zaten söyledim, baş belası. Benim duygularımı önemsemiyorsun."

Elini başının altına koydu. "Neden tanıdığım herkesten bu kadar farklısın?"

"Çünkü ben çok, çok daha iyiyim."

Nora hafifçe gülüyor ve yorganın kenarıyla oynuyor. Parmakları kumaşın dikişine değiyor. "Sen her zaman kibirli oldun."

"Tek kusurum."

"Dördünüz de öylesiniz," diyor. "Sen, Rafe... Alex ve James."

"Hımm. İşte bu sayede birbirimize bağlandık."

Tekrar gülümsüyor, içten bir gülümseme ve keşke bunu sonsuza kadar yapabilseydim. Onu saçmalıklarla oyalayabilirdim. "Bir de evden uzaklaştırılmak," diye öneriyor. "Ve sorun çıkarmak."

"Son derece yakışıklı olduğunu unutma. Dostluğumuzu pekiştiren şey buydu."

"Sen bir aptalsın," diyor usulca ve bu bana verdiği ilk iltifat gibi geliyor. "Bana lise yıllarından bahset."

İnleyerek, "Sorabileceğiniz onca soru arasından..." dedim.

"Bilmek istiyorum. Bunu sadece Rafe'in bakış açısından duydum." Sesi yumuşak. "Vermont'a geldiğini ve bir hafta içinde kovulmayı planladığını biliyorum. Etienne'i kazada kaybettikten hemen sonraydı... Ama bunun yerine, sinir bozucu derecede kendini beğenmiş bir Amerikalı oda arkadaşı verildi ve o da arkadaşı oldu."

"Öyle anlattı, değil mi?"

"Hımm. Senin için nasıldı?"

"Belmont'a vardığımda ben de çok sinirlenmiştim. Ama kısa sürede sevdim." Kolumu başımın arkasına koydum. Fairhaven'dan uzaklaştırılmak elbette bir cezaydı, ama sıkı sıkıya düzenlenmiş akademik programlar ve tamamen düzenlenmemiş boş zaman arasında bir özgürlük dünyası keşfettim. "Rafe ile ilk birkaç hafta durmadan tartıştık. Sonra Alex geldi, bu perişan İskoç çocuk, o da atılmak istiyordu. İşte böylece Alex ve Rafe yakınlaştılar."

Nora kıkırdadı. "Bunu görebiliyorum."

"Rafe bu konuda hiçbir zaman gerçekten ciddi değildi. Alex ise ciddiydi. Bir gece onu müdürün konutuna girerken yakaladık."

"Gerçekten mi?"

"Hımm. Onu oradan çıkardık ve çöp kutusuna bir rakun girmiş gibi gösterdik. Tarihin en kötü örtbas etme operasyonu."

"Ama yakalanmak istiyordu."

"Evet. Ona aptal olduğunu söyledik. Sanırım dinledi, çünkü derste hâlâ dikkatini vermese de, ondan sonra bizimle birlikte kaldı. Belmont'taki ilk

birkaç ayı..." Başımı sallıyorum. "Bu benim anlatacağım bir hikaye değil. Ama düzeldi. Matematik konusunda bir dahi, biliyor musun?"

"Matematik?"

"Evet. İnsan tahmin etmez ama o zeki biri."

James ne zaman katıldı?

"Biz tembellik yaparken o hep kütüphanede olurdu. İleri düzey Latince çalışırdı. O zamanlar sigara da içerdi. Tanrım. Bıraktığına çok sevindim."

Eli aramızdaki yastığın üzerinde. Uzanıp parmaklarımı tekrar onun parmaklarının arasına geçirmek istiyorum.

"Latince ödevlerimize yardım etmesi için onu aramıza aldım."

"Batı!"

Gülerek, "Karşılığında bir şey almadan kimseye yardım etmeyeceğini çok açık bir şekilde belirtti." dedim.

"Aferin ona."

"Hım."

"Beşinci adam," diyor. Sesi tereddütlü. "Paradise Lost partisinin yapıldığı evin sahibi o değil miydi? O zamanlar beş yaşında olduğunu hatırlıyorum. Rafe pek bir şey paylaşmazdı. Ama bunu paylaştı."

Bu konuda konuşmak istemiyorum.

Belmont'taki ilk yılımızda birbirimizi tanıyan tek kişiler Hadrian ve bendik. Her şeyin alt üst olmasına, bir halının ipliklerinin çekilmesine ne sebep oldu?

"Evet. Ama işler değişti," diyorum. "Yorgun olduğunu sanıyordum."

"Öyleyim. Ama aynı zamanda..."

Kaşımı kaldırıyorum. "Ayrıca ne?"

"Buradasın. Benim yatağında." Tekrar gülümsüyor. "Nasıl rahatlayacağımı bilmiyorum sanırım."

"Daha önce hiç kimse seni kucağına aldı mı?"

"Hayır. Hiç kimseyle sarılmadım." Bunu herhangi bir üzüntüyle söylemiyor. Sadece bir gerçeği ifade ediyor.

Ona doğru uzanıyorum. "Buraya gel."

Kendine daha da yaklaşmama izin veriyor. "Böyle mi?"

"Neredeyse." Kolumu kıvrıp onu beline dolayarak kendime doğru çekiyorum. Başını omzuma, elini de göğsüme yaslıyor. "İşte bu. Bırak seni kucaklayayım."

Yanımda sıcak bir ağırlık gibi duruyor. Yavaşça, nefes nefese, kollarımın arasına gevşiyor. Gerginliği üzerinden akıp gidiyor. "Ah. Bu çok

güzel."

"Hımm. Bu kadar şaşırmış gibi görünme."

Sesinde bir gülümseme var. "Sıcaksın."

"Durumu dengeleyebilme yeteneğim konusunda her gün iltifat almıyorum."

Gülüyor. Bacağını benimkinin üzerine koyuyor ve bana iyice sokuluyor. Sanki ben bir yastıkmışım gibi. Dünyanın en şanslı yastığıymışım gibi.

Kollarımda hissettiğim o güzel duygu dikkatimi dağıtıyor. Dikkatimi dağıtıyor çünkü bu düşüncelere sahip olmamam gerekiyor, en azından bu gece değil. Ereksiyon olamıyorum.

Her şeyi mahvedecek.

"Kolun uyuşacak mı?" diye soruyor. Parmağıyla göğsümde daireler çiziyor, sanki yaptığının farkında değilmiş gibi. Kumaşın üzerinden çizim yapıyor.

"Belki. Ama bu benim sorunum, senin değil."

"Pekala. Madem öyle diyorsun."

"Şüpheli konuşuyorsun. İkimizden hangisi erkeklerin nasıl düşündüğü konusunda uzman?"

"Sana uzman diyebileceğimden emin değilim," diyor. Sıcak nefesi boynuma değiyor. "Nasıl düşündüğünü biliyorsun. Sanırım bu, çoğu erkeği temsil etmiyor."

"Senden gelince, bunun bir iltifat olduğunu biliyorum," diyorum kuru bir tonda.

Gülümsüyor. Dudaklarının tişörtümün kenarına değmesini hissedebiliyorum. "Belki, evet. Sadece... çoğu erkeğin sadece bununla yetinmeyeceğini düşünüyorum. Yani, senin yetindiğini biliyorum, çünkü sadece pratik yapıyoruz. Bu gerçek değil. Ama gerçek olsaydı, bunun daha fazlasına yol açmasını beklerlerdi."

Ona yanıldığını söylemek istiyorum.

Ama benim şu an bulunduğum yerde uzanıp umut eden, ellerini rastgele yerlere gezdiren adamlar da var. Ve ben de aynı şeyi arzuladığım için tam bir aptalım.

"Umut edebilirler," diyorum ona, "ama seni önemseyen bir adam seni ve sinyallerini dinleyecektir. Ve inan bana, güzel bir kadını kucaklamak isteyen tek kişi ben değilim. Şu anda benim yerimde olmak her erkek için büyük bir şans olurdu."

Tekrar bana yaslandı, bedeni benimkine uyum sağladı. "Teşekkür ederim."

Göz kırptığında kirpikleri boynuma değiyor ve bu kısa, kışkırtıcı temas sinirlerimi alt üst ediyor. Dokunduğumuz her noktayı hissediyorum. Göğsünün yanıma değen kıvrımı, bacağının benimkinin üzerine uzanması... elinin göğsümde olması.

"Sence şu an dışarıda bir yerlerde mi?" diye soruyor. "Yakındaki bir otelde kalıyor, düzenli olarak evin dışına araba sürüyor..."

Onu tamamen oyalayabileceğimi ummak çok fazla bir beklentiydi.

"Belki," diye itiraf ediyorum. "Ve eğer öyleyse, ekibim onu yakalayacak."

"Bu akşam bu kadar yakın durmasını beğenmedim."

Onu daha sıkı tutuyorum. "Burada güvendesin, baş belası. Sana hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğim."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı ve ben daha önce hiç kimseye böyle bir teselli vermemiştim.

Nefes alışverişi derinleşiyor ve düzenlileşiyor. Kıvrık kolumun altında her nefeste gövdesinin genişlediğini hissedebiliyorum. Bana duyduğu güven, bir erkeği bağımlı hale getirmeye yeter.

Uyuyor.

Dudaklarımı bir kez onun ipeksi saçlarına bastırıyorum, sonra da yastığa yaslanıyorum. Tüm konuşmalarımıza rağmen, nadiren biriyle aynı yatakta yatıyorum. Yalnız olmak daha kolay. Her zaman da öyle olmuştur.

Onu mahvetmekten korkuyordum, ama işte o beni mahvediyor.

Ders ders, gün gün.

BÖLÜM 35

NORA

Örtülü pencerelerden sızan yumuşak ışıqla aydınlanmış bir odada uyanıyorum. Yatak sıcak ve yumuşak. Arkamdaki kişi de elbette sıcak, ama yumuşak değil. Ve beni vücudunun kıvrımına doğru kucaklıyor.

Batı.

Dün geceki sinir krizim yüzünden kim geceyi benim yatağında geçirdi?

Gözlerimi tekrar kapatıyorum ve bir santim bile kıpırdamamaya çalışıyorum. Göğsü benimkinin arkasında derin ve istikrarlı bir şekilde yükseliyor. Bu daha önce hiç olmamıştı. Ben bunu daha önce hiç yapmamıştım ve bunun verdiği mutluluk beni neredeyse baş döndürüyor.

Bütün gece onun kollarında uyudum.

Uyurken yer değiştirmiş olsak bile. Çünkü şimdi beni sıkıca tutuyor, büyük kaşığına küçük kaşık gibi oturuyor ve iki kolunu da bana dolamış. Biri boynumun altında, diğeri belimde.

Böyle kucaklanmak çok iyi hissettiriyor. Çok sıcak olsam bile. Sanki o benden daha sıcak, çünkü eli karnımın çıplak tenine değdiği yerde, tişörtümün buruşukluğu yüzünden, avucu sıcak.

Ve belimin alt kısmına kalın bir şey baskı yapıyor.

Yine sertleşti. Tıpkı poker oyununda kucağına oturduğum zamanki gibi, ya da dün gece bana nasıl orgazm olacağımı anlatırkenki gibi. Bana seks hakkında konuşma pratiği yaptırdı ve aynı anda sertleşti.

O da yaptıklarımızdan keyif alıyor gibi görünüyor.

Onun bana baskı yapmasının verdiği hisse odaklanıyorum. Çok büyük geliyor. Ama ben ne bilirim ki? Vücutlarımız böyle birbirine çok yakışıyor, benimki onun kıvrımına mükemmel oturuyor, ama tüm bunları uygulamaya koymak nasıl olurdu acaba?

Onu içime almak için mi?

Daha önce hiçbir gerçek erkekle bu kadar çok istememiştim. Hiç bu şekilde merak etmemiştim. Ama şimdi, onunla...

Omuzumun üzerinden bir göz atmak için biraz yer değiştirdim.

Bu bir hata. West inleyerek beni kendine daha da yaklaştırdı. Karnımın üzerinde gevşemiş olan eli tenime yapıştı ve beni ona tam olarak oturttu.

Ereksiyonuna karşı.

Nefesi enseme sıcak bir şekilde değiyor, başparmağı karnımda küçük daireler çiziyor. Uyuyor değil. Ama tamamen uyanık da değil.

Dokunuşuyla tüm vücudumda bir sıcaklık yayılıyor. Ya eli biraz daha aşağıya doğru hareket etseydi? Sadece birazcık... ve başparmağı o daireleri okşamaya devam etseydi? Bana "zeki kızım" diye seslenmesini duymak nasıl olurdu? Bana çok iyi hissettiğimi, çok iyi iş çıkardığımı söylese ve bedenimi yalnızca kendime yaşattığım orgazmlara doğru yönlendirse nasıl olurdu?

Tıpkı geçen hafta vibratör kullanırken beni öptüğü gibi.

"Mmm," diye mırıldanıyor ve kalçaları öne doğru kayarak penisini kalçamın kıvrımına sürüyor. "Günaydın."

"Günaydın," diye fısıldadım.

Eli bir santim aşağıya kayıyor. Serçe parmağı pijamamın şortunun bel kısmına değiyor.

Tamamen hareketsiz kalmaya çalışıyorum.

"Çok güzel kokuyorsun." Sesi uykudan boğuk çıkıyor. Dudaklarının boynuma değdiğini hissediyorum ve nefesim kesiliyor.

Eli karnımın alt kısmında duruyor. Sonra inliyor, ama bu seferki iniltisi çok daha az hoşnut edici. "Kahretsin."

"Sorun yok," diye fısıldıyorum. "İyiyim."

Ereksiyonunun ezici baskısı kayboldu ve West benden uzaklaştı. Vücudunun sıcak kucağı yok oldu. Sırt üstü döndüğümde onun tavana baktığını gördüm.

"İyi geçti," diyorum. "Sarılmayı denedik. Sorun yok. Yani benim açımdan. Olur böyle şeyler."

Elini yüzüne götürdü. "Evet."

“Ve buna gerek yok... Yani, erkeklerin sabahları ereksiyon olmasının normal olduğunu biliyorum. Bunun benimle hiçbir ilgisi olmadığını da biliyorum.” Saçmalıyorum ve bunun farkındayım, ama duramıyorum.

"İsa," diye mırıldanıyor. "Seninle hiçbir ilgisi yok mu?"

“Evet,” diyorum. “Bu sorun değil! Yani... sorun yok.”

Gülüşü, sesi hâlâ biraz boğuk. Pek de mutlu bir gülüş gibi gelmiyor. Hâlâ tavana bakıyor ve ben de profilini, çenesindeki gece boyunca daha da belirginleşen gölgeyi inceliyorum. "Beklentilerim yok," diyor. "Ama ben bir erkeğim, Nora. Elbette etkileniyorum. Ve bunun kesinlikle seninle ilgisi var."

“Ah,” diye fısıldadım.

Bana doğru döndü, gözleri sabahın yumuşak ışığında alışılmadık derecede parlaktı. "Ama bu hiçbir şeyi değiştirmez. Artık beni düşünmeye başlamayacaksın. Sadece senin yapmak istediklerini yapacağız."

“Sen... yani... rahatsız edici olmalı. Zor olmak. Değil mi?” Battaniye belimize kadar iniyor ve aşağıya bakmaktan kendimi alamıyorum. “Ve...?”

Tekrar inledi. "Bunu bana sorduğuna inanamıyorum."

"Durmamı mı istiyorsunuz?"

“Hayır. Meraklısın ve sana bir şeyler öğreteceğime söz verdim.” Bana bakmak için döndü. “Ne öğrenmek istiyorsun?”

Yanaklarım kıpkırmızı oldu. "Her şey. Her şey. Dün gece de sertleşmiştin. Partide de, poker oyununda da."

Gözleri karardı. "Böyle hissettiğinden emin değildim."

"Yaptım."

"Hım."

“Sizi rahatsız ediyor mu? Ulaşamamak...”

Kaşını kaldırıyor. "Gelmemek mi? Evet. Hoş değil ama idare ediyorum. Ve yalnız kaldığımda kendimi tatmin etmeye özen gösteriyorum."

Boğazım kuruyor. Bunu randevumuzda söylemişti. Daha yakın zamanda da. Tekrar aşağıya bakıyorum ve nasıl görüneceğini merak ediyorum. Onu zaten tenimde hissetmişim.

“Gözlerin yine aynı. Tıpkı seks dükkanındaki gibi.” Uzanıp başımı tekrar kendi yüzüne doğru kaldırdı. “Görmek ister misin? Hiçbir beklentim yok, tatlım.”

“Ben sadece... yani... evet.” Sesi biraz boğuk çıkıyor. “Evet. Daha önce hiçbir erkeğe bu kadar yakın olmamıştım. Hiç...”

“Biliyorum.” İkimizin de üzerindeki örtüleri aşağı itti. Eşofmanının altında kalın bir hat vardı. Yanına diz çökerek oturdum ve nefes alamıyormuş gibi, heyecandan düşünemez hale geldim.

“Eğer çok fazla gelirse her zaman ayrılabilceğini unutma,” diyor. Tişörtünü yukarı çekip, başparmaklarını eşofmanının bel kısmına takıyor. “Kırgınlık yok. Asla kızmam.”

"Biliyorum."

"Bunu bana tekrarla."

"Evet, Calloway, seninle güvende olduğumu biliyorum. Eğer çok fazla gelirse gidebilirim. Üzerini örtebilir ve seni yatak odamdan kovabilirim."

Hafifçe kıkırdadı. "İşte benim kızım."

Kalçasını yataktan bir santim yukarı kaldırıp eşofmanını ve altından görünen boxer şortunu aşağı çekiyor.

Penisi kalın ve ağır bir şekilde karnına doğru uzanıyor. Koyu bir renkte ve çok büyük görünüyor. Hep bu kadar büyük müdürler? Elbette daha önce ereksiyonlar gördüm. Ama hiç yakından görmemiştim. Sertleşmiş gövde boyunca kıvrılan bir damar var.

West inleyerek, "Daha önce hiç böyle bakılmamıştım," dedi.

"Ne gibi?" Gözlerimi onun cinsel organından ayırıp gözlerine baktım. Bunun yerine, vücudunun her gevşemiş çizgisinde, yanaklarımdaki kızarıklıkta, havada uyuşuk bir sıcaklık hissediliyordu.

"Böyle bir odaklanmayla," diye mırıldanıyor.

Tekrar ona bakıyorum. Kalın, kıvrık kafasına. Bakışlarımda, uzvu seğiriyor. Keyifle gülümsüyorum. "Böyle yaptıklarını duymuştum."

"Duydun zaten." Hafifçe içini çekti. "Aman Tanrım."

Yatağında uzanmış olduğu yere doğru yavaşça yaklaşıyorum. Ona dokunma isteği parmaklarımı karıncalandırıyor.

"Sana dokunmak istiyorum," diyorum. "Dokunabilir miyim?"

Ellerini uzatıp başının arkasına koydu. "Ellerimi senin için burada tutacağım. Kıpırdamayacağım."

"Güzel. Bana dokunmana da izin yok."

"Yapmayacağım, tatlım."

Dizlerim üzerinde yavaşça öne doğru eğildim, gözlerim çoktan gövdesini tarıyordu. Daha önce hiçbir erkeği böyle inceleyememiştim. Tembel, umursamaz, acelesi yok. Bu kadar güven dolu. Karnında çizgiler, kaslı bir karın kasının izleri var. Göbeğinin altından başlayıp cinsel organıyla birleşen koyu renk saçları.

Elimi uzatıp karnındaki oyuklara dokunmak istedim ama derisine değmeden durdum. "Peki ya bir güvenlik kelimesi? Bunun önemli olduğunu söylemiştin."

Gözleri düşük. "Buna ihtiyacım yok."

"Evet, öyle. Kendini güvende hissetmeni istiyorum. Tıpkı senin bana hissettirdiğin gibi."

"Güvendeyim. Şey," diye düzeltiyor ve kendine bakıyor, "acı çekeceğim ama sevdiğim türden bir acı."

"Güvenlik kelimesi," diye tekrarlıyorum.

Dudakları seğirdi. "Pekala. Güvenlik kelimem Nora."

"Benim adımlı kullanamazsın!"

"Neden olmasın? Bu benim güvenli kelimem değil mi?"

"Lütfen bunu ciddiye alın."

West tavana bakıyor ve yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Bunu ciddiye alıyorum. Tamam. Güvenlik kelimem pembe."

Pembe.

Geçen gece, ağzını meme ucuma dayayıp, tenime işleyen övgü dolu sözler mırıldanırken, en sevdiği yeni rengin bu olduğunu söyledi.

Bana dönüp baktı. "Bu seni tamamen susturdu."

"Sessiz ol," diye mırıldanıyorum ama yanaklarım kıpkırmızı olmuş.

Tekrar gülümsedi ve yastığa yaslandı. "Hazır olduğunda ben de hazırım, cesur kaşif."

Yavaşça yaklaştım ve ellerimi göğsüne koydum. Dokunuşlarımın altında sert, geniş bir deri yüzeyi vardı. Bir dakika boyunca ellerimi vücudunda gezdirdim. Göğsündeki tüylerin arasından, karnından aşağıya, pürüzlü meme uçlarına kadar. Kolları da kalın ve kaslarla dolu, kaslarını kasma bile. Pazı kasına dokundum ve benimkinden farklı olarak çok sert olduğunu fark ettim.

West, "Kendimi ameliyat masasında gibi hissediyorum," diyor.

Açık avucunu, yüzük parmağını ve onu çevreleyen altın bandı geçerek takip ediyorum. Uyluğunun üst kısmından, tüylerin kalınlaştığı ve ön kollarındaki tüylerden daha koyu olduğu yere kadar devam ediyorum. Spor yapıyor. Bunu hareket halindeyken gördüm ve şimdi de vücudunun her uzun çizgisinde görebiliyorum.

"Buradan kesi yapmalıyım..." diye mırıldanıp parmağını derisinin üzerinde gezdiriyorum.

Hafifçe kıkırdadı. Başımı kaldırıp, ereksiyonunun düz karnına yaslandığı yere doğru baktım. Başı neredeyse morarmış, şişmiş ve biraz parlaktı.

Parmaklarımı boydan boya gezdiriyorum. Dokunulduğunda sıcak ve yumuşak, düşündüğümünden çok daha yumuşak. Ona keyifle gülümsüyorum, ama o bana gergin bir yüzle bakıyor.

"İyi misin?" diye soruyorum.

"Evet. İyiyim." Ama bunu dişlerini sıkarak söylüyor.

Damarlardan birini takip ediyorum, kadifemsi başını okşuyorum ve her dikkatli nefes alışını dinliyorum. "Hep bu kadar büyük müler?" diye soruyorum ona. Parmaklarım onu zar zor kavıyor. Bütün bunların içimde olması düşüncesi... içimi acıtıyor.

"Biliyorum tecrübesizsin ve bu benim için yanlış ama, bu gerçekten gurur verici," diye hırıldadı. "Her boyutta varlar. Tıpkı prezervatif seçeneklerinde gördüğün gibi."

"Ama bu sıradan bir boyut mu?" Onu tabanından ucuna kadar okşadım. Derisi yumuşak olabilir, ama içinde sert bir öz var. Bükülmez ve kırılmaz.

"Dürüst bir cevap istiyorsan, sana ilgi duyan bir erkeğe asla bu soruyu sorma."

Bu beni güldürdü. "Yani ortalamanın üzerinde mi diyorsunuz?"

"Elbette yapardım. Çok güzel bir kız penisime dokunuyor."

"Çok büyük görünüyor. Bütün bunların nasıl sığabileceğini anlamıyorum. Yani, sığabileceğini biliyorum. Sığacağını biliyorum." Parmaklarımı penisinin üzerinde gezdiriyorum.

"Uyar, tatlım." Sesi boğuk. "Yeterince tahrik olursan, ve ben... eğer bir adam seni düzgünce ısıtırsa... Kahretsin, başın belaya girer."

Parmaklarım testislerinin yumuşak derisinde, duraksıyorum. "Burada değil mi?"

"Evet, işte orada. Her şeyi yapabilirsin." Ama nefes alışverişi daha sığ.

Keşiflerime devam ediyorum, onları avucumda nazıkçe kavrayıp yuvarlıyorum. Beklediğimden daha ağırlar ve dokunuşum altında nasıl şekil değiştirdikleri ve hareket ettikleri beni büyülüyor. West'in nefes alışverişi de dokunuşumla hızlanıyor. Bundan hoşlanıyor.

Ve birdenbire bunun getirebileceği güç coşkusu fark ediyorum.

"Bir erkek olarak orgazm olmak nasıl bir duygu?"

West inledi. "Aman Tanrım."

"Yani, kadınların orgazmları hakkında merakınız yok mu?"

Gözleri açıldı, karanlık bakışları benimkine dikildi. "Bir kadının orgazmları hakkında çok meraklıyım."

Tekrar aşağıya, uzunluğuna ve şimdi sıkıca yukarı çekilmiş ikiz testislerine bakıyorum. Tepki veriyor. Tüm vücudu, bakışlarımın altında büyük ve gergin. Sağ dizinin üstünde küçük bir yara izi ve penisinin dibinde daha kalın kıllar var.

Onu okşamak için geri döndüm. "Anlat bakalım."

"Çok yoğun. Tıpkı senin için olduğu gibi. Giderek artıyor ve tüm o baskıyı atmaya odaklanıyorsun." Derin bir nefes alırken göğsü kabarıyor ve bu konuşmayı sürdürmenin onun için giderek zorlaştığını hissediyorum. "Senin için nasıl bir his?"

"Genellikle hoş, sıcak bir his. Bazen yoğun, bazen değil." Elimdeki ona tekrar bakıyorum. "Ama seninle daha güçlüydü. Geçen gün. Her zamankinden çok daha iyiydi."

West'in kolları gerildi, kasları kasıldı. Sanki aşağıya uzanıp bana dokunmamak için gerçekten düşünmesi gerekiyormuş gibi. Hızlandım ve her yukarı doğru hareketimde başparmağımınla sızan başını ileri geri ovdum. Penisim elimde seğirdi.

"Ah!"

Boğuk bir nefesle içini çekti. "Evet. Ah. Eğer böyle devam edersen, tatlım..."

"Yaklaştın mı? Şimdiden mi? Ne yaptığımı bile bilmiyorum."

"Zaten," diyor. Sanki bir haftadır cinsel isteksizlik çekmiyordum gibi, bir de bana büyük olduğumu ve beni çok iyi orgazma ulaştırdığımı söylüyorsun." Adam çenesini sıkarak tavana bakıyor. "Evet, tatlım. Zaten çok yaklaştım."

Orada, alması için hazır. Ona istediğini ve tüm vücudunun hazırlanmak için kasıldığı şeyi verebilirim. Onu mutlu edebilirim.

Ama eski alışkanlıklarımızı değiştirmeye çalışıyoruz.

Elimi onun penisine bıraktım ve dizlerimin üzerine geri oturdum.

İnleyerek bir ses çıkardı ve penisini tekrar karnına sürtündü. Eskisinden bile daha büyük görünüyordu, ucu derisine sürtünerek sızlıyordu.

"Kahretsin," diyor.

Kontrol bende ve elleri başının altında duruyor. Sözüünü tutuyor. Belki ben...

"Batı," diyorum ona.

Bana aşığıdan bakıyor. Elmacık kemiklerinin üst kısmında kızarıklık var. "Evet."

"Ellerini olduğı yerde bırak," diye hatırlattım ona ve askılı bluzumun eteğine uzandım. Yukarı çekip çıkardım.

İçime sütyen giymedim.

Nefesi kesiliyor ve küfrediyor. "Çok güzelsin, lanet olsun."

Hafifçe gülümsüyorum. "Sana bakabileceğın bir şey vermek istiyorum."

"Her zaman öyle yaparsın." Viski rengi gözleri tenimde gezinirken yakıcı bir alev gibi yanıyor. "Göğüs uçların sertleşmiş. Bak sana, tatlım, yanımda diz çökmüşsün. Çok iyi gidiyorsun."

Tekrar ona uzanıyorum. Onu okşadığımda inliyor. "Neyi sevdiğini söyle. Bana yaptırdığın gibi," diyorum, onu daha sıkı kavrayarak. Yüzündeki tepkileri izliyorum.

West'in gözleri benimkine kilitlenmiş. "Bana dokunmanın beni tahrik etmemesinin imkanı yok."

"Söyle bana," diye ısrar ediyorum.

"Pekala. Şu anki hızın ne?" Aşığı bakıyor, karın kasları geriliyor. "İyi. Mükemmel. Biraz daha hızlanırsan oyun biter. Uzatmak istersen yavaşlayabilirsin ya da testislerimi kavrayabilirsin."

Yavaşladım ve penisini daha sıkı kavradım. "Böyle mi?"

"Evet. Aynen öyle... işte." Derin bir nefes daha alınca göğsü kabardı. "Bak, ne kadar iyi bir kız oldun, beni nasıl memnun edeceğini öğreniyorsun."

Göğsümde sıcak bir kızarıklık yayılıyor ve bacaklarımı daha sıkı birbirine bastırıyorum. "Ya hızlanırsam..."

Aynen öyle yapıyorum, avuçlarımın altındaki deri, başından damlayan ıslaklıkla şimdi pürüzsüzleşmiş durumda. West tekrar inliyor, kalçaları yukarı doğru kayarak avuçlarımın içine giriyor. "Kahretsin. Evet."

"Yaklaştın."

"Çok," diye hırıldadı. Gözleri benimkine kilitlenmiş, nefesi zorlukla çıkıyordu. İri vücudundaki her kas kasılmış gibiydi. Sanki gerilmiş bir yay gibiydi, hareket etmeye hazır ve can atıyordu ama yapmayacağına dair verdiği sözü hatırlıyordu.

Acıdan parçalanıyormuş gibi yüksek sesle inliyor. Kalçaları elimde bir kez yukarı kalkıyor ve ardından karnına kalın fişkırımlar halinde boşalıyor. Penisi elimde seğiriyor ve son damlasına kadar onu okşayarak izliyorum.

Yatağa yaslanarak rahatlıyor. Birkaç dakika önce son derece gergin olan bedeni şimdi gevşemiş durumda.

Daha önce hiç bu kadar çok boşalma görmemiştim. Bir erkeğin içime boşalması fikri beni her zaman cezbetmişti, ama bu kadar çok mu? Kesinlikle damlayarak dışarı akardı.

Merakla uzanıp parmağımı karnındaki sıvının içinde gezdirdim. Parmaklarımın arasında kaygan ve sıcaktı. "Çok fazla var."

West beni izliyor. Göz bebekleri kocaman açılmış, kolları hâlâ başının arkasında kenetlenmiş. Sanki maraton koşmuş gibi görünüyor. Sanki piyangoyu kazanmış gibi görünüyor. "Egomu daha fazla büyütemeyeceğini düşündüğüm anda," diyor.

"Ne demek istiyorsun?"

"Hiçbir şey. Resmen bir resim kadar güzelsin," diyor, "ve beni mahvettin."

Penisi hâlâ yarı sert, uyluğuna yaslanmış durumda. Uzandım ve parmağımınla üzerinden geçtim, West dişlerini sıktı. "Dikkatli ol. Hassas."

"Doğru. Tıpkı benim gibi."

"Tıpkı sizin gibi. Şimdi hareket edebilir miyim?"

Dizlerimin üzerine çöktüm. "Ne yapmayı planladığınıza bağlı."

"Seni kucaklamak istiyorum," diyor ve üzerini silmek için tişörtünü aşağı çekiyor. "Planım bu. Ve ne kadar iyi iş çıkardığını da anlatmak."

Yanına uzanıyorum. "Evet. Bunu yapabilirsin."

"Tanrıya şükür." Yüzünü saçlarıma çevirip, kemiklerime sıcak bal gibi işleyen absürt, gülünç övgüler mırıldandı. Ne kadar iyi olduğumu, ne kadar gurur duyduğumu, ne kadar başarılı olduğumu. Doğuştan yetenekli olduğumu ve penisinin daha önce hiç bu kadar sertleşmediğini. Eğer boşalmasına izin vermezsem ölecekmiş gibi hissettiğini.

"Cesur, güzel kızım. Merakını görmenin bu kadar tahrik edici olacağını bilmiyordum. Ama öyle oldu. Hareket edemememin de faydası oldu mu acaba?"

"Evet," diyorum. Karnımda kelekler uçuşuyor. Artık bu hissi çok seviyorum. Arkadaş olduk. "Ama bence bir dahaki sefere yer değiştirebilirsin."

Boynumu öpüyor. "Tanrıya şükür."

WEST & RAFE

RAFE

Onun bu kadar yaklaşmasından hoşlanmadım. Onunla aynı odada bulunmasından hoşlanmadım.

BATI

Öyle mi düşünüyorsun? Dikkatsizleşmeye başladı. Bu bir ilk.

RAFE

Ekibiniz bir şey buldu mu?

BATI

Şu anda üzerinde çalışıyoruz. Baz istasyonlarının konumunu üçgenleme yöntemiyle belirliyoruz. Tam anlamıyla yasal değil, ama izlenemez bir yöntem.

RAFE

Bundan nefret ediyorum. Buraya uçakla gelmeliyim.

BATI

Hayır, bırakın ben halledeyim. Eğer kuruluşunuzda bir tür sızıntı olduğunu düşünüyorsanız, bu en iyisi.

RAFE

Bu durumla nasıl başa çıkıyor?

BATI

Güzel.

RAFE

Bu ne anlama gelir?

BATI

Bunun onu durdurmasına izin vermiyor. Korkuyor ama cesur. Moda gösterisi için kıyafetleri üzerinde çalışıyor. Bence burada iyi iş çıkarıyor, dostum.

RAFE

Tekrar teşekkürler. Sana bir borcum var.

BATI

Rica ederim.

RAFE

Ve önümüzdeki hafta Kosta Rika'ya gidiyorsun. Her şeyi hallettim.

BÖLÜM 36

BATI

Fairhaven eskiden sessizdi. Babam öldükten sonra, bu ev nihayet tekrar benim olduktan sonra, partiler azaldıkça ve akşam yemekleri seyrekleştikçe, ben geri döndüğümünden beri böyleydi.

Ama artık eskisi gibi sessiz değil.

Onun yukarıda olduğunu bilmek. Penceremin dışındaki bahçelerde yürüdüğünü görmek. Ernest'in bana kediye başarıyla yakaladığını ve çipli olup olmadığını görmek için veterinerine götürdüklerini söylemesini duymak. Varlığı artık her yerde, mekanın mozağine uyum sağlıyor ve ona hayat veriyor.

Bütün bunlar, burayı yeniden ev gibi hissettiriyor.

Ve fark ettim ki, daha önce hiç böyle hissetmemiştim—gerçekten de hiç.

Büyürken burası sessiz bir yerdi, sonra anne babam kavga ettiğinde öfke dolu bir yer oldu. Bazı kısımlarını çok severdim; kuytu köşelerini, kaçıp sığınabileceğim yerleri: kayıkhaneyi, meyve bahçesini, yelkenliyi, havuzu, tenis kortunu. Bahçede koşuşturmayı, kütüphaneyi ve şimdi çalıştığı çatı katındaki alanı çok severdim.

Ama şimdi bunların hepsini sevmeye başlıyorum. Kış bahçesinde akşam yemeğinde onunla sohbet etmek, Melissa ile mutfakta sohbet ederken onu yakalamak... Ve zamanımın çok büyük bir kısmını alan yükümlülüklerden rahatsız olmaya başlıyorum. Beni toplantılara, telefon görüşmelerine ve kampüs dışına götürüyorlar.

Bir akşam, Calloway Holdings'in en büyük şirketlerinden biri olan ve büyük dedemin kurduğu Cal Steel'in yönetim kurulunu ağırlıyorum. Yönetim kurulu üyeleri büyük yemek masamın etrafına oturuyor ve iş konuşmalarından günlük sohbetlere geçiyoruz.

Nora katılmadı.

Ona gelmek isteyip istemediğini sordum ve açıkçası çok sıkıcı olacağını söyledim. Yanağımdan öptü ve kendi giyim markası üzerinde çalışmayı tercih edeceğini söyledi.

Ona kendi sınırlarını belirlediği için ne kadar iyi bir kız olduğunu söyledim.

Ofisimden öyle bir gülümsemeyle çıktı ki, beş dakika boyunca odaklanamadım. Bu aralar onun yanında sürekli diken üstündeyim, her an çok tahrik oluyorum. Geçen sabah bana hayatımın en erotik el işini yaptıktan sonra, günde iki kere mastürbasyon yapmaya başlamak zorunda kaldım. Yoksa deliririm.

Şimdiye kadar kurduğum ilişkiler kısa, keyifli ve karşılıklı anlaşmaya dayalıydı. Benim sağlayabileceğim türden eğlenceyi isteyen kadınlarla - cüzdanım ve erişimimle birlikte- zeki ve eğitilmiş kadınlarla. Ama hiçbir zaman bundan daha derine inmedi. Aradaki engel hiçbir zaman tamamen ortadan kalkmadı.

Ve onların varlığına duyduğum özlemi, Nora'nın varlığına duyduğum özlemle hiç paylaşmamıştım.

Son birkaç yönetim kurulu üyesi Fairhaven'dan ayrıldığında geç olmuştu. Kollarımı sıvayarak kütüphaneye doğru yürüdüm. Şakaklarımda şiddetli bir baş ağrısı vardı.

Ama gün bitmeden önce gözden geçirmem gereken son bir şey daha var. Avukatlarımın son yaklaşımımızı test etmek için birkaç günü daha var, ama işe yaramazsa Eylül ayına kadar evlenmek zorunda kalacağım.

Ya bunu yapacağız ya da Fairhaven'ı sonsuza dek kaybedeceğiz.

On üç yaşındayken ve öfkeliyken, bu mükemmel bir çözüm gibi gelirdi. Ama şimdi burası evim. Burayı geri aldım ve kimsenin beni buradan zorla çıkarmasına izin vermeyeceğim.

Kütüphanenin kapısını açtım ve olduğum yerde kaldım. Nora kanepede oturuyordu. Gri kedi yanında kıvrılmıştı ve üzerinde ince bir ipek elbiseden başka bir şey yoktu. Kolları ve göğsünün büyük bir kısmı açıktaydı. Ve o uzun bacaklar...

"Merhaba," dedi, sağ elinde bir viski bardağıyla. "Yemeğiniz bitti mi?"

Eğer evlenmek zorundaysam, neden onunla olmasın? Bu düşünce haince ve aklıma geldiği gibi hızla bastırıyorum.

Çünkü ona iyi bir koca olamayacağım. İşte bu yüzden. Ve çünkü o koca aramıyor, flört etmeyi öğrenmeye çalışıyor.

Çünkü o, en yakın arkadaşımın küçük kız kardeşi.

Yaptığımız şeyin yanlış olmasının binlerce sebebi var ve her biri moralimi bozuyor. Sahip olduğumuz şey karanlıkta kalmalı. Rafe asla öğrenmemeli.

"Hey," dedim. "Beni burada mı bekliyordun?"

"Sadece kısa bir süreliğine, evet," diyor.

Sözleri içimde karanlık bir haz uyandırdı. "Akşam yemeği yedin mi?"

"Evet, atölyede yemek yedim. Melissa bu akşam gerçekten harika bir kuzu eti yapmıştı."

Kaşlarımı çattım. "Yine Alex'in viskisini mi içiyorsun?"

"Tadına alışmaya çalışıyorum," diyor. "Ve serinletici bir his verdi."

Gözlerimi devirdim. "Hoş geldin mi?"

"Evet. West Calloway olmanın nasıl bir şey olduğunu deniyorum," diyor sesi görkemli bir tonda. "Aslında o kadar da kötü değil."

"Ben olmak için gereken tek şey bu mu?"

"Hayır, bence işin içinde birkaç şey daha var. Ama henüz hepsini öğrenmedim," diyor ve kediye bakıyor. Ernest bana kedinin erkek olduğunu ve çipinin olmadığını söyledi. "Yelken açmak gibi."

Servis arabasına doğru yöneldim. "Bu hafta sonu sana öğreteceğim."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Vaktiniz varsa."

Ayağa kalkıp beni takip etti ve yanındaki bیلardo masasına yaslandı. "Bunu çok isterdim. Peki... akşam yemeği nasıl geçti?"

"Her şey yolunda gitti."

Bana bakıyor, gözleri sıcak ve şefkatli. "Siz..."

"Evet," diyorum. "Pek iyi bir ruh halinde değilim."

Bardağını bیلardo masasının kadife yüzeyine bırakıp yanıma gelmemi işaret etti. Yanıma gittim ve giderken bardağın yarısını bitirdim.

"Akşam yemeği iyi geçmedi mi?"

"İşlem tamamlandı," diyorum. Beni asıl çileden çıkaran şey evle ilgili yasal sorunlar. Tıpkı kemiği kemiren bir köpek gibi içimi kemiriyor.

Elini tişörtüme uzatıp beni öne doğru çekti. Ben de ellerimi onun iki yanındaki bیلardo masasına dayadım. "Zavallı West," dedi, elini yanağımda

gezdirerek. "Calloway Holdings'i yönetmek çok karmaşık."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Kendini çok komik mi sanıyorsun?"

"Çünkü öyleyim." Hafifçe gülümsüyor. "Bana bir şey anlatır mısın?"

"Hım."

Başparmağı yukarı doğru kayıyor ve kaşımın kenarına dokunuyor. "Bunu nasıl elde ettiğini sonunda bana anlatacak mısın?"

"Sonunda mı? Daha önce hiç sormamıştın."

Dişlerini alt dudagina geçirdi. "Ama merak ettim. Seninle ilgili merak ettiğim birçok şey var."

Şu an oynadığımız oyun tehlikeli. Tehlikeli çünkü hiç oyun gibi hissettirmiyor. Parmağı kaşıma dokunuyor. "Bu bir kavgaydı," diyorum.

"Kiminle?"

Onu içime çekiyorum ve sabun, parfüm ve viski kokusu geliyor. "Geçen gece konuştuğumuz beşinci adam."

"O evde kim yaşıyordu? Seninle ve diğerleriyle Belmont'a kim gitmişti?"

"Arkadaştınız." Parmağıyla yanağımı okşadı. "Ta ki o seni incitene kadar mı?"

"Ta ki hepimize zarar verene kadar." Babası tarihin en büyük Ponzi dolandırıcılığını yürütmüştü. Milyonlarca dolar kayıp, halka açık bir dava, köklü aile lekelenmişti. Ailelerimizin hepsi para kaybetti ve Hadrian bize bunların hepsinden haberdar olduğunu söyledi. Dostlukların hepsinin sahte olduğunu. "Ve Amber'la da ilişki yaşadı."

Dokunuşu duruyor. "Ah."

"Kız kardeşler yasak bölge. Her zaman yasak bölge oldular." Bu, neredeyse on beş yıl önce, buruşuk yatılı okul uniformalarıyla bir yurt odasında, sigara dumanı için aralık bırakılmış bir pencerenin önünde anlaştığımız konulardan biriydi.

Her şey olup bittiğinde... Kavga çok kötüydü. Hadrian okuldan atıldı. Belmont'u ve hayatlarımızı terk etti ve onu tekrar görmem yıllar sürdü.

O zamanlar Amber, olanların yanlış olmadığını, onun kendisini sevdiğini ve kendisinin de onu sevdiğini ısrarla savunmuştu. Ancak bu, arkadaşlıkların bir aldatmaca olduğunu öğrenmeden önceydi.

"Bu adil değil." Nora elini aşağı doğru indirip boynumun ense kısmını buldu. "Bu denklemde kız kardeşlerin de söz hakkı yok mu?"

"Rafe bunu hâlâ bir ihanet olarak görürdü."

"Arkadaşlığınızı bitirmezdi. Siz onun ailesi gibisiniz."

Üzerindeki ipeksi kumaşın onu zar zor örttüğüne bakıyorum ve öfkeliyim, hayal kırıklığına uğramış durumdayım ve yine yarı sertleşmiş hissediyorum. Kontrol edemediğim şeylerden asla hoşlanmadım ve şu anda hayatımda kontrol edebileceğim neredeyse hiçbir şey yok.

Ona nasıl davrandığım dışında hiçbir şey kontrol edemez. Bunu kontrol edebilirim ve ona ihtiyacı olanı verebilirim. Bunu yaptığım sürece, karşıma çıkan her türlü acıyla başa çıkabilirim.

“West,” diyor. “Bunu öğrenmeyecek.”

“Yapamaz.” Ellerim kalçalarındaki ipeksi kumaşı buluyor. “Bu elbise... Neredeyse hiçbir şey.”

“Hım. Biliyorum. Bugünün başlarında kalan malzemelerden yaptım.”

"Bunu sen mi yaptın?"

"Evet."

Belini bulup ellerimi etrafına sardım. Dokunuşlarımın altında çok esnekti ve benden sadece yarım kafa boyu kısaydı. "Yaptığın işte çok iyisin."

“Bu, inanılmaz derecede basitti.”

"Ve sen yarı çıplak giyinip burada beni beklemeye mi karar verdin?"

“Belki de iyi bir sahte kız arkadaş olmayı denemek ve seni neşelendirmek istiyorum,” diyor. “Bu gece ne istersin?”

İyi bir sahte kız arkadaş. Elimle saçlarını okşayıp başını geriye doğru eğiyorum. Sevdiğini bildiğim boynunun güzel kokulu tenini öpüyorum. "Bu tamamen senin ne istediğinle ilgili."

“Biliyorum. Ama... ya...” Nefesi kesiliyor ve o noktayı sevdiğini biliyorum. Tenini gerekenden daha sertçe emiyorum. “Ah. Ya senin ne istediğini bilmek isteseydim? Eğer ben... eğer bu gerçek olsaydı, şu anda ne yapardın?”

“Eğer bu gerçek olsaydı,” diye mırıldanıyorum. “Bu sana gerçek gibi geliyor mu?”

“Evet. Ama ne demek istediğimi anlıyorsun,” diyor ve ben de anlıyorum, ve anladığımdan nefret ediyorum. Eğer o benim olsaydı. Eğer tüm bunlar, bundan sonra çıkmak isteyeceği başka bir pislik için bir hazırlık olmasaydı. İsteddiği aşk için, istediği ilişki için.

Ona veremeyeceğim her şey.

Bacaklarından kavrayıp onu bilaro masasının üzerine kaldırıyorum. Dizleri benim için aralanıyor.

“Seni daha iyi hissettirmeme izin ver.” Nefes nefese, ağızım hala boynunda. Sözleri bir yumruk gibi beni kavradı. Sanki onun yanında olmanın beni daha iyi hissettirmediği tek bir an bile yokmuş gibi. “Ne yapmam gerektiğini söyle.”

Başımı kaldırıyorum ve cehenneme gideceğimi biliyorum, ama o bana çok tatlı bir şekilde soruyor... "Biliyor musun, tatlım, beni daha iyi hissettirecek şey ne olurdu?"

"Ne?"

“Sen, bu masanın üzerinde çıplak bir şekilde,” diyorum, “ve başım bacaklarının arasında. Uslu durup orgazm olmana izin verir misin?”

BÖLÜM 37

NORA

Açık dizlerimin arasında duruyor, elleri belimde, bal rengi gözleri derin bir ifadeyle bakıyor. Sözleri nefes almamı, düşünmemi zorlaştırıyor. "Sen... istiyorsun..."

"Seni görmek istiyorum." Elleri çıplak uyluklarımda yukarı doğru kaydı.

Daha önce hiç bir erkekle çıplak kalmamıştım.

Beni tekrar öpüyor, damarlarımda yavaşça akan bal gibi bir sıcaklık yaratan derin, arayış dolu dokunuşlar. Ona dokundum. Beni yarı çıplak gördü, orgazm olurken beni kucakladı... İşte istediğim buydu. Her zaman istediğim buydu.

Başımı salladım, dudaklarım onun dudaklarına değdi. "Evet."

"Sana güvenilebileceğimi bilmem gerekiyor." Eli kalkıyor, boynumdaki ipek iç çamaşırının tokasıyla oynuyor.

"Güven bana?"

"Evet." Düğümü çekiyor ve ipek bir kurdele gibi aşağı düşüyor. Çıplak göğüslerimde tüylerim diken diken oluyor. "Bana karşı dürüst olacağına. Hayır, evet, dur ya da daha fazlasını söyleyeceğine. Çok güzel bir şekilde prova ettiğin gibi beni iteceğine." Başparmağını sertleşmiş meme ucumun üzerinde gezdiriyor ve bakışlarında uyuşturucu etkisi var, gözleri donuk. "Bunu benim için yapabilir misin, zeki kızım?"

"Evet, yapabilirim," diye söz veriyorum. Bacaklarımda arasında, ellerinin kumaşımı yukarı doğru yavaşça kaldırdığı yere çok yakın bir yerde

bir zonklama var. Oraya dokunursa buna dayanamayacağımın emin değilim.

Eğer o yapmazsa, ben bununla başa çıkabileceğimi sanmıyorum.

“Güzel. Çünkü vücudun da gerçeği söylüyor.” Tenimi öpüyor ve düşmemek için ellerimi arkamdaki kadife masaya dayamak zorunda kalıyorum. “Göğüs uçların sertleşiyor. Benim için ıslanabilirsin. Bütün bunlar dürüstçe.”

Göğüslerimi, meme uçlarımı öpüyor. Birini ağzına alıyor ve o ıslak, sıcak his nefesimin kesilmesine neden oluyor.

"Bunu en son yaptığımda, sen de vibratörünü kullanıyordun, değil mi?"

“Evet?” Kelimeyi bulmakta zorlanıyorum. Çok zor bir kelime. Sadece minicik bir hece.

“Hepinizi görmek istedim. Size dokunmayı, bir sonraki nefesimden bile daha çok istedim.” Eli bacaklarımın arasına kayd ve külotumun kumaşına dokundu. “Tam burada.”

Parmakları yavaş, keşfedici dokunuşlarla yukarı aşağı hareket ediyor ve bu da beni ürpertiyor. Klitorisime dokunduğunda ise nefesim kesiliyor. "Genellikle kendine dokunduğun yer orası mı?"

"Evet."

“Güzel. Devam edebilir miyim söyle bana. Şu külotumu indirip sana bakabilir miyim söyle bana.” Dudaklarını kulağıma değdirdi. “Güvenlik kelimeni hatırlıyor musun?”

Başımı salladım ve bunun doğru olduğunu düşündüm. Elinin nasıl bir his vereceğini merak ediyordum, eğer kendi elim değil de onun eli olsaydı, bir vibratör de olmasaydı. Elleri ipek elbisemin altına doğru kayd.

Külotumun kenarlarını kavradı.

"Güzel. Benim için kaldır, sevgilim."

Dediğini yapıyorum, o da çorapları bacaklarımdan aşağı kaydırıyor, bir ayağıma takıyor ve diğerinde bırakıyor.

Dizlerim içgüdüsel olarak kapanıyor. Hala ipek elbisemle örtülüymüm ve kaçacak yer yok, ama kaçmama da gerek yok. Çünkü o o, ben de ben ve bu ilişkide bir güven var.

“Sırt üstü uzan... Aynen böyle. İşte benim kızım.” Bacaklarımdan arasına giriyor ve ben bılardo masasının üzerinde uzanıyorum. Sırtımın altında sert, parmaklarımdan altında ise kadife gibi yumuşak. “Bana bak.”

Evet, öyle. Geniş omuzları, koyu renk gözleri, kaşındaki yara izi... Açlıktan deliye dönmüş bir adam gibi görünüyor. Bana öyle bakıyor ki,

eğer o olmasaydı bu bakış beni tedirgin ederdi.

Biz hariç her durum.

Ona ne istediğini sordum. Onu biraz zorladım ve işte burada, bana beni ne kadar çok istediğini gösteriyor.

Elleri dizlerimin üzerinde sıcacık. "Aç ağzını benim için."

Evet, öyle yapıyorum, dizlerim titriyor ve ona bakamıyorum ama gözlerimi ondan da kaçıramıyorum.

"Biraz daha aç... ve işte oradasın." Gözleri bacaklarımın arasına kilitlenmişti ve dünya sona erdi. Ama sonra kaba sesiyle her şey yeniden başladı. "Kahretsin, çok güzelsin. Şuna bak. Sana bak."

Ama ben onun yerine onu izliyorum ve yüzündeki ifadeye. Büyük eli uyluğumun iç kısmından aşağı doğru kayıyor. "Çok mükemmelsin. Benim için şimdiden biraz parıldıyorsun. Bunu kastetmişim bebeğim. Vücudun yalan söylemez. Mükemmel vajinan dürüst." Parmağını üzerimde gezdiriyor ve nefesim kesiliyor. "Şu pembeye bak."

"Batı..."

Başındaki kapüşonlu bakışlar benimkilerle buluştu. "Bana bu kadar açık olmak sana garip geliyor mu?"

Başımı salladım. Karnımda bir sıcaklık hissettim, onu kışkırtmak için yaptığım ipek parçasıyla örtülü olan tek yerim orasıydı. Onu giydim ve kendimi cesur, istenen ve cüretkar hissettim. "Ama aynı zamanda iyi de."

"Harika gidiyorsun. Bana kendini göstermen çok cesurca." Parmakları çıplak tenime ateş gibi değişiyor. Daha önce kimse oraya dokunmamıştı, benden başka kimse ve kendi elin olmadığına çok farklı bir his veriyor.

Klitorisime tekrar dokunduğunda ve bu hisle inlediğimde, dudağı kıvrılıyor. "Mükemmel küçük klitoris," diyor. Üzerinde hafif bir davul sesi gibi hareket ediyor ve ani ritim beni nefessiz bırakıyor. "İşte bu. Ne kadar güzel tepki verdiğini görüyor musun? Neyi sevdiğini ve neyi sevmediğini anlamamı sağlıyor."

Dairesel hareketlere başlıyor, bu hareketler yavaşça eklemlerimi gevşetiyor ve içimde bir zevk dalgası yaratıyor. Bunu kendim yaptığım zamankinden daha iyi. Daha iyi çünkü bu onun eli, onun gizemli bakışları ve bana mırıldanarak ne kadar iyi yaptığımı söylüyor. Önünde böyle uzanmış olmamın onu ne kadar memnun ettiğini, ne kadar güzel olduğumu anlatıyor. Onun için ıslanmamın onu nasıl tahrik ettiğini söylüyor.

Böyle olabileceğini bilmiyordum.

Umut ettim. İstedim.

Ama bilmiyordum ve şimdi bu bilgi göğüs kemiğimin altına yerleşince içimde bir şeyleri yeniden düzenliyor. İşte böyle hissetmek gerekiyormuş. İstenmek ve bu isteğin tadını çıkarmak.

Tam boşalmak üzereyken parmağını aşağı kaydırıp girişimin üzerinden geçirdi. "Bak sana. Şimdi sıırıslıklamsın." Sesi boğuktu. "Seni tatmak istiyorum. Bunu denemek ister misin, baş belası? Ağzım senin üzerinde olsun? Bakalım bu şekilde boşalacak mısın, olmazsa da vibratörünü alabiliriz."

Sinirlerim alt üst oldu ama aynı zamanda heyecan da vardı. "Evet."

"Evet, ne?" Büyük ellerini uyluklarım boyunca gezdirerek beni daha da araladı. "Söyle bana."

"Evet, senin bana oral seks yapmanı istiyorum."

Dudakları kıvrılıyor. "İşte benim kızım," diyor tekrar ve ben buna bayılıyorum. Her şeyine bayılıyorum.

Önce yavaş, açık ağızlı öpüşlerle bacaklarımın üzerinden aşağı doğru öpmeye başlıyor. Tenime karşı sıcacık ve orada, hassas tenimi öpüyor.

Tavandaki lambaya bakıyorum ve nefes almaya odaklanıyorum. West Calloway beni yiyip bitiriyor.

Bu durumun absürtlüğü aklımı başımdan alıyor. Gerçekten burada olmam, birinin bunu yapmasına izin vermem, birinin bunu yapmasından zevk almam ve bunun o kişi olması inanılmaz.

Gençlik aşkım. Yetişkinlikte baş belam. Sahte erkek arkadaşım ve koruyucum. Ve tenime sürtünerek inliyor, sanki benden daha çok istediği hiçbir şey yokmuş gibi, en mahrem yerime bastırılmaktan başka.

West'in dili klitorisime değiyor ve ben de gözlerim faltaşı gibi açılmış bir şekilde ona bakıyorum.

"Benimle kal, sevgilim," diyor. "Kendi kafana takılma."

"Buradayım," diye fısıldıyorum. Çıplak bacaklarımın arasında kalmış, gözleri daha önce hiç görmediğim kadar karanlık.

Elimi tutuyor ve saçlarına doğru çekiyor. "Bana sıkıca tutun. Bunu benim için yapabilir misin?"

Başımı sallıyorum. Konuşmak için sesim yeterince güçlü değil.

"Harika. Çok iyi gidiyorsun." Klitorisimi tekrar öpüyor ve dilini kullanarak yanlardan sürekli bir baskıyla tahrik ediyor. Bunu yapmasını izlemek sarhoş edici. Kahverengi saçlarını bacaklarımın arasında, alnını görmek. Parmaklarım saçlarında sıkışıyor.

"Bu... iyi hissettiriyor."

Tenime değen hafif bir kıkırdama sesi beni irkiltti, sonra dili hareketlerine devam etti. Serbest eliyle bacağımlı geriye doğru açıp beni okşarken, arada bir dudaklarını kaldırıp ne kadar lezzetli olduğumu, ne kadar güzel olduğumu, bunu bütün gece yapabileceğini söyledi.

Vücudum aynı anda hem ağır hem de gergin hissediyor. Bacaklarımı açık tutması iyi oldu, yoksa onları bükük tutmazdım.

Parmakları vajinamı okşadı, sonra birini ilk boğumuna kadar içime soktu. Sanki orgazmın eşiğine gelen kendisiymiş gibi inledi. "Kasılıyorsun. Benim için rahatlayabilir misin, tatlım?"

Derin bir nefes alıyorum ve o bir santim daha içeri giriyor. Bu giriş çok lezzetli, aynı anda hem çok fazla hem de yetersiz. Klitorisimi emmeye devam ediyor ve o kadar yakınımlı ki, yasa dışı olmalı. "İşte bu. İçeri girmeme izin ver..." diye inliyor. "Kahretsin, bu benim yeni takıntım, parmağımlı etrafındaki sıkı vajinan. Pembe kesinlikle yeni favori rengim."

İçim acıyor gibi hissediyorum ve parmağımlı yavaşça hareket etmesi bu acıyı dindirebilen tek şey. "West," diyorum ona, parmaklarımı saçlarında sıkılaşıırken. "Sanırım... sanırım..."

"İşte bu kadar. İyi bir kız ol ve parmağımlı ucundan geç."

Dili klitorisimin üzerinde hızlanıyor, hassas alt kısmına ileri geri hareket ediyor ve bu bile beni kendimden geçirmeye yetiyor.

Nefesim kesiliyor ve bacaklarımı yüzünü sıkıca kavırıyor. Saçlarını bırakıyorum, kollarımı bilardo masasının üzerinde iyice açıyorum. Bilardo topunun serin ağırlığına dokunuyorum. Çok yoğun ve bitmek bilmiyor ve asla bitmesini istemiyorum.

West'in dudakları tüm süreç boyunca üzerimde kaldı. Her şey bittikten sonra da beni yavaşça öptü, en hassas bölgelerime dokunmaktan kaçındı.

Gülümsedim. Geniş, tembel bir gülümsemeydi bu. "Sanırım bana bu dersleri vermektten hoşlanıyorsun," dedim ona ve ayağa kalkmasını izledim. Beni bacaklarımı açık tutmak için kollarını dizlerimin altına geçirdi. "Sanırım öğretmen olmaktan hoşlanıyorsun, Calloway."

"Yine mi Calloway?" Yavaşça beni süzüyor ve yüzünde o kendinden emin, kibirli ifade var. Bu ifadeyi bu kadar çok sevmemden nefret ediyorum. "Elbette. Biliyor musun, bacaklarının arasına aldığın ilk erkek benim? Bu şekilde gerçekten istediğin ilk erkek benim? Her deneyimini senin için yer yerinden oynatacak, benden sonra gelen herkes için çıtayı çok yükseğe koyacak. Hepsinden hayal kırıklığına uğramanı istiyorum."

Hafifçe gülüyorum ve dirseklerimin üzerinde doğruluyorum. "O halde, belki de yine de son teslim tarihine yetişebilirim."

Sinsi gülümsemesi kaybolmuyor. Ama donup kalıyor ve ipeği tekrar bacaklarımın üzerinden aşağı doğru düzeltiyor. "Benimle olmaz."

"Ne demek istiyorsun?"

Beni kucaklayıp vücuduna doğru çekiyor ve bilardo masasından indiriyor. Çıplak ayaklarım oryantal halıya değene kadar yavaşça vücudunda kayıyorum.

"Benimle olamaz." İpeğin kenarlarını bulup yukarı kaldırıyor ve tekrar boynuma bağlıyor, böylece tekrar örtünüyorum. Bacaklarım güçsüz hissediyor ve belki de bunu biliyor, ne kadar bitkin olduğumu biliyor, çünkü beni sıkıca kucaklıyor.

"Batı..."

Viski rengi gözleri bu ışıkta koyu kahverengi görünüyor. "Bir ilişki istiyorsun. Aşk istiyorsun. Bana en başından beri bunu söyledin."

Bana dokunduğundan beri ilk defa kendimi çok çıplak hissediyorum. "Evet. Bu benim... bu nihai hedefim. Bir gün. Birisiyle."

Çenesi çalışıyor. "İlk deneyiminizin bir anlamı olmalı."

Aniden içimi kaplayan utanç duygusu gözlerimi yaşarttı. "Benimle yatmanı istemedim, biliyorsun. Sadece belki..."

"Bunu biliyorum. Hiçbir şey ima etmiyorum." Alnımdan ve yanağımdan öpüyor. "Ama bunu yapacağın gün, sevdiğin biriyle olmalı. Pişman olmayacağın biriyle."

Seninle birlikte olsaydım pişman olmazdım diye düşünüyorum. Yaptığımız hiçbir şeyden pişman olmayacağım. Ama bunu ona itiraf edecek gücü kendimde bulamıyorum. şimdi değil.

"Bunu istediğimi biliyorsun." Başımı yukarı kaldırıyor. Bunu biliyorum ve kaçmama izin vermiyor. Kendi içime kapanmama izin vermiyor. "Güzeli kızım. Bunu biliyorsun. Ve kendine bak. Çok iyi yaptın."

"Öyle yaptım, değil mi?"

"Evet." Ellerini aşağı kaydırıp beni kaldırdı. Devrilmemek için kollarımı boynuna doladım. "Hadi yukarı çıkalım. Uzun bir gün oldu."

Kütüphaneden geçip merdivenlere doğru yürürken ona sıkıca tutunuyorum. "Son birkaç gecedir benimle kaldığın için teşekkür ederim. Kendi odana taşınmayı tercih edersen, anlarım."

Cevap vermiyor. Gözlerimi omzuna yaslayıp her şeyin bittiğini düşünüyorum. Acaba bu anı kendi kanadına çekilmek, aramızda mesafe

yaratmak için mi kullanacak?
"Burada kalacağım," diyor.

BÖLÜM 38

NORA

Kapıya sert bir şekilde vurulmasıyla uyandım.

Gözlerimi sıkıca kapatıp yanımdaki sıcaklığın içine daha da sokuluyorum.

Bir tıkırtı daha. Yaslandığım yastık iniltiyle titriyor. West'in göğsü. Belimin üzerinden atılmış kol kıpırdıyor. "Genellikle böyle mi uyandırılırsın?"

Güzel kokuyor. "Hayır."

Ses geri döndü, bu sefer daha güçlü. Beş keskin, ısrarlı vuruş. Sanki biri bunu daha önce birçok kez yapmış gibi geliyor.

"Bu Ernest." West homurdanarak elini kalçama doğru kaydırdı. "Uykuya daldık."

"Daha önce hiç kapıyı çalmamıştı."

"Bir şeyler olmuş olmalı." West'in sesindeki sertlik keskinleşiyor ve elimden ve yataktan sıyrılıyor. Yatak odamda yürümesini izliyorum. Eşofmanıyla, ama bu sefer tişörtü yok. Battaniyeyi çeneme kadar çekip, gün ışığında, oturma odamda yürümesini izliyorum.

Saate şöyle bir baktım. Geç uyanmışız.

West kapıyı açıyor. Arkasını göremiyorum ama onu, profilini ve uykudan dağılmış saçlarını görebiliyorum. Bu, üst üste dördüncü kez benim yatağımda uyuması. O sapıkla olan geceden beri...

Ve her gece şaşırtıcı derecede iyi uyudum.

Bunu eskiden merak ederdim. Aynı yatakta yatmanın nasıl olacağını. Ama o bunu kolaylaştırdı. Her gece, vücudunun benimkine değmesiyle daha da rahat ediyorum. Onun pürüzlü olduğu ama benim olmadığım küçük yerleri keşfediyorum, boğazının dibindeki yumuşak teni buluyorum, göğüs kıllarının parmaklarıma değme şeklini hissediyorum.

"Evet?" diye soruyor West.

"Efendim." Bu, Ernest'in sesi, ağırbaşlı ve kontrollü. "Burada olacağınızı tahmin ediyordum."

Eğer bunu gizli tutma umudu varsa... Battaniyeyi boynuma kadar çekiyorum.

"Ne oldu?"

"Bay Montclair burada."

Gülümsemem donup kaldı.

"Rafe mi? Nerede?"

"Şu anda mutfakta, Melissa ile ben de onu yemekle oyalıyoruz." Kısa ve gergin bir sessizlik oluyor. "Sizin henüz güne başlamadığınızı söylediğimde yukarı çıkmak istedi."

"Bahse girerim öyle yapmıştır, o şerefsiz," diye mırıldandı West. "Onu mutfakta tutun. Ben aşağıda olacağım."

"Kız kardeşini soruyor."

"O da üzülecek."

Kahretsin. Kapının kapanma sesini duydum ve yataktan fırladım. Rafe burada mı? "Geleceğini söylemedi," diye seslendim West'e. Yatak odamın açık kapı eşiğine yaslanmış duruyor.

Çenesi kenetlenmişti. "Bana da söylemedi."

"Ne yapmalıyız?"

"Acele etme," diyor bana. "Ben aşağı ineceğim."

"Tamam. Teşekkürler."

West arkasını dönüp gitti ve ben de duşa girmeden önce kapımın açılıp kapanma sesini bekledim. Aceleyle duş aldım, saçımı yıkamayı atladım ve kot pantolon ile askılı bir tişört giydim.

Klasik Raphaël. Ortaya çıkacak, gülümseyecek ve o kendine has, yumuşak ses tonuyla bize onu gördüğümüze ne kadar sevindiğimizi söyleyecek.

Uykudan dağılmış saçlarımı fırçayla tarayıp omuzlarımin etrafına yayıyorum. Aynaya hızlıca bir bakış atmak yeterli olacak. Ayaklarımı bir çift terlik içine sokup, okyanusa bakan köşede uzanmış, tıpkı şu an benim

hissetmeyi dilediğim kadar huzurlu görünen kedinin yanından geçiyorum. Hala bir adı yok.

Mutfağa doğru giderken seslerini duydum ve köşeyi dönmeden önce derin bir nefes aldım.

Rafe, genellikle sabahlarımı geçirdiğim mutfak tezgahına yaslanmış oturuyor. Gözleri gözlerimle buluşuyor ve yakışıklı yüzünde bir gülümseme belirliyor.

"Hey. Bu senin hiç alışkın olduğun bir şey değil, geç uyanmana."

Ona sarılmak için aradaki mesafeyi geçiyorum. Kardeşim 1.88 boyunda, tıpkı West gibi, ama babamızdan miras aldığı dağınık siyah saçları var.

"Ama böyle gösterişli bir giriş yapmak sana çok yakışır," dedim ve yanağından öptüm. "Neden geleceğini bize söylemedin?"

"Sürpriz olmasını istedim." Eli omzuma dokunuyor ve kısılmış yeşil gözleriyle bana bakıyor. "İyi misin?"

"Evet."

"West sizinle ilgileniyor mu?"

Yanımızda duran adama bakamıyorum. Bacaklarımın arasında duran yüzünü, bana gösterdiği tüm iyi davranışları düşünmemeye çalışıyorum.

"Evet, öyle."

"Burada bu kadar uzun süre kalman akıllıca," diyor. "Takipçi yaklaşıyor... Ama bu iyi bir şey."

"Onun elindeki kozları abartmasını istiyoruz," diyor West. Kendine bir fincan kahve dolduruyor, saçları nemli ve lacivert gömleğinin kolları dağınık bir şekilde kollarının arasına kıvrılmış. Atletik rahatlığın ta kendisi gibi görünüyor. Rahat. Gizleyecek hiçbir şeyi yok.

"Geçen gece çok tuhaftı," diye ikisine de anlatıyorum. "Buraya taşınmadan önce hiç böyle bir şey olmamıştı."

Rafe elini çenesindeki sakalların üzerinden geçiriyor. "Takipçinin davranış kalıpları üzerinde çalışan profil uzmanlarım oldu. Ama bu adam... piyasadaki pek çok bilinen arketipe uymuyor."

"Harika," dedim. "Gidip o tuhaf sapığı bulmam gerekiyordu."

Rafe şaşkınlıkla kıkırdadı. "Evet. Hayatımı daha karmaşık hale getirmek için her şey."

"Evet." Gözlerimi devirdim. "Çünkü altüst olan senin hayatın, değil mi?"

"Bugün pençelerle uyandın," diyor. Sesinde şaşkınlık var. Ona nadiren böyle konuşurum.

“Bıçaklarımı bileyledim.” Kahve makinesine doğru yürüdüm ve hemen yanında duran West'e baktım. Hiç kıpırdamadı ve kolum onun koluna bir santim kadar yaklaştı.

Hayatımda hiçbir zaman bir santimin bile bu kadar farkında olmamıştım.

"Bunu yanlış anlama," diyorum Rafe'e. "Ama neden New York'tasın?"

İçini çekerek, "İşte sevgili ailemden aldığım karşılama bu," dedi.

“Mather & Wilde’ı satın almak için görüşmelerle meşgul olduğunuzu biliyorum.” Kahvemden bir yudum alıp aralarına geçtim. Üçümüz de bir savaşta karşı karşıya gelmiş üç savaşçı gibi, kendi küçük dolap parçama yaslandım. “Nasıl gidiyor?”

Rafe yumuşak bir sesle, "Çok kötü," diyor. "Wilde ailesi ayak diretti. Onlara milyonlar yapmayı ve markalarını dünya çapında bir başarıya ulaştırmayı teklif ediyorum, ama onlar önemsiz ayrıntılar üzerinde tartışıyorlar."

"Muhtemelen onlar için önemsiz bir ayrıntı değil." Kahvemi üfleyerek üzerine üflüyorum.

West, "Yönetim kurulunun güvenoyu oylamasının yaklaştığını biliyorlar," diyor. "Sizce sadece sürenin dolmasını mı bekliyorlar?"

“Öyle olabilirler.” Kardeşimin yüzü sertleşti ve o yeşil gözler parıldadı. “Ama ben kaybetmeye niyetim yok.”

"Tabii ki değilsin," diyor West. Kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Buraya seyahat için geldin, çünkü kaybetmekten nefret ediyorsun ve bu, hükmen galibiyeti de kapsıyor."

Rafe arkadaşını görmezden geldi. Onun yerine bana baktı. "Yarın Alex, James, West ve ben başka bir geziye çıkıyoruz."

"Kaybolmuş bir hafta sonu mu?"

"Yıllardır onlara öyle demedik," diyor West, "ve ben de hiçbir yere gitmiyorum." Gözleri benimkine sabitlenmiş durumda. "Rafe'e, tacizci durumu giderek artarken şehri terk etmeyeceğimi söyledim."

Beni terk etmeyecek.

Aslında söylemek istediği tam olarak bu.

Kahveme bakıyorum ve West'in yanında beni incitecek türden duyguları hissetmemeye çalışıyorum, ama başaramıyorum. Bunun sadece geçici bir düzenleme olduğunu hatırlamaya çalışıyorum.

“Ne kadar centilmence,” diyor Rafe kuru bir sesle. “Bu da tek bir olası çözüm olduğu anlamına geliyor.” Geniş bir gülümsemeyle bana bakıyor.

“Birkaç günlüğüne Kosta Rika'ya gitmek ister misin?”

“Kosta Rika mı? Bu sefer oraya mı gidiyorsunuz?”

“Evet. Güneş, kum, deniz.” Beni dürtüyor. “Bazı mağaraları keşfedeceğiz, denize açılacağız. Sana iyi gelecek.”

“Bir yolculuk... Ne kadar sürecek?”

“Dört gün.”

“Nora'nın yapacak işleri var.” West kollarını göğsünde kavuşturmuştu. “Biliyorsun, birkaç hafta sonra moda defilesi var.”

“Birkaç gün izin ona iyi gelecek.”

Yapmam gereken işler var. Her gün uzun saatler çalışıyorum, dikiş dikiyorum, kumaş şekillendiriyorum, kalıp çıkarıyorum. Ama yarısından fazlasını bitirdim bile... ve yakın zamanda hiçbir çekimim yok.

Haftalarca, aylarca çok korktum ve her şeye rağmen hayatıma devam etmeye odaklandım. Bu birkaç günlük bir kaçış. Takipçimden ve düzenli programlardan uzaklaşmak için.

Ve bu bir fırsat.

West'in bakışları üzerimde ağır ağır duruyor. Eğer ben gitmezsem, o da gitmeyecek. Ve Rafe benim evet dememi çok istiyor. Ama belki de mesele onlar değil. Belki de mesele benim.

“Bu beklenmedik bir şey.” Saçlarımı geriye doğru itip enseme topladım. “Bu da demek oluyor ki, sapık bunu beklemiyor olacak. Eğer işleri doğru yaparsak, ülkeyi terk ettiğimi bile fark etmeyebilir.”

Rafe bana bakıyor. “Stratejik mi düşünüyorsun?”

“Bir tuzak kurabiliriz.” West'in sesi alçak ve gözleri boynumun açıkta kalan sol tarafına kayıyor. Bakışlarını kaçırıyor ama bir adım daha yaklaşıyor.

“Evet,” diyorum. “Fairhaven'daki tüm rutinleri aynen koruyun, ancak güvenliği biraz gevşetin. Bir fırsat yaratın. Bakalım değerlendirecek mi.”

“Eğer öyle yaparsa, onu yakalarız,” diyor West. “Zeki kız.”

Tam gülümsemeye başlamıştım ki Rafe güldü ve az önce ne söylediğini fark ettim. Hem de kardeşimin önünde. Ama Rafe mutfak tezgahına doğru yürüdü ve Melissa'nın dışarıda bıraktığı pasta kasesine baktı. “Akıllıca bir hareketti,” diye onayladı. “Güvenlik ekibiyle bir toplantı yapmalıyız.”

“Ben ayarlayacağım.” West birkaç adımla aramızdaki mesafeyi kapatıp, Rafe'in sırtının dönük olduğu yere doğru omzunun üzerinden baktı. Saçımı öne doğru iterek, boynumun sol tarafına bastırdı.

Ona doğru gözlerimi kırptırdım.

"Öpücük izi," diye mırıldandı ve aynı hızla benden uzaklaştı.

Yanaklarım kızardı. Hayatımda hiç morluk olmamıştı.

West, ellerini arkasında taş tezgaha dayamış, yine son derece rahat görünüyordu. Rafe'e, "Benim uçağımla gideceğiz," dedi. "Kontrolörle görüşüp hangi uçuş saatlerini alabileceğimizi soracağım."

Rafe elinde bir kekle ikimize de gülümsüyor. En yakın arkadaşı ve küçük kız kardeşinin sahte bir ilişki yaşamasını öneren oydu ve şimdi de özel hayatlarında neler olup bittiğini öğrenemeyen tek kişi o.

"Eğlenceli olacak," diyor.

BÖLÜM 39

NORA

Varışımızda West'in uçağı pistte bizi bekliyordu. Uçağı bindiğimizde ilgili personel bizi karşıladı. Ben çoktan eşofmanımı giymiştim ve köşedeki bir koltuğı kıvrılmaya hazırdım. Ilık bahar havasına rağmen, yüksek yakalı bir kazak giymiştim.

West bunu fark etti ve gülümsedi. Ona gözlerimi kısarak baktım. Öpücük izi mi? Tamamen onun işiydi.

Uçağın içi çok güzel. Detaylar, renkler, her şey tanıdık geliyor. Nedenini anlamam biraz zaman alıyor. Fairhaven ile aynı renk şemasına sahip. Koyu ahşap, açık mavi detaylar ve kadife bej. Her koltuğun arkasında, demir kapılarda defalarca gördüğüm kavisli süslemelerle tamamlanmış, kabartmalı bir C harfi var.

Uçak kalktıktan sonra, parmağımı masanın tahtasında gezdirerek, "Bu uçak Fairhaven'a benziyor," diyorum.

"Böyle tasarlattım." West'in sesi alçak, eli bir bardak viskinin üzerinde.

"James mi inşa etti?"

"Öyle yaptı. Bizimkiyle aynı." Rafe boynunu çeviriyor, bacaklarını koridora doğru uzatıyor. Bunu o kadar rahat söylüyor ki. Bizimki. Ama Montclair uçağının nereye gideceğine ve ne zaman gideceğine o karar veriyor. Yıllardır böyle. Babam önemli kararlarda ikimizi de hiç bilgilendirmezdi, sonra beklenmedik bir şekilde vefat etti ve şimdi... Rafe bu uygulamayı sürdürdü.

Kardeşim pilotlarla sohbet etmek için ayrıldığında, uzaklaşan sırtını izliyorum. O gider gitmez, batıya doğru eğiliyorum.

O zaten bana bakıyor.

“West!” Elimle kumaşla örtülü boynumu kapattım. “Neden böyle yaptın?”

“Seni bilerek işaretlemedim.” Uzandı ve ben hareketsiz kaldım, o da kumaşı katladı. Gözleri morluğa odaklanmıştı. “Biraz... dalgındım.”

“Sahilde boğazlı kazak giyemem.” Parmaklarının ucu boynumda gezindi. “Ama makyaj malzemesi getirdim.”

“Akıllıca.” Başparmağı kumaşı yukarı kaydırmadan önce tenime bir kez daha dokundu. “zr dilemeliyim. Özür dilemeliyim.”

"Sen değilsin?"

“Hayır. zerindeki izimi seviyorum.” Sandalyesine yaslandı. Kardeşimle sohbet ederkenki dalgın hali gitmişti. şimdi tüm dikkati bende idi.

“Pislik herif,” diye fısıldadım yarı. Rafe hâlâ yoktu, bu yüzden tekrar ne eğildim. “Biliyor musun? Sana sormak istediğim bir şey var aklımda.”

"Bu da ne?"

“İlk deneyiminizdi,” diyorum. “zel biriyle miydi? Aşık mıydınız?”

Eli kolakta takılı kaldı. Arkasına bakmadı ama bakmak istediğini anlayabiliyorum. "Nora..."

"Benim için bu kadar önemli olduğunu düşünürsek, demek ki senin de iyi bir deneyim yaşamışsın?"

"Ne demek istediğini anlıyorum," diyor, "ve tartışma pratiğinde harika bir iş ıkartıyorsun, ama şu an bunun için en uygun zaman değil."

"Tartışmıyorum. Sadece basit bir soru sordum."

"Her şey yolundaydı," diyor, "ama ben aşık değildim, o da değildi."

"Senin için farklı, benim için farklı kurallar mı geçerli?"

Çenesi alışıyor. "Evet. Ve bu, benim yapmadığım anlamına gelmiyor..."

Perde aralandı ve Rafe elinde bir şişeyle dışarı çıktı. "şuna bak!" dedi bana. şişeyi havaya kaldırdı. "West'in stoğunu buldum. 2006 rekoltesini stokluyormuş."

Bu şampanya, Maison Valmont'un sahip olduğu şampanya şirketlerinden biri tarafından üretiliyor.

“Elbette,” diyor West. Yine rahatlamış bir halde. Uzun bacaklarını uzatmış, yüzünde hiçbir ifade yok. “nk 2005 modelini ne kadar çok sevdiğinizi biliyorum.”

Rafe kıkırdadı. "Yani sırf beni sinirlendirmek için mi?"

West, "Hayatımdaki her şey sizi sinirlendirmek için tasarlandı," diyor sakın bir şekilde.

Rafe bana sırtarak, "Ona bir Avrupalının nasıl içki içtiğini gösterelim mi?" dedi.

West, "İkiniz de tıpkı İsviçreli veya Fransız olduğunuz kadar Amerikalısınız," diyor. "Ve ben kazanacağım."

"Bütün yolculuk böyle geçecek, değil mi?" diye soruyorum. "Siz ikiniz zaten yeterince kötüsünüz, bir de James'i ve aman Tanrım, Alex'i ekleyin..."

Rafe sırttı. "Tüm seyahat boyunca havuz başında kalmak istersen, anlarım."

Elime uzattığı bardağı alıyorum. "Belki ben de katılırım."

Villa okyanus manzaralıdır.

Devasa ve aydınlık bir yer, üstelik varışımızda bizi bekleyen personeli de var. Villa müdürü bize etrafı gezdiriyor ve ben ikinci katta, bembeyaz nevresimleri ve balkona, okyanusa açılan Fransız kapıları olan bir oda buluyorum. Nefes kesici. Yeşillikler ve güneşle çevrili bir şekilde derin bir nefes alıyorum.

Sapıgın beni buraya kadar takip etmiş olması imkansız.

En azından birkaç gün boyunca hareketlerimin tamamen farkında olmuyor.

Alex çoktan orada. Verandada oturuyor ve onu görünce gülümsüyorum.

"Alex!"

Beni kaldırıp etrafımda döndürüyor. "Küçük Montclair!"

"İçki içmişsin galiba," diyorum gülerek, ellerimi omuzlarına dayamış bir şekilde.

"Evet," diyor. "Kaybedilmiş bir hafta sonu. Bu bir kural." Beni yere indiriyor, hâlâ genişçe gülümsüyor. Parlak güneş altında, kızıl saçları kahverengiden çok kırmızımsı görünüyor ve İskoç aksanı beni gülümsetiyor.

Alex'i her zaman sevmişimdir.

"Bu gezilerden birine ilk defa aile üyelerimiz de katılıyor," diyor ve bana bir bardak uzatıyor. "Önümüzdeki birkaç gün içinde Rafe hakkındaki görüşünüz kökten değişecek. Sabırsızlıkla bekliyorum."

"Sakın ona aklından geçenleri anlatma!" diye sesleniyor Rafe evin içinden.

Gülüyorum ve Alex'ten West'in durduğu yere bakıyorum. O da kollarını göğsünde kavuşturmuş bizi izliyor. "Biliyorum, gezinizi bölüyorum ama heyecanlıyım."

"Güzel." Beni bırakıp elindeki viski şişesine uzandı. "Bu seyahatte macera pokeri oynayacağız. Her şeyi ayarladım."

"Macera pokeri mi?"

Rafe elinde büyük bir su şişesiyle arkamdan çıktı. "Şaka yapmıyor," dedi.

"Buna Nora karar verecek, sizce de öyle değil mi?" diyor West.

Kardeşıme zafer kazanmış bir ifadeyle bakıyorum.

İçini çekti. "Buraya güvende olmak için geldiniz, Alex'in hayatımızı tehlikeye atacak şekilde planladığı o aptalca şeyi yapmak için değil."

"Tam buradayım," diyor Alex. "Ve ayrıca, teşekkür ederim. Bu sefer son derece aptalca bir şey yapmayı hedefledim."

West elini çenesinde gezdirdi. "Bu sefer ne için oynuyoruz?"

"Gelecek yılki gezilerin yerlerini belirleme hakkı."

Islık çalıyor. "Kahretsin. James'in buna asla razı olmayacağını biliyorum."

Alex elini salladı. "Bu aralar hiçbir şeye razı olmuyor."

"Ödül bu olduğuna göre, kazanmak istiyorum." Rafe'den West'e gülümseyerek baktım. "Sibiry'a üst üste dört kez gitmeye hazır mısınız?"

Rafe tekrar, "Şaka yapmıyorsun," diyor.

Gözlerimi kısarak ona baktım. Kardeşim kaslarını göstermeyi çok sever, ama yıllar içinde bu neredeyse ikinci doğası haline geldi. Bana, çalışanlarından birine, annemize, küçük kardeşlerimize veya asistanına konuşurken ses tonu hiç değişmiyor.

Masanın kenarından atlıyorum. "Kaybetmekten bu kadar mı korkuyorsun?" diye soruyorum ona.

Bu, yapmacık bir cesaret gösterisi.

Ama Rafe bana dönüp baktı, gözlerinde hafif bir şaşkınlık vardı. "Oyunun ne olduğunu bilmiyorsun."

“Burada kaldığımız süre boyunca bütün gün evde oturmayacağım,” diyorum. “Bunu bir ömür boyu yapmaktan bıktım artık.” West'e bakıyorum ve onun da bana sabit bir şekilde baktığını görüyorum.

Gözlerinde bir şeylerin yakıcı parıltısı var. Özlediğim bir bakış. Duyduğuma göre, işte benim kızım bu.

"Macera pokeri nedir?" diye soruyorum.

"On yıldan fazla bir süre önce aklımıza gelen bir şey," diyor West. "Akıllıca değil, pervasızca ve bazen de yasa dışı. Günler boyunca fiş kazanmak için bir şeyler yapmalıyız. Son gecede ise kazandığımız fişlerle poker oynuyoruz."

"Bir sürü aptalca şey yaptık," diye onaylıyor Alex. "Rafe, çıplak bir şekilde bungee jumping yaptığın zamanı hatırlıyor musun?"

Kardeşim inleyerek elini yüzüne götürdü.

Ona öylece bakakaldım. "Ne yaptın?"

Rafe, "Bunu grupla paylaştığın için teşekkürler," diye mırıldandı. "Evet. Tanrıya şükür fotoğraf yok."

"Şey, yok diyemem," diyor Alex, uzatarak ve aksanlı bir sesle. "Belki bir yerlerde, hazırda bekleyen bir kasam vardır—"

"Seni öldürürdüm," diyor Rafe.

"Denemekte serbestsiniz."

"Bu seyahatte ne tür zorluklarla karşı karşıyayız?" diye soruyorum.

"Aman, çok çılgın bir şey değil," diyor Alex. "Sadece zipline, dalış, sahilde at yarışları. Nehirde rafting. Her zamanki şeyler."

Alex'ten Rafe'e, Rafe'den de West'e bakıyorum. "Ben de varım."

BÖLÜM 40

NORA

Ertesi gün hayal edebileceğimden çok daha çılgın geçti. Kosta Rika çok sıcaktı ve ekip acımasız bir tempoda ilerledi. Öğleden sonra nemli, yemyeşil bir ormanda zipline yaptık. Daha önce hiç yapmamıştım ve eğitmen beni zipline ile bağladı ama alnımda ter damlacıkları birikmişti.

Sıcaklıktan olmalı.

Kayışları son bir kez çekiştirip James'in, ardından Alex ve Rafe'in gittiğini izliyorum. Sonunda platformda sadece West ve ben kalıyoruz. Eğitmen de West'in ne yaptığını bildiğinden emin olarak ayrılmış.

"Nasılsın?" diye soruyor bana. Kendi ekipmanları sıkıca bağlanmış, kolları sıyrılmış ve üst üç düğmesi açık bırakılmış bej keten bir gömlek giymiş, oradaki koyu renkli tüylerin görünümü ortaya çıkıyor.

"Güzel. Sanırım. Yüksekliklerden pek hoşlanmıyorum ama heyecanlıyım."

Dudakları kıvrıldı. "Bunu kendine mi söylüyorsun, yoksa bana mı?"

"İkisi de." Diğer platforma bakıyorum. Yaprakların arasından diğer adamları zar zor seçebiliyorum, üstelik burada saklanıyoruz. "Yalnızız."

"Evet."

"Tanrıya şükür," diye mırıldanıp alnımı silmek için atletimin kenarını yukarı çekiyorum. Neredeyse tamamen yukarı kalkıyor, karnımı ve giydiğim spor sütyenini ortaya çıkarıyor... "Çok sıcak."

"Nora..."

Üst kapağı tekrar indiriyorum. "Ne?"

Gözleri göğsüme dikilmiş, çenesi sıkılı. "Şimdi gitme sırası sende."

"Benden kurtulmak mı istiyorsun?" Bir adım daha yaklaşp elimi göğsüne koydum. Gözleri dudaklarıma kaydı. "Burada bizi göremezler."

"Biliyorum, yapamazlar." Başını eğip dudaklarını bir kez daha dudaklarıma değdirerek hızlıca öptü. "Ama ne yaptığını bilmediğimi sanma."

"Peki ben ne yapıyorum?"

"Flört ediyorsun."

"İstediklerimi istemeyi öğreniyorum. Ve şu anda istediğim şey..." Parmak uçlarımda yükselip dudaklarımı çenesinin kenarına bastırıyorum. Bir santim aşağıya, sonra bir santim daha aşağıya doğru kaydırıyorum, ta ki boynunu öpene kadar. "Bunun senin de benim kadar hoşuna gidip gitmediğini bilmek."

West inledi, teni dudaklarımin altında titriyordu. "Bu bir soru değil."

"Öyle değil mi?" Elimle göğsüne dokunup aşağı doğru kaydurdım... ta ki pantolonunun kemerine kadar. "Nelerden hoşlandığını öğrenmek istiyorum."

"Derslerimiz sizinle ilgili."

"Bunlar seksle ilgili, değil mi? Ama biz seks yapmıyoruz."

"Doğru. Diğer her şeyi yapıyoruz..." Eli çenemi buluyor ve yüzümü yukarı kaldırıyor. "Beni yerimden oynatmaya çalışıyorsun."

"İşe yarıyor mu?"

Dudaklarını baştan çıkarıcı bir yavaşlıkla benimkilerin üzerine değdirdi. "Sen söyle," diye mırıldandı ve kalçasını öne doğru kaydırđı.

Elim, belirgin sertliğe hafifçe değdi. "Eyvah."

Başımı geriye doğru eğdi ve boynumu tekrar öpmek için eğildi. Morluğunu kapatmak için makyaj kullanmak zorunda kaldım. "Lanet olsun, çok güzel kokuyorsun."

"Söylediklerimin arkasındayım. Çok ateşliyim," diyorum. Dudaklarının orada olmasıyla gözlerim kapanıyor. Düşünemeyecek kadar kafam karışıyor.

"Kesinlikle öylesin," diye mırıldanıyor. "Sorun hep bu oldu."

"Calloway!" diye gürledi bir ses. "Bugün geliyor musun, yoksa ne?"

West boynuma doğru inleyerek bir adım geri çekildi. Ağacın gövdesine yaslandı ve pantolonunun üzerinden kendini okşamak için elini uzattı. "Önce sen başla," dedi.

"Üzgünüm."

Gözlerini kısarak, "Hiç de pişman değilsin," dedi.

Gülümsüyorum. "Hayır, değilim."

"Git. Burada yeterince zarar verdin," diyor ama pişmanlık duyduğu da belli olmuyor.

Günün geri kalanı yoğun bir aktiviteyle geçti. Öğleden sonra beyaz su raftingıyla sona erdi ve dibe indiğimizde yüzümde kocaman bir gülümseme vardı. Kayak yapmaya benziyordu ama çok daha az kontrollüydü.

West, küreklerle teknenin arkasındaydı. Tam bir denizci işte. Sadece bunun için bile fazladan bir fiş kazandı. Günün sonunda hepimiz epey fiş kazanmıştık. Alex önde gidiyor, James bunun olağan dışı bir şey olmadığını söylüyor. "Kendi hayatına en az önem veren o," diyor.

Villaya bir blok mesafedeki bir barda oturuyoruz. Sandalyeler ve masalar kumun üzerinde, dalgalar ise sadece birkaç metre ötede. Ayakkabılarımı çıkarıp ayaklarımı kuma gömüyorum.

Abimin arkadaşlarıyla böyle vakit geçirmeyeli yıllar oldu.

James hâlâ en sessiz olanı. Konuştuğunda ise iğneleyici bir şekilde konuşuyor. Onu tıpkı hatırladığım gibi. İngilizliği, Alex'in İskoç küstahlığıyla tam bir zıtlık oluşturuyor.

West karşımda oturuyor. Koyu lacivert bir gömlek giymiş, üstteki iki düğmesi açık, kolları sıyrılmış. Uzun bacaklarını yana açmış, bir bardak rom içiyor.

Ve dikkati sık sık bana kayıyor. Özellikle kısa elbisemle bacaklarımı çaprazladığımda veya içeceğimden bir yudum aldığımda. Sanki yüz ifadesi değişmese bile, gözleri istemsizce üzerime kayıyor.

Daha önce hiç böyle bir güç hissetmemiştim. İstenildiğimi bilmek ve bunun tadını çıkarmak. Kardeşim tuvalete gitmek için ayrıldığında, West'in bıraktığı izi göstermek için saçımı bilerek yana doğru savuruyorum.

Bakışları anında bana odaklandı. Gözleri uyarı dolu bir şekilde kısıldı. Bu gece makyajla izi kapatmadım.

Omuz silkerek bir omzumu silkip bacaklarımı tekrar çaprazladım. İç çamaşırı giymiyorum ama West bunu bilmiyor. Henüz.

Çenesi kasılıyor.

"Nora," diyor Alex. Sağım da oturuyor, uzun kolunu sandalyesinin arkasına yaslamış. "Şimdiye kadar yolculuk nasıl gidiyor? Beklentileri karşılıyor mu?"

"Biliyor musunuz, sanırım Kayıp Hafta Sonu'nun amacını şimdi anlıyorum. İnsanı canlı hissettiriyor. Siz de bu yüzden mi yapıyorsunuz?"

Alex başını salladı. "Hiçbir şey, bir uçurumdan atlamak kadar insanı bir toplantı odasını unutturmaz."

James alaycı bir şekilde güldü. Bu sıcakta bile, üzerinde ütülü beyaz bir gömlek vardı. "Bazılarımızın hayatta olduğunu hissetmek için uçurumdan atlamasına gerek yok."

"Hayır," diye karşılık verdi Alex çarpık bir gülümsemeyle. "Bazılarımız asla yapmaz, değil mi?"

"Ben gayet canlıyım. Ve şikayet edecek kadar uzun süre yönetim kurulunda bulunmadınız," diyor James. "Şirketinizi ihmal ediyorsunuz."

Alex kızıl saçlı başını salladı. "Her şey kendiliğinden oluyor. Ben daha çok Nora ile ilgileniyorum. Sapıkla işler nasıl gidiyor?"

James bardağını indirdi. "Alex."

"Bu konuda konuşmamamız mı gerekiyor?"

Bakışlarını West'e kaydı ama o sadece beni izliyor. Oradaki o sakinlik beni kendime getirdi. "Sorun yok," dedim. "Konuşabiliriz. Doğrusu, pek fazla gelişme yok. Ama ben yokken aptalca bir şey yapmasını umuyoruz. West'le çıkıyormuş gibi yapmak iyi geldi. Onu eski alışkanlıklarından biraz uzaklaştırmış gibi görünüyor."

West, "Nora güvende," diyor. "İpi kapatıyoruz, ancak bu istediğimizden daha uzun bir süreç oldu."

"Bu adam profesyonel," diyor James. "Bu hoşuma gitmiyor."

"Ben de bilmiyorum. Araştırıyorum," diyor West. Biliyorum araştırıyor. Ekibi, hem Rafe'in hem de benim ona verdiğimiz isim listelerine dayanarak kalıplar arıyor. Geçtiğimiz yıl yaptığım her çekim, ayrıntılı olarak listelenmiş ve gönderilmiş.

"West ile sevgiliymiş gibi yapmak nasıl bir şey?" Alex bana sırtarak baktı. "Lütfen berbat olduğunu söyle."

"Gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Ah, evet."

"Bize mühimmat verin," diyor James.

West'e baktım. O da gözlerime baktı ve gözlerinde kuru bir eğlence vardı. "Gerçekten de öğretici bir deneyim oldu."

James bana bakıyor. "Ne öğrendin?"

Alex, "Ne kadar sinir bozucu olabileceği ortada," diyor. "Sorumluluktan nefret ettiğini iddia ediyor ama nedense hep o pozisyonda buluyor kendini. Görevini yapmayı seviyor. Her ne olursa olsun. Bence bu onun sapkınlığı."

James, "Onun cinsel tercihleri hakkında herhangi bir bilgiye sahip olmanız rahatsız edici," diyor.

"İkiniz de benim sapkınlıklarımı bilmiyorsunuz," diye yanıtlıyor West sakince. Hala bana bakıyor ve zihnimde tatlı, müstehcen övgüler fısıldadığını duyuyorum. "Ve bu soruyu soran kişi sen değildin. Nora'ydı."

"Şey..." Elimi uzatıp boynumu ovdum. "Rol yapmada şaşırtıcı derecede iyi. İsteddiği zaman kalabalığın oyununa gelebiliyor. Ama aynı zamanda inatçı. Her zaman dürüst. Tartışmacı."

"Hepsi doğru," diyor James.

"Onun oyuncak bebek koleksiyonunu henüz keşfettin mi?" diye soruyor Alex.

Ona şöyle bir baktım. İri yapılı İskoçyalı bana fazla parlak, fazla masum gözlerle bakıyordu. "Hayır."

"Bu konuda biraz çekingen olabilir, ama izlemeye değer bir şey."

West homurdanır. "Yine mi bu?"

"Onun ikinci adı da Maude."

Hayır, öyle değil.

"Belmont'taki ilk yılımızdan beri böyle. Onu yeniden vaftiz ettirdik, değil mi James?"

James kadehini kaldırıyor. "Soyunun en büyüklerinden Weston Maude Calloway Junior'a."

Gülüyorum ve West'in bıkkın bakışlarıyla karşılaşıyorum. Günün yorgunluğundan ve gecenin ikinci margaritasından dolayı adrenalin hala damarlarımda akıyor. "Bunu bilmiyordum! Aile yemeğinde kız kardeşin bize ikinci isimler hakkında soru sorduğunda bilmek harika olurdu."

Başını sallıyor ama dudakları kıvrılmış.

"Ailesinin önünde de rol yapmana bayılıyorum," diyor Alex. "Gerçekten ona büyük bir iyilik yapıyorsun, biliyor musun?"

"Annesinin ona güzel kadınlar fırlatmasını engellemek mi?" Bacaklarımı tekrar çaprazladım. Elbise bir santim daha yukarı kalktı ve West'in gözleri yere düştü. "Evet, ona çok büyük bir iyilik yapıyorum."

James, batıdan bana doğru bakıyor, gri gözleri kısılıyor.

"Aslında ona zaman kazanmasına yardımcı oluyorsun," diyor Alex.

"Zaman kazanmak mı?"

West öne eğildi. "Daha fazla içki sipariş etmeliyiz."

"Öyle yapmalıyız." diyor Rafe. West'in arkasında beliriyor ve omzuna vuruyor. West geriliyor. Sanki dokunuş canını acıtmış gibi. "Bir sonraki raunt benden."

"Ben de seninle gelirim." Ayağa kalkıp yanına gittim ve telefonumu da yanıma aldım.

Rafe bir tur daha içki sipariş ediyor ve bara yaslanıyor. "İyi gidiyorsun," diyor. "Takip ediyorsun."

"Takip edebiliyor musun? Poker oyununu kazanmayı planlıyorum."

Gülümsemesi daha da genişliyor. "Nasıl oynanacağını hatırlıyor musun?"

"Elbette. Sen ve James bana bir tatili öğretmiştiniz, hatırlıyor musun?" diye soruyorum. James, yatılı okul günlerinde birkaç tatili bizimle geçirmişti. Bazen bizim evde, bazen de West'in evinde kalırdı.

"Bu yıllar önceydi."

"Hâlâ yeteneğim var," diyorum.

Bakışları boynuma indi. "Yaralısın."

Kahretsin. Saçımı geriye toplamayı unutmuşum. "Sadece bir yanık."

Kaşlarını çattı. "Yanık mı?"

"Evet, geçen haftaki çekimden," diyorum omuz silkerek. "Saçımı kıvırdılar ve çok yaklaştılar."

"Ahmaklar," diye mırıldandı. "İyi misin?"

Gözlerimi devirdim. Yalan kolayca ağzımdan çıktı ama kalbim hızla çarpıyordu. "Evet. Şahsıma yapılan bu büyük hakarete dayanacağım."

Rafe'in kaşları kalktı. "Bu gece keyfin yerinde. Tüm yolculuk boyunca da öyleydin."

"Çok eğleniyorum."

"Anlayabiliyorum. Sende bir değişiklik var... Daha mutlu görünüyorsun."

"Belki de öyleyim. New York'a gitmek iyi bir karardı." Başımı sallıyorum. "Annem hâlâ neredeyse her gün Fransa'ya ne zaman döneceğimi soruyor. Bir türlü kabullenemiyor."

"Eve daha yakın olduğunuzda hepimiz daha iyi hissedeceğiz." Barmene yüklü bir banknot uzatıyor. "Geliyor musunuz?"

Başımı salladım. "Kendim için fazladan bir şey sipariş edeceğim."
Ve West'e iç çamaşırımı unuttuğumu mesaj atacağım.

BÖLÜM 41

BATI

Rafe geri döner, ama Nora barda kalır. Barmenlerden biriyle sohbet eder. Barmen yakışıklıdır. Ona biraz fazla geniş bir şekilde gülümser.

Dizlerinin yarısına kadar uzanan kısa bir elbise giymiş, uzun bacaklarını açıkta bırakmış. Beni izlediğimi bildiği için bacaklarını daha önce çaprazlayıp açmıştı.

O kendi tarzında bir oyun oynuyor ve uçakta söylediklerinin intikamını aldığından hiç şüphem yok. İlk deneyiminiz romantik miydi?

"Beni dinliyor musun?" diye soruyor James.

Bakışlarımı başka yöne çeviriyorum. "Evet."

Bana bir saniye kadar fazla baktı. "Öyleyse sana ne sormuştum?"

"Yarın kazanmana izin verirsem... Ve cevabım hayır."

James, "Sana kazanmama izin verip vermeyeceğini sorduğum gün aklımı kaybetmişim demektir," diyor. "Sana kaybedeceğini söylemiştim. Bu bir açıklamaydı, bir soru değildi."

"Doğru." Nora'ya dönüp baktım. Hafifçe güldü ve barmene gülümsedi. Sanki flört ediyormuş gibi.

Rafe, "Miras sorununu çözdünüz mü henüz?" diye soruyor.

Alex, "Adamın bir gece rahatlamasına izin verin," diye itiraz ediyor, "ondan sonra ona atalarından kalma evini kaybettiğini hatırlatın."

Rafe, Alex'e "Seninkinden nefret ederken bunu söylemek kolay," diyor. Sonra bana dönüyor. "Sen anladın mı?"

"Hayır. Ama aklımı kaybetmiyorum."

James, "Bu bir cevap değil," diye mırıldandı.

"Avukatlarım bu sabah erken saatlerde beni aradı. Üzerinde çalıştığımız son seçenek muhtemelen çok yüksek riskli."

"Vakfı mı sorguluyorsunuz?" diye soruyor Rafe.

"Evet. Davayı kamuoyuna açarak daha glü bir savunma ortaya koyma ihtimalimiz var."

"Herkeseye açık mı?" James başını salladı. "Bunu yapma."

"İdeal bir durum değil," diye itiraf ediyorum. Hiçbirimiz özel işlerimizin bir izleyici kitlesinin önünde sergilenmesinden hoşlanmayız. "Ama işe yarayabilir. Vakfın, günümüzün eşit haklar ve adalet ilkelerini ihlal ettiğine dair açık bir argüman var. Amber, vakfın karmaşık kuralları yüzünden mirası bile devralamıyor, Allah aşkına!"

"Kesinlikle çok sinirlenmiştir," diyor Alex.

"Öyle. Bu onun hakkı."

"Kamuoyuna açık bir davayı kaybederseniz ne olur?"

Omuz silkip ieeğimden derin bir yudum aldım. Birkaç saniye boyunca kimse bir şey söylemedi.

"Şey, kahretsin," diyor Alex.

"Evet, hepsi bu," diyorum. "Maverick'e birçok şey için minnettarım ama bu yaptığından dolayı ona yumruk atmak istiyorum. Dava işe yarayabilir, evet, ama evlenmeden önce bunu yapmak çok riskli. O iş çözöldükten sonra, vakıf senedinde kalıcı bir değişiklik yapmak için yıllarımız olacak."

James kolunu sandalyesinin arkasına yaslıyor, ifadesi keskin. Onun birçok yönü her zaman keskin olmuştur. Saplamaya hazır bir kılıç gibi. "Atalarımız bizi nasıl mahvedeceklerini biliyordu," diyor. "İngiltere'deki en eski mülklerden birine sahibim ve tarihi koruma yasası gereği, bunu yapmak bana bir servete mal olsa bile, onu korumak zorundayım."

"Bu bir sorun değil," diyorum ona. "Birkaç tane var zaten."

Bana attığı bakış çok acımasız. "Özür dilerim," diyor. "Basit özömleri olan şeylerden şikayet ettiğimizi sanıyordum. Yoksa bunu yapmaya sadece siz mi izniliyorsunuz?"

Alex gülüyor, Rafe ise gülümseyerek başını sallıyor.

"Evlenmek basit bir çözüm mü?"

"Kolay değil. Basit." James geniş omuzlarını silkerek, "Size sunduğunuz her teklifi kabul edecek binlerce kadın var." dedi.

“Hazır bir evlilik sözleşmem var ve nakit para teklif edeceğim. Ayrı yaşayacağız, nikahımız adliyede olacak. Ama biliyorsun ki hiçbirimiz gerçek bir evliliğe layık değiliz.” Tekrar Nora'ya bakıyorum. Şimdi bar taburesinde oturuyor, çıplak bacaklarından biri uzanmış ve parmak uçları sivri. Genişçe gülümsüyor. Gerçek gibi görünüyor. Ve yıkıcı. Elim bardağımı daha sıkı kavlıyor. “Hepimiz o kadar berbat durumdayız ki, bunu sürdüremeyecek durumdayız.”

"Bu gece fena bir sarhoşsun," diyor Alex.

"Yanıldığımı söyle bana," dedim bakışlarımı ona çevirerek. Gülmeyi sever, meydan okumayı da sever ama hepimiz onun yıllar önce ne kadar berbat bir durumda olduğunu biliyoruz. Hâlâ da öyle. "Hiç evlenecek misin? Aile geçmişinle birlikte?"

Yüzündeki gülümseme kaybolmuyor, aksine daha da sertleşiyor. "Evet. Kesinlikle kötü bir sarhoş."

Rafe, "Yarın kaybedeceğinden korkuyor," diye ekliyor.

James ikisini de görmezden gelip çelik grisi gözlerle bana döndü. “Ona para teklif et, bazen kolunda taşı, mal varlığını al. Ayrı hayatlar yaşa. Miras işlerini sessizce ve titizlikle yürüt, eğer çocuk istemiyorsan her şeyi Amber'e bırak. Boşan.”

Telefonum cebimde titredi. Hemen Nora'ya baktım ve onun da telefonunu çantasına geri koyduğunu gördüm. Bakışları bir an üzerimde kaldıktan sonra barmenle sohbetine devam etti.

Sırtımdan yukarı doğru karanlık bir şey kıvrılarak ilerliyor ve göğsümü soğuk bir el gibi kavlıyor.

"Bunu çok basitmiş gibi anlatıyorsun," diyorum James'e.

“Çünkü öyle,” diye savunuyor. “Bazen seni asla anlamayacağım.”

"Hepimiz duygularımızı kapatamayız," diye çıktım.

"Hayır, kesinlikle hayır," diyor soğuk bir kesinlikle. "Güvene karşı koyun ya da teslim olun. Her iki durumda da umurunda değil."

Rafe içini çekti. "Gecenin bu saatinde kavga etmek için çok erken."

"Üstelik eğlenceli de değil," diye itiraz ediyor Alex. "İbiza'da geçirdiğimiz hafta sonuna hiç benzemiyor."

Üçümüz de inledik ve Alex'in gülümsemesi daha da genişledi. "Ne? Bu efsaneydi. Yata ne kadar hasar verdik acaba?"

"Tabii ki bilmiyorsun, çünkü çekini ben yazdım," diye mırıldanıp başımı salladım. "Teknelere hiç saygın yok."

Rafe, "Bence West seni bildiği en kötü şekilde aşağıladı," diyor.

O zamanlar daha gençtik ve Kayıp Hafta Sonları çok daha yıkıcıydı. Hepimizin sorumlulukları daha azdı.

Telefonumu elime alıp açtım. Ve işte oradaydı. Nora'dan bir mesaj.

NORA

Bana öğrettiklerinizi uyguluyorum.

Hızlı bir yanıt yazıyorum.

BATI

Bunu görebiliyorum.

Cevabı birkaç saniye sonra, hâlâ barda oturduğu yerden geliyor. Önünde içinde pembe bir şey olan bir bardak var.

NORA

Ve tahmin edin ne oldu? Bu gece iç çamaşırı giymeyi unuttuğumu yeni fark ettim.

Bakışlarım, barmenin söylediklerine başıyla onay veren kadına çevrildi. Beni aşağı çekmekle tehdit eden karanlık, kıskançlık duygusu iyice yerleşti. Yapılması gereken işler varken, adam onunla sohbet etmek için çok uzun süre kalmıştı.

Gözlerim o bacakların uzunluğuna ve kısa eteğine takılıyor. Boşalırken kulağıma fısıldadığı sesin anısı zihnimi dolduruyor. Vücudunun bilardo masasında nasıl kıvrıldığını, bacaklarının bana doğru nasıl büküldüğünü ve vajinasının ne kadar güzel bir şekilde sergilendiğini hatırlıyorum.

Ve şimdi o burada, bütün bu insanların, bütün bu erkeklerin arasında, gözlerini ondan alamayan bir halde, çıplak mı?

Gözleri benimkilerle buluştu ve gülümsemesi soldu. Barmene bir şeyler söyleyip, eteği tehlikeli, baştan çıkarıcı, yıkıcı bir şekilde havada süzülürken sandalyeden atlayışını izledim. İçeceğini kaptı... ve bize doğru yürüdü.

Alex sandalyesini çekiyor. Gülümseyerek meyveli içeceğini masaya bırakıyor. "Hemen geri döneceğim," diye duyuruyor.

Sonra barın içine girip kayboldu.

Bu gece muhafızlar o kadar yakınlarda değiller ve Rafe'in onu takip etmek için ayağa kalktığını görüyorum. Ona başımı sallıyorum.

"Anladım," diyorum ona.

Bana gönderdiği minnettar baş sallaması içimi yakıyor. Keşke kalkıp onu barın karanlığına kadar takip etmemin gerçek nedenini bilseydi.

BÖLÜM 42

NORA

İçerisi oldukça karanlık ve yarı boş. Müşterilerin çoğu dışarıda, dalgaların ve açık denizin kenarında oturuyor. Boş masaların arasından tuvaletlere doğru ilerliyorum. Neredeyse oraya vardığımda arkamdan ayak sesleri duyuyorum ama dönmüyorum.

Bir saniye sonra belimden yakaladı ve bizi en yakın banyoya çekti.

Tuzağa düştü.

Vücudumu onun kıvrımına yaslıyorum. "Merhaba."

"Tehlikeli bir oyun oynuyorsun." Dudaklarını yanağımdan aşağı, boynuma doğru indiriyor. Ona daha iyi erişim sağlamak için başımı geriye doğru eğiyorum. "Ve hiç de incelikli bir oyun değil."

"Yeterince ince bir espri," diyorum. "Oynadığım tek kişi sensin."

"Tek kişi miydin? Flört ediyordun."

Onun kollarının arasından döndüm. "Evet. Gerçekten de anı yaşamaya ve anın tadını çıkarmaya çalışıyordum." Ona sııttım. "Yakışıklıydı."

West'in gözleri koyu renkli. "Zavallı adam bu gece uyuyamayacak."

"Sadece biraz sohbet ettik."

"Kendini hafife alma." West başını eğip dudaklarını benimkine değdirdi. "Üstelik bunu benim önümde yaptın."

"Evet. Bak..." Gömleğinin kumaşını sıkıca kavradım. "Sevgiliymiş gibi yaptığım adam bana bakireliğimi almayacağını söyledi. Bu yüzden bakireliğimi alacak birini bulmam gerekecek."

İnleyerek gözlerini kapattı. "Beni cezalandırıyorsun."

“Hayır. Söylediğin gibi tartışma pratiği yapıyorum. Hoşuna gitti mi?”

“Hayır.” Elleri kaburgalarımın üzerinde yukarı doğru kaydı ve başparmağı göğsümün alt kısmına dokundu. “Ama bugün inanılmazdın. Karşılaştığın zorluklar karşısında hiç tereddüt etmedin.”

"Çok fazlaydılar," diye itiraf ediyorum.

"Evet. Rafe senin için çok korkmuştu. Ona bununla başa çıkabileceğini söylemek zorunda kaldım."

"Gerçekten mi?"

"Evet." West beni tekrar öpüyor, tutkulu ve ısrarcı bir şekilde. Başparmağı yukarı doğru hareket ediyor ve kumaşın üzerinden hassas, gergin meme ucuna dokunuyor. "Burada sertleşmişsin."

"Sanırım ikimiz de birbirimizle ilgili bu sorunu yaşıyoruz."

İnleyerek elleri belime doğru kaydı. Beni kaldırıp tezgâhın kenarına oturttu. "İşte böyle. Orada otur bakalım, güzel kız." Dizlerimi kavrayıp aralarına sığacak şekilde açtı ama aşağıya bakmadı.

Sadece bana bakıyor.

"Benimle dalga geçmek kötü bir fikir."

"Benim hedefim bu değil," diyorum.

Gözleri parılıyor. Bacaklarımdaki elleri kıvrılıp sıkılaşıyor. İkimiz de aynı şeyi düşünüyoruz. Bekaretimi kaybetmeyi.

Eli bacağımın üzerinde yukarı doğru kayıyor. "Orada doğruyu mu söylüyordun?" diye soruyor. "Gerçekten de o kadar insanın önünde külotunu çıkardın mı?"

"Üzerim örtülüydü," diye itiraz ettim. "Gayet düzgün bir görünümdeydim."

“Bana hissettirdiğin hiçbir şey düzgün değil,” diye mırıldanıyor. Gözleri kararıyor ve elini iç bacağымda biraz daha yukarı kaydırıyor. Bir santim, sonra bir santim daha. “Ne bulacağım, bela mı? Saatlerce orada çıplak mıydın? Benden sadece birkaç adım ötede...” Parmakları daha yukarıya dokunuyor. Bir santim daha... ve sonra kıvrımlarımın üzerinde okşamaya başlıyor.

West, sanki onu yaralamışım gibi inledi. "Yalan söylemiyordun."

“Sana asla yalan söylemem,” diyorum alaycı bir sesle. Parmakları çıplak tenime ateş gibi değiyor. Daha önce hiç iç çamaşırını giymeden dışarı çıkmamıştım ve son birkaç saattir ne kadar savunmasız olduğumu derinden hissediyordum.

Etrafta kimse bilmeden.

West, sanki artık yardımsız ayakta duramıyormuş gibi, boşta kalan elini arkamdaki duvara dayadı. "Böyle çıplak bir şekilde orada mı oturuyordun?"

"Gerçekten yalan söylediğimi mi sandın?"

"Umut etmiştim," diye mırıldanıyor ve parmakları beni okşuyor. Yukarı aşağı, hafif, keşfedici dokunuşlar beni ürpertiyor. Klitorisime dokunuyor ve nefesim kesiliyor.

"İstedğin buydu, değil mi?" diye soruyor. "Beni bunu yapmaya zorlamak istedin."

"Evet," diye fısıldıyorum.

West'in parmakları kayboluyor, ama sadece eteğimi yukarı çekmek için. Yavaşça kaldırıyor, gözleri benimkine sabitlenmiş. Kumaş belimde toplanıp büzülene kadar ancak o zaman aşağıya bakıyor.

"Şuna bak. Benim mükemmel kızım." Parmakları dudaklarımın arasında geziniyor. "Zaten biraz ıslanmışsın da. Orada çıplak oturduğunu bilmek seni heyecanlandırdı mı?"

Başımı sallıyorum. Bana saygıyla, ustalıkla dokunuyor, gözleri her hareketini takip ediyor. "Elbette öyleydin," diye mırıldanıyor. "Ve çok iyi davranıyorsun, bakmama izin veriyorsun." Klitorisime tekrar dokunduğunda ve bu hisle inlediğimde, yumuşak bir "şşş" sesi çıkarıyor. "Sessiz olmalısın tatlım. Bunu benim için yapabilir misin?"

Elim saçlarında adeta bir mengene gibi sıkılaştı. "Evet."

Klitorisimi sürekli bir baskıyla okşuyor ve nefesim hızlanıyor. Dudakları dudaklarımda, yakıcı bir yoğunlukla öpüyor beni. "Bütün gün istediğin bu muydu, benim kırılmamı mı?"

"Beni istiyorsun," diye fısıldıyorum. "Doğru ya da yanlış."

"Üstesinden gelebileceğimden fazla," diyor. "Gerektiğinden de fazla."

Klitorisimin üzerinde hızlıca davul benzeri bir hareket yapıyor ve ani ritim beni nefessiz bırakıyor. Parmakları aşağı doğru okşayarak girişimi tahrik ediyor. "Beni it," diyor.

Başımı sallıyorum.

"Nora," diye mırıldandı. "Burada yakalanmamalıyız ve şu anda, bu gerçeği görmezden gelip sen en az iki kere gelene kadar burada kalmaya çok yakınım. Diğerleri fark eder."

"Seni itmekten bıktım." Tezgahın üzerinde öne doğru kaydım ve parmağı girişime değdiğinde inledim. "Tam tersini denemek istiyorum. Parmaklarını kullan."

“Kahretsin,” diye mırıldandı. Parmağı içime girdi ve diğer günkü o hafif baskıyı tekrar hissettim. Nefesim kesildi ve o durakladı. Başparmağı klitorisime geri döndü ve yavaşça aşağı doğru bastırdı.

“Ah,” diye mırıldanıp ellerimi omuzlarına doğru kaydardım. “Ah, bu...”

"Çok iyi gidiyorsun." Nefesi benimkine sıcak bir şekilde değişiyor. "Söyle bakalım, nasıl bir his."

“Garip. Güzel. Bunu yaptığın zaman hoşuma gidiyor—ah!.”

Beni tekrar öpüyor ve parmağı, başparmağının hareketine uyumlu bir şekilde yavaşça hareket ediyor.

“Benim için bir tane daha alabilirsin,” diyor. Dudaklarına doğru başımı sallıyorum ve bir parmağını daha içeri sokunca yanma hissi daha da keskinleşiyor. “İşte bu. Çok iyi gidiyorsun, tatlım.”

Derin bir nefes alıyorum ve gerilme tatlı ve baş döndürücü bir zevke dönüşüyor. "Vibratörü paketledim. Büyük olanı," diyorum. "Söylemiştin ki... aman Tanrım... bana seks yapmamda yardım etmeyeceksin... Ama beni buna hazırlamama yardım edebilir misin?"

Parmakları içimde durakladı, başparmağı klitorisimde hareketsiz kaldı.

Vücudundaki her bir kas gerilmişti. Sanki ona yumruk atmışım gibi.

"Batı mı?"

"Senin gibi biriyle daha önce hiç tartışmadım," diyor ve parmakları içimde kıvrılıyor. "Bıçağı nasıl çevireceğini çok iyi biliyorsun, değil mi?"

“Denemiyorum ki... ah!” Şaşkın bir ses ağzımdan çıktı, çünkü parmakları yeni bir şey yapıyordu, o kıvrımlı, okşayıcı hareketi, ve ben de ellerimi sırtından aşağı kaydardım.

West yüzünü buruşturdu.

Hemen ellerimi geri çektim. "Sorun ne?"

“Hiçbir şey,” diyor. Boynumu öpmek için eğiliyor ve parmağı içimde hareket etmeye devam ediyor. “Ellerini boynumda sıkıca tut.”

"Yaralanmışsın," diyorum. Bu gece daha önce de yüzünü buruşturmuştu... "Ne oldu?"

"Hiç bir şey."

“Önemsiz bir şey değil.” Elimizi uzatıp bacaklarımın arasından bileğini kavradım. Elim sıkıca tutuyordu ama yine de sakinleştirmeyi başardım. “Kontrol ettirdin mi?”

“Sorun yok. Nehirde rafting yaparken kaya duvarlarından birine çarptım.” West’in koyu renkli gözleri benimkileri aradı. Göz bebekleri kocaman açılmıştı ve hissettiği tek şey acıymış gibi görünüyordu. “Şu anda

senden başka hiçbir şey istemiyorum, sadece seni buraya getirmek ve herkesi unutturmak istiyorum. O barmen, geleceğin—”

Göğsüne bastırdım ve kaşlarını çatarak benden uzaklaştı. Parmaklarının aniden yokluğu şaşırtıcıydı. "Bir bakayım."

"Hayır," diyor.

"Hayır derken ne demek istiyorsun?"

"Eğer sakatlanırsanız, mücadeleleyi kaybedersiniz," diyor. "Hedefinizi kaybedersiniz. Ben iyiyim. İyileşir."

Komodinin üzerinden atlıyorum. "Bu saçmalık."

"Kurallar bunlar."

"Pekâlâ, kabul etmiyorum." Hâlâ gerginim ama şimdi de sinirliyim. "Eğer seni düzeltmeme izin vermeyeceksen, o zaman beni orgazma ulaştırmaya da hakkın yok."

Bana bakarken çenesi kasılıyor. Ama ben de ona dik dik bakıyorum. Artık West Calloway'in bakışlarından korkmuyorum. Yanakları kıpkırmızı, saçları ellerimden dağılmış. Gömleğinin üst düğmesi de açılmış. Eğer böyle dışarı çıksaydı, başına bir şey geldiğine dair şüphe kalmazdı.

Geri çekilin. Diğerlerine... kardeşime de.

Çok uzun zamandır uzaktaydık zaten.

Elbisemi aşağı doğru çekiyorum ve gözleri hareketi takip ediyor. "Tekrar dışarı çıkıyorum. Birkaç içki daha içeceğim, belki Thiago ile biraz daha sohbet edeceğim."

"Adını söyleme," diyor West.

"Neden? Kıskanıyor musun?" Ona tatlı bir gülümseme verdim. "Sadece bana öğrettiklerini yapıyorum. Bana yapmamı söylediklerini yapıyorum."

"Önce dışarı çıkman gerekecek." Elini aşağıya uzatıp pantolonunun üzerinden kendini yokladı. "Bugün ikinci kez. Toplarım fena halde ağrıyacak."

"Biliyorsun, burada senin için bunu düzeltmeye istekli biri var. Yaralanmana bakmama izin verdiğin anda." Kapıyı açıyorum. "Karar sana kalmış, Calloway."

"Gidin," diye mırıldanıp kapıyı işaret etti. "Aferin size, baş belası."

BÖLÜM 43

BATI

Villanın etrafını tamamen karanlık kaplamış durumda. Villayı bütünüyle yutuyor ve dışarıdaki havuzdaki mavi ışıklandırmayı daha da belirginleştiriyor. Hava nemli ve yeşillik ile okyanus kokusuyla yoğun.

Burası çok güzel bir ülke. Ve diğer adamlara, ailem gibi gördüğüm adamlara, sadece Nora ve ben olabilecekken burada oldukları için, sürekli yoluma çıktıkları için kızmadan edemiyorum. Rafe az önce bana bir bira uzattı ve ona teşekkür etmek için dişlerimi sıkmak zorunda kaldım.

Villada bir bilardo masası var ve bardan döndüğümüzden beri oynuyoruz. Nora da ara sıra bize katıldı ve üst üste iki oyun kazandıktan sonra gece geç saatte yüzmeye gideceğini söyledi. Alex de ona katılmak için suya girdi ve ben de ikisinin yıldızlarla dolu gökyüzünün altında yüzmelerini izledim.

Mutlu ve neşeli görünüyor, sapıkından ve New York'un dertlerinden uzakta. Ben de onlara katılmak istiyorum ama üzerimdeki taşın sıyrıldığı yeri göstermeden ve puan kaybetmeden lanet olası tişörtümü çıkaramam.

Rafe ve James bilardo oynamaya devam etmek istiyorlar. Bu yüzden kalıp onu pencerelerden izliyorum. Üzerinde sadece bir bikini ve bir gülümseme var.

Bugün yaşadıklarımın dolaylı tüm vücudum ağrıyor. Ona dokunup da dokunmaya devam edememekten dolayı. Parmaklarımın arasında o kadar güzeldi ki. Yumuşak, hassas ve parmaklarımın her hareketiyle daha da ıslanıyordu. Yüzü de çok anlamlıydı, uzun kirpikli gözleri ona

dokunduğumda bana kilitlenmişti. Bir parmağımı içeri soktum ve tatlı bir nefes alışını duydum.

Eğer bekaretimi alacak kişi sen olmayacaksan, bunu yapacak birini bulmak zorunda kalacağım.

“West.” Bilardo masasının karşısında, Rafe ıstakasına yaslanmış duruyor. “Neyin var senin?”

“Hiçbir şey.” Dikkatimi tekrar masaya veriyorum. Kahretsin. Sıra bende.

"Artık bu işin dışındasın."

Şutumu ayarladım ve topu en sağ köşeye soktum. "Onun dışında bile seni yenebilirim."

James, sağ elinde bir puroyla Rafe'in arkasındaki duvara yaslanmış duruyor. Sigarayı çoktan bırakmıştı. Purolar sadece böyle geziler için saklanıyordu. "Üç aydan kısa bir süre sonra evlenecek olmasını düşünüyor."

Rafe araya girerek, "Annenin potansiyel yeni Bayan Calloway'ler listesi ne kadar uzun?" diye soruyor.

İkisinin de yanından geçip masaya doğru döndüm. En soldakini hedefleyebilirdim... ve bank vuruşu yapabilirdim. “Annemin seçtiği biriyle evlenmeyeceğim.”

"Görkemli bir düğün yok," diye mırıldandı James. "Ne büyük hayal kırıklığı."

Nişan alıp vurdum. Top mükemmel bir şekilde ikinci cebe girdi ve doğruldum. "Nora'nın yanında bu konuda fazla konuşmayalım."

“Neden olmasın?” Rafe yanımdan geçip kendi viski bardağına uzandı. Bu, Alex'in aile markasının en iyi rekoltesi olan MacKenzie '64. Dumanlı ve kehribar renginde.

Evet, neden olmasın?

“O bilmiyor. Fairhaven'da kalmasının, benim korumam altında olmasının bir zaman sınırı olduğunu düşünmesini istemiyorum,” diyorum.

Hem James hem de Rafe bana bakıyor. Birinin bakışı çelik gibi gri ve eğlenceli, diğerininki yeşil ve kısılmış. "İş o noktaya gelirse, tekrar benim himayem altına girer," diyor Rafe.

“Biliyorum. Sadece endişelenmesini istemiyorum, hepsi bu.” Bu zayıf bir bahane. Masanın etrafında dolaşip yeni bir bakış açısı arıyorum.

Söylememeliydim.

Bu lanet olası geziye hiç razı olmamalıydım.

Terasa açılan sürgülü kapılar açıldı. Alex boynuna bir havlu atmış halde içeri girdi. Nora da onun ardından içeri girdi. Üzerinde bol bir gömlek vardı, kolları biraz fazla uzundu. Kalçasının hemen altına kadar uzanıyordu. Sol elinde ise yeşil kumaştan bir yığın vardı.

Alex'in tişörtünü giymiş.

Islak mayosunu çıkardı ve şimdi Alex'in tişörtünü giyiyor.

Elim bilardo sopasını sıkıca kavradı. Kadın ona gülümsedi, saçları yana doğru ıslaktı, kocaman, güzel bir gülümseme. Gerçek bir gülümseme. Rol yapmıyor ya da insanları memnun etmeye çalışmıyordu.

Ve o tişörtün altında çıplak.

Gömleği.

James, İngiliz aksanıyla, "Haklıydın," diyor. "O artık bu işin içinde değil."

Tekrar topa odaklandım ve ıstakamı geri çektim. Çok sert vurdum ve top büyük bir farkla ıskaladı. Gözümün ucuyla Nora'nın bize bir an bile bakmadan merdivenlerden yukarı kaybolduğunu fark ettim.

"Ne yazık ki"—Rafe kendi bilardo sopasını alıyor—"bu maça bahis oynamadım."

"Henüz kazanmadınız."

"Hayır. Ama yeterince yakınım." Masanın etrafında dolaşıp açılırla inceliyor. "Ve bak, eğer annenin bir kadın seçmesini istemiyorsan, kendin seç." Rafe omuz silkerek bakıyor. "Hatta eğlenceli bile olabilir. Sunucu seçimleri."

Son viskimi de içiyorum. Sırtımdaki yanma hissini dindirmiyor. Alex havuzdan yeni çıkmış, hâlâ ıslak bir halde yanımıza geliyor ve ondan gözlerimi kaçırmak zorunda kalıyorum.

"Ne için oynuyorsunuz?" diye soruyor.

"Bir beyefendinin onuru," diyor James.

Alex kıkırdadı. "Ne kadar kötü o zaman, çünkü hiçbirimizin yok." İçki içtiğinde İskoç aksanı her zaman daha belirgin olurdu.

Rafe, atışını yaparken, "Kendin için konuş," diyor. Top sorunsuz bir şekilde cebe giriyor. "Şerefimin zedelenmediğini bilmeni isterim."

James purosunu içince, "Bütün kızlara böyle mi söylüyorsun?" diye mırıldandı.

Rafe ona, "Kıskanma," diyor. "Eminim sen de çok, çok çabalarsan eğlenebilirsin."

Alex bir bilardo sopası alıp duvara yaslandı ve bizi oynarken izledi. Gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum ve ona geri bakmamak için kendimi zor tutuyordum. Ona "Lanet olası bir gömlek giy" dememek için kendimi zor tutuyordum. "James eğlenceden anlamaz," dedi geniş bir sırıtışla. "Bu asil bir şey değil."

"Sessiz olun," diyor James. Hiçbirimizin onun unvanını gündeme getirmesinden hoşlanmamıştır, bu yüzden de hiçbirimiz bunu yapmaktan vazgeçmeyeceğiz.

Ne kadar kibar olsa da, ısırtıyor.

"Sizin hassas noktaya mı dokundum? Özür dilerim, majesteleri."

"Şimdi, şimdi çocuklar." Rafe, koyu saçları alına dökülürken bir atış daha yapıyor. "Lütfen uslu durun."

Oyunu kaybettim.

"Çok kafana takma," diyor Rafe daha sonra. Sağlam omzuma vuruyor. "Başka birçok açıdan zaten galipsin."

Onu itip uzaklaştırdım ve sırıtışı daha da genişledi. "Bana bir daha tepeden bakmaya kalksan ne olur?"

Diğerlerinin oyun oynamasını izledikten sonra ben de oyuna başlıyorum. Yorgunum, her şeyden bıktım ve bana yönelttikleri hakaretleri umursamıyorum. Benim yatak odam en uçta, Nora'nınki ise diğer tarafta. Tıpkı memleketimdeki gibi.

Her zaman çok uzun gibi görünen bir koridorun karşılıklı iki tarafında.

Onun odasına gitmeden önce yatak odamın ışıklarını kapatıp kapıyı kilitletiğimden emin oluyorum. İki kez kapıyı çalıyorum.

Kapıyı açtı ve hâlâ o lanet olası tişörtü giyiyordu. Islak saçları alçak bir atkuyruğu şeklinde toplanmıştı ve şampuan-sabun kokuyordu. "West?"

"Daha önce bana teklif ettiğiniz anlaşma." İçeri girip kapıyı arkamdan kapatıyorum. "Kabul ediyorum."

Nora beni odasına, banyoya çekiyor. "Sonunda," diyor ve beni küvetin kenarına doğru itiyor. "Otur."

"Bana kızmışsın." Giydiği tişörte bakıyorum. Etek ucu uyluklarının üst kısmına değiyor. Tıpkı bugünün başlarında olduğu gibi, muhtemelen altında çıplak.

Kardeşi alt katta. Mirasımı kurtarmak için evlenmek zorunda kalabilirim. O sadece ileride gerçekten hoşlandığı erkeklerle çıkmaya başladığında pratik yapmamızı istiyor.

Ama bunların hiçbirisi önemli değil, çünkü burada onun benimmiş gibi davranabilirim.

"Yaralandın." Nora gömleğimin düğmelerini çözüyor. "Saatler önce oldu ve sen sanki hiçbir şey olmamış gibi içki içip rahatlıyordun."

"Sadece küçük bir çizik."

"Hayır, değil. Şuna bak! Tişörtün kana bulaşmış. Neyse ki lacivertmiş, yoksa kıymetli çipini kaybederdin. Bu arada, o kural duyduğum en aptalca şey."

"Böylece zarar görmekten kurtulmuş olacağız. Alex olayları aşırıya götürmekte çok iyiydi." Bir an duraksıyorum. "Bu James'in fikriydi. Şimdiye kadarki en kötü fikri de değildi."

Omuzlarımdaki kumaşı itti. "Bunu çıkarmak istiyorum."

"Ne zaman hemşire oldunuz?"

"Kendimi aptallarla çevrili bulduğumda," diyor. "Kendi güvenliğinizi böyle hiçe sayarken benim güvenliğimden uzun uzun bahsedemezsiniz."

Omuzlarımda duran elleri çok hoşuma gidiyor. Sol uyluğunda, yıldız takımı gibi çiller var. Dudaklarımla onları okşamak istiyorum. "Bu farklı," diyorum.

Hayır, öyle değil.

"Senin güvenliğinle benim güvenliğim aynı değil."

"Neden olmasın ki? Dezenfekte edilmesi gerekiyor... Belki de dikiş atılması lazım. Ama ben bunun için yeterince iyi değilim."

"Dikiş dikmeyi biliyorsun."

"Evet. Kumaşla. Tanrım... değil." Dolaptan bir şey çıkarıyor ve ben onun uzun, çıplak bacaklarını izliyorum. Belime dolandıklarında nasıl bir his vereceklerini merak ediyorum. "İşte dezenfektan ve biraz gazlı bez. Tamamen hareketsiz oturacaksın."

Dudaklarım kıvrılıyor. "Çok otoritersin. Hoşuma gidiyor."

Tekrar bacaklarımla arasına giriyor ve bu sefer kalçalarını kavramaktan kendimi alamıyorum. Ellerimin altında harika bir his veriyor. Sıkı kıvrımlar, tutmak için istikrarlı bir şey.

"Umarım canını yakar," diyor bana. Omzuma keskin bir şey değiyor ve dişlerimi sıkıyorum.

Klor gibi kokuyor.

Ellerimle kalçasındaki kumaşı kavradım. "Üzerinde ne var?"

"Bir gömlek."

"Bunu görebiliyorum. Ama bu Alex'in tişörtü."

“Evet. Bana ödünç verdi ama belki aşağı inip geri vermeliyim.” Biraz geriye yaslandı. “Sorun olmadığını söyledi. Sence rahatsız oldu mu?”

“Eğer umurundaysa?” Eteğine uzanıyorum. “Onun umrumda değil. Benim umrumda olan benim.”

Omzuma hafifçe dokunuyor. Canım çok acıyor ama göğsümü sıkıştıran kıskançlık hissiyle kıyaslanamaz bile. Onu başkasıyla, barmenle, Alex'le, gelecekteki isimsiz, onu doğru şekilde takdir etmeyecek erkeklerle düşünmek...

"Üzerine biraz gazlı bez koyacağım ve tıbbi bant kullanacağım. Ama eve döndüğümüzde bir doktora görünmen gerekiyor."

Eteğin kenarını yukarı doğru çekiyorum. "Çıkarırım. Eğer şu gömleği çıkarırsan."

“İmkansızsın.” Ellerini yukarı uzatıyor ve ben de onu vücudundan tamamen çekip çıkarıyorum. Kahretsin. Altında tamamen çıplak değil ama neredeyse. Sadece lacivert bir külot var. Dantelli ve ön lastiğinde küçük bir inci detayı var. Tıpkı mankenlik yaptığı külotlar gibi.

Gömleği çöpe atıyorum. "Onun gömleğini giyme."

Nora elini çenemin kenarı boyunca gezdirdi. "Daha iyi bilmeseydim, kıskanç olduğumu söylerdim. Ve daha önce de kıskanç olduğumu söylerdim."

“Belki de öyleyim.” Öne eğilip dudaklarımı kaburgalarının üzerine, kusursuz göğüslerinin arasına sürdüm. “Belki de derslerimizi başkasıyla kullanman fikrini sevmiyorum.”

O omzumu sararken ben onu öpüyor, dişlerimle meme ucunu tahrik ediyor, elimi aşağı kaydırıp külotunun üzerinden vajinasının dikişini okşuyorum.

"Adil değil," diyor. Nefes alışverişi hızlanmış. "Konsantre olmaya çalışıyorum."

"Beni iyileştirmene izin verdiğim için bana ödül sözü verilmişti."

“Bana çalışmama izin verirsen daha çabuk varırsın,” diyor ve bunda bir mantık var, ama iç çamaşırı ıslanmaya başlıyor ve onu durdurmanın imkanı yok. “İşte. İşin bitti.”

"Teşekkür ederim."

"Hâlâ sana kızgıyım," diyor. "Ama ben de anlaşmanın benim payıma düşen kısmını istiyorum ve bu da orgazm anlamına geliyor."

Bu, dudağımı bükmememe neden oluyor. "İşte benim kızım. Ne istersen iste."

“Yanımda getirdiğim vibratörle beni orgazma ulaştırmanı istiyorum.”
Başını hafifçe yana eğdi ve yanakları güzel, sıcak bir pembe renge büründü.
“Böyle büyük bir şeyi kaldırabileceğimi bilmem benim için iyi olurdu,
ondan önce...” Derin bir nefes aldı. “Şey. Bir erkekle ilk kez seks
yapmadan önce.”

BÖLÜM 44

NORA

Onu zorladığımı, aramızda kurduğu tüm engelleri aşmaya çalıştığımı hissedebiliyorum. Kardeşim. Bekaretim. İkisi de onun için benden daha önemli görünüyor ve içimde geri adım atmak, sözleri yutmak isteyen bir parça var.

Ama içimdeki büyük bir heyecan var. Bana defalarca kendim olmamı, isteklerimi onunla paylaşmamı söyledi. Ve bu hissi bırakmak çok zor.

"Sen mi getirdin?" diyor.

Başımı salladım. "O da tamamen şarj olmuş."

Göğsüme yaslanarak inledi ve birkaç dakika daha meme uçlarımı emdi ve iç çamaşırımın üzerinden bana dokundu, dizlerim titredi. Acele etmedi. Sonunda geriye yaslandı, kızarmış meme uçlarımı ve iç çamaşırdaki ıslaklığı inceledi, gördüklerinden memnunmuş gibi başını salladı.

"Mükemmel," diye mırıldanıyor ve beni yatak odama çekiyor. Yatağın kenarına oturuyorum. Yeni bir gerginlik hissi yükseliyor, ama bu iyi türden bir gerginlik, onun yanında özlediğim türden.

"Bugün beni çok zorladın. Alex'le dışarıda bikinini çıkarırken bunu düşündün mü?" diye soruyor.

"Evet," diye itiraf ediyorum. "Hiçbir şey görmedi. Üzerimde onun gömleği vardı."

"Ama içeri geri döndüğünde bunu göreceğimi biliyordun."

Yatağa doğru gerindim. Vücudumdaki tek kumaş parçası bacaklarımın arasındaydı ve o bana aç bir şekilde bakıyordu.

“Evet,” diye fısıldadım. “Ve sen de fark ettin.”

West, yatağın ucunda ayakta dururken ellerini uyluklarımın üzerinde gezdirdi. "Cesur, tatlı kızım. Neler olabileceğini bildiğin halde bile. Seni acı içinde bulacağımı bildiğin halde bile."

"Her yeriniz ağrıyor mu?"

"Artık ağrılarım geçti."

“Daha önce hiç kimseyi böyle kızdırmadım.” Gerindim, kollarımı başımın üzerine kaldırdım. “İstenmek güzel bir duygu. Korkutucu değil. Sadece... güzel.”

Elleri aşağı kayarak bacaklarımı araladı. "Seni istiyorum, tatlım. Orada ne kadar çıplak olduğunu bana gösterdiğinden beri odaklanmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun?" West yatakta üzerime uzandı, vücudu benimkinin üzerindeydi ve beni öptü.

Ağızına inleyerek karşılık veriyorum. Daha önce hiç böyle üstümde olmamıştı. Kimse olmamıştı. Onun üzerinde hoş bir ağırlık var ve içgüdüsel olarak kalçalarını bacaklarımla kavırıyorum.

Teninin sıcaklığı göğsüme geliyor. Oradaki kıllar göğüslerimi gıdıklıyor ve ben de onu öpüyorum. Ama orada kalmıyor. Dudaklarımın üzerinden aşağıya, boynuma doğru iniyor. O oradayken odaklanmak çok zor. O da bunun farkında ve sakalının dokunuşu, içimden geçen hisleri daha da yoğunlaştırıyor. Sürekli bir sıcaklık göğsümden, karnımdan aşağıya doğru yayılıyor, bacaklarımın arasında birikiyor.

Kalçalarımı ona doğru yukarı doğru kaldırıyorum ve o da boynuma doğru iniyor.

“Şimdi de beni vibratörle becermeni istiyorsun,” diyor. Kolunun üzerine kalkıyor. “Öyle değil mi? Beni seni iyice genişletmene yardım etmemi istiyorsun. İçine büyük bir şey sokarak orgazm olmanı istiyorsun.”

İhtiyaç duyarcasına, hızla başımı sallıyorum. Tanıdığım en sinir bozucu adam o. Bana böyle hissettirebilmesinden nefret ediyorum ve bunu yapabildiği için minnettarlıktan ağlayabilirim diye düşünüyorum. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Daha önce hiç böyle istememişim.

Bu, şimdiye kadar deneyimlediğim en bağımlılık yapıcı şey.

“Sanki seninle benim yaptığımız tek şey rol yapmakmış gibi hissediyorum.” Elimi saçlarına daldırıp nefes nefese kalırken o da vücudumda öpüşerek aşağı doğru ilerliyor. “Başkalarının önünde. Birbirimizle. Şimdi de erkeklerin önünde sanki... sanki bu... sanki dersler

olmuyormuş gibi rol yapmalıyız. Belki de bu yüzden bugün sana takıldım. Yeterince iyi rol yapamadım."

West duraksadı, dudakları göğüs kemiğime değiyordu. "Benimle numara yapmıyorsun." Sesi boğuktu. "Yapmaman gereken tek şey bu, baş belası. Yalnız kaldığımızda benimle gerçek oluyorsun."

Elim kağıdı kavramaya çalışıyor. Ama tutunacak bir yer bulamıyorum. "Başlangıçta zordu. Şimdi... sanırım çok kolay."

"Kahretsin. Bunu duymanın bana neler yaptığını biliyor musun?" Külotumun kenarlarını kavradı ve hiç tereddüt etmeden bacaklarımdan aşağı çekti. "Ben vibratörü alırken sen de kendine dokun. Benim için bunu yapabilir misin?"

Başımı salladım ve elimi aşağıya, bacaklarımdan arasındaki yumuşak deriye uzattım. Utanç duygusu, içimdeki ilkel, neredeyse acı verici ihtiyaçla savaşıyordu. "Evet."

"Aferin kızım."

"Çantamda. Çizim defterinin altında..."

Mor ipek çantayla geri döndü ve yatağın üzerine yanıma koydu. Elim durdu ve o da hafif bir "tsk" sesi çıkardı. "Devam et," diye emretti ve kıvrımlı siyah vibratörü çıkardı. "İşte bu."

"Yanımda kayganlaştırıcı jel yoktu."

"Buna ihtiyacımız yok," diyor. "Kendin de gayet güzel ıslanıyorsun." Yatağın kenarına diz çöküyor. Yüzünü bacaklarımdan arasında, çıplak vajinamın ve hareket eden elimin üzerinde görebiliyorum.

"Bundan sonra, evden çıkmadan önce elbisenizi yukarı çekip iç çamaşırsızınızın olup olmadığını kontrol etmem gerekecek."

Göğsüm yanıyor, nefesim hızlanıyor. Bu duygudan asla bıkmayacağımı düşünüyorum. Onun yanında yavaş yavaş, rahat bir şekilde kontrolümü kaybetmenin, çünkü biliyorum ki o beni yakalamak için orada.

"Ya da ne?"

"Yoksa cezalandırılırsın." Eğilip bacaklarıma, kalça kemiğime, klitorisime ateşli öpücükler kondurdu.

Az önce çok sıcaklamıştım.

Şimdi içimde yavaş yavaş yanan bir ateşin, midemin derinliklerinde kısık ateşte kaynadığını hissediyorum. Sol bacağımı kaldırıp ayağımı omzuna dayıyorum.

"Bu bana ceza gibi gelmiyor." Sesim bana aitmiş gibi gelmiyor. Alçak, tembel ve kendinden emin.

Ağız klitorisimi kavradı, dili ileri geri hareket etti ve nefesim kesildi. İşte o anda parmağının kalınlığının içime kaydığını hissettim.

"Bu bir ceza değil." Sesi kısık. "Ama bir dahaki sefere ceza olacak. Bunu ister misin, baş belası? Seni övdüm. Sana öğrettim. Seni cezalandırabilirim de."

"Evet." Nefesim hızlanıyor.

Hâlâ çok farklı bir his, kalın parmağının içimde hareket etmesi. İkimiz de yavaşça ilkine ikincisini eklemesini izliyoruz. "Sıkışın," diye mırıldanıyor. "Yavaş yavaş gideceğiz."

"Ben kırılman değilim."

"Biliyorum, değilsin." Tekrar eğilip klitorisime bir öpücük daha kondurdu. Dili ve yavaşça hareket eden parmaklarıyla ikisini de içime soktu ve yavaş, ritmik bir tempoda hareket etmeye başladı.

Kalçalarım harekete uyacak şekilde yukarı kalkıyor.

Klitorisimin etrafında kıkırdıyor ve neredeyse o anda boşalıyorum. Dudaklarını kaldırıyor ve parmaklarını pompalamaya devam ediyor. "Kıskanıyor musun?" diye soruyor. Boğazının arkasında hafif bir inilti duyuluyor. "Seni becermek istediğimi biliyorsun. Sorun hiç bu olmadı. Çok iyisin ve çok tatlısın. Senin penisimin etrafında boşaldığını hissetmek için sağ kolumu verirdim. Bana ne kadar iyi davrandığını sana anlatmak için."

Ayaklarım yatağın kenarından aşağı kıvrıldı, dizlerim bükülmüş ve onun için açılmıştı. "Lütfen."

Parmaklarını benden çıkarıyor.

Dirseklerimin üzerinde doğruldum. "Ne yapıyorsun?"

"Benden istediğini yapıyorum," diyor ve vibratöre uzanıyor. Bu açıdan büyük görünüyor ve dizlerim birbirine kenetleniyor. Birkaç saat önce bu harika bir fikir gibi gelmişti.

"Hazırlamam gereken tek kişi," diyor karanlık bir ses tonuyla, "benim."

Bacaklarımı tekrar öperek aralıyor ve vibratörün silikonunu kıvrımlarımın üzerinde gezdiriyor. Kapladığını fark ediyorum. Gözleri neredeyse simsiyah. "Benimle konuşmayı unutma tatlım. Bana karşı uslu duracak mısın ve eğer çok fazla gelirse bana söyleyecek misin?"

"Evet," diye fısıldıyorum.

"Güzel." Diğer eli yukarı kayarak kalça kemiğimi kavradı. Beni yere indirdi ve burada olduğunu, bunu birlikte yaptığımızı hatırlattı. Açık dizlerim, sıcak elleri, kalbimin gümbür gümbür atışı.

“Nefes al,” diye mırıldanıyor. Girişime karşı yoğun bir baskı hissediyor ve onu içeri doğru itiyor, sadece bir santim kadar. Gerilme yakıyor. Bir kez daha derin bir nefes alıyorum ve başparmağının kalça kemiğim üzerinde daireler çizerek okşadığımı hissediyorum. “İşte bu. Rahatla.”

Eli aşağı doğru iniyor, klitorisimi buluyor. Derin bir nefes daha alıyorum ve yanma hissi azalmaya başlıyor. "Sorun değil."

"Evet?"

"Hımm. Ama sen o vibratörden daha büyüksün."

İnledi. Boğazından gelen, boğuk bir sestti bu. "Evet. Ama iyi bir pratik olur. Bunu benim için yapabilir misin, tatlı kızım? Pratik yapabilir misin?"

"Evet," diye fısıldadım. "Bunu yapabilirim."

Bir santim daha içeri itiyor ve daha önce hiç bu kadar dolu hissetmemiştim. İçimde bir şeyler değişiyor, yanma hissi var ama giderek azalıyor ve başparmağı tekrar klitorisime dönüyor. "İşte bu. Hepsini alabilirsin."

Bir şeyler değişiyor ve titreşimleri açıyor. Ayar düşük ama içimde yankılanıyor, kaygan girişi kolaylaştırıyor. Bir saniye sonra, başını eğip açık ağızlı öpücükler kondurmaya başlıyor.

Her şey hem çok fazla hem de yetersiz, ve bu hissetmem gereken şey mi? Neden daha önce bunların hiçbirini yapamadım? Bu duyguları hissetmeden, West'in zevklerimin kontrolünü elinde tutmadan geçirdiğim yılları düşünüyorum.

“Şey... ben...”

“Biliyorum,” diyor ve içimde hafif bir itme daha hissediyorum. “Şimdi tamamen içeri girdi. Çok iyi gidiyorsun bebeğim. Amcığının böyle açıldığını görmek...”

Onu içimde derinlere gömüyor ve klitorisimi yalamaya devam ediyor. Gerilmiş ve aşırı uyarılmış hissediyorum ve titreşimler çok derinlere, karnımın alt kısmında bir titremeye neden oluyor.

Daha önce böyle bir şey yaşamamış olsaydım, beni korkuturdu.

Nefesimin toparlanması ve dizlerimin birbirine kenetlenmesi birkaç dakika daha sürüyor. Bu sefer orgazm içimde derinden başlıyor. Hafif bir titreme değil, derin bir duygu dalgası. Kıvrılmaya çalışıyorum. Dayanamıyorum, ağzım yarı çılgılık gibi aralanıyor—

Eli bir anda orada, dudağıma sıcak bir dokunuş. "Şşş, tatlım. Kahretsin. İşte bu kadar. Nefes al..."

Gözlerim kocaman açıldı, yüzümden sadece birkaç santim uzakta olan gözlerine kilitlendim. "Eyvah," diye mırıldandım eline doğru. Ses çıkardığının farkında değildim.

"Bu kadar güzel bir şekilde gelirken size susmanızı söylemek suç olur. Ama bu salonda başka kimsenin duymasına izin veremeyiz."

"Üzgünüm."

"Özür dileme. Bunun için asla." Alnını omzuma yaslayıp tenime doğru kıkırdadı. "Benden asla hiçbir şey için özür dileme."

Onu yukarı çekiyorum, yanıma yatağa oturana kadar çekiştiriyorum. Kendimi sıkılmış bir bez gibi hissediyorum, güneşten sarhoş olmuş, mutlu, terli ve sıcak. Elini sırtımda yukarı aşağı gezdiriyor.

"Bunu da seviyorum," diye mırıldanıyorum boynuna doğru. "Beni kucakladığın zamanlara bayılıyorum."

Bir şeye uzanıyor ve sonra yumuşak bir çarşaf üzerime, ikimizin üzerine seriliyor. Kolu sırtımda hareketlerine devam ediyor. "Uyuyana kadar buradan ayrılmayacağım," diyor saçlarımın arasından. "Burada da güvendesin, tatlım."

Uyku beni çok çabuk ele geçiriyor.

BÖLÜM 45

NORA

Ertesi akşam son akşamımız. Tüm Kayıp Hafta Sonu'nun doruk noktası bu ve nemli havada, yasemin kokusu ve beklentiyle birlikte bu his asılı duruyor. Villanın dışındaki terasta bir poker masası kurulmuş.

Daha önce poker oynamıştım ama üzerinden epey zaman geçmişti, bu yüzden bugün havuz başında kuralları okudum. Burada geçirdiğim günlerde kazandığım fişler çantamda. Siyah ve kırmızı plastiklerin şıkırtısı eşliğinde, onları parmaklarımın arasından geçiriyorum.

Alex çoktan poker masasına oturmuştu. Bir bacağı diğerinin üzerine atmış, ellerini kaval kemiğine dayamıştı. Hâlâ çok spor yapıyor ve bunu gömleğinin altındaki kaslarından anlayabiliyordunuz. Neredeyse kendi kendini yöneten bir viski imparatorluğunun varisiydi. Çok parası vardı ama aklı başında değildi.

Beni görünce sırtıttı. "Başardın."

"Elbette." Cips yığınımı kaldırıyorum. "Lütfen bana laf atacağınızı söyleyin. Son yarım saattir odamda hakaret provası yapıyorum."

Gülüyor. "İşte bu ruh hali, kızım. Gel. Yanıma otur. Calloway birazdan burada olacak. Sevgili dükkümüz biraz daha içki almaya gitti. Kardeşini bilmiyorum. Muhtemelen kapatmaya çalıştığı o anlaşmayla meşgul."

"Çalışmayı gerçekten çok seviyor," diyorum.

"Hepsi öyle yapıyor. Bu onların tek kusuru."

Alex'in yanına oturuyorum. "Duyduğuma göre bu maçlar sırasında oldukça gergin olabiliyorsunuz."

Arkamızdaki havuza doğru başını salladı. "Bu gece birileri oraya atılacak."

"Gerçekten mi?"

"Evet."

"Nereden biliyorsunuz?"

"Çünkü topu fırlatacak olan ben olacağım," diyor.

Gözlerini devirdim. "Tanrım, bu tuzağa kendim düştüm."

"Yaptın, bunun için sana teşekkür ederim." Bana bakmadan gözlerini benden uzaklaştırdı ve sırtışı daha da genişledi. "Şuna bak. Sonunda imparatorluğunu yönetmekten kendini kurtardı."

Rafe bize katılıyor. Bir elinde içki, diğer elinde küçük bir kutu var. Sağ tarafıma oturuyor. "Oynamayı gerçekten hatırlıyor musun?"

"Evet. Bana sen öğrettin, bu yüzden eğer kötüysem, bunun kimin hatası olduğunu biliyorsun."

Rafe kaşını kaldırdı. "Tavrını beğendim." Alex'e başıyla onay verdi. "On yılı aşkın süredir birbirimizin blöflerini görüyoruz. Kimse senin blöfünü bilmiyor. Bunu kendi avantajına kullan."

"Bana çok iyi koçluk yaparsan, kazanabilirim," diyorum ona. "Gerçekten de bir sonraki kayıp hafta sonlarının nerede geçeceğine benim karar vermemi mi istiyorsun?"

Rafe koyu renk saçlarını eliyle düzeltti. "Deneyebilirsin. Ama Alex'le pervasızlık konusunda kafa kafaya gelmeye kalkma. Her zaman o kazanır."

"Tam burada oturuyorum," diyor Alex. "Ve teşekkür ederim."

"Bu bir iltifat değildi."

"Elbette öyleydi."

"Kız kardeşine nasıl kazanacağına dair ipuçları mı veriyorsun?" diye soruyor West. Karşımda belirmiş, eli sandalyenin arkasını kavramış durumda. Ayaklarımın altındaki yerçekimi değişiyor ve oturduğum yerde doğruluyorum.

Bu sabah geç uyandı. Uyandığımızda küfretti, alnımdan öptü ve olabildiğince sessizce kapımdan çıktı.

"Ya da kaybetmemi sağlıyor," diyorum hafifçe. "Henüz emin olamıyorum."

"Asla yapmam. Aile her şeyden önce gelir," diyor Rafe, ama yüzündeki çarpık sırtış bana yalan söylediğini gösteriyor.

"James nerede?"

Rafe, "Düklüğünün bakımını yapıyor," diyor.

“Susun,” diye yorgun, kültürlü bir ses geldi. James, Rafe ve West'in arasına oturdu ve masaya bir çantayı şıkırtıyla bıraktı. “Şunu bir an önce bitirelim.”

"Bu coşku," diyor Alex. "Gerçekten de içimizi ısıtıyor. Bizi çok seviyorsunuz."

James, "Hepinize katlanıyorum," diyor, "çünkü mecburum."

West masadaki kişilere şöyle bir göz gezdirdikten sonra bana baktı. "Bir giriş ücreti var. Ama bu bizim kazandığımız fişler değil."

Rafe, "Çok daha iyi," diyor. "Oyuna iki şekilde dahil oluyorsunuz. Eşsiz, yüksek değerli bir nesneyi ortaya koyuyorsunuz... ya da bir sır paylaşıyorsunuz. Diğerlerinin duymak isteyeceği bir şey."

James keseyi eğip içinden ince bir elmas kolye düşürüyor. Kolye, yılan gibi masanın üzerine yerleşiyor. "Aile yadigarı. Paha biçilmez, vesaire vesaire."

"Bu sefer aramızda hiçbir sır yok mu?"

"Hayır." James kollarını göğsünde kavuşturdu. Burada geçirdikleri günlerde bronzlaşmıştı, teni saçları kadar soluk değildi. "Senin yarattığın karmaşadan çok daha fazla zevk alıyorum."

Masanın ortasındaki elmaslara bakakalıyorum. Değeri... Aklım almıyor. Ve aile yadigarı mı? Şaka mı yapıyordu? Eğer alım değeri paha biçilmez bir şeyse veya bir sırsa, sır çok iyi olmalı.

"Siz sadistsiniz," diyorum. "Ya da mazoşist. Karar veremiyorum."

Rafe, "Alex mazoşist, James sadist," diyor. "Bu sefer sırrı da ifşa ediyorum. İşte."

Eski bir koleksiyondan bir Artemis saati uzatıyor ve ben ona bakakalıyorum. Bunlardan kaç tane kaldı elimizde? Bu, büyükbabamızın küçük İsviçre saat dükkanını açtığı zamandan kalma orijinal saatlerden biri. Dev bir dükkan haline gelmeden ve o dev de bir imparatorluğa dönüşmeden önce.

Alex parmaklarını masaya vurarak hepimize baktı. "Pekala. O zaman sıra bende ve öncelikle şunu söylemeliyim ki... Özür dilerim."

"İşte başlıyoruz," diyor James. "Eğer ikinizden biri oyunu bitiremeyecek kadar sinirlenirse, uçaklarınızın bakımını bir yıl boyunca durduracağım."

Alex, geniş omuzlarını silkerek West'e baktı. "Özür dilerim dostum. Peki, Vivienne'in son partisi? Sadece Calloway'in katılabildiği 'Kayıp

Cennet' temalı parti? Nora'yı yanında getirmişti ve poker masasının yanında çok samimi göründüklerini duydum."

"Alex," diye fısıldadım.

Mavi bakışları benimkine kaydı ve orada gerçek bir özür vardı. "Üzgünüm, kızım. Burada hiçbir sır yok, maalesef. Ve kazanmayı çok istiyorum."

West, yüzünde hiçbir şey olmamış gibi, sanki hiçbir yanlış yapmamışız gibi, kardeşime sakın ve umursamaz bir ifadeyle bakıyor. Sanki kalbim göğsümden fırlayacak gibi atmıyormuş gibi.

Rafe kısık bir sesle, "Onu Viv'in partilerinden birine mi götürdün?" diye sordu.

James homurdanır. "İşte bu yüzden fiziksel bir eşya getirmeliydin, Alex."

"Unuttum."

West sakın bir şekilde, "Kuzenim oradaydı ve ona bir mesaj göndermek istedim," diyor. "Tüm süre boyunca güvendeydi."

"Sadece bir partiydi," dedim Rafe'ye. "Eğlenceliydi."

Batı'ya bakmaya devam ediyor. "Rahat görünüyor muydunuz?"

"Sahte sevgili olmamızı istedin." Sesi soğuk ve kontrollüydü. Sanki hava durumu hakkında konuşuyormuşuz gibiydi. Uzandı ve cipslerini aldı. Tek büyük eliyle, ustaca hareket eden parmaklarıyla üst üste dizdi. "Biz de sevgiliymiş gibi yaptık. O partilere kimlerin gittiğini biliyorsun Rafe. İnsanlar konuşur."

"İstediğimiz buydu. İnsanların konuşması," diye hatırlatıyorum kardeşime. Kalbim hâlâ boğazımda ve havada asılı kalan bir çatışma tehdidi buruk bir tat bırakıyor. Belki de tartışmaya sandığım kadar alışmamışım.

Rafe içini çekti. "Riskliydi."

"Kısmen," diyor West. "Nora da kendi adına konuşabilir. Az önce partide eğlendiğini söyledi."

"Evet, yaptım ve bu sapık benim de sorunum. Sadece bir pislik yüzünden partilerden kaçınmak istemiyorum," diyorum. Ses tonum yatıştırıcı. "Hadi oynayalım."

Kardeşim tereddüt ettikten sonra başını salladı. "Pekala. Sadece iki hisse daha. Calloway?"

West'in bakışları bir anlığına benimkilerle buluştu, sonra tekrar okyanusa baktı. Her şeyi söyleyebilirdi. Sıra bana geldiğinde ben de

söyleyebilirim. Tabii önce o paylaştığımız sırrı alıp bu masaya dökmez ve kırıntıların nereye düşeceğine izin vermezse.

"Paradise Lost partisi," diyor, "Whitman'ın evindeydi."

Alex homurdandı. "Kahretsin. Bu biraz fazla açık sözlü oldu."

James, "Bize daha önce söylemediniz çünkü bunu bir sonraki teklif için saklamak istediniz," diyor.

West'in bakışları ona kaydı. "Evet."

Sıkılmış yüzünde hafif bir eğlence ifadesiyle başını salladı. "Saygı duyuyorum."

"Hadrian orada mıydı?"

"Onu görmedim. Ama davetliydi." West'in çenesi bir kez daha kasıldı. "Mekân yarı boş ve darmadağınık haldeydi."

"Kahretsin," diye tekrarladı Alex.

Masadaki insanlara bakıp sesimi temizledim. "Eskiden arkadaşınızdı, değil mi? Hepiniz yatılı okuldayken."

"Bir zamanlar, evet," dedi West.

Aralarında dile getirilmeyen sırlar var, havada gerginleşip titreşiyorlar. Birbirlerine kardeş gibi yakın olan dört arkadaş ve yıllar önce uzaklaşan beşinciye hayret ediyorum.

Sonunda James konuşuyor. "Bu gece onun önemi yok. Nora, sıra sende."

Bakışlarım tekrar West'e, sonra da sırttan Alex'e kaydı. "Sır benimle ilgili olmak zorunda değil, değil mi?"

"Kesinlikle öyle değil," diye doğruluyor.

West'in bakışlarıyla karşılaşıyorum. Kalın kaşlarının altından beni izliyor, biri yaralı, diğeri sağlam. Sonra bakışlarımı çevirip kardeşime bakıyorum. "Rafe dokuz yaşıdayken..."

"Ah hayır," diye inledi.

"Evet," diyor Alex.

"Kuzenlerimizden birine Monopoly'de kaybetti ve altı saat boyunca aralıksız ağladı. Yukarı taşımak zorunda kaldık ve odasında bir kriz geçirdi. Neyi mahvettin? Kitapları, değil mi? Her sayfasını yırtıp attın."

"Evet," diye mırıldandı.

"Altı saat mi?" diye soruyor James.

"Para kazanmaya kararlıyım. Ne diyebilirim ki?" Rafe bana sert bir bakış fırlatıyor ve bu beni yıldırıyor. Beni suçlu hissettirmiyor.

Zafer kazanmışçasına ona gülümsüyorum. "Hay Allah."

Alex ellerini havaya kaldırdı. "Bak dostum, bu oyunlardan birini kaybettiğinde her seferinde böyle mi oluyor? Altı saatliğine ortadan kaybolmanın sebebi bu mu?"

West, "Altı saat boyunca mı ağladın?" diye tekrarlıyor.

Rafe, acı dolu bir sesle, "Bunu grupla paylaştığınız için çok teşekkür ederim," dedi. "Gerçekten çok minnettarım."

"Evet." Alex omzuma hafifçe vurarak, "Bundan sonra her seferinde bizimle oynayacaksın." dedi.

Yanaklarım kızardı. "Daha kötüsünü de yapabilirdim, Rafe."

Anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıp kartları dağıtmaya başladı. Masanın karşısında, West'in gözleri bana dikilmişti. Gözlerinde bir gülümseme vardı ve bana gönderdiği övgüyü görmek için konuşmasını duymama gerek yoktu. Aferin. Göğsümden aşağıya doğru bir sıcaklık yayıldı, midemde birikti.

Kartlarımı kaldırıp göğsüme yakın tutuyorum. Diğerleri de aynısını yapıyor. Alex homurdanıyor ve James ona susmasını ve blöf yapmayı bırakmasını söylüyor.

Ve böylece oyun başlıyor.

BÖLÜM 46

BATI

"Kazandığına inanamıyorum," diyor Rafe.

Nora, kardeşinin şaşkınlığından ya da bunu üçüncü kez söylemesinden rahatsız olmuş gibi görünmüyor. Sadece bavulunu havaalanında sürüklemeye devam ediyor ve omuz silkerek, "Sizi en kötü gezilere göndereceğim. Şimdiden birkaç fikrim var." diyor.

"Sana en sevdiğin kişi olduğumu hatırlatmanın tam zamanı olabilir," diyor Alex. James ve Rafe ile birlikte Rafe'in uçağıyla Avrupa'ya dönmek üzere yola koyulacak. Paris'e uçmadan önce Londra'da mola verecekler.

Ve o, onun en sevdiği kişi değil.

Ama hiçbir şey söylemiyorum. Bu yolculuk boyunca içimde vızıldayan, onunla birlikte değilmiş gibi davranmak ve onun hala en iyi arkadaşımın küçük kız kardeşi olduğunu, başka bir şey olmadığını kabul etmek zorunda kalmanın verdiği rahatsızlığı yutuyorum.

Dünyamı altüst etmedi.

Uçağı binmeyi beklerken hangarda koluma elini koyuyor. Özel salondaki içecek ve atıştırma çeşitlerine doğru başıyla işaret ediyor.

Onunla birlikte yürüyorum. "Öyle mi?"

"Seni gördüm." Soğukkanlılıkla kendine bir cin tonik hazırlıyor. "Dün sabah onun odasından çıkarken."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "James..."

"Birlikte bir sürü aptalca şey yaptık," diyor. "Ama tüm bunların arasında...?"

“Biliyorum.” Omzumu çevirip baktığımda Alex, Rafe ve Nora'nın odanın diğer ucunda sohbet ettiklerini gördüm.

"Bu işin sonu kötü olacak."

"Biliyorum ki."

“Bu yüzden mi evlenmen gerektiğini bilmiyor?” Bardağı dudaklarına götürüyor. Gözlerinin altındaki mor halkalar dışında her zamanki gibi derli toplu. Bu adam hiç uyumuyor.

"Üstesinden geliyorum."

“Ama değilsin,” diyor sakince. Rafe'e bakıp sonra tekrar bana döndü. “O sana aşık mı?”

“Hayır. İlişki pratiği yapmak istiyor ve bir gün gerçek aşkı istiyor. Gerçek bir ilişki. Çıkar evliliği değil.” Kendime bir parmak ucu kadar viski dolduruyorum. Çok erken, çok geç saate kadar ayakta kaldık ve bu konuşmadan uzaklaşmak istiyorum.

James bana bakıyor, çelik grisi gözleri görmesini istemediğimden daha fazlasını görüyor. "Umarım haklısındır," diyor. "Hepimizin iyiliği için."

Diğerlerine katılıp piste doğru ilerliyoruz. Uçaklar yan yana park edilmiş durumda. James'in havacılık üreticisi, Britanya'nın en eski ve en iyilerinden biri ve her iki uçağımızın yapımını da o denetledi.

Nora ve ben diğerlerine veda edip uçağa biniyoruz. Yorgun ve bronzlaşmış görünüyor, koltuğuna oturduktan sonra bana mutlu bir gülümseme veriyor.

"Eve gitmek için sabırsızlanıyorum," diyor.

Ev.

O benim evimi kastediyor. O benim Fairhaven'ı kastediyor ve bu, tam da içime saplanan bir ok gibi.

“Bu seyahatte gerçekten çok iyi iş çıkardınız.”

“Evet, kazandım, değil mi?” Emniyet kemerini takıyor. “Kazandığıma inanamıyorum.”

“Yapabilirim.”

Başını koltuk başlığına yaslayarak bana döndü. Rahatlamış bir hali vardı ama gözleri kararlıydı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum ona.

"Eve döndükten sonra," diyor, "tekrar dışarı çıkmak istiyorum. Belki Moda Enstitüsü'nde yaptığımız gibi öpüşürüz ve bakalım bana tekrar mesaj atacak mı."

“Öyle mi?” Uzandım ve elini buldum. Parmaklarını benimkilerin arasına geçirdim. “Senden asla yem olmanı istemezdim.”

“Biliyorum. Ama bunu bir an önce bitirmek istiyorum.” Parmaklarımın, onun parmaklarını nasıl kavradığına bakıyor. “Hadi bir tuzak kuralım.”

BÖLÜM 47

NORA

"Korkuyor musun?"

Batı'ya baktım. "Hayır."

Hızlı yanıtlım karşısında dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi. Etrafımızdaki insanlara, yiyecek tezgahlarına, karmaşaya baktı. King's Point'in bir saat batısında, bir yelken yarışması için bir iskeledeydik.

"Bana söyleyebilirsin," diyor. "Sana karşı bir şey söylemem."

Onun beni bu kadar kolay çözmüş olmasına biraz sinirlendim. "Biliyorum, anlamayacaksın," dedim, "ama korkmuyorum. Sadece... gerginim."

"Gergin," diye tekrarlıyor.

"Evet." Şu anda bile burada olup, bize bakıp bizi izliyor olabileceğini bilmek tuhaf. Bu, amaç bu olsa bile, rahatsız edici. West, burada bulunacağını önceden duyurduğundan bile emin olmuştu.

Eli kolumdan aşağı kayarak dirseğimde durdu. "Sorun yok. Güvendesin."

West'in omzunun üzerinden bakıp Sam'in gözleriyle kısa bir an göz göze geldim. Bugün üzerinde bir yat kulübünün adı yazılı mavi bir şapka takmış, tişört ve yıpranmış bir kot pantolon giymişti. Bir elinde de bir bira tutuyordu.

Sıradan bir katılımcı.

Kıvırcık saç uçları taktığı kulaklığı örtüyor. Gözlerimi bir anlığına yakalıyor, sonra başka bir gizli görevliyle sohbet etmek için tekrar bana

dönüyor.

Batıya doğru biraz daha yaklaşıyorum. "Biliyorum. Yine de, öyle hissettiriyor ki..."

En son birlikte halka açık bir yerde olduğumuzda telefonumun ışığı çaldı. Bugün de aynı şeyin olmasını umuyoruz. West ve ben, eğer bizi şahsen izliyorsa, sapıkın bizimle iletişime geçmesini sağlayabiliriz.

"Nasıl bir his?" diyor. "Anlat bana."

"Bu da bir ders mi?" diye soruyorum, ses tonumu hafifletmeye çalışarak. "Duygularımızı paylaşmak da mı?"

"Bu konuda en iyi öğretmen olduğumdan emin değilim," diyor.

"Önerebileceğim harika bir terapistim var. Dr. Zeina Fares. Ancak kendisi ağırlıklı olarak Fransızca çalışıyor."

West'in yüz ifadesi değişmiyor. Böyle görüldüğünde, bir zamanlar tanıdığımı sandığım adamı görmek kolay. Kibirli, biraz soğuk, kaba. Ama bal gibi tatlı gözlerindeki parıltıda bir eğlence var. "Ona senin hakkında bir şey sorabilir miyim?"

"Hayır. Söyledim ya, gizli bilgi."

"Keşke sizin konuşmalarınızı duyabilseydim."

Başımı hafifçe salladım. "Eminim ki son derece eğlenceli olurdu ama —"

"Komik değil," diye araya giriyor. "Aydınlatıcı."

"Ben açık bir kitabım," derim.

West, yara izli kaşını kaldırarak, "Sen açık bir kitap gibisin, değil mi?" diye sordu.

"Sana kıyasla öyleyim." Bakışlarım onun üzerinden, gürleyen dalgaların üzerinde iskelenin ötesinden geçen teknelere kaydı. Yarış parkurunun en uzak ucunu çoktan dönmüşlerdi. "Sen de eskiden bu yarışlara katılırdın. Kupaları gördüm. Kütüphanede."

"Evet." Cevap kolayca ve istikrarlı bir şekilde geliyor. "Geçen hafta yelken gezisinden memnun kaldınız mı?"

"Biliyorsun, yaptım." Arkamızda, VIP bölümünün dışında, elinde devasa bir balon demeti olan biri geçiyor. "Şimdi bizi izliyor mu acaba?"

West'in gözleri karardı. "Umarım öyledir. Ve eğer bizi izliyorsa..." Başımı geriye doğru eğdi ve saçımın bir tutamını yana itti. Gözleri gözlerime dipsizce bakıyordu. Anlaşılmaz. "Senin benim olduğunu görecekt."

Ellerimi geniş göğsünden yukarı, hafifçe pürüzlü keten gömleğinin üzerinden kaydırıyorum. Sıcak bir bahar günü ve havada kahkahalar, geçen yelkenlilere bağırışlar var. Okyanustan gelen güçlü bir rüzgar ve yakıcı güneş. "Sana yeniden derinden aşık olmuş gibi baktığım an bu mu acaba?"

"Dene," diyor. Bir zamanlar düşündüğümünden çok daha fazlasıymış. Daha çok kendisi, daha çok boyutu, daha çok gizemi var. Ama etrafımdayken tüm dikkatimi üzerine çekiyor. Tüketiyor.

Ona aşıkmiş gibi bakmak dünyanın en kolay şeyi olabilir.

"Şu güzel gülümsemeye bak," diyor West. "Şimdi seni öpeceğim."

Başımı hafifçe yana eğdim.

"Bu, sahiplenici bir tavır gibi görünecek," diye uyarıyor.

"Zaten amaç bu değil mi?" Dudaklarım onun dudaklarına birkaç santim kala, iyice yaklaşıyorum.

Gözleri parladı ve sonra dudaklarını benimkine bastırdı. Ateşli, sahiplenici bir öpücüktü. Bana özelde verdiği türden bir öpücüktü; biraz açık ağızlı, sıcak, baş döndürücü. Boynuna sarıldım ve dili dilime değdiğinde dünyanın altımda kaydığını hissettim.

Elleri vücudumda aşağı doğru kaydı ve kalçamın kıvrımının hemen üzerinde durdu. Tamamen edepli olmak için bir santim fazla aşağıda. Beni kendine iyice çekti, sanki gerçekten onunmuşum gibi. Sanki sahiplenici bir duygu besliyormuş gibi.

Etrafımızdaki insanların hiçbir önemi yokmuş gibi.

Ya da belki de öyledirler ve bu, hepsine bir mesajdır. İşte buradayız ve ne kadar iyi uyum sağladığımıza bakın. Birbirimizi ne kadar çok istediğimize bakın.

Alt dudağını hafifçe ısırdım ve West ağzımın içine inledi. "Ne kadar da iyi bir sahte kız arkadaşsın."

"Ben miyim?"

"Şimdiye kadar sahip olduğum en iyi sahte kız arkadaş." Bakışları tekrar dudaklarıma kaydı. "Dudakların şimdi pembeleşmiş görünüyor."

Kendimi hafif hissediyorum. Tıpkı denizde dalgaların üzerinde süzülen yelkenli teknelerden biri gibi. Birisi West'in omzuna vuruyor ve West ona dik dik bakıyor. "Evet?"

"Sözünüzü kesmek istemiyorum ama yelken derneğinden Terry sizinle konuşmak istiyor. Ödül töreniyle ilgili bir şey. Sizin burada olduğunuzu gördü ve..." Madison omuz silkti. Bir adım öne çıktı ve sesi alçaldı.

“Michael, Nora yalnız kalırsa ne olacağını görmemizi önerdi. Belki de sapık o zaman ona mesaj atar.”

West bana aşağıdan bakıyor. "Gitmiyorum—"

“Git,” dedim ona. “Sam tam burada ve tüm muhafızların beni izlediğini biliyorum. Sorun yok. Bakalım işe yarayacak mı.”

West alnımdan öpüyor. "Pekala. Ama bundan hiç memnun değilim."

"Anladım," dedim ona gülümseyerek. Elim göğsüne koydum. "Şimdi git."

Ödül kürsüsüne doğru yürüyor. Madison etrafımdaki VIP kalabalığının arasına karışıp gözden kayboluyor ve ben de şampanyamdan bir yudum alıyorum.

Nefes alın. Nefes verin.

Bu şerefsizi bulmak istiyorum.

Her şeyin bitmesini ve hayatımın normale dönmesini istiyorum. Yeniden başlamayı. Korkmaktan kurtulmayı—

Bir el üst kolumu kavradı ve çadırın kenarına doğru geriye çekildim. West'in bana öğrettiği gibi dirseğimi geriye doğru ittim ve birinin yumuşak bedenine temas ettim. Alçak, boğuk bir inilti duyuldu.

Dönüyorum, dizim zaten yarıya kadar kalkmış durumda.

“Kahretsin. Dur, dur...”

Dizim Dave'in kasıklarından bir santim ötede duruyor. West'in kuzeni. Paradise Lost partisinde önünde rol yaptığımız adam.

Onu son gördüğümde, puro dumanıyla dolu bir odada, hayal edebileceğimden çok daha yüksek bahislerle poker oynuyordu. Şimdi ise kavurucu güneşin altında karşımda duruyor.

"Ne?" diye soruyorum.

O sapık olamaz. Bu imkansız. Olmalı.

“Sadece seninle konuşmak istedim.” Elleri karnının yan tarafına bastırılmıştı. “Kahretsin, çok hızlı tepki verdin.”

“Benimle mi konuşacaksın? Neden böyle bir şey yaparsın ki—”

Sam bir sonraki anda oradaydı, omzumun arkasında duruyordu, bir kolunu uzatmış ve Dave'in göğsüne bastırmıştı. "Geri çekil."

“Sorun yok. Her şey yolunda,” diye hızlıca söylüyorum. “Neden benimle konuşmak istiyorsun?”

Dave'in gözleri korumamdan bana doğru kaydı. "Çünkü seni yalnız yakalamak neredeyse imkansız. Sana bir teklif yapmak istedim."

“Bir teklif mi?”

“Evet. Fazla zamanımız yok.” Tekrar Sam'e baktı. “Fairhaven'daki evlilik maddesinden haberdar olduğun belli. Kuzenimle çıkıyorsun.”

İçimdeki karmaşayı gizlemek için ona hafifçe gülümsedim. "West ile çıkıyorum, evet."

"Sen de Raphaël'in küçük kız kardeşisin."

“Evet, tanıyorum. Onu tanıyor musunuz?” Sorum kibar ama içimden sızan gerginliği engelleyemiyorum. Bu adamdan hoşlanmıyorum. Beni buraya geri çekmesinden hoşlanmıyorum.

“Böyle bir zevke sahip olamadım.” Dave, West’in her an ortaya çıkmasını bekliyormuş gibi kalabalığa bakıyor. “Otuz yaşına girmeden onunla evlenmeye hazırlanıyorsunuz belli ki. Adil bir şekilde ücretlendirildiğinizi ve ona bir iyilik yaptığınızı düşünüyorsunuzdur eminim. Ama neye razı olduğunuzu bir düşünün,” diyor aceleyle. “Bir Calloway’e bağlı bir hayat mutlu bir hayat değildir.”

Yüzümdeki ifadeyi, takındığım tarafsız maskeden değiştirmemeye çalışıyorum. Nazık ve kibar olmak konusunda çok tecrübeliyim ve şu anda bunu bir kılıç gibi kullanıyorum. Sol eline bakıyorum. "Sanırım evlisiniz."

“Evet,” diyor, “Öyleyim. Bak, fazla zamanımız yok. Weston sana birkaç yıl içinde boşanabileceğini söylediye, muhtemelen yalan söylüyordur. Güveni kırmak zordur. Bana ne kadar para ödediğini söyle, eğer onu terk edersen iki katını ödeyeceğime söz veriyorum.”

"Bana ödediğinin iki katını," diye tekrarlıyorum.

Alnında ter damlaları belirdi. "Düğünden vazgeçmek için doğum gününden bir hafta öncesine kadar beklersen, fiyatı üç katına çıkarırım. Onu oyalamaya devam et."

Birkaç şey birden yerine oturuyor ve kelimeleri bulmam biraz zaman alıyor. Öfkenin gelmesine izin veriyorum, ama geldiğinde de yakıyor. "Onunla para için birlikte değilim."

Dave kısa ve sert bir kahkaha attı. "Evet, evet, elbette değilsiniz. Bakın, eğer bu konuşmayı daha az kalabalık bir yerde yapmak isterseniz, müsaitim." Elime bir kartvizit tutuşturdu. "Bir düşünün."

Evlilik konusunda her zaman tuhaf bir ısrar olmuştur: West'in annesi, insanların yorumları. Fairhaven için evlilik maddesi.

“Teşekkür ederim,” diyorum, “ama kurtarılmaya ihtiyacım yok ve paranıza da ihtiyacım yok.”

Dave'in gözleri, sanki benim bir aptal olabileceğimi fark etmiş gibi irileşti. "Sana sevgi veremez. Bunu mutlaka biliyorsundur. Sana ne vaat

ettiyse, asla gerçeğe dönüşmeyecek."

"Sen bundan ne anlarsın ki?" diye sordum ona. Sesim hâlâ nazikti ama samimi-yetsizlikle doluydu. "Her gece onunla aynı yatağı paylaşan kişi sen misin?"

Daha önce hiç kimseye böyle konuşmamıştım.

Batılı olmayan herkes.

Dave yavaşça başını salladı ve yüzünde inanılmaz bir ifade vardı. "İnanamıyorum—"

"Neye inanamıyorsun?" West'in sesi, baharın sıcaklığına rağmen buz gibiydi. Sam ile benim aramdaki dar boşluğa girdi ve kolunu belime doladı, güçlü ve destekleyici bir şekilde. "Neye inanamıyorsun, Dave?"

Kuzeni birkaç santim daha kısa ve gözlerini kısarak West'e bakıyor. Yüzündeki tüm nezaket maskesi siliniyor. "Bugün yarışmıyor musun?"

"Daha önemli işlerim vardı," diyor West. "Kız arkadaşımı rahatsız etmiyorsun, değil mi?"

"Sadece merhaba diyorum. Çünkü o da ailemizin bir parçası olacak." Dave'in gülümsemesi keskin. "İyi eğlenin."

"Sen de," diyor West, ses tonuyla defolup gitmek istediğini açıkça belli ederek. Dave bana bir kez daha bakıyor ve sonra okyanustan uzaklaşarak otoparka doğru yöneliyor.

West bana bakıyor. Gözleri kısılmış, kolu sıkıca etrafımda. "İyi misin?"

"Evet. Mesaj yok. Arama yok." Başımı yana eğdim. "Ama sanırım çok ilginç bir şey öğrendim."

Dudakları inceliyor. "Sana ne söyledi?"

BÖLÜM 48

NORA

"Seninle evlenmemem için bana para teklif etti," dedim.

West'in yüzü dikkatlice ifadesizleşti. "Burada olmaz," dedi ve elimi tuttu. Etrafımızdaki masalara, sohbet eden, içki içen ve gülen insanlara baktı.

Bir sandalye alıp okyanusa doğru çeviriyor. Etrafımızdakilerden uzağa. Sandalyeye oturuyor ve beni kendine doğru çekiyor.

"Tekrar kucağına oturmamı mı istiyorsun?"

"Evet. Bu konuda iyiyiz."

"Senden rahatsız oldum."

"Biliyorum. Anlayabiliyorum." Kollarını bana doğru uzatıyor. "Bana kızıp da seni kucaklamama izin verebilir misin?"

Bahar güneşinin altında, bunca insanın önünde kucağına oturmadan önce bir saniye daha tereddüt ettim. Kolumu omuzlarına doladım ve yüzünü görebilmek için yan oturdum. Buraya sapık için yem olmaya geldik ve bunu yapmaya devam edeceğiz.

"Demek ki kendinize bir eş arıyorsunuz."

Yüz ifadesi değişmedi, ama gözleri viski renginde ve temkinli bir şekilde benimkine kaydı. "Hayır. Değilim."

"Öyle mi? Evlilik şartı, Fairhaven ve senin otuz yaşına girmenle ilgili bir şeyler duyduğuma yemin edebilirdim." Başımı yana eğdim. "Kuzeniniz, bana sözde ödediğiniz paranın üç katını teklif etti, böylece evliliği

gerçekleştirmemiş olayım. Tahmin edeyim. Eğer evliliği gerçekleştirmezseniz, ev ona mı kalacak?"

West derin bir nefes verdi. "Elbette yaptı."

"Doğru mu?" Elimle saçlarının arasına dalıp ona derinden, çok derinden aşıkmiş gibi bakıyorum. "Fairhaven'ı kaybedebilirsin."

"Doğru."

"Ah." Kelime basit ve kısa, ama bir yapboz parçasının nihayet resmi tamamlaması gibi. Ve sonra acı geliyor. "Neden bana bunu söylemedin?"

Gözlerini benden ayırmadı ama gözlerini kısarak, "Çünkü işleri karmaşıktırmak istemedim," dedi.

"İşleri karmaşıktırıyor," diye tekrarlıyorum yavaşça. Mantıklı değil. Hiçbir şey mantıklı değil. Evliliğe ihtiyacı varsa neden annesinin onu kadınlarla tanıştırmayı bırakmasını istesin ki? Neden benimle çıkıyormuş gibi yapmayı kabul etsin ki?

Bu mantıklı değil.

Başımı yana eğdim. "Şu anda insanlar bizi izliyor mu?"

"Bilmiyorum. Sadece seni izliyorum," diyor.

"Ve eğer sapık bizi izliyorsa... eğer onun kontrolünü kaybetmesini ve hata yapmasını istiyorsak... o zaman sana her gece insanlık tarihinin en ateşli seksini yaşıyormuşuz gibi bakmalıyım."

Güneşin altında West'in gözleri her zamankinden daha parlak bir renkte. Ayrıca temkinli de. Ses tonumu duyabiliyor. "Bununla nereye varmak istiyorsun?"

"Beni ailenle, arkadaşlarınla, partilerinde, şehirde, restoranlarda herkese gösterdin. Birlikte fotoğraflarımız çekildi, hakkımızda yazılar yazıldı. Bütün bunları sapığa bir mesaj göndermek için yaptın... ama bu senin eş bulmanı zorlaştırmıyor mu?"

Eli bacağıma daha sıkı kavradı. "O şekilde eş bulmak istemiyorum."

"Ama birine ihtiyacın var. Ve ailen de bunu biliyor." Göğsümde bir öfke patlaması yaşanıyor. "Annen bu kadar ısrarcı, seni kadınlarla tanıştırmaya çalışıyor. Bu yüzden değil mi?"

"Evet."

"Neden onun yardımını istemiyorsun? Fairhaven'ı elinde tutmak istemiyor musun?"

"Evet. Avukatlarım bir çözüm üzerinde çalışıyorlar." Çenesi kasılıyor ve yüzünde sadece kasvetli bir kabulleniş var.

"Bunu ne zaman öğrendiniz?"

“İki yıl önce. Babam öldükten sonra.”

"Ve henüz bir çözüm bulamadınız," diye fısıldıyorum.

“Hayır. Denedik ama güven... sarsılmış durumda.” Ayaklarımın altında taş gibi, keskin ve hareketsiz, sanki bu konuşmadan zevk almıyormuş gibi. Ama burada. Sorularımı cevaplıyor. “Evlilik öncesi sözleşmemiz hazır. Başka çaresi yoksa evlenmeyi planlıyorum. Ama sadece yasal bir evlilik olacak. Ve anneme çok istediği o büyük, gösterişli düğünü yapmayacağım.”

Kıskançlık, tıpkı yelkenli teknelerin tuzlu dalgalar arasında ilerlemesi gibi, içimi kemiriyor. "Acaba Fairhaven'da mı yaşardı?"

“Hayır. Gerçek bir ilişki değil, sadece bir kağıt parçası olurdu.” Gözleri gözlerimin içinde. “Öfkелisin.”

“Evet,” diyorum. “Komik değil mi? Bana nasıl öfkелeneceğimi öğreten sendin. Belki şimdi pişmansındır.”

Hayır. Ateşini her zaman memnuniyetle karşılarım, Nora. Hak ettiğimde beni onunla yak.

Derin bir nefes alıyorum. "Bu sefer gerçekten tartışıyoruz."

"Öyle görünüyor, sorun var."

“Neden bana söylemedin?”

"Çünkü ben hallediyordum."

Çenesinin kenarını okşuyorum, oynamam gereken rol aklımdan uçup gidiyor. "Bu nasıl bir güven ilişkisi, yasal mı?"

“Maalesef,” diyor. “Otuz yaşına kadar evlenmem gerekiyor, yoksa miras bir sonraki evli erkek Calloway varisine geçecek.” Derin bir nefes alıyor. “O da Dave.”

Ona gözlerimi kırıştıtararak baktım. "Bu barbarca."

“Evet. Bu çok eski moda, kız kardeşime ve açıkçası tüm aileye bir hakaret. Babam vasiyetnameyi değiştirdiğini sanıyordu, ya da annem öyle söylüyor. Fairhaven'ın parçalanmamasını sağlamak içindi. Sürekli büyüyen bir mirasçı havuzu tarafından bölünmesini önlemek içindi. Sadece bir Calloway'e geçebilir - ve o da evli ve kendi varislerini dünyaya getirecek olan kişiye.”

“Dave,” diye mırıldandım. “O da o partideydi...”

“Evet. Onu kumar oynarken gördün.” West’in gözleri öfkeyle parladı. “Adı tapuya geçtiği gün, mülkü kumarda kaybederdi. En yüksek teklifi verene satardı.”

“West,” diyorum. “Neden bana söylemedin?”

West iç çekti, ifadesi okunamaz haldeydi. "Çünkü bununla başa çıkıyordum. Hâlâ da başa çıkmaya çalışıyorum."

"Bu gerçek bir cevap değil. Dürüstlüğümü istiyorsan, ben de seninkini istiyorum."

Derin bir nefes aldı. "Endişelenmeni istemedim. Bu madde derslerimizin durması gerektiği anlamına gelmiyor ve sadece belirli bir tarihe kadar benim korumam altında olacağını düşünmeni istemedim. Eğer o zamana kadar sapık yakalanmamışsa..." Duraksadı, sesi alçaldı. "Sonsuza dek benimle birlikte olmaya devam ederdin."

"Sonsuza dek mi?" diye tekrarlıyorum. "Şu an istemesen bile, bir gün gerçek bir eş isteyeceksin."

Başını sandalyeye yasladı. "Hayır. Yapmayacağım."

Canımı acıtıyor. Acıtmamalı ama acıtıyor; onun benim istediğim türden bir ilişki istemediği konusundaki ısrarı. Her zaman bir gün deneyimlemeyi arzuladığım gerçek aşk. İçimde büyüyen, ona duyduğum aşk, şimdi beni boğacakmış gibi geliyor.

"Sanırım ikimizin de son teslim tarihleri var," diyorum.

Yüzü karardı. "Aynı şey değil."

"Öyle değil mi?" diye karşılık veriyorum. "Otuz yaşına gelmeden evlenmek zorundasın. Yirmi beş yaşından sonra bakire olmak istemiyorum. Daha birkaç ayımız var."

Çenesi kasıldı. "Bu ikisi kıyaslanamaz."

Omuz silkiyorum, sanki hiçbir şey olmamış gibi, sanki kalbim hiç acımıyormuş gibi. "Hayır, doğru. Seninki çok daha ciddi."

"Sana söylemeliydim." West'in boşa kalan eliyle başımı geriye doğru eğerek gözleriyle buluşmamı sağladı. "Bunun bir olasılık olduğunu düşünmeni hiç istememiştin."

"Ama öyle," diyorum ona. "Sen kaybetmeyi seven bir adam değilsin."

"Nora," diyor.

"Annenin evlenmeni istediği kadınlardan biri olmayacak," diye tahmin ediyorum. "Büyük bir düğün olmayacak. Belki de asistanınız, birlikte çalıştığınız biri olacak. Para ödediğiniz biri. Karşılıklı bir anlaşma. Ama Fairhaven'ı kaybetmeyeceksin."

"Hiçbir şeyin değişmesine gerek yok," diyor bana. "Hiçbir şey. Beni duyuyor musun? Sen ve ben, hiçbir şeyin değişmesine gerek yok."

"Her şey değişir," diyorum. "Hayattaki tek kesinlik bu."

Parmakları belime saplandı, parmak uçlarını hissedene kadar sıktı. "Kontrol edilmeyeceğim. Ne annem tarafından, ne de neredeyse bir asır önce ölmüş bir adamın yazdığı bir vasiyetname tarafından."

"Yine de," diyorum, tırnağımı çenesindeki ense tüylerinin üzerinde gezdirerek, "sen bir eş arıyorsun ve bu tamamen onun suçu."

West, bu durumdan nefret edercesine dişlerini gıcırdatıyor. Eminim ki gerçekten de nefret ediyor.

Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Öfke, arzu, hayal kırıklığı... Hepsi onun etrafında toplanıyor. Ve Fairhaven'ın. Bunu kaybetmemeli. Elbette kaybetmemeli.

Ben de onu kaybetmek istemiyorum.

"Efendim." Yine Madison. West'e ve sonra bana başıyla onay verdi. "Sözünüzü kesmek zorunda kaldığım için özür dilerim. Ama ikinizin fotoğraflarını çeken birini yakaladık. Michael şu anda onu sorguluyor."

West'in yüzü sertleşti. "Beni onun yanına götürün."

RAFE, WEST VE NORA

BATI

Az önce Nora'yı fotoğraflayan birini yakaladık. Kendisinin de söylediğine göre, onu korumak için görevlendirilmiş birkaç kişiden biriymiş. Gizli bir güvenlik ajansında çalışıyormuş.

NORA

Tahmin edin onları kim işe aldı.

RAFE

Ne saçmalık? Onu nasıl konuşturdun?

BATI

Bu adam kiralık bir tetikçi. Tek yapmanız gereken ona daha fazla para ödemek.

NORA

Ben Wilde onları işe aldı. Wilde, yani görüştüğünüz kişi!!

RAFE

Sahip olduğunuz tüm bilgileri gönderin.

BATI

Bunu ekibinizle paylaşmayın.

RAFE

Yapmayacağım.

NORA

Beni takip etmek istemediler hiç. Senin dediğin gibi, şaka olsun diye yaptılar. Seni rahatsız etmek, oyununu bozmak istediler. Wilde ailesi babamdan yıllardır nefret ediyor, Rafe. Her zaman asla satmayacaklarını söylediler. Ve şimdi onları köşeye sıkıştırdın.

RAFE

Ofisimdeki köstebek. Muhtemelen Ben Wilde'ın parasını ödediği biri daha. Kahretsin.

BATI

Belki de panik içinde New York'a uçmanı istediler. Belki de sadece performansını düşürmeni istediler.

RAFE

Ne olursa olsun, Wilde ailesi ödeyecek.

BATI

Sabırsızlıkla bekliyorum.

BÖLÜM 49

NORA

"Hâlâ bana kızgınsın."

Sözleri bir suçlama değil. Sadece yatağımın dibinde durduğu yerden gelen bir gerçeğin ifadesi. Uzun bir gündü. Ortaya çıkan tüm bilgilerle birlikte daha da uzadı ve ben hala öfkeliyim.

Ama aynı zamanda rahatlamış, acı çekiyor, hayal kırıklığına uğramış ve karmakarışık duygular içindeyim. Her şeyi aynı anda yaşıyorum. Ondan önce, bunu derinlere sakladım. Ne pahasına olursa olsun sahte bir gülümseme takınırdım.

"Evet," diyorum, çünkü artık o kişi değilim.

"Hâlâ burada uyumamı istiyor musun?" Gergin görünüyor. Başucu lambasının önünde koyu bir silüet.

"Evet," dedim tekrar ve kapakları açtım.

Omuzları düştü, sanki rahatlamış gibiydi, sanki tam tersini bekliyordu. Ben yan yatmış onu izlerken o da gömleğinin düğmelerini çözdü.

"Sinirlendiğini anlıyorum," diyor, "alıştım. Eskiden durum böyleydi."

"Önce," diye tekrarlıyorum. Kot pantolonunu çıkarıyor ve karşımda uzun kaslar ve bronzlaşmış bir ten var. Omuzundaki kesiği kontrol ettirmiş ve şimdi sargı beziyle kaplı. Kosta Rika'da benim başaramadığım kadar profesyonelce yapılmış.

Bir şekilde kendisine ait olmuş olan tarafa doğru yatağa giriyor.

Uzandım ve parmaklarımı yanağında gezdirdim. Cildi kuru ve dokunulduğunda biraz pürüzlüydü. Bugün tıraş olmamıştı ve avucumda

bıraktığı hissi çok sevdim.

Gözlerini kapatıyor. Hareketi tekrarlıyorum, şakağına ve kaşındaki yara izine kadar takip ediyorum. "Baban vakfı düzelttiğini mi sanıyordu?"

"Evet." West'in sesi yorgun, kabullenmiş ama dokunuşumdan kaçınmıyor. "O ve annem yirmili yaşlarının ortalarındayken evlendiler."

"Onu kaybettiğiniz için üzgünüm. Benim babam da birkaç yıl önce vefat etti."

West'in viskiden dolayı gözleri açıldı. "Biliyorum. Özür dilerim."

"Seninkini özlüyor musun?"

"Sanırım her geçen yıl ondan biraz daha fazla nefret ediyorum. Ama evet, onu hâlâ özlüyorum."

Bu ifadedeki saf dürüstlük beni gülümsetiyor. "Bu duyguyu biliyorum," diye mırıldanıyorum. "Nasıl biriydi?"

"Çocukken tanrı gibiydi." West başını hafifçe sallıyor. "Sonra bir tiran oldu. Ne o ne de annem ebeveyn olmak için yaratılmamıştı. Birbirleriyle evli olmak için de yaratılmamışlardı."

"Annen bana ondan hiç bahsetmedi," diye mırıldandım. "Konuşmalarımızda."

"Anne babamın evliliği, benim 'başarılı' diye nitelendireceğim türden değildi," diyor.

"Nasıl bir deneyimdi?" diye sordum.

"Küçükken onların birbirlerine aşık olduklarını sanıyordum. Sanırım bir bakıma öyleydiler de. Her şeyi tüketen, zehirli bir ilişkiydi. İlk ilişkiyi on iki yaşında keşfettim, on üç yaşında onlara anlattım. Kısa süre sonra beni Belmont'a gönderdiler."

Parmaklarım hâlâ yanağındaydı. "Ne yaptılar?"

"Babamı tenis kortunda yakaladım. Bu yüzden anneme gittim. Meğer o zaten biliyormuş." Tekrar kıkırdıyor, ama bu pek de mutlu bir kıkırdama değil. "Kendisi de ilişkiler yaşamıştı ve babamla yeni barışmıştı. Benim etrafta olmam sakıncalıydı. Çok fazla şey görüyordum."

"Batı... bu korkunç."

"Evet," diyor, bir omzunu silkerek. "Sanırım öyle. Ama bu onların evliliği idi ve ikisi de bitirmedi çünkü bu da mümkün değildi. Calloway'ler boşanmaz," diyor alaycı bir tonla. "Dışarıdan bakıldığında, mükemmel, ıslıl ıslıl bir çift gibi görünüyorlardı. Yıldönümü partilerinden birini hatırlıyorum. Annem kalkıp babama çok güzel bir konuşma yaptı. İnsanlar büyülenmişti.

Tabii ki konuşmanın içinde iğneleyici sözler de vardı. Eskiden böyle oynarlardı.”

“Bu korkunç bir şey,” diyorum. Ve bu durum beni de ilgilendiriyor. Annemle babam boşandığında gençtim ama kavgaları da hatırlıyorum.

"O konuşma sırasında, o zamanki sevgilisinin ona aldığı yepyeni bir elmas kolye takıyordu."

"Aman Tanrım," diyorum.

Başını hafifçe salladı. "Durum bu. Ama asla o duruma düşmek istemem. Birinin kırılgan, öfkeli, kapana kısılmış hale gelmesini görmek istemem."

"Yapamazsın." Elimle çene hattını okşadım. Her zaman yakışıklıydı. Bunu en başından beri biliyordum ve şimdi ona bakmayı, ona dokunmayı ne kadar çok sevdiğimi fark etmek bana çok acı veriyor. "Şunu da söyleyeyim, iyi bir koca olacağını düşünüyorum."

Gözleri karardı. "Öyle mi?"

"Bu aylarda seni tanıma fırsatı buldum, biliyorsun."

West'in elleri giydiğim askılı bluzun altına kayarak belimin alt kısmındaki çıplak tenime dokundu. "Yıllarca benden hoşlanmadın. Demek ki zamanla bana alıştın?"

Parmaklarımı kaşının üzerinde gezdiriyorum. Yıllar sonra oradaki yara izi pürüzsüzleşmiş. "Belki."

"Belki," diyor, diye mırıldanıyor. "Çok acımasızsın."

"Sert davrandığımda hoşuna gidiyor, değil mi?"

"Evet."

Hafifçe gülümsüyorum. "Sanırım bunu düşünen tek kişi sizsiniz."

"Hayır," diyor. "Kendinizi daha çok savunursanız, insanların sandığınız kadar çok rahatsız olmayacağını göreceksiniz."

Alt dudağımı ısırdım. "Birkaç yıl önceki Noel partisini hatırlıyor musun? Sorduğumda..."

West'in kaşları çatıldı. "Şöminenin yanında mı?"

"Evet. Hatırlayıp hatırlamadığınızdan emin değildim."

Başparmağı tenimde ileri geri hareket ediyor. "Hatırlıyorum."

"Şey, senden önce hoşlanıyordum. O gece içki içmiştim ve düşündüm ki..." Hafifçe omuz silkiyorum. Utançtan yanaklarım kızarıyor. "Neyse. Sen ilgilenmedin."

"Nora," diye mırıldanıyor. Gözleri kısılmış.

Ama devam etmeliyim, yoksa bunların hiçbirini paylaşamam. Ve şimdi geçmişten bahsetmeye başladığıma göre, her şeyi dışarı atmak istiyorum.

"Yarım yıl sonra, babamın Como Gölü'ndeki evde verdiği partideydiniz. Hepiniz oradaydınız. Ben üst katta, göle bakan balkonda... biraz nefes alıyordum. Siz ise alt kattaydınız. Alex'le konuşuyordunuz."

West'in çenesi kasıldı. "Devam et."

"Konuşmanızı duydum," dedim. "O gece çok güzel görüldüğümü söyledi. Bekar olup olmadığımı bilip bilmediğinizi sordu."

"Hatırlıyorum." Kaşları çatılmıştı. "Cevap olarak ne demiştin?"

Dudaklarımı ıslattım. "Hatırlıyorsan, neden söyleyeyim ki?"

"Söyle bana," diyor. "Ve bu yüzden bana ne kadar kızdığını da söyle."

"Bana yeterince güzel olduğumu ama sıkıcı olduğumu söyledin. Seninle çıkmak isteyeceğin son kişi olduğumu söyledin."

West'in gözleri kapanıyor. Bir heykel gibi hareketsiz, benden sadece birkaç santim ötede. "Evet. Bunların hepsini söyledim."

"Bu yüzden senden nefret ettim," diye fısıldadım. Aptalca aşkımın sonu gelmişti. Ve şimdi, evleniyor ve bana söylemediği için onu da bununla incitmek istiyorum. Sadece bir iş anlaşması olsa bile. Kardeşim ve onların aptalca anlaşması yüzünden asla birlikte olamayacak olsak bile.

West'in gözleri açılıyor ve bu sefer alev alev yanıyorlar. "Güzel. Bu sözleri duymanı hiç istememiştin."

"Demek ikimiz de birbirimiz hakkındaki fikirlerimizi değiştirdik, değil mi? Ben hiç de sıradan biri değilim."

"Söylediklerimin hiçbirini kastetmedim."

Gözlerimi devirdim. "Doğru. Peki bunu neden söyledin ki—"

"Çünkü onun senden uzak durmasını istedim."

Kalbim boğazıma geldi. "Neden? Benimle konuşmadın. Neredeyse hiç bakmadın bile."

"Sen benim en iyi arkadaşımın küçük kız kardeşisin," diyor. Ses tonunda bir acı var. "O zaman da öyleydin. Hala öylesin. Bakış yoktu. Konuşma yoktu. Yasaktı. Alex bunu biliyordu, ama o —hala da— pervasızdı." West'in çenesi kasılıyor. "Senin için yeterince iyi değildi."

"Kıskanıyordun," diye fısıldıyorum. "O zaman bile."

"Evet, öyleydin."

Bu itiraf midemi bulandırdı. "Ah."

"Bunu duymanı hiç istenmemişti. Yalandı." Sağ eli örtünün altından belimin kıvrımını buluyor ve her zamanki gibi elini oraya yerleştiriyor. "Bana buna inandığını söyleme sakın, baş belası."

"Evet, yaptım," diye itiraf ediyorum.

O, homurdanarak, “Sen değil. Kendine güvenli, neşeli, ışıl ışıl. Herkese kocaman gülümsemeler, uzun bacaklar, parlak salar. Sana bakmak canımı acıttı.” dedi. Gözleri, elinin boynumdan aşağı kayıp köprücük kemiğime yerleşmesini izledi. “Gerçekten senden hoşlanmadığımı mı sandın?”

“Eskiden yleydim. Ama artık değilim.”

"Tanrıya şükür."

"Başlangıçta seninle tartışırken kendimi rahat hissetmemi sağlayan şey buydu," diye dürüstçe söylüyorum ona. fkem yavaş yavaş azalıyor. Yerini hayal kırıklığı, sıcaklık ve itiraf alıyor. Bunu kastetmemişti.

Keşke her şey daha basit olsaydı. Onunla birlikte geçirdiğim bu küçük baloncuk hiç bitmeseydi, hiç durmasaydı, hiç patlamasaydı.

"O zaman bunun için minnettarım," diyor ve beni göğsüne çekiyor, "eğer bu sayede gerçek seni görebildim."

BÖLÜM 50

BATI

Her gecenin böyle olmasını istiyorum.

Nora, portakal bahçesinde karşımda oturmuş, akşam yemeğini yiyordu; saçları dağınık, yüzünde içten bir gülümseme vardı. Bana son tasarımımdan ve gelecek haftaki defile için ne kadar heyecanlı olduğundan bahsediyordu.

Nasıl olurdu acaba? Eğer evleneceğim kişi o olsaydı? Rafe sorun olmasaydı, onu bana aşık edebilseydim... Eğer yüzüğümü taksaydı... Eğer her akşam böyle bir akşam yemeği yeseydik...

Yarınki Bahar Balosu, ünlü Calloway partisi ve Rafe'in gelmesi konusunda çok heyecanlı. Ben değilim ama onun heyecanı her şeye değer.

"Kedi mi?" diye soruyor, akşam yemeğinden sonra dizlerini kendine çekerek. "Onu sahipleneceğim."

"Bunu kendine saklayacaksın, değil mi?"

"Şey. Senin adına." Yanakları pembeleşmişti. "Ona bir tasma aldım ve bir isim düşünmeye çalışıyorum. Buraya ait. Fairhaven'a. İtiraz etme, çünkü sen de onu sevmeye başladın."

Parmaklarımı masaya vuruyorum. "Ben miyim?"

"Evet, öylesin. İstemsizce de olsa büyülendin." Başını hafifçe yana eğip bana bakıyor. Asıl kalması gereken o. Buraya kalıcı olarak taşınmalı. Bu gece onda bir hırçınlık var.

"O sırrı sakladığın için hâlâ biraz kızgınım, biliyor musun?"

"Hım."

"Buna rağmen... yine de seninle birlikte olmaktan keyif alıyorum."

Parmaklarım hâlâ hareketsiz. "Bu senin için bir ilk mi?"

"Evet." Başını yana eğdi. Gözleri kısılmış, ıslıl ıslıl ve güzeldi. Burada olmasının, benimle yaşamasının, çıkmamızın tüm sebebi... hepsi yıkılıyordu. Parçalanıyordu.

Sandalyesini geriye itti ve masanın etrafından dolaşarak yanıma geldi. Kollarımı açtım ama kucağıma oturmadı. Bunun yerine elimi tuttu. "Gel benimle. Bir şey denemek istiyorum."

İşte böylece kendimi kütüphanedeki koltuklardan birine itilmiş halde buldum, kapı arkamızdan kapandı ve Nora boğazımın derinliklerine doğru öpüşerek ilerledi. Bana ellerimi kolçaklarda tutmamı söyledi ve ben de ona dokunmamak için parmaklarımı kolçaklara bastırdım.

"Gerçek bir kız arkadaşın yapacağı şeyi denemek istiyorum," diyor, gömleğimin düğmelerini açıp aşağı doğru kaydırırken. "Az önce birlikte akşam yemeği yedik. Bir randevuydu."

"Nora..."

Önümde dizlerinin üzerine çöküyor. İçimi saran yoğun arzu havayı da beraberinde götürüyor ve o kadar hızlı sertleşiyorum ki başım dönüyor.

Kemerimin tokasına uzandı. "Artık fazla zamanımız kalmadığını biliyorum. Tacizcinin kim olduğunu biliyoruz, sevgisiz bir evliliğe doğru gidiyorsun ve benim de kendi son tarihim var."

Hayır, sanırım. Benim hedefim o değil. Onun da hedefi o değil, ama bunu söyleyemem, bu yüzden kelimeleri içimde tutmak için dişlerimi sıkıyorum. "Bunun yerine sana iyi hissettirmeme izin ver," diyorum ona.

Bu doğru değil, bunların hiçbirisi doğru değil, ama sonra eli içeri uzanıyor ve kahretsin, çok iyi geliyor. Bana böyle dokunması... Haftalardır acı çekiyordum, kendi sağ elim dışında hiçbir rahatlama bulamamıştım ve onun parmaklarını hissetmek...

"Sen o vibratörden daha büyüksün. Haklıydım." Sesi çok neşeli ve ben de onun güzel yüzünden, penisime bu kadar yakın olan halinden gözlerimi alamıyorum. Nora öne eğilip başımın alt kısmında hafifçe bir çizgi yalıyor.

"Bunu yapmak istiyor musun?" diye soruyorum ona. Ellerim koltuğun kenarlarına sıkıca kenetlenmiş durumda.

Başını salladı. Ateşli ifadesinde hiçbir tereddüt yoktu. "Bana nasıl hoşuna gittiğini göster."

Bu küfür, bu acı, bu kurtuluş. Ama eğilip yüzünü avuçlarımın içine alıyorum ve başparmağımla alt dudakına dokunuyorum. "Ağzını aç... işte böyle. Başını em. Evet. Aynen böyle."

Güzel dudakları aralanmış, ağzı sıcak ve ılıktı. Belki de bunu nasıl yapacağını öğrenmek istiyordu. "Beni aynı anda buradan da kavray."

Nora elini kasığının etrafına sarıyor ve başını hafifçe yukarı aşağı sallamaya başlıyor. Yumuşak ve ihtiyacım olan kadar sert değil, ve bu şimdiye kadar yaşadığım en iyi işkence.

Bunu kendisi istedi. Öğrenmek istiyor.

"Çok iyi gidiyorsun. Beni daha derine götürebilir misin?" Elim yanağının kenarında ve daha da aşağıya doğru indikçe yanağını çukurlaştırmak çok müstehcen bir his. "İşte bu. İşte benim kızım."

Ve kimi kandırıyorum ki? Burada ondan faydalanıyorum. Tam sınırda dans eden benim ve karşımda daha önce hiç oral seks yapmamış biri var. Bu kadar deneyimsiz biri bunu nasıl bu kadar unutulmaz kılabilir ki?

Nora dilini başımın alt kısmında gezdiriyor ve ben inliyorum. Elim geriye doğru kayıp saçlarını kavriyor ve kahretsin, nazik olmalıyım, iyi olmalıyım...

"Bunu tekrar yap. Aynen böyle..." O da yapıyor ve eğer ağzı penisimin etrafında bu kadar iyi hissettiriyorsa, onun içinde olmak ne kadar harika olurdu? Onu gerçek şeyle tanıştırmak, onun ilk deneyimi olmak, etrafımda çırpınırken boşalmak...

Nora hızlanıyor. Yeşil gözleri zafer, heyecan ve biraz da hırsla gözlerime kilitlenmiş. Öğreniyor, bir mesaj veriyor ve istediğini alıyor.

Diğer eli kumaşın içine doğru uzanıp, testislerimi sıkıca kavradı. Acıyla inledim ama devam etmesi için yanağını okşadım. "Sana bak." Bir dakika boyunca söyleyebildiğim tek şey buydu. "Beni çok iyi idare ediyorsun."

Onu bu durumdan kurtarmaya çalışıyorum, övgülerim kısıyor ve boğuklaşıyor. Uçurumun kenarındayım. Onun yanında o kadar uzun zamandır böyleyim ki, beni yere sermek için çok az şey yeterli oluyor.

Bundan zevk almamalıydım, onu her gün bu kadar çok istememeliydim, ama istiyorum.

Rafe, küçük kız kardeşinin bunu yapmasına izin verdiğimi asla öğrenmemeli.

Çünkü onun bana oral seks yapmasına izin veriyorum ve bu da onun için yanlış kişi olduğumun kanıtı. Hangi sapık herif en yakın arkadaşının bakire kız kardeşinin bunu yapmasına izin verir? Üstelik o benim korumam altında; benden seks konusunda yardım istedi; bir sır sakladığım için bana kızgın.

Hayatımın geri kalanında her gün bunu yapmasını istiyorum. Ama sadece bunu yapmayı hak etmiyorum.

"Böyle yapmaya devam edersen geleceğim." Parmaklarım saçlarının arasında kıpır kıpır.

Beni daha derine çekiyor ve ağzının ıslak, sıcak emme hareketi evrenin merkezi gibi. Zevk omurgamdan aşağı doğru yayılıyor ve o durmuyor, o gözleriyle bana bakıyor.

Gözleri yavaşça kapanıyor, sonra elini ağzıyla, diliyle, dudaklarıyla aynı anda hareket ettiriyor. Onu tekrar uyarmalıydım ama sonra dilini şıklattı ve aman Tanrım. Kaslarımı kilitlemeden önce kalçalarım koltuktan bir an yukarı kalktı.

Yüksek bir iniltiyle geliyorum.

Parmaklarım saçlarında, vücudumda titremeler hissediyorum. Beni tamamen tüketirken bir saniye bile gözümü ondan ayırmıyorum. Gözümü bile kırpmıyorum ve işi bittiğinde, başımın tepesini öpüyor ve hafif bir gülümsemeyle dizlerinin üzerine geri oturuyor.

Dudakları pembe, yanakları kızarmış. Bekliyor ve neyi beklediğini anladığımda, bitkin düşmüş penisim karnıma sürtünerek seğiriyor.

"Çok iyi yaptın tatlım. Her şeyi iyi bir kız gibi yuttun." Gömleğim açık, bacaklarım açık. Perişan haldeyim. "Beni çok mutlu ettin."

Nora gülümsüyor. Gözlerinde keyif parlıyor. "Bunu günlerdir denemek istiyordum."

"Öyle mi? Beni alt edebilecek misin diye mi?"

"Evet." Öne eğildi ve ellerini uyluklarıma koydu. Saçları omuzlarına dökülmüş, kütüphanenin loş ışığında parıldıyordu. "Karınıza böyle mi davranacaksınız?"

Gözlerim kısılıyor. "Ne?"

"Onu da, seni memnun ettiğinde 'iyi kızım' diye çağırarak mısın?" Başını hafifçe yana eğiyor. "Onu, beni becermediğin gibi becerecek misin?"

"HAYIR."

Daha dik oturuyor ve tek parmağıyla karnıma yaslanan penisimin üzerinde geziniyor. "Neden olmasın? Fairhaven'ı kaybetmeyeceksin. Beni gelecekteki bir erkek için hazırlıyorsun." Parmakları hassas baş kısmına dokunuyor ve ben dişlerimi sıkıyorum. "Neden gelecekteki karın hakkında konuşamıyorum?"

"Ben eş istemiyorum." Ama sen olursan o başka. Bileğini kavrayıp onu ayağa kaldırıyorum. Dizlerimin iki yanına oturuyor. "Ve gelecekteki eşlerin

hakkında da konuşmak istemiyorum.”

“Yani, eskiden yaptığımız gibi, rol yapmamızı mı istiyorsun?” Başını tekrar yana eğdi ve parmakları kaşındaki yara izini buldu. “İkiyüzlüsün, Calloway.”

Gözlerimi kısıyorum. "Nasıl yani?"

"Sanki ilişkilere inanmıyormuş gibi davranıyorsun, ama bana gerçekten önem verdiğim biriyle, gerçekten değer verdiğim biriyle seks yapmak için beklememi söylüyorsun. Aşkın varlığına inanmadığını iddia eden biri için bu çok romantik bir düşünce."

Belinin kıvrımını bulup onu sıkıca kavırıyorum, sanki asla gitmesine izin vermeyecekmiş gibi. Beni öldürüyor, kelime kelime içimi parçalıyor. "Evet. Hâlâ sözümün arkasındayım."

"Yani kendin için aşka inanmıyorsun ama benim için inanıyorsun?"

Nefesim kesik kesik. "Senin için kendimden daha çok şey istiyorum."

Bu bir yalan. Belki de ona ilk kez söylediğim bir yalan, çünkü her şeyi onunla yaşamak istiyorum.

Ya o, ya da hiç kimse.

Gülümsüyor. Zaferi anlatan küçük, açgözlü bir ifade bu ve onun karşısında tekrar sertleşiyorum. Eğer suçluluk duygusu beni engellemeseydi, onu bu koltukta, olduğu gibi alabilirdim.

"Randevu için teşekkürler," diyor ve kucağımdan kalkıyor. "Çok... bilgilendiriciydi."

BÖLÜM 51

BATI

Ablam çok üzgün görünüyor.

Mutfaktaki tezgahın kenarına oturmuş, Melissa'nın ekmeklerinden birini çiğniyor. "Sinir bozucu," diyor. "Onun farklı olduğunu düşünüyorsun, sonra da hiç de öyle olmadığını anlıyorsun, biliyor musun?"

Nora başını salladı. "Evet. Ne demek istediğini anlıyorum."

"Kim o?" diye soruyorum.

"Sana söylemeyeceğim," diyor Amber. "Aşırı korumacı olmana izin yok."

"Onunla mı çıkıyorsun?"

"Sadece kısa bir süreliğine." Gözlerini devirdi. "Bir sıcak bir soğuk davranıyordu ve bunu yaptıklarında nefret ediyorum."

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. Ablam her zaman cesur, bazen de çılgın olmuştur. Sevgili edinir. Güçlüdür ve kendini savunmakta hiçbir sorun yaşamaz, ama işte burada, kalbi kırık bir şekilde Fairhaven'a geri dönmüş durumda.

Dün gece uğradı ve misafir odalarından birini tuttu. Nora ile birlikte geç saatlere kadar film izlediler. Ben de bir süre onlara katıldım, ta ki Nora'ya bu kadar yakın oturup sadece arkadaşmışız gibi davranmaktan patlayacak gibi hissedene kadar.

Amber, Nora'ya dönerek, "Tamam, şimdi bir isim bulman gerekiyor." dedi.

“Ama çok zor,” diyor Nora. “Birkaç fikrim var ama...” Sözünü yarım bırakıp eskiz defterini alıyor. “Biliyorsun, ona isim vermek bana düşmez ki?”

"Elbette öyle," diyor Amber.

Bana bakıyor. "Bence teknik olarak West'e ait, çünkü Fairhaven'a taşındı."

"Ona isim ver," diyorum. "En çok seni seviyor. Seçeneklerin neler?"

“Edebiyatla ilgili bir şey düşünüyorum. Çünkü onu kütüphanede bulduk ve orası hâlâ en sevdiği yer.” Nora kapıya doğru birkaç adım attı. “Düşünmeye devam edeceğim. İşe gitmem gerek.”

"Görüşürüz," diyor Amber.

Nora mutfaktan çıkıp, daha fazla tasarım parçası üretmek için atölyeye giden merdivenlerden yukarı kayboluyor.

Amber bir fincan daha kahve alıyor. "Ben de sonra çıkacağım," diyor. "Şehirde bir toplantım var."

"Adını söylemeyeceğinizden emin misiniz?" diye soruyorum.

"Hayır, bundan çok ama çok eminim."

Ona gözlerimi kısarak baktım, o da sadece omuz silkip yeni pişmiş bir keke uzandı. Aklıma şu geldi: Bütün bunlar bittikten sonra Nora böyle biri olabilir; eğer onu gerçekten dinlemeyen, umursamayan, kendini beğenmiş insanlarla randevular ayarlarsa. Belki de eskiden olduğu gibi insanları memnun etme alışkanlığına geri döner.

Kahve fincanını daha sıkı kavradım.

Amber, yarısını yediği keki yere bırakıyor. Limonlu haşhaşlı kek her zaman en sevdiği olmuştur. "Biliyor musunuz, ikiniz de çok saçmalıyorsunuz."

Bakışlarım tekrar ona döndü. "Ne?"

“Kör değilim,” diyor. “İkiniz de birbirinizin yanında rol yapmıyorsunuz. Bu belki sahte bir düzenleme olarak başlamış olabilir, ama şimdi oldukça gerçek, değil mi?”

Bunu Amber'la konuşamam. Bunu kimseyle konuşamam.

Ama yine de itirafın, alçakgönüllü ve acı dolu bir şekilde, ağzımdan çıktığını görüyorum: "Evet."

Amber içini çekti. "Öyleyse neden kendinizi geri tutuyorsunuz? Neden ikiniz de sadece—"

"Karmaşık."

“Öyle değil,” diye karşı çıkıyor. “Flört etmek gerçekten zor. Biliyorum, çünkü ben de aktif olarak flört ediyorum.” Kollarını göğsünde kavuşturuyor. “Eğer gerçekten hoşlandığın birini bulursan ve o da senden hoşlanıyorsa –ki ikiniz de öyle görünüyorsunuz; bunu görebiliyorum– o zaman sadece denemelisin.”

"Bu o kadar basit değil," diyorum.

“Elbette öyle. Muhtemelen biriyle evlenmek zorunda kalacaksın. Neden o olmasın? Aklını başına topla.”

“Çünkü benimle evlenmesi onun için iyi olmaz,” diye çıkıştım. “Evet, benim için harika olur ama bu onun istediği ya da ihtiyacı olan şey değil.”

Amber tekrar başını salladı. “Başkalarının neye ihtiyacı olduğuna karar vermekte her zaman çok iyiydin. Ama bazen bu onların karar vermesine kalmış bir şey.” Ellerini tekrar yukarı kaldırdı. “Sadece şunu söylüyorum, eğer onu seviyorsan, mücadeleden bu kadar kolay vazgeçme.”

Ona sadece bakıyorum. Her şeyi çok kolaymış gibi anlatıyor.

"Ve şimdi," diyor Amber, "insanoğlunun bildiği en uzun duşu alacağım. Senin o kadar da sahte olmayan kız arkadaşını rahatsız etmeyeceğim, çünkü biliyorum ki onun bir son tarihi var. Ama tüm bunlar bittikten sonra, o ve ben gerçekten çok iyi arkadaş olacağız," diyor bana. "Sen hâlâ ortada olsan da olmasan da."

Ellerimi kaldırıyorum. "Denemelisin. O muhteşem biri."

"Bunu ona söyledin mi?"

"Evet, yaptım."

Amber kaşını kaldırdı. "Öyleyse önündeki basit engelleri aş ve onu mutlu et. Kendini de mutlu et. Bir iş anlaşması gibi görünen evliliğe kendini kilitlemektense onunla evlenmeni tercih ederim."

Ellerimi ceplerime sokuyorum. O kadar kolay değil, biliyorum. Ama bir konuda haklı. Flört etmek zor. Amber buna alışkın. Kendini savunabiliyor, ama yine de zorlanıyor. Dün gece yine buraya geldi, üzgün ve kırgın.

Nora'nın bekaretini başka biriyle kaybetme düşüncesi her geçen gün daha da zorlaşıyor. Bir erkeğin onu Amber'ın yaşadığı gibi incitebileceği ihtimali.

"Seni anlıyorum," diyorum. Tıpkı geçen gece Nora'yı anladığım gibi. Ne istediğini biliyor.

Belki onun için yeterince iyi değilim, ama en azından onu asla incitmezdim. Benden sonra bulacağı kişi için aynı şeyi söyleyemem.

Vücudunu benim kadar tanımayan, onu benim kadar iyi hale getiremeyen biri.

Onu sevmeyen biri.

BÖLÜM 52

NORA

Elma bahçesi tamamen çiçek açmış durumda.

Hava ılık, güneşli bir bahar günü ve bundan faydalanmalıyım. Öğleden sonrayı dışarıda yeni tasarımlar çizerek geçirebilmek için günlük işlerimi hızla bitiriyorum. Güneş ışığı dalların arasından benek benek süzülüyor. Geçtiğimiz hafta, yaklaşan yazın habercisi olan beyaz çiçeklerle dolup taşmışlar.

Malikanenin birçok dolabından birinde bulduğum büyük bir piknik örtüsünün üzerinde uzanıyorum. Taze çimenlerin üzerinde pembe çiçekler serpilmiş ve sanırım burası benim mutlu olduğum yer.

Kurşun kalemimle, bir balo elbisesinin arkasından aşağı doğru uzanan bir fiyonkun kıvrımını andıran kavisli bir çizgi çiziyorum. Tek bir yaprak düşüyor ve şeklin yanına konuyor.

Dünyada kalbimin huzur bulabileceği tüm yerler arasında, Fairhaven en doğru seçim. West'in evi. İlk başta bir hapisane olarak gördüğüm yer, bir sığınak haline geldi.

Burada yaz mevsimi muhteşem olmalı.

Ama burada kalamam. Belki de moda gösterisinden sonra New York'ta kalabilirim. Artık sapığın kim olduğuna bildiğimize göre, daha fazla özgürlük olmalı. Daha az koruma. Ben Wilde Cumartesi günü Bahar Balosu'na davetli ve o zaman onunla yüzleşmeyi planlıyoruz.

Ve ondan sonra...

Her şey sona erer.

Akıp giden bir tren çiziyorum ve önümde uzanan masmavi okyanusa bakmak için duruyorum. Uzakta birkaç beyaz yelkenli görünüyor. Gitmeden önce orada yüzmek istiyorum.

Çok şey istiyorum.

Yıllarca başkalarının benden beklentilerine uymaya çalışmanın bir baraj inşa ettiğini ve şimdi o barajın yıkıldığını, sonsuz bir ihtiyaçlar, arzular, düşünceler ve fikirler girdabı içinde olduğumu hissediyorum. Belki de hayatı kendim için yaşamak böyle bir şeydir.

Gerçek benliğim olmak.

Çizim defterimin üzerine bir gölge düşüyor. Başımı kaldırıp baktığımda West'in piknik örtüsünün yanında durduğunu görüyorum. Düşüncelerime o kadar dalmıştım ki, yumuşak bahar çimenlerindeki adımlarını duymamıştım.

"Hey." Gözlerimi siper ettim. Koyu renk bir pantolon ve beyaz bir gömlek giymişti. "Burada mı antrenman yapmaya geldin?"

"Az önce aradınız, şehir merkezindeki dairenize geri dönmeyi düşünüyorsunuzmuş."

Oturur pozisyona geçiyorum. "Evet."

"Neden?"

Büyük battaniyenin üzerinde yanımda kalan boşluğa elimle işaret ediyorum.

Oturur, uzun bacakları battaniyenin geri kalanını da kaplar. "Fairhaven'dan ayrılıyor musun?"

"Şimdi değil, hayır. Ama sonunda olacağım."

"Neden?"

"Neden mi? Nedenini biliyorsun. Tacizcinin kim olduğunu biliyoruz. Senin balonda onunla ilgileneceğiz... ve artık senin korumana ihtiyacım olmayacak. Annenin çöpçatanlık girişimlerini engellememe de gerçekten ihtiyacın yok. Eylül ayına kadar bir eşin olacak."

Kaşları çatıldı. "İstedğin kadar burada yaşayabilirsin."

"Gerçekten öyle demek istemiyorsun herhalde."

"Evet." Çenesi kıpırdanıyor. "Geçen gece. Kütüphanede. Bana anlattığın şey..."

Yanaklarım kızardı. Hayal kırıklığına uğramış ve öfkeliydim ve bir şey kanıtlamak istiyordum. Onun bana yaptığı gibi ona da aynı şekilde zarar vermek güçlü hissettirmişti. "Öyle mi?"

“Haklıydın,” diyor. “Her şeyde. Haklıydın. İkiyüzlü davrandım. Ve benden başka bir erkeğin sana dokunması düşüncesi bile beni kışkandırıyor.” Uzanıp parmağını elbisemin askısının altına kaydırıyor. “Seni başkasıyla hayal ediyorum... ve ölüyor gibi hissediyorum. Nefes alamıyormuş gibi. Gececeğini sanmıştım ama geçmedi, aman Tanrım. Her geçen gün daha da güçleniyor.”

"Öyleyse neden bunca zamandır kendinizi geri tutuyordunuz?"

"Kendimi tutuyorum," diye mırıldanıyor. "Ama öyle hissetmiyorum. Benimle yatarsan asla pişman olmanı istemem. Eğer öyle olsaydı, buna katlanamazdım."

"Yapmayacağım." Sesim sert. "Öyle konuşma, sanki kendi fikrimi bilmiyormuşum gibi. Bana ne istediğim konusunda net olmayı öğrettin. Bunu yaptığımda bana güven."

"Senin için en iyisini yapmaya çalışırdım." Gözleri tekrar benimkine döndü. "Çok iyi olsun."

"Biliyorum."

"Günün her dakikasında seni istiyorum." Parmakları göğüslerimin arasındaki boşluğa doğru yavaşça indi. "Sana hiç sahip olamama düşüncesi..."

"Öyleyse beni al." Sırtımı kamburlaştırıyorum ve o, gözleri göğüslerimin arasındaki noktaya odaklanmış halde inliyor.

Dudakları benimkileri buluyor. Sıcak ve ılık, ve beni baş döndürücü bir aceleyle öpüyor. Boşta kalan eli çıplak dizimde, yukarı doğru, yukarı ve yukarı kayıyor. Elbisem onun dokunuşunu takip ediyor ve sonra başparmağıyla külotumun nemli ön kısmını okşuyor.

Parmaklarımı saçlarının arasına geçiriyorum. Yakınlarda bir kuş ötüyor. Zafer dolu bir ses.

"Artık dayanamıyorum," diyor. Dudakları boynuma değiyor ve sıcak. "Dürüst olmaya çalıştım ama yapamıyorum. Yapamıyorum."

"Böyle olmanı istemiyorum."

Tek kolu üzerinde doğruluyor. Güneş ışığında gözleri her zamankinden daha parlak görünüyor. Sıcak bir kehribar rengi. İkimiz de onun uzun parmaklarını iç çamaşırımın üzerinde gezdirmesini izliyoruz, dizlerim onun için açık. "Bunu istemiyorsan bana söylemelisin."

Dudaklarına doğru gülümsedim. "Bunu sana haftalardır söylüyorum. Lütfen benimle sevişebilir misin?"

İnliyor ve ben de acı dolu sese dudaklarının arasından hafifçe gülüyorum. "Tek istediğim buydu. Al işte." Külotumu kavıyor. "Kalk, tatlım."

Kalçalarımı kaldırıyorum ve o da iç çamaşırımı bacaklarımdan aşağı kaydırıyor. West'in eli geri dönüyor, klitorisimi okşuyor, gözleri bükülmüş bacaklarımda. Bana her zaman böyle bakıyor. Sanki vajinam onun gördüğü en güzel şeymiş gibi, gözleri bana dikilmiş.

Onun uyandırdığı ve körüklediği bir açlıkla yanıyorum içimde. Yazlık elbisemle güneş ışığında uzanıyorum ve West'in bana bir tanrıçaymışım gibi dokunmasına izin veriyorum.

Parmaklarından birini içime sokuyor ve yarı kapalı gözlerimin önünden bir yaban arısı geçiyor. Nefes nefese kalmış durumdayım. Bu, ilişkimizin başlangıcında düşündüğüm, beni güvensiz hissettiren bir şeydi, ama o tüm bu düşünceleri yok ediyor.

"Çok tatlısın. Ve çok sıkıydın. Antrenmanlarımıza rağmen."

Bacaklarımda yerleşiyor, sonra tekrar beni yalamaya başlıyor ve buna o kadar alıştım ki, dilini sanki hayatında tattığı en tatlı şeymişim gibi kullanıyor. "İçinde olmak istiyorum," diyor tenime karşı. "Tek düşündüğüm bu. Rüyalarımda gördüğüm şey bu."

"Batı," diye fısıldıyorum. Dilini ileri geri hareket ettiriyor ve bunu o kadar hızlı yapıyor ki, neyi sevdiğimi ve neye ihtiyacım olduğunu nasıl da öğrenmiş. Sol kolumu uzatıyorum, taze bahar çimenlerini buluyorum. "Durma."

Durmuyor, geri adım atmıyor ve orgazm tüm vücudumu titretiyor. Önce yavaş, sonra sonlara doğru hızlanıyor, dizlerim bükülü, ayaklarım piknik örtüsüne dayanmış durumda.

Güneşten sarhoş olmuş, ağırlaşmış ve ağrıyan bir haldeyim. West, yazlık elbisemin düğmelerini buluyor ve tek tek çözerek kumaşı etrafıma yayıyor.

Büyülenmiş gibi görünüyor. Gözleri etrafta dolaşarak, nereye bakacağını bilemiyor. Buna asla doyamayacağım.

Onun beni istediği gibi hissetmem.

İçimdeki acı ve beni dolduracak tek kişinin o olması...

"Bana bundan korkmadığını söylemiştin. Ama ben korkuyorum." Elini arka cebine götürüyor ve bir folyo paket çıkarıyor. Bunca zamandır bunu mu taşıyordu? "Sevgilim, eğer seni bir kez elde edersem, bu arzum asla geçmeyecek diye korkuyorum. Seni özleyeceğim. Ve bu derslerle burada

başlattığın her neyse... Durduramayacağım. Sonuçları umursamıyorum. Seni koruyacağım."

Bu sözler, duymayı her zaman istediğim her şey. Onları düşünmeden edemiyorum. Beni koruyun.

"Belki başlangıçta sizin öğretmeninizdim, ama şimdi tüm güç sizin elinizde," diyor.

"Prezervatif getirdin mi?" Kemerinin tokasına uzanıyorum. Dışarıdayız. Ama onun arazisindeyiz, elma ağaçlarının altındayız, okyanus ağaçların ardında parıldıyor. Bunu başka hiçbir yerde yapmak istemezdim.

Kemerini ilmeklerden tamamen çıkardığımı izliyor. "Benden yardım istediğin ilk günden beri yanımda bir tane taşıyorum."

"Var?"

"Pes etmemin an meselesi olduğunu biliyordum." Eli çenemin altına kayd, yüzümü yukarı kaldırdı. "Bunun için pişman olmanı istemiyorum. Hiçbir şey için pişman olmanı istemiyorum. Senin ilk sevgilin olmamak, senin içinde olmamak beni öldürse de, sonradan pişman olacağın bir şey olmak beni cehenneme mahkum ederdi."

"Bundan pişman olmayacağım." Fermuarını aşağı doğru indiriyorum. "Bana güvenmelisin."

Elimde zaten sertleşmiş, granit gibi ve dokunuşumla inliyor. Nemli başının üzerinde baş parmağımı gezdiriyorum.

"İlk deneyimimi prezervatifsiz yaşamak istiyorum. Doğum kontrol hapı kullanıyorum. Yıllardır kullanıyorum ve... biliyorsunuz, daha önce kimseyle birlikte olmadım."

İlk dersten, bana o soruları sorduğundan beri geçen haftalarda, bunu düşündüm. Düşüncesi bile beni derinden etkiledi.

"Kahretsin." West derin bir nefes aldı, sanki kendini topluyormuş gibi. "Sana haftalar önce ne dediğimi hatırlıyor musun?"

"Bir erkeği her zaman zorlu sınavlardan geçirmek."

"Doğru." Kalçaları öne doğru eğildi ve penisi elimde seğirdi. İstekli, sert. Büyük. Tamamı sığmayacak ve denemek için sabırsızlanıyorum. "Başka ne demiştin?"

"Bir erkeğin içime girmesine izin vermeden önce kanıt istemek," diyorum. "Peki, Calloway? Kanıtın nerede?"

"Siz New York'a gelmeden iki ay önce yıllık sağlık kontrolümü yaptırmıştım. O zamandan beri sizden başka kimseyle birlikte olmadım," diyor. "Size evrakları gösterebilirim."

"Bu harika!"

O homurdanarak saygılı bir şekilde parmağını vajinamın boyunca gezdirdi. "Evrakları bir görsen. Erkekler senin içine girme ayrıcalığını elde etmek için her şeyi söyler, her şeyi yaparlar."

"Sen hariç."

"Özellikle ben," diye mırıldanıyor. Beni öpüyor, vücudu benimkinin üzerinde. Gömleğinin keteni çıplak karnıma hafifçe sürtünüyor ve ereksiyonunun iç bacağıma sürtünmesi her şey demek. Islakım. Utanç verici, felaket bir şekilde, bacağımdan aşağı damladığını hissedebiliyorum. "Bu acıtmamalı. Pratik yaptık, seni ısıttık. Eğer biraz bile acıtırsa, bana söyle."

"Sana anlatacağım."

"Aferin kızım." West güçlü kolunu altıma kaydırıyor ve sonra bizi döndürüyor. Beni kendi üzerine yerleştiriyor.

"Üstün olmayı bilmiyorum," diyorum, sanki iyi olduğum bir pozisyon varmış gibi. Hiçbirini denemedim. Ama onun bu işi halledebilecek kişi olduğunu düşünmüştüm.

"Biliyorum, tatlım. Ama bu şekilde tempoyu sen kontrol ediyorsun." Elini uzatıp kendini kavradı. Bu açıdan çok iri görünüyordu ve her ne kadar çok istemiş olsam da, içimde bir sinir teli dolanıp duruyordu.

West kalın başlığı kıvrımlarımın üzerinde gezdiriyor ve ikimiz de nefesimizi tutuyoruz. Onun bunu yapışını, kendini sıvıyla kaplamasını izliyorum ve girişime kendini yerleştirmesi birkaç acı verici saniye sürüyor.

Ellerimi göğsüne dayıyorum, uyluklarımda yanma hissini duyuyorum. "İşte bu," diye hırıldayarak söylüyor, eliyle penisinin dibini kavıyor. "Üzerime çök."

İlk başta imkansız. Yerine oturmayan bir yapboz parçası gibi. Kafası vibratörden daha geniş ve işe yaramıyor. Çok uğraştık ama olmadı. Ama sonra açığı biraz değiştiriyor ve birdenbire bir şey oluyor.

Bir santim aşağı kayıyorum.

Gerilme hafifçe yanıyor, tıpkı oyuncak gibi, tıpkı parmakları gibi.

"Çok iyi gidiyorsun. Benim için nefes al." Övgüsü içimde bir sıcaklık dalgası yaratıyor ve bir santim daha aşağıya itiyorum. Sonra bir santim daha. Esneme neredeyse rahatsız edici hale geliyor, ama ben—

West'in elleri kalçalarımı demir gibi kavradı. "Yavaşla bebeğim." Birleştığımız yere baktı. Islak başparmağını klitorisimin üzerinde sert

daireler çizerek gezdirdi. "İyi bir kız ol ve sadece nefes al. Bunu yapabilir misin?"

Dizlerim battaniyeye iyice gömülüyor, parmaklarım keten gömleğindeki tutuşunu gevşetiyor. Ve bir santim daha aşağı kayıyorum. Sonra bir santim daha, ta ki fermuarının metalini kalçamın kıvrımında hissedene kadar.

"İşte bu kadar... Bakın şuna. Bütün bedenimi alıyorsunuz."

Titrek bir nefes daha alıyorum. İçimdeki doluluk garip, her şeyi saran, düşünceleri durduran bir his. Doluluktan gerilmiş gibiyim. Tamamen rahat değil ama kötü de değil ve midemde hafif bir ağrı var.

Tekrar klitorisime dokundu. "Şu güzel vajinana bak," diye mırıldandı, "benim etrafımda gerilmiş. Nasıl hissediyorsun?"

"Doydum," diyorum.

"Nefes almaya devam et."

Hareketsiz kalıyorum, hissediyorum, yerleşiyorum. Parlak bahar güneşinin altında, altımda onun vücudunun her gergin çizgisini görebiliyorum. Kaslarının nasıl gerildiğini ve gözlerinin vücuduma nasıl kilitlendiğini. Daha önce hiç bilmediğim bir güç bu.

Paradise Lost partisinde gördüğüm, partnerinin şezlongda oturduğu kadını düşünüyorum. Kendinden emin kalçaları, sallanan göğüsleri... Adamın ona olan hayranlıkla bakışları...

West bana öyle bakıyor.

Ben tamamen hareketsiz oturuyorum, o ise hâlâ bana öyle bakıyor.

"Daha hızlı," diyorum ve West'in başparmağı klitorisime doğru hızlanıyor. Gerilme ve yanma hissi yokluğa, sonra da tatlılığa dönüşüyor. Dizlerimin üzerine kalkıyorum ve tekrar aşağıya iniyorum.

"Ah." Bunu tekrar tekrar yapıyorum. Elleri kalçalarımı kavrayarak ritmimi destekliyor. Ellerimi göğsüne dayıyorum ve bir elma çiçeğinin yaprağı yanımdan dans ederek geçiyor. Kahverengi saçlarına konuyor. "West, sevişiyoruz."

Yüzünde muhteşem bir gülümseme belirliyor. "Evet, öyleyiz. Ve çok iyi gidiyorsunuz."

Kalçalarımı biraz yana yatırıyorum ve bu hiç kolay değil, onu böyle sürmekten bacaklarımda yanma hissi var. Hayalini kurduğum tüm pozisyonlar arasında, hiçbirisi böyle olmamıştı. Hiçbir zaman böyle olmamıştı. Benim alternatif bir versiyonumdu, gelecekteki mükemmel bir vizyonumdu, asla beceriksiz olmayan, asla kararsız olmayan bir

versiyonum. Ama işte buradayım, seks yapıyorum ve hala sadece ben varım. Ve bu West. Ve bu biziz.

Bu sayede çok daha iyi oldu.

Bana her şeyi anlatıyor, ıslak başparmağını klitorisime geri götürüyor, ta ki ben kendimden geçene, aşırı ısınana ve tüm sinir uçlarım diken üstünde olana kadar. "West," diye yalvarıyorum, onu sonuna kadar içime almak için tekrar aşağı kayarak. "İstiyorum... yapabilir misin..."

"Yapabilirim." Doğrulup kollarını belime doladı. "Dayan bakalım. Tamam mı?" Hala içimdeyken, piknik örtüsünün üzerinde bizi döndürdü. Şimdi aç farklıydı. Güneş ışığı çiçeklerin arasından süzülerek kahverengi saçlarını aydınlattı. Onu yukarıdan aşağıya doğru parlatıyordu.

Dizlerim açılıyor ve o orada, aralarında, içimde. Yavaşça ileri geri hareket ediyor ve bunun böyle hissettireceğini bilmiyordum. Onu bu kadar derinlerde hissedeceğimi. Belki de ona fısıldayarak söylüyorum, çünkü o duraklıyor, alnını boynuma yaslıyor.

"Sorun nedir?"

"Hiçbir şey." Sesi gergin. "Bir an önce bitse iyi olur."

"Neden—ah."

"Evet. Ah. Kendinizi çok iyi hissediyorsunuz."

"Özür dilerim?" Bu yarı fısıltılı bir şekilde çıktı ağzımdan ve West tenime doğru inledi. "Şaka yaptım. Gerçekten özür dilemiyorum."

"Ben de değilim," diye mırıldanıyor ve ellerini iki yanıma dayayarak tekrar hareket etmeye başlıyor. Bakışlarını ondan aşağıya, bedenlerimizin arasına, içimde kaybolduğu yere çeviriyorum.

Ah.

West'in hareketleri metodik, hassas ama ince bir ipliğe bağlı gibi duruyor. Dizimi kavrayıp kalçalarına doğru çekiyor. "Bacaklarını etrafıma sar, tatlım. Evet. Aynen böyle... Çok güzel."

Onun da benim gibi altüst olmasını istiyorum. Tıpkı onun bana defalarca, defalarca, defalarca hissettirdiği gibi. Parmaklarıyla, oyuncaklarıyla ve diliyle. "Kendini tutma." Tırnaklarımı sırtında gezdiriyorum. "Hepsini istiyorum."

Bir an için sınırda sallandığını anlayabiliyorum, sonra düşüyor, kalçaları hızlanıyor. Tenime müstehcen şeyler mırıldanıyor; ne kadar iyi hissettirdiğimden, asla uzun süre dayanamayacağından, mükemmel olacağımı bildiğinden bahsediyor.

Her şeyi güneş ışığı gibi içime çekiyorum.

Bunda çok dürüst bir şey var, arzusunun onu ele geçirmesinde. Haklıydı. Bu güvenle ilgili. Her zaman güvenle ilgili olmuştur.

Bugüne kadar yaptığımız her şey bizi buraya getirdi.

Dayanamayacağını söyleyerek inliyor, ben de dayanmasını istemediğimi söylüyorum, sonra kalçaları benimkine sürtünüyor ve kırılma noktasına geliyor.

Ruhu ikiye ayrılıyormuş gibi inliyor.

Önceden de doluydum. Şimdi ise taşmış gibiyim ve o da üzerimde ağır bir yük gibi, sıcak, büyük ve her yerimi sarmış durumda.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, sanki bu anın sona ermesini engelleyecekmiş gibi.

Orada uzun süre uzanıyoruz. Sanırım yeni favori battaniyem o olacak.

“Şey...” Dirseğinin üzerine yaslanarak doğruluyor ve yüzünde şaşkınlık ifadesi var. “Kahretsin. Sonunda çok sert davrandım. Özür dilerim.”

“Üzülme. Ben öyle istedim.” Alnına düşen saçlarını geriye doğru itip ona gülümsedim ve nedense aynı anda hem utangaç hem de son derece rahat hissettim.

Dudakları kıvrıldı. “Öyle mi?”

“Hım.”

Yanına döndü ve benden ayrıldı. Aniden gelen boşluğa karşı irkildim ve o da her şeyi yakaladığı gibi bunu da yakaladı. “Ağrın mı?” Bacaklarımın arasına baktı ve ben de dizlerimi birbirine bastırarak güldüm.

“Batı,” diye itiraz ediyorum.

Eli orada, bacaklarımı aralıyor. “Sessizce yat ve bakmama izin ver.”

“Bu çok utanç verici.”

“Hayır, öyle değil. Oraya iz bırakan bendim.”

Bacaklarımı aralamasına izin verdim ve uzun bir süre boyunca yüzünde ciddi bir ifadeyle beni izledi. Sonra inledi. Devrilmiş bir ağaç gibi öne doğru düştü, başı dizime yaslandı.

“Sorun nedir?”

“Hiçbir şey yanlış değil,” diye mırıldanıyor. “Her şey yolunda. Fazlasıyla yolunda.”

“Bu ne anlama gelir?”

“Bu, sana tehlikeli derecede takıntılı olduğum anlamına geliyor.” Battaniyenin kenarına uzanıp temiz olduğundan emin olduktan sonra katlayıp bacaklarımın arasını nazıkçe siliyor. Şişmiş ve biraz ağrım var,

bana özür dileyen bir bakış atıyor. "Umarım bu battaniyeyi beğenmemişsindir."

"Yıkamadan sağ çıkar."

"Kan akmadı." Sesinde derin bir memnuniyet var ve aklıma dudaklarının üzerimde olması, orgazmlarım, parmaklarının beni girmesi geliyor.

Sözleri kalbimi saran sıcak, sıkı bir kavrama gibi. Sana tehlikeli derecede takıntılıyım. Ve sakın buradan ayrılma, bunu hayal ettim ve belki, belki...

"Bunun yatakta olması gerekirdi," diyor. Fermuarını çekiyor, sonra da külotumu ayak bileklerime doğru geçirip bacaklarımdan yukarı çekiyor.

"Muhtemelen," diyorum. "Sanırım orada bahçıvanlarınızdan birini gördüm."

West'in elleri kalçalarımda durdu. "Ne? Kovuldular."

Gülerek elimi göğsüne doğru uzattım. "Şaka yapıyorum."

"Yapma." Ama sesinde hiçbir sertlik yoktu ve teker teker yazlık elbisemin düğmelerini ilikledi. Ardından yanıma uzandı ve beni kendine doğru çekti; ben de çalışması gerekip gerekmediğini veya kalıp kalamayacağını sordum.

"Evet," diyor ve her ikisini de kastettiğini biliyorum. "Peki? Ne düşündün?"

"Cinsel ilişki hakkında mı?"

"Hım."

"İyiymiş," diyorum ve o da saçlarıma doğru inliyor.

"Nora."

Kıkırdadım ve bacağımı onun bacağının üzerine attım. "Bir keresinde bana egonun kırılman olmadığını söylemiştin!"

"Yalan söyledim."

"Tahmin ediyordum." Düğmeli gömleğinin açık V yakasından görünen tenine bir öpücük konduruyorum. "Hoşuma gitti. Hem de çok, çok."

Kollarını bana sarıyor. Kalbi kulağımın altında düzenli bir şekilde atıyor, o da sıcacık ve üzerimizde çiçekler hafif bir esintiyle nazıkçe dökülüyor.

Daha önce yanıliyordu. Ama aynı zamanda haklıydı da. Çünkü sonuçta bunu sevdiğim biriyle yaptım.

WEST & JAMES

BATI

Bunun hakkında konuşmak istemeyeceğini biliyorum. Ama boğuluyorum, dostum.

JAMES

Yani bu sıradan bir şey değil, öyle mi?

BATI

Bence hiçbir zaman öyle olmadı. Benim için hiç olmadı. Ve işe yaraması da mümkün değil.

JAMES

Özür dilerim. Bunun bir faydası olmadığını biliyorum. Hiçbir zaman da olmaz. Ama yine de söylemekte fayda var...

BATI

Teşekkür ederim. Ben de vasiyetimi hazırlıyorum. Eğer bu ortaya çıkarsa Rafe beni öldürür.

JAMES

Olabilir.

BATI

Bu asla sizin başınıza gelmez.

JAMES

Hayır, olmazdı. Peki evlenmek konusunda ne yapacaksın?

BATI

Ona yönelik değilse yapamam.

JAMES

Seninle evlenir miydi?

BATI

Hayır. İstese bile, ondan asla böyle bir şey isteyemezdim.

JAMES

Yani Fairhaven'ı kaybedeceksiniz.

BATI

Başka bir yol göremiyorum.

BÖLÜM 53

BATI

O beni tamamen ele geçirmiş durumda.

Zevki, dokunuşu, gülüşleri... Calloway Bahar Balosu ve Rafe'in gelişine kadar geçen günlerde aklımdan başka hiçbir şey geçmiyor. Partinin kendisi neredeyse bir asırdır süregelen yıllık bir gelenek. Gerekli bir kötülük.

Görölmek ve görölmek için ideal bir yer.

Nora artık benim yatağında uyuyor. Kedi bile bir gece yanına atlayıp burnunu yüzüne dayadı ve ben de onun bıyıklı kedinin koklamasına kıkırdarak uyandım. Gurur ve Önyargı'nın kahramanı Darcy'den esinlenerek ona Darcy adını verdi.

Yanında mırıldanan bir kediyle birlikte bana, "Onu da etkilemek aynı derecede zordu," dedi. "Gururlu ve sadık. Üstelik kütüphane kedisi!"

Fairhaven yeniden hareketli bir merkez haline geliyor, baloya hazırlıklar alt kattaki tüm odaları dolduruyor ve aklımdan geçen tek şey Nora'nın gitmesine izin veremem.

Rafe geldikten ve Wilde ile olan bu meseleyi hallettikten, ona yönelik tehdidi ortadan kaldırdıktan sonra, ona bu konuda sorular soracağım. Kalacak mı, yoksa başka bir randevuya çıkacak mı?

Bu sefer gerçek bir tane.

Parti gecesi, misafirler gelmeden önce onu bulmaya gittim. Odasında yoktu. En üst kattaki atölyesinde de yoktu, alt kattaki telaşlı hazırlıkların arasında da yoktu. Onu bunun yerine kış bahçesinde buldum.

İki büyük palmiye ağacıyla çevrili, okyanusa bakıyor. Koyu renk saçları sırtına kadar uzanıyor ve mermer zemine değen, parıldayan pembe bir elbise giymiş.

O, hareketsiz dururken bile akıcı, sanki Atlantik Okyanusu'ndan çıkıp çimenlerime gelmiş gibi. Bir deniz kızı, bir serap, parıldayan bir yanılsama. Sanki aynı kolaylıkla ortadan kaybolabilirmiş gibi.

“Merhaba,” diyorum. Beni sen öldürmüyorsun ama neredeyse öyle.

Dönüyor. Elbise vücuduna sıkıca oturuyor, sonra dizlerinin altına kadar sarkıyor. Kumaş loş ışıktaki parıltıya ve ışıltıya. Sanki içinde sırılsıklam olmuş, onun tarafından okşanıyormuş gibi. “Hey,” diyor ve ellerini kalçalarına doğru indiriyor. “Ne düşünüyorsun? Bu, defile için en göz alıcı elbisem. Bir deneme yapmak istedim.”

Gözlerimi onun çıplak kollarında ve omuzlarına değen ipeksi saçlarında oyaladım. “Biliyorsun, pembe en sevdiğim renk.”

Yanakları aynı şekilde kızardı ve hafifçe gülümsedi. “Bana böyle şeyler söylediğinde ne diyeceğimi bilemiyorum.”

“Bir şey söylemene gerek yok. Bu doğru.” Ceketimin cebinden kadife kutuyu çıkarıyorum. “O Moda Yarışmasını kazanacaksın.”

“Belki, belki değil. Ama jürinin karşısında olacağım ve bu da bir zafer.” Gözleri ısındı, beni baştan aşağı süzdü. “Sen de fena görünmüyorsun. Seni takım elbise içinde çok seviyorum.”

Çenesini yukarı kaldırıp başparmağımla dolgun alt dudağının üzerinden hafifçe geçtim. “Bir kez daha rol yapmalıyız. Bunu benim için yapabilir misin?”

“Sana derinden aşık olmuş gibi mi davranayım?” Gözleri sıcak ve alaycı. “Evet, West. Bunu yapabilirim.”

“Senin için bir şey yaptırırım.” Elimdeki kutuyu açıyorum. İçinde pırlantalarla süslü zarif bir tenis bileziği var. Dikkatli parmaklarıyla bileziği çıkarıyor. “İçine bak.”

Kağıdı ters çeviriyor ve nefesi kesiliyor. “İyi bir kız ol ve sinirlen,” diye okuyor. “Üzerine mi kazıttın?”

“Eğer bir hatırlatmaya ihtiyacınız olursa... Eğer size kendinizi savunmanız gerektiğini söylemek için yanınızda olmazsam...”

“West, bu...” Bileğini uzatıyor. “Bana tak.”

Düğmesini ilikliyorum ve parmaklarımı yumuşak teninde gezdiriyorum. Yüzük takmıyor, tırnakları pembe ojeli, kısa ve oval. Başparmağımla parmak boğumlarını okşuyorum. Kal, diye düşünüyorum. Benimle kal.

Dışarı çıkıp dünyayla bağlantı kurma. Yeni edindiğin becerilerini flörtte, tanımadığın erkeklerde, ilişkilerde kullanma. Kelimeler dilimin ucunda.

"Wilde bu akşam geliyor mu?" diye soruyor.

Elini çevirip parmaklarını benimkilerin arasına geçirdim. "Davetli. Daha önce hiç davet almamış ve duyduğuma göre... görülmekten hoşlanıyor. Ama gelmeye cesaret edip edemeyeceğinden emin değilim."

Gözlerini birkaç kez kırıştırdı. "Onu görmek isteyip istemediğimden emin değilim. Son birkaç aydır hayatımı cehenneme çevirdiğini düşününce... ve sadece Rafe'e ulaşmak için mi?"

Onu kendime daha da yaklaştırıyorum ve o da su gibi içime akıyor, elleri göğsüme bastırıyor. Onu tutmak dünyanın en kolay şeyi, en doğal şeyi haline geldi. "İstemiyorsan onunla yüzleşmek zorunda değilsin. Ama bu seçeneğe sahip olmalısın."

"Rafe bunu yaparsam çok kızar," diyor. Parmakları boynumdaki papyonla oynayarak düzeltiyor.

"Bundan nefret etme hakkı var. Burada önemli olan o değil. Önemli olan sensin." Alnından öpüyorum. "Ama istemiyorsan Wilde ile görüşmek zorunda değilsin. Biz senin için hallederiz."

BÖLÜM 54

NORA

Calloway Bahar Balosu, Fairhaven'ı bambaşka bir hale getirdi. Birinci kattaki geniş salonlarda ve bahçelere ve okyanusa bakan terasta yüzlerce insan bir araya geliyor.

Ev adeta canlanmış gibi.

Eski ve modernin iç içe geçtiği bir tarz; partiler burada on yıllar boyunca, nesilden nesile düzenlenmeye devam etti.

Fairhaven'daki ilk gecem bir bağış toplama partisiydi. O zamanlar hayal kırıklığına uğramış, korkmuş ve öfkeliydim. O anki duygularımı hatırlıyorum ama silik, yıpranmış bir anı gibi.

Burası artık evim gibi geliyor.

Amber ve Cordelia'ya terasta katılıyorum. West'in annesini yalnız yakalamak nadir bir fırsat gibi görünüyor, çünkü sürekli misafirler tarafından farklı yönlerle çekiliyor.

"Winthroplar burada mı?" diye soruyor Amber. "Onların girilmesi yasak olanlar listesinde olduğunu sanıyordum."

Cordelia omuz silkerek, "Öyleydiler. Ama yaptıklarını düşünmek için on yıl yeterli bir süre." dedi.

"Bu tam olarak neydi?" diye soruyor Amber.

"Hatırlayamıyorum," diyor Cordelia. Elini omzuma koyuyor ve bana verdiği gülümseme içten. "West'in seni bulduğu için gerçekten çok minnettarım."

Yarım saat önce bana ilişkimizin ciddi olup olmadığını sordu. Şimdi nedenini anlıyorum. Oğlunun evlenmesini istiyor ki, bu, buranın tamamı, yüzyılı aşkın süredir aynı aileye ait olan bu büyülü yer harabeye dönüşmesin.

Rol yapması beni daha önce hiç rahatsız etmemişti. Derslerle ve alıştırma ile doluydu ve bu da kendimi güvende hissetmemi sağlıyordu. Onunla sınırları zorlamak ve keşfetmek için güvendedim çünkü hiçbir sonuç yoktu. Her şey bir oyundu.

Ama tüm oyunlar bir gün sona erer.

"Ben de." Ona umut veriyorum ama bu sahte bir umut.

"Kardeşini gördün mü?" diye soruyor. "Raphaël'i bir yıldan fazla süredir görmedim. Merhaba demek çok güzel olurdu."

"Daha önce şehirde işi vardı, ama bu gece geliyor."

"Her şey hazır mı?" diye soruyor Amber dikkatlice. İkisi de sapık hakkında bilgi sahibi ve bu geceki olaylar hakkında da bilgilendirilmiş gibiler. Her yerde korumalar var. Amos'u zaten gördüm. Birkaç metre ötede, kırmızı tuğla duvarla bütünleşmeye çalışıyor. Madison ise terasın hemen kenarında nöbet tutuyor.

"Davetli listesinde var ama gelip gelmeyeceği belli değil," diyorum omuz silkerek.

"O pislik," diyor Amber.

Cordelia, kızının yirmi yedi yaşında olmadığını düşünerek, "Amber," diye azarladı.

"Bunu düşünüyordunuz."

Kısa bir sessizlik oluyor. "Evet, öyleydim. Wilde'ı ve markasını iyi tanıyorum. Başarılı bir hikayeleri var. Yerel bir başarı öyküsü. Ama bir daha asla Mather & Wilde mokasen ayakkabısı almayacağım."

Amber, "Ben de dayanışma göstergesi olarak kendi mumumu yakacağım" diyor.

"Bu tam bir israf," diyor Cordelia ve tekrar kalabalığa bakıyor.

İkisine de gülümsedim. Annem, beni korkutmak için koca bir ekip tutanın kim olduğunu kesin olarak öğrendiğimizi söylediğimde çok daha dramatik davrandı. "Beni öldüreceksiniz çocuklar," dedi, sanki tüm bu olay Rafe'in ya da benim suçummuş gibi.

Cordelia uzaklaştırılıyor, bir kraliçe krallığını gözlemliyor. O uzaklaşır uzaklaşmaz, Amber şampanya kadehinin kenarından bana bakıyor. Çilek sarısı saçları bu gece yüksekçe toplanmış. "Sen ve kardeşim nasıl gidiyor?"

Hafifçe gülüyorum. "Şey..."

"O kadar mı iyi? Daha çok gülümsüyor, biliyor musun?" Bardağını benimkine doğru eğdi. "Onun için gerçekten çok iyisin."

"Biz değiliz... hiçbir şey değiliz... durum karmaşık."

Omuz silkerek, "Karmaşık şeylerin ne demek olduğunu biliyorum. Bazen karmaşık şeyler eğlencelidir, ta ki eğlenceli olmaktan çıkana kadar. İşleri basitleştirebilir misin?" dedi.

"Belki. Bunu isterdim," diye itiraf ediyorum ve bahçelerdeki güzel giyimli insanlara tekrar bakıyorum. Ilık bir bahar gecesi ve yaklaşan gün batımı gökyüzünü güzel bir pembe renge boyuyor. "Konuşma başlatmak için cesaret topluyorum."

"Bu duyguyu biliyorum," diyor.

"Konu açılmışken..." Bir adım daha yaklaşıyorum. "Sana o gece, Paradise Lost partisinde, sormayı düşünüyordum. Oradaydın, değil mi?"

Amber uzun bir süre bana baktı. Kardeşinin gözlerine çok benzeyen gözleri, alev gibi saçlarıyla tezat oluşturan koyu kirpiklerle çerçevelenmişti. "Kardeşim bunu öğrenmemeli."

"Ona söylemeyeceğim. Söz veriyorum," diyorum. "Ama bu riskliydi."

"Biliyorum. Geleceğini düşünmemiştim." Derin bir nefes alıyor ve bana anlattıklarını hatırlıyorum; eski arkadaşının bir zamanlar onunla ilişki yaşadığını, partinin de onun evinde olduğunu.

"Eğlendin mi?" diye soruyor ve bunun bir konuyu saptırma taktiği olduğunu hemen anlıyorum.

"Evet, katıldım. O parti... çok heyecan vericiydi."

"Evet, genellikle öyledirler," diyor. "En azından tamamen raydan çıkmadan önce. Ha, işte o da burada. Kardeşin."

Uzun boylu ve esmer Raphaël aramızda beliriyor. Sanki aileden biriymiş gibi samimiyetle Amber'in yanağından öpüyor. "Amber. Bu parti çok güzel, sen de öyle."

"Ve bunu herkese söylüyorsun," diyor. "Merhaba Rafe."

Rafe beni dürttü. "Hey."

"MERHABA."

"Nasılsın?"

Şampanya kadehimi kaldırıyorum. "Harika hissediyorum, sorduğunuz için teşekkürler. Siz nasılsınız? Şehirdeki toplantılar nasıl geçti?"

"Amerikalı hukuk ekibimle görüştüm."

Elim narin bardağı daha sıkı kavradı. "Hâlâ onların şirketini devralmayı mı planlıyorsun? Wilde'ların şirketini?"

"Evet." Sesi yumuşak ama altında çelik gibi bir sertlik var. "Ve bu benim olduktan sonra, şirketlerini paramparça edip markalarını gömmeden önce, yönetim kurulundaki, liderlikteki ve iktidar pozisyonlarındaki tüm Wilde'ları görevden alacağım."

"Ama yine de önemli bir payları var, değil mi? Birilerinin size satış yapması gerekiyor."

"Yapacaklar."

"Ben Wilde ile yüzleştikten sonra bile mi?"

"Evet." Bunu bir yemin eder gibi söylüyor. Kardeşim son birkaç yıldır tek amacına odaklanmış durumda: Maison Valmont'u babamızın bıraktığından daha büyük ve daha güçlü hale getirmek. Wilde, Valmont'un lüks sektöründeki onlarca yıllık genişlemesine direnen az sayıdaki şirketten biri.

Elbette bundan vazgeçmeyecek.

Bundan sonra bile.

"O şirketteki herkes beni takip etmiyor," diyorum ona. "Bazıları normal insanlar."

Rafe kaşını kaldırdı. "Onlara merhamet göstermemi mi istiyorsun?"

"Bunu daha iyi biliyorum." Ve aslında, Rafe'i dengesizleştirmek için Wilde'ın hedef aldığı kişi ben olsam da, bu durumla ilgili düşüncelerimin önemsiz olmasına şaşırmamalıyım.

Gözleri bileğime kayd. "Yeni bir şey mi aldın?"

Bilekliğime bakıyorum, üzerindeki kazınmış kelimeler tenime değişiyor. Rafe'e hiç kızmadım. Hayatımla ilgili kararlar verdiğinde bile.

"Evet," diyorum. "Yeni."

"Çok güzel." Kalabalığa doğru tekrar bakıyor. "Şimdi bakalım Wilde ortaya çıkacak mı..."

"Yapmayacak." Bu sözler West'e ait. Eli belimin alt kısmına yerleşiyor, omzuma değişiyor ve sanki yeniden derin bir nefes alabiliyorum. Sanki düzen yeniden sağlanıyor. "Şehirdeki bir restoranda görüldü."

"Belki de yakalandığını biliyordur," diyorum.

Rafe başını salladı. "Pek olası değil."

"Olabilir," diye onaylıyor West, sanki kardeşim hiç konuşmamış gibi. Gözleri bilekliğime kayıyor. "Eğer kiralık katillerinden biri ona ihanet

ettiyse. Ya da elindeki kozları fazla kullanmak istemiyordur. Kız arkadaşım olarak, burada olacağını biliyor."

Dudaklarım kıvrıldı. "Sence benimle yüzleşemez mi?"

"Bence zorlanabilir, evet."

Rafe, bize ve West'in belimdeki koluna bakıyor. Her yerde insanlar var. Takip eden, izleyen gözler. Her şey bir maske. Kardeşim bunu biliyor.

Yine de Amber elini koluna koyup West ve benim güzel bir çift olduğumuzu düşünmüyor musun diye sorduğunda, cevabı gergin oluyor. "Evet," diyor, gözleri West'in kolunda. "Öyleyiz."

Partiye davetiyeler çok rağbet görüyor ve artık davetiyeler geldiğine göre herkes West ile konuşmak istiyor. Kibar sohbetler arasında kulağıma fısıldadı: "Beni yalnız bırakma. Bırakırsan ölebilirim."

Gülüyorum. "Bana bağımlı mısın?"

"Evet. Hem de tehlikeli bir şekilde." Eli elimi buldu ve parmaklarımızı birbirine kenetledi.

"İyi ki hâlâ halk önünde sahte kız arkadaşınmışım," diyorum. "Yoksa annen bir düzine bekar kadını davet eder miydi?"

West beni kendine doğru çekiyor, her zamanki gibi dudaklarını şakağıma bastıracaktı gibi. Ama son anda kendini durduruyor. Sadece rol yapmamız gerekiyor ve kardeşim burada. "Evet, bana çok aşıkmiş gibi görünme, Calloway."

"Elimden gelenin en iyisini yapıyorum," diyor ve göğsümde bir şeyler kıpır kıpır oluyor. Konuşmamız gerek, diye düşünüyorum. Ona nasıl hissettiğimi anlatmalıyım.

Çantamdan yine alçak, aralıksız bir zil sesi geliyor. Açıyorum ve gördüklerim beni şaşırtmıyor.

West mırıldandı, "Yine mi?"

"Son bir saat içinde altıncı araması. Belki de cevap vermeliyim," diyorum. "Annem bir şeyi kafasına taktığında, vazgeçmeyecek."

"Ona zaten mesaj attın ve müsait olmadığını söyledin."

"Evet, ama onun nasıl biri olduğunu biliyorsun."

Omuzunun üzerinden, hemen yakındaki konuklara bakıyor. İki tanesi zaten iki kez dikkatimizi çekmeye çalışmıştı. "Pekala," diyor. "Hadi. Şuna bir son verelim."

Elimi tuttu ve beni evin içine, doğu kanadından aşağıya doğru çekti. Kütüphanenin kapısını buldu ve açtı. Büyük oda karanlık ve sessizdi ve biz kapının hemen içinde durduk.

West, "Bu sefer cevap ver ve ona haddini bildir," diyor.

Telefonuma bakıyorum. "Bunu yapabileceğime emin değilim."

"Yapabilirsin," diyor. "Pratik yapıyoruz. Tabii ki yapabilirsin. Ben buradayım."

Derin bir nefes alıp telefonu açıyorum. Telefonun diğer ucunda annemin telaşlı sesi var. "Sonunda," diyor. "Çok endişelenmeye başlamıştım."

"Endişelenmene gerek yoktu," dedim ona, bakışlarım West'teydi. "Yirmi dakika önce sana gayet iyi olduğumu mesaj atmıştım."

"Evet, ama Rafe bana o adamları seni korkutmak için tutan kişiyle ilgilendiğini söyledi, belki bu gece? Ve sen de orada olabilirsin?"

Arka planda kuş cıvıltıları duyuluyor. Uyanık olması hiç de şaşırtıcı değil. Çok erken kalkıp uzun yürüyüşlere çıkma alışkanlığının yeni evresinde. Bunun ne kadar süreceğini merak ediyorum.

"Gelmeyecek," diyorum. "Gelse bile, etrafım güvenlik görevlileriyle çevrili. Rafe gelmemeliydi... İyiyim anne. İyiyim."

Telefonun diğer ucundan iç çekiyor. Hayatım boyunca duyduğum o kabullenmiş, dramatik iç çekişlerden biri. Bir şeyleri yanlış yaptığım anlamına geliyor. Duygularını bana açığa vurmak üzere olduğu anlamına geliyor.

Onları düzeltmek benim işim. Onun memnuniyetini sağlamak benim işim.

"Artık hiç konuşmuyormuşuz gibi geliyor, Nora. Eskiden neredeyse her gün konuşurduk, şimdi ise..." Bir iç çekiş daha. Bu sefer daha kısa. "Sen Amerika'da olduğun için... ne kadar süre orada kalacaksın? Bu gece olacağını oğlum söyleyene kadar bilmiyordum bile."

"En azından Moda Gösterisine kadar," diyorum ve West'in viski rengi gözleriyle karşılaşıyorum.

"Paris'te olduğun zamanı çok sevmiştim. Londra da fena değildi ama—"

"Anne," dedim nefesimi vererek. "Aramızda altı saatlik bir zaman farkı var. Çok büyük bir fark değil."

“Bu önemli,” diyor. “Bunu hissedebiliyorum, fiziksel olarak ne kadar uzakta olduğunuzu hissedebiliyorum.” Tekrar iç çekiyor. “Burada yürüyüşteyim ve kızımın konuşmanın güzel olacağını düşündüm. Bu çok mu yanlış?”

West'in eli tekrar belimi buluyor. Yüzünde tavizsiz bir ifade var. "Senin de bir hayatın var," diye fısıldıyor.

Ses tonumu hafif tutarak, "Benimle konuşmak istemen çok güzel anne, ama her zaman sana uygun zamanlarda sohbet edemem. Mesajımda da belirttiğim gibi, şu anda müsait değilim." dedim.

“Biliyorum,” diyor, “ama yine de denemeye devam edeyim dedim.”

Karşımda, West'in yüzü geriliyor. Elbette duyabiliyor. Annem yüksek sesle konuşuyor.

“Sınırlar,” diyor. Ve bu sefer sesini alçak tutmaya zahmet etmiyor.

O, çok üzülecek.

Ama belki de bu dünyanın sonu değildir.

Belki de uzun vadeli huzur sağlayacaksa, bir anlık rahatsızlığa katlanabilirim.

"Beni sekiz kez üst üste araman, telefonu açma ihtimalimi artırmaz. Acil bir durumsa, o zaman farklı olur. Ama bu acil bir durum değildi," diyorum.

“Nora.” İsmime öyle bir kınama katıyor ki, yıllar önce fikrimi değiştirmeme neden olurdu. Sanki on iki yaşındayken ona izlemek istediğim filmi, denemek istediğim spordan, okulda bana kötü davranan kızdan bahsediyormuşum gibi. “Nora,” derdi ve konuşmayı bırakmam gerektiğini anlardım.

West sakin ve kendinden emin, ben de onun dokunuşuna yaslanıyorum, sanki o özgüveninden biraz çalabilirmişim gibi. "Ciddi söylüyorum. Her zaman konuşamayacağım ve bu sorun değil. Seni hâlâ seviyorum. Hâlâ yakınız. Geri dönmeyi çok istediğim bir partideyim. Yürüyüşünün tadını çıkar, tamam mı? Bir dahaki sefere seni ararım."

Karşı taraftan çok kısa bir sessizlik oldu. Bu sefer iç çekme yoktu. Sadece annemin sert sesi duyuldu: "Anladım. İyi eğlenceler."

"Sen de."

Telefonu kapatıyorum. Sessizlik kulakları sağır ediyor, sadece hızlıca nefes verişimle bozuluyor. "Aman Tanrım."

“Çok iyiydin.” West daha da yaklaştı, sanki son bir saattir bunu yapmak için can atıyormuş gibi dudaklarını şakağıma değdirdi. “Nasıl hissettin?”

“Beklediğim kadar zor değildi. Korkutucu. Heyecan verici.” Büyük resme bakıldığında çok küçük bir şey bu. İç çamaşırı modelliği yaptım, podyumlarda yürüdüm, moda okulunda akranlarıma tasarımlarımı sundum. Ve yine de, bu beni derinden etkiledi.

“Ailene karşı durmak senin için her şeyi değiştirecek.” Dudakları yanağıma doğru indi. Bana ne kadar gurur duyduğunu anlatan ateşli, hızlı öpücükler.

Ceketinin yakalarını kavradım ve şaşkınlıkla güldüm. "Sanırım ona daha önce hiç böyle bir 'hayır' dememiştim."

“Cesur, güzel kızım.” Sonra dudaklarıma tam bir öpücük konduruyor ve ben o sıcaklığın içinde eriyorum. Bana verdiği onay. Belki de bir tür insanları memnun etme alışkanlığını bir diğeriyle değiştiriyorum ve belki de onun iltifatlarına bu kadar çok ihtiyaç duymamalıyım, ama belki de artık "şöyle olmalı" umrumda değil. Belki de önemli olan tek şey kendi fikrimdir.

Onun yanındayken, sadece kendim olmama izin veriliyor.

"Artık sevimli bir yalancı değilim, değil mi?" Gülümsedim ve kollarından sıyrıldım. Ellerimiz hâlâ birbirine kenetlenmişti. "Önce ben gidiyorum. Gel beni bul."

"Her zaman sorun."

BÖLÜM 55

BATI

Kapı arkasından kapanıyor ve ben sabırsızlanıyorum. Tekrar açmak için çoktan yürümeye başlıyorum. "Bu neydi?" diye soruyor arkamdan alçak ve öfkeli bir ses.

Köşedeki, bilardo masasının yanındaki koltukta biri oturuyor. Gölgede yarı gizlenmiş. Onu görmemiştim, burada birinin olabileceğini düşünmemiştim.

Bu odaya baloya girilmesi yasak. Ama elbette o buraları iyi biliyordur. "Rafe?"

Bilardo masasının yanından geçip odanın loş ışığına doğru yürüdü. "Siz..." Başını salladı. "İkiniz mi? Sahte değil mi?"

Kollarımı yana açtım, ellerimi iyice yana eğdim. "Böyle öğrenmeni istemezdim."

"Hayır mı? Nasıl öğrenmemi istiyordunuz?" Boynundaki papyonu çözmek için elini uzattı. "İkiniz beni oturtup sevgili olduğunuzu söylemeyi ve sizin için mutlu olmamı mı isteyecektiniz?"

Evet diyemiyorum. Hiçbir şey söyleyemiyorum ve ellerim yumruk şeklinde yanlarımda sıkılı.

"Aynen öyle," diye tısladı Rafe. "Biliyorum, ilişki kurmak istemiyorsun ve o da senin koruman altındaydı. Senden bir iyilik istedim ve sen bana böyle mi karşılık veriyorsun? Ona böyle mi karşılık veriyorsun?"

"Onunla oyun oynamıyorum."

“Kesinlikle hayır.” Öfkesi dalgalar halinde kütüphaneye yayıldı. “Bu mirasla ilgili mi? Kız kardeşim senin yedek planın mı?”

“Kesinlikle hayır. Kesinlikle olmaz.”

“Bunu düşünmemiş olman çok stratejik bir düşünce.” Rafe bir adım daha yaklaşıyor. “Onun seni sevmesini, sana güvenmesini sağla... sonra da avukatların sorunu çözemezse diye bir iyiliğe ihtiyacın olduğunu söyle. Fairhaven'ı ve itibarını korumana yardımcı olacak.”

"Rafe, plan asla böyle değildi. Asla."

“Seni tanıdığımı unutuyorsun.” Omuzları sarsılarak benden yüzünü çevirdi. “Ne zamandır?”

“Yapma—”

"Ne kadar sürecek?" diye dişlerini sıkarak sordu.

"Herkes açık alanda rol yapmaya başladığımızda, özel hayatımızda da aynı şeyi yapmaya başladık."

"Kız kardeş yok" en eski kurallarımızdan biridir. Belmont Akademisi'nin ortak salonunda oturup etrafımıza bakarken ve beşimizin de hiçbirimizin sahip olmadığı erkek kardeşler olabileceğimizi fark ederken söylediğimiz ilk şeylerden biriydi. Hadrian'ı kaybettik, ama dördümüz de birbirimize sadık kaldık.

Şimdiye kadar öyleydi. İşte buradayım, on yıldan fazla bir süre sonra, ve onu kırdım.

Yumruk, kaçabileceğimden daha hızlı geliyor. Kaçabilsem bile kaçmazdım. Buna hakkı var. Yumruğu elmacık kemiğime isabet ediyor ve acı yayılıyor. Her zaman çok iyi bir dövüşçü olmuştur. Gündüzleri formda, geceleri ise (hala ringlere çıkıyorsa) dizginsiz.

“Nasıl yapabildin?” Sesi titrek. “Onu yanına aldın, güvende tutacağına söz verdin... O senin için çok iyi biri.”

“Bunu biliyorum,” diyorum ona. Hem de fazlasıyla.

"Onu Viv'in poker oyunlarından birine getirdiğini öğrendiğimde aklını kaçırdığını düşündüm. Şimdi anladım ki kaçırmışsın."

Gözlerimi kısarak ona baktım. “O kendi başına bir birey. Ona hassas, korunması gereken bir şeymiş gibi davranıyorsunuz. Ve elbette öyle de, Allah aşkına, tabii ki öyle. Ama aynı zamanda güçlü ve cesur, ve siz ona temel öz savunma tekniklerini bile öğretmediniz! Bana gelmeden önce aylarca takip ediliyordu ve siz ona kendini nasıl koruyacağını öğretmediniz.”

“Çünkü asla buna ihtiyacı olmayacak.” Beni itiyor, ellerini göğsüme bastırıyor. “Biz bunun için varız. Güvenlik ekipleri bunun için var. Onu her zaman koruyacağım.”

“Peki ya onun duyguları? Kendi yeteneklerine sahip olduğunu bilseydi geceleri daha rahat uyumaz mıydı sizce? Çok korkmuştu ve size söylemeye cesaret edememişti.”

Rafe başını salladı. “Kardeşimi ne kadar iyi tanıdığını sandığını duymak istemiyorum. Bir daha onun uyku alışkanlıklarından bahsetme.”

“Öyleyse bir daha yumrukla,” diyorum. “Daha önce de dövüştük. Elinden gelenin en kötüsünü göster.”

Omuzları dikleşti. “Onu benden daha iyi tanımıyorsun ve ne istediğinin de farkında değilsin, West.”

“Elbette hayır.” Çenemi kaldırıp ona sağlam tarafımı gösterdim. “Sen ve annen ona her zaman mükemmel olması için o kadar çok baskı yaptınız ki, ikinizin yanında bile gerçek olmasına izin vermiyor.”

Yumruk sert bir şekilde indi ve baskıdan dolayı bir adım geri çekildim. “Ondan bahsetme,” dedi bana. Karşımda duran Raphaël'den eser yoktu. Kravatı çözülmüştü ve yeşil gözlerinde parıldayan bir öfke vardı. “O senin değil.”

“O da senin değil. O, onun.” Onu iterek uzaklaştırdım. “Ona ne istediğini sor.”

“Doğru, çünkü aranızdaki ilişkinin tonunu belirleyen o oldu, değil mi? Onu tanıyorum. Çıkmaz. İlişkilere ilgisi yok ve senin de bolca tecrüben var.”

“Ne hakkında konuştuğun hakkında hiçbir fikrin yok,” diyorum ona.

“Ve istemiyorum da.” İçki arabasına doğru yürüyor ve kristal viski sürahisini boynundan tutuyor. Parmağını bana doğru uzatıyor. “Beni arama. Onu arama. Ailemden uzak dur.”

“Bunu garanti edemem,” diyorum ona. “Karar ona kalmış, dostum.”

Yüzündeki ihanete uğramış öfke ifadesi içimi yakıyor. Ama artık ona yalan söylemeyeceğim. Nora'nın kaderinin hakimi o değil, ben de değilim.

Sadece o öyle.

BÖLÜM 56

NORA

O beni bulmaya gelmiyor.

Onu bulmak için Fairhaven'ın odalarında dolaşıyorum. Büyük salondaki dans eden çiftlerin, kış bahçesindeki şampanya kulesinin ve kalabalık terasın yanından geçiyorum. Hiçbir yerde görünmüyor.

Çünkü görülmek istemiyor.

Belki... Topuklu ayakkabılarımı çıkarıp, çiğli bahar çimenlerinin üzerinde yalınayak yürüyerek bahçelerden geçip kayıkhaneye doğru giderim.

Onu orada buldum. Kayıkhane'nin yanında duruyordu, karanlığa karşı silueti belirgindi, iskelenin ucundaki yeşil ışığın altında ancak silik bir silüet görünüyordu. Burada daha rüzgarlıydı, dalgaların kayalara ve sütunlara hafifçe çarpma sesi duyuluyordu.

“Batı mı?” diye soruyorum. Dönüyor ve ışık sol elindeki bardağa yansıyor. Yüz ifadesini seçemiyorum. Yüzünü doğru düzgün göremiyorum. “Burada ne yapıyorsun?”

“Düşünüyorum.” Bana doğru uzanıyor ve ben de onun beni kendine çekmesine izin veriyorum. Gecenin geç saatlerindeki rüzgarlara rağmen sıcacık. Nedense hep öyle oluyor.

“Kardeşim gitti. Arabaya bindiğini gördüm.” West’in çenesinin kenarına bakıyorum. Gözlerime bakmıyor. “Burada kalacağını sanıyordum.”

“Planlarda değişiklik.”

"Ben Wilde'ın peşine düşmeyecek, değil mi?"

“Umarım öyle değildir. Bensiz olmaz.” Ellerimin altında gergin, beni adeta bir can simidi, bir can simidi gibi tutuyor.

"İyi misin?"

Cevap vermesi uzun zaman alıyor, dudakları saçlarımın dibinde. "Evet," diyor sonunda. "Belki de tüm bunların içinde iyi olan tek kişi benim."

"Ne oldu?"

“Rafe bizim hakkımızda bilgi sahibi.”

Ellerim smokin ceketinin yakalarını buluyor. Sıkıca kavıyorum. "Nasıl? Dikkatli olduğumuzu sanıyordum..."

"Kütüphanede, köşedeydi. Bizi gördü. Annen arıyordu... ben seni öptüğüm sırada."

West'e doğru gözlerimi kırıştırdım. Rafe biliyor. Rafe biliyor. "Ne biliyor? Ona her şeyi anlattın mı?"

"Küçük kız kardeşinin bekaretini arka bahçemde mi bozduğumu mu?" West içkisini dudaklarına götürüyor ve yarısından fazlasını bir dikişte içiyor. "Hayır. Ona ayrıntıları anlatmadım."

"Şundan bana da ver." Elindeki soğuk bardağı alıp dudaklarıma götürüyorum.

Uzun bir yudum almamı izliyor. Ağzım yanıyor ve yüzümü buruşturmamı gizlemeye çalışıyorum. Birkaç kez gözümü kırpıp tekrar ona odaklandığımda, gözünün altındaki koyu morluğun yayılmaya başladığını görüyorum.

"Ne?"

“Önemli değil. Dikkatli ol, başın belaya girebilir,” diye uyarıyor ama ben çoktan parmaklarımı yanağındaki morluğun üzerinde gezdiriyorum. “Rafe mi vurdu seni?”

"Ona izin verdim," diyor West. "Bu onun hakkıydı."

“Saçmalık. Bu tamamen saçmalık.” Elimizi indirdim. “Neden üzerine buz koymuyorsun?”

"Fark etmişsinizdir belki ama evim misafirlerle dolu. Kimsenin beni böyle görmesini ve dedikodu çıkmasını istemem."

Elinden bardağı alıyorum ve yavaşça kaldırıp gözünün altındaki deriye bastırdığımda hiç tepki vermiyor. Buz değil ama soğuk ve bir şey. "Seni tedavi etmek zorunda kalmaktan hoşlanmıyorum."

“Bunu yapmak zorunda değilsin. Ama şunu da belirtmek isterim ki, hoşuma gidiyor.” Elleri aşağı kaydı, belimin genişliğine uyum sağladı.

Ona sert bir bakış attım. "Söyle bana, onu buna sen kışkırtmadın."

"Bana vurmak mı istiyorsun? Kardeşinin de kendine özgü bir öfkesi var."

"Evet, bunu biliyorum. Ama aynı zamanda, seninle ilişkiye girmek benim kararım olmasına rağmen, bu konuda suçluluk duymaktan hoşlandığını da biliyorum."

"İşin içine karışmak," diye tekrarlıyor. Burada, karanlıkta, hem acı verici derecede tanıdık hem de bir yabancı gibi, aynı anda. "Bizim olduğumuz şey bu mu, bela mı? İşin içine karışmak mı?"

İşığın kristal bardaktan yansıma şekline odaklanıyorum. "Öyle derdim. Siz de öyle düşünmez miydiniz?"

"Evet," diyor ve bu duyduğum en güzel kelime. Bana defalarca beni istediğini gösterdi. Bir kez olsun şüpheyi düşürmedi ve bu yüzden sonraki kelimeleri bulmak için yeterince cesur hissediyorum.

"Annen bugün bana ilişkimizin ciddi olup olmadığını tekrar sordu." Boşta kalan elimi boynunun yanına koyup sıcak tenini, keskin sakallarını hissettim. "Ve seni bulamadığımda Amber'e evlilik maddesini sordum. Annenin, ilişkimiz yürümezse evlenebileceğin kadınların kısa bir listesi olduğunu söyledi."

West, ellerimin altında iyice hareketsiz kaldı. "Bu beni şaşırtmadı."

"Onlar senin çevrendeki kadınlar. Muhtemelen bazılarını zaten tanıyorsun, aile bağları aracılığıyla ya da... ya da... üniversiteden." Parmağımı boynuna dokundurdum ve gece olmasaydı, tenimin kızardığını görebilirdi. "Fairhaven'ı korumak için onlardan biriyle ya da kendi başına bulacağın bir kadınla evleneceksin."

Çenesi kasılıyor. Yanağına bastırdığım bardağın altından hissedebiliyorum. "Çok emin konuşuyorsun," diyor. "Bunu mu yapmamı istiyorsun?"

"Fairhaven'ı kaybedemezsiniz." Burası büyümlü bir yer. Ve korunması gerekiyor.

"Bu seni kışkırtmıyor mu?" Beni dikkatle izliyor. Bu iskelede güvendeyim, ayaklarımızın altında su var, ama yine de onun içinde boğulmak çok kolay olurdu.

"Benimle evlen," diyorum.

Nefes alması duruyor.

Onu pek sık şok olmuş halde görmemiştim. Ama şimdi şok olmuş, gözleri benimkileri arıyor. Zorlukla yutkunuyor ve dudaklarını aralıyor. Ama hiçbir ses çıkmıyor.

"Benimle evlenir misin?" diye tekrarladım ve bardağı şişmiş morluğunun üzerinden indirdim. "Neden olmasın? Her şeyi çözerdi."

Kendini toparlamak için çaba sarf ediyormuş gibi derin bir nefes alıyor. "Kardeşin..."

"Artık biliyor. Anlaşma, ne söz verdiyseniz... bitti. Beni arka bahçenizde bakireliğimden mahrum ettiniz." Bir adım öne atıyorum, sanki sözlerimin daha az mesafe kat etmesi daha kolay olacakmış gibi. "Bu bariz çözüm, West. Zaten ailenizin, arkadaşlarınızın, tüm dünyanın önünde sevgiliymiş gibi davranıyoruz. Burada yaşamayı seviyorum... Hiçbir şeyin değişmesine gerek yok. Benimle evlen."

Nefes alışverişi hızlı ve sık, omuz kasları ellerimin altında geriliyor. "Bunu kastetmiyorsun herhalde."

"Evet, yaparım. Sana yardımcı olur, değil mi?" Gülümsemeye çalışıyorum ama gülümsemem biraz çarpık çıkıyor. Çok sert tepki veriyor ve onu yeterince iyi tanıdığım için buna alışık olmadığını biliyorum. Bu konuda iyi değil. Kontrolü elinde tutmaya alışkın ve şu anda değil.

Belki de daha önce hiç düşünmemişti. Benimle evlenmeyi. Belki de sadece biraz zamana ihtiyacı var.

"Şey, devam edebiliriz... daha çok seks yapabiliriz. Bana denenecek daha çok şey olduğunu söylemiştin. Bunu denemek istiyorum. Seninle."

Alnını alnıma dayadı. Rüzgar saçlarıma çarptı ve eli yukarı doğru kayarak parmakları saçlarımin arasından geçti. "Kardeşin bir daha benimle asla konuşmaz."

"Onu bana bırakın."

"Benimle evlenir miydin?" Sesi ateşli ve yarı kırık. "Benimle evlenir miydin?"

"Evet. Malikaneyi sen alırsın." Dudaklarına doğru gülümsüyorum. Bunu ne kadar çok istediğimi görüyor musun? "Ama ben kediye istiyorum. O benim."

"Onu alabilirsin. Zaten beni sevmiyor." West ellerini aşağı kaydırıyor. "Bana sıkıca tutun."

Beni kucağına alıyor. Hızlı adımlarıyla kayıkhanenin tuzlu karanlığına doğru ilerlerken iskele gıcırıyor.

"Yürüyeblirim," diye itiraz ediyorum. Ama aynı zamanda genişçe gülümsüyorum, çünkü o da açılıyor, tüm arzusu dışarıya akıyor. Bunu ellerinde, şakağıma değen sıcak dudaklarında hissedebiliyorum.

Bunun kötü bir fikir olduğunu düşünmüyor. Hiç de kötü bir fikir olduğunu düşünmüyor.

"Bütün gece topuklu ayakkabılarla dolaştın," diyor West ve beni büyük bir ip yığınının üzerine bırakıyor. "Ve sana ihtiyacım var."

BÖLÜM 57

BATI

Bana her zaman istediğim her şeyi sunuyor.

Partiden sonraki geceyi, o anın tadını çıkararak geçirdim. Bizim aramızdaki, onun, yüzümün iki yanındaki uyluklarının ve yatağında uzanmış bedeninin verdiği zevkle kendimi ölçtüm. Etrafımda nasıl da gerçeküstü hissettirdiğini ve sırtımı tırmalayan tırnaklarını. Ve sonra boşaldıktan sonraki memnun gülümsemesi ve kollarımda uykuya dalarkenki yumuşak nefes alışının sesi.

Ama uyandığımda, bundan fayda sağlayan kişinin ben olduğumu fark ediyorum. Gözümün altında zonklayan bir morluk ve Fairhaven'ın parti sonrası dağınıklığıyla karşılaşıyorum.

Nora hâlâ uyuyor, yan tarafına kıvrılmış, koyu saçları artık onun olan yastığın üzerinde. Uyanmasını görmek istemiyorum. Onu kucağımda tutarken gecenin büyük bir bölümünde beni uykusuz bırakan suçluluk duygusuyla başa çıkamıyorum.

O benim için fazla iyi. Bütün bunlar için fazla iyi.

Rafe bana onunla iletişime geçmememi ve ailesinden uzak durmamı söyledi. İkinci emre uymadım ve Calloway Holdings'e giderken arabada ilk emre karşı geldim.

Bana kızabilirsiniz. Kız kardeşinize kızmayın. O bu olayda masum.

Cevap vermeyecek. Ama söylenmesi gerekiyor.

Kardeşiyle olan ilişkisine çok değer veriyor. Her zaman da verdi ve bu ilişkinin bozulmasına sebep olursam lanet olsun bana.

Belki de dostluğumuz bitti. On yıldan fazla bir süredir onu öz kardeşim gibi görüyordum... Kahretsin.

Ama yeter ki o olmasın. Ne olursa olsun, bedelini ödeyen o olamaz. Buna izin vermem.

Ofisteki spor salonunu kullanıyorum, üst düzey yöneticilerimin birçoğunun bana yan gözle baktığı toplantılara katılıyorum. Habersizce içeri girmem onları her zaman tedirgin ediyor ve işte ben de sessizce, öfkeli ve gözüm morarmış bir şekilde oturuyorum.

Öğleden sonra erken saatlerde kuyumcuya girdim. Huzursuzluğum tezgahın altındaki elmaslara odaklanmamı zorlaştırıyordu. Hele de bana yardımcı olan yapmacık, şık giyimli kadın bana "şanslı kadın kim?" diye sorduğunda durum daha da zorlaştı.

Şanslı.

Şanslı olan benim, ama Nora'yı bırakamayacak kadar da adi biriyim. Evlilik teklifini benim ihtiyacım olduğu için yaptı, kendisi hazır olduğu için değil. Daha önce hiç ilişkisi bile olmamıştı.

Defalarca, nasıl flört edileceğini, erkekleri hayatına nasıl dahil edeceğini, bir ilişki içinde olmayı öğrenmek istediğini söyledi. Korkmaktan kurtulup bir gün gerçek aşkı bulmak istediğini belirtti. Bana bağlanmak, hedefleri arasında yer almıyordu.

Ama onun ne kadar iyi kalpli olduğunu gördüm.

Hayatını kolaylaştırmak için hoşlandığı, güvendiği bir adamla evlenmeyi teklif edecek kadar nazik. Hatta bunun hoşuna gidebileceğini, güzel ve düzenli bir çözüm olabileceğini kendine söyleyecek kadar nazik.

Ve ben de yeterince adi biriyim ki, o teklif ettiğinde kabul ettim çünkü onu o kadar çok istiyorum ki. Çünkü onun sevgisi olmadan bile, bana bir iyilik olsun diye teklif ettiğini bilmeme rağmen, ona sahip olmaya razıyım.

Armut biçimli nişan yüzüğünü arka cebime koyuyorum ama o akşam onu gördüğümde ona vermiyorum. Kendimi buna ikna edemiyorum.

Onu her gördüğümde, her kucağıma aldığımda, bu bir işkence. Onun benim gibi hissetmediğini bilmek...

Alex bir gün sonra bana bir kargo gönderdi. İçinde devasa bir kutu Magnum prezervatif ve Rafe ile konuştuğunu açıkça belirten bir not vardı.

Tekrar amca olmak için Çok gencim. Magnum bana karşı cömert davrandı, bunu belirtmek istiyorum. Senin adına mutluyum. Bu konuda risk aldın. Onaylıyorum. Ama okuduktan sonra bu notu yak ve Rafe'e söyleme. Burada iki taraf da idare ediyorum. Anladın mı?

Anlıyorum.

Bu durum sadece Rafe ile olan ilişkimizi değil, çok daha büyük sorunları da beraberinde getirebilir. Grubu tamamen yok edebilir.

Elmas yüzük cebimde duruyor. Ve yanıyor. Onu özlemenin içinde boğuluyormuş gibi hissediyorum. Yanımda olmasını, onunla sonsuza dek birlikte olma sözünü.

Daha nice geceler, daha nice günler; çimenlerde yaptığı çizimler, uçuşlarda elimi sıkı tutuşu ve küçük anlar, akşam yemeklerinde birlikte geçirdiğimiz zamanlar, şakaları, gülümsemeleri...

Bunu o kadar çok istiyorum ki, o da bana bir iyilik yapıyor. Onu yeterince iyi tanıyorum ve başkalarının ihtiyaçlarını kendi ihtiyaçlarının önüne koymanın nefes almak kadar kolay olduğunu biliyorum. Her zaman böyle olmuştur. Ve ben asla bunu benim için yapmasını istememiştim.

Suçluluk duygusu zehir gibidir. Acı verir.

En azından onun için yapabileceğim şeyler var. Halledilmesi gereken şeyler var ve Ben Wilde bu listenin başında yer alıyor.

Rafe onunla sessizce ilgilenmek istedi. Benim stratejim asla bu değildi.

Bunun için de benden nefret edecek, ama zaten benden nefret ediyor. Nora'yı güvende tutacak bir sebep daha ne fark eder ki? Wilde, bu oyunu oynamayı bıraktığını bilmeli. Ona karşı elimizdeki her şeyle saldıracağız ve bu hiç de hoş olmayacak.

Ekibim, Hamptons'ta bir parti vereceğine dair bilgi aldı, bu yüzden öğleden sonrayı çevredeki sokaklarda araba sürerek geçiriyorum. Mekanı araştırıyorum. Davetiye almak zor olmamalı, ama isminin listede geçmesini istemiyorum.

Ağaçlarla çevrili kıvrımlı bir sokakta araba sürerken telefonum çaldı. Nora aramıyordu. Rafe de aramıyordu.

İçimden bir ah çektim ama cevap tuşuna bastım. "Merhaba, Anne."

Bahar Balosu'ndan sonra bütün sabah imzaladığı teşekkür kartlarından ve barmenin ne kadar yetersiz olduğundan bahsediyor. Ben de umursuyormuş gibi yapmaya çalışıyorum.

"Size yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" diye soruyorum.

"Oğlumla konuşmak için arayamaz mıyım?" diye soruyor. "Ama evet, var. Nora. Bir süredir çıkıyorsunuz ve otuzuncu yaş gününüze daha üç ay kaldı."

"Bunun farkındayım."

"Ona evlenme teklifi ettin mi henüz? Doğum gününden önceki hafta sonu için bir yemek şirketiyle anlaştım. Bir yıldan fazla önce rezervasyon yaptırdım; harika kuzu kızartması yapıyorlar."

Gözlerimi kapatıyorum. "Anne."

"İkiniz bunu konuştunuz mu? Artık Fairhaven'da yaşamıyor olabilirim, ama bu onun sizin kalmasını istemediğim anlamına gelmiyor. Çocuklarınıza miras kalmasını istiyorum. Parçalanamaz." Derin bir nefes alıyor. "Bunu anlamıyorum, Weston. Bunu iki yıldır biliyorsun. Evliliğe karşı neyin var?"

Bu beni güldürüyor. "Evliliğe karşı ne gibi bir sorunum var ki?"

"Evet. Babanızla neredeyse otuz yıl birlikteydik ve birlikte harika zaman geçirdik."

Annemin kültürlü yanılsamalarına başımı sallayabildiğim günler oluyor. Gerçeğin yerine tercih ettiği anlatıya ayak uydurduğum günler. Ama bugün o günlerden biri değil. "Birbirinizden nefret ediyordunuz," diyorum. "Harika zamanlar mıydı? Kaç tane ilişkiniz oldu? Babamın kaç tane ilişkisi oldu? Ben asla sayamadım."

Karşı taraftan sessizlik, ardından alçak ve öfkeli sesi geliyor: "West."

"Sanırım Belmont'a gönderilmemin amacı da buydu. Eğer ben orada olmazsam, olan biteni takip edemezdim." Sesim soğuk. "Evliliğe karşı neyim var ki? Her şeyim."

"Babanla ben birbirimizi çok severdik."

"Aşk böyle bir şey değil," diyorum, bu sabah yatakta uyuyan Nora'yı düşünerek. Onu koruma konusunda içimdeki öfkeli, acı verici ihtiyacı düşünerek. Hatta kendisinden ve kendi başkalarını memnun etme çabasından bile.

Bu da benden de aynı anlama gelmeli.

"Her şeyi bilmiyorsunuz," diyor.

"Hayır, sanırım istemiyorum. Ama benim açımdan bakınca, sizin gibi bir evlilik istemediğim için beni suçlayabilir misiniz?" Sözlerim acımasız,

ama aynı zamanda doğru ve şu anda kendimi dizginleyecek gücüm yok.

“Sence babanla neden evlendik? O da senin kadar vasiyetnamenin şartlarına tabiydi. Ama doğru olanı yapmaya karar verdi, birçok adayı değerlendirdi. Her şeyi güzelce ayarladık.” Sesi şimdi çok daha mesafeli. “Nora çok güzel bir kız. Harika bir çift olacaksınız ve o da seni çok seviyor. Harika bir başlangıç.”

Telefonumu daha sıkı kavradım. "Bunların hepsi sahteydi."

Karşı tarafta tam bir sessizlik var.

"Rol yapıyorduk. O da sizi her gördüğünde rol yapıyordu."

Annem gülüyor. Bu beni o kadar şaşırtıyor ki, verecek bir cevabım yok. "O kız deli gibi aşık, West, ve eğer bunu göremiyorsan, sana yardım edemem," diyor. "Ve en basit, en stratejik hareket tarzı konusunda tereddüt etmen, belki senin de öyle olduğunu gösteriyor."

"Onunla evlenirsem, bu benim kendi iyiliğim için olacak," dedim anneme. "Onun iyiliği için değil."

“Evlilik uzlaşmadır. Babanla benim zaman zaman anlaşmazlıklarımız olmuş olabilir, ama bunu ilk günden beri anlamıştık.” Sesi sertleşiyor. “Soru şu, sen de anlıyor musun?”

BÖLÜM 58

NORA

West, Bahar Balosu gecesinden beri eski haline dönemedi.

O da meşgul, ben de öyle; Moda Gösterisi için parçaları mükemmelleştirmek için sabahın erken saatlerinden geç saatlere kadar çalışıyoruz. Gösteriye sadece birkaç gün kaldı. West eskiden buralarda olurdu. Bana bir fincan çay getirir ya da akşam yemeğine çıkmayı önermek için mesaj atardı.

Ama şimdi hiç ortalıkta yok; ne malikanede, ne ofisinde, ne de kütüphanede. Onu gördüğümde ise kısa etkileşimler, gözlerinde bir ağırlıkla geçen kısa konuşmalar oluyor.

O burada. Beni kucaklıyor. Dudakları şakağıma değiyor ve öpüşleri hâlâ ateşli ve tutkulu, ama viski rengi gözleri kapanmış.

Dün, onun yatağıma kayarak girmesiyle uyandım ve içgüdüsel olarak onun sıcaklığına doğru döndüm. "Seni uyandırmak istemedim," diye fısıldadı saçlarıma ve beni üzerine örtecek şekilde kendine çekti. Bir keresinde, bir şekilde birbirimize bağlı olduğumuzda daha iyi uyuduğunu söylemişti. Belimde bir el, iç içe geçmiş bir bacak.

Bunların hiçbirisi değişmedi. Hâlâ beni istiyor, bunu iliklerime kadar biliyorum. Evlilik konusunu ben söyledikten sonra bir kez bile açmamış olsa bile.

"Neredeydin?" diye sordum.

"Geç saatlere kadar çalıştım. Wilde'ın hareketlerini haritalandırmaya çalışıyordum." Ona yaklaştığımda rahatlamış gibi bir iç çekti. "Tanrım,

kendini iyi hissediyorsun.”

“Mmm.” Uykum gelmişti ve yokluğuna sinirlenmişim, ama geri döndüğüne de çok sevinmişim, itiraz edecek halim yoktu. Tekrar uykuya daldım, sıcak ve mutluydum, ertesi gün daha düzgün konuşmaya kararlıydım, ama uyandığımda yine gitmişti.

Bu yüzden her zamanki rutinime sadık kalıyorum. Sam ve Madison ile koşuya çıkıyorum, mutfakta kahvaltı ediyorum, dikişleri, kenarları ve kıvrımları mükemmel hale getiriyorum.

Kardeşimin aramalarını görmezden gel.

Partiden beri her gün aradı. Ertesi gün iki kez, dün üç kez aradı. Ama üçüncü gün, görmezden gelemeyeceğim bir mesaj gönderdi.

Benimle konuşmazsan, bu öğleden sonra seni almaya geleceğim.

İlk çalışta cevap veriyor.

“Nora?”

"Evet. Hey."

"Sonunda," diyor. "İyi misin?"

“Evet, elbette öyleyim. Gerçi West’in gözü hâlâ morarmış.” Sesim sakın, ama kendimi tutamıyorum. “Senin sayende, duydum.”

Fransızcaya geçiyor. İş yerinde olması ve kimsenin duymasını istememesi beni şaşırtmazdı. "Seni o evden çıkarıyorum."

"Hayır, değilsin."

"Nora, senin orada kalmana izin veremem."

“Bu senin kararın değil.”

Rafe beni duymamış gibi devam ediyor. "Şoförlerden birini saat üçte seni almaya göndereceğim. New York'taki dairede kalabilirsin. Güvenlik ekibi iyi, ama ben de aynı derecede iyi bir ekip bulabilirim. Hiçbir şey için endişelenmene gerek yok."

"Rafe," diyorum, "hiçbir şey yapamayacaksın."

Karşı taraftan kısa bir sessizlik oluyor. "Ne?"

“Bulduğum yerde iyiyim. Beni kurtarmana ihtiyacım yok çünkü kurtarılmaya ihtiyacım yok.” Sağ bileğimdeki bileklikle oynuyorum. Bana verdiğinden beri çıkarmadım. İyi bir kız ol ve sinirlen.

“Nora,” diyor sesi gergin, sanki öfkesini dizginlemeye çalışıyor. “Sana ne söylediğini bilmiyorum ama senin istismar edilmeni istemiyorum.”

“Benden faydalanıldığını nereden çıkardın?” diye soruyorum. “Bana bu konuda ne hissettiğimi bir kere bile sormadın. West hakkında ya da onunla çıkmak hakkında. Sadece taleplerde bulunuyorsun. West istemediğim hiçbir şey yapmadı.”

"Size mirasın devamı için evli olmanız gerektiğinden bahsetmedi."

"Bunu biliyorum."

“Yani birkaç ay içinde başka biriyle evleneceğini biliyorsun, değil mi? Buna razı mısın?” Sesi sertleşiyor. “Ya da sana evlenme teklif etmeyi planlıyor olabilir.”

“O senin en iyi arkadaşın, Rafe. Beni kandırmaya çalışmıyor. Aksine, senin yüzünden bunun olmasını istemedi. Ne kadar büyük bir engel olduğunu biliyor musun? Ve nedenini bile anlamıyorum, çünkü çok saçma. Siz ikiniz arkadaşısınız.”

“O stratejik biri. İleriyi görüyor ve—”

"Ona evlenme teklifi ettim," dedim.

Karşı tarafta tam bir sessizlik var. Bir kalp atışı, iki... "Ne dedi?"

Bunu kardeşimle paylaşmak istemiyorum. Olay yaşandığından beri bu konuda hiç konuşmadığımız, belirsizlik düşünmeyi zorlaştırdığı bir dönemde bunu asla paylaşmak istemem. Bunun yerine, "Üzerinde çalışıyoruz," diyorum.

Rafe derin bir nefes aldı. "Bunun bir aydan fazla süredir devam ettiğini söyledi. Kosta Rika'dayken ikiniz de sadece arkadaşmış gibi davrandınız."

“Evet.” Kalp atışlarım hızlanıyor. Bu konuşmayı yapmaktan hoşlanmıyorum. Ama ondan kaçacak değilim de. “Çünkü senin tepkinden korkuyordu. Ben de korkuyordum.”

Rafe'in sesi alçalıyor. "Ondan sana göz kulak olmasını istedim. Ona güvendim ve o—"

“Ne yaptın? Beni mutlu mu ettin?” Gözlerimi sıkıca kapatıyorum. “Böyle tepki vermenin tek sebebi, beni hâlâ korunmaya muhtaç küçük kız kardeşin olarak görmen. Kendi kararlarını verebilecek biri olarak değil. Ve yıllardır bana karşı böyle hissediyorsun. Hatırlayabildiğim kadarıyla hep böyleydi. Etienne'i kaybettikten ve sen Belmont'a gittikten sonra... Her şey değişti. Biz değiştik.”

"Bu doğru değil."

"Öyle değil?"

“Sen benim sorumluluğumsun, Nora.” Rafe'in sesi gergin. “Wilde beni hedef almak istedi ama bunu yapmak için seni kullandı. Bunun beni ne

kadar kızdırdığını biliyor musun? Sadece benim yüzümden korktun.”

"Bu yüzden sana kızgın değilim," diyorum.

"Şey, ben öyleyim. İkimiz için de yeterli," diyor. "Peki ya West ve sen? Onunla mı evleniyorsunuz? Son aylarda çok stres altındaydınız, bir de moda defileniz ve sapık olayınız da cabası..."

Birkaç kez göz kırptım ve görüşümün titrediğini fark ettim. Kızdığım da her zaman gözlerim yaşarır ve bundan nefret ederim. Hain gözyaşları. "Moda gösterisinin saçma olduğunu söylediğini hatırlıyor musun?" Boğazımda oluşan yumruyu yutarak durakladım. "Ama bunu senin yardımın olmadan yapmak istiyorum. Çünkü gerçekten iyiyim. Çünkü yeteneğim ve becerim var, ailemizin kaynakları sayesinde değil."

"Senin yetenekli olduğunu her zaman düşünmüşümdür."

Bu itiraf beklediğimden daha çok etkiledi beni. Boğazım düğümlendi ve "Hiç böyle hissetmemiştim" dedim.

"Öyle değil mi?"

"Babam asla hata yapılmasına izin vermezdi. Annem de kendi hataları dışında hiçbir hataya izin vermezdi. Ve sen de hiç hata yapmadın. Bu da yeni şeyler denemeyi çok zorlaştırdı. Başarısızlığı kabullenmeyi, hepinizin olmamı istediği kişi olamamayı kabullenmeyi çok zorlaştırdı."

"Nora," diye mırıldandı kardeşim telefonun diğer ucundan. "Bunların hiçbirini daha önce söylemedin. Hiçbiri doğru değil."

Güzel bahar gökyüzüne bakıyorum. "West'i seviyorum. Onu çok seviyorum. Ne olursa olsun, pişman olmayacağım. Aramızda yaşanan hiçbir şeyden pişman değilim. Ve ya bana yetişkin gibi davranıp söylediklerime güvenebilirsiniz... ya da düşüncelerimi görmezden gelip West'e kızmaya devam edebilirsiniz çünkü Belmont'ta hep birlikte koyduğunuz kuralı çiğnedi."

"Sana bundan bahsetti mi? Amber'dan mı?"

"Evet. Yani, bir kısmı. Rafe, benimle konuşmak yerine sevgilimi yumrukladın."

"O benim en eski arkadaşım." Sesi birdenbire yorgun ve yirmi dokuz yaşından çok daha yaşlı çıkıyordu. "Ona güvendim ve o bunu benden sakladı."

"Ona ilk yaklaşan bendim," diyorum.

"Elbette. Seni her zaman çok yakından izlerdi," diye mırıldandı Rafe.

Buna söyleyecek bir şey yok. Derin bir nefes alıyorum. "Sizi hayal kırıklığına uğrattığımı hissetmekten hoşlanmıyorum, ama burada geri adım

atmayacağım. Bu benim hayatım ve onu başkalarının şartlarına göre yaşayamam."

Uzun süre sessiz kalıyor. "Yani gelip seni almamı istemiyorsun?"

Hafifçe gülüyorum. "Hayır, bulunduğum yerde iyiyim."

"Fairhaven çok güzel bir ev."

"Gerçekten öyle," diyorum. "Ve bu durumun senin ve West'in ilişkisini mahvetmesine izin verme, tamam mı? Burada kimse haksız değil."

"Belki," diyor ve bunun alabileceğim en iyi yanıt olduğunu biliyorum.

"Sonra görüşürüz. Hoşça kal, Rafe."

"Hoşça kal," diyor usulca ve ben telefonu kapatıyorum.

Bundan sonra rahatlamam uzun zaman alıyor. Kayıkhanenin yanında, okyanus kıyısında oturup dalgaların gelişini izliyorum. Tek bir yelkenli tekne açık denizde geçiyor ve derin bir nefes alıyorum. Havanın içimi doldurmasına izin veriyorum. Bulutlar ağır ve karanlık bir şekilde yaklaşıyor ve havada yağmur var. Bir bahar fırtınası yaklaşıyor ve hepsini içime çekiyorum.

Buraya geldiğim zamanki kişi değilim artık.

Ve West'in bana açılmasını beklemeyeceğim. Bir köşeye çekilip ona tatlı tatlı gülmeyeceğim. Bilekliğimi çeviriyorum, üzerindeki gravürü tenimde hissediyorum.

Onun beni istediğinden hiç şüphem yok. Bunun sadece geçici bir çözümden daha fazlası olduğundan, burada gerçek bir şey olduğundan eminim. Bunu görüyorum, hissediyorum ve hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım.

Ama onu bunu itiraf etmeye zorlamam gerekecek. Biraz sinirlenmem gerekecek. Ve onun bana geliştirmemde yardımcı olduğu becerileri kullanacağım.

Amber'ı aradığımda, beşinci çalışta cevap veriyor. "Partiden kalma alkolün etkisinden kurtuldun mu? Çünkü yemin ederim, benim tam üç günüm geçti."

"Tam da bir tane daha için," diyorum. "Bu gece dışarı çıkmak ister misin? Dans etmek istiyorum."

"Kesinlikle, biliyorum. Tahmin edeyim. Kardeşim mi?"

"Şu anda beni çok sinir ediyor."

"Bazen böyle yapar." Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum. "Gelip seni alacağım. Koruma görevlilerini de getirecek miyiz?"

"Evet."

"Saat sekizde orada olun."

BÖLÜM 59

BATI

Fairhaven'ın çift kanatlı kapılarını iterek açıyorum. Yağmur yeni başladı. Sıcak, ağır damlalar, ama daha da şiddetlenecek. Klasik bir bahar yağmuru.

Üzerimi değiştirmem gerekiyor, sonra da Ben Wilde'ın parti verdiği yere geri döneceğim. Nora onunla yüzleşmek istemediğini söyledi ve ben de onun yanına yaklaşmasını istemiyorum, bu yüzden benim için mükemmel bir durum.

Onun o kendini beğenmiş suratını görmeyi dört gözle bekliyorum—

Oturma odasından tiz, kadınsı bir kahkaha yankılanıyor. Topuk sesleri duyuluyor ve kız kardeşim giriş holüne giriyor. Nora da hemen arkasından geliyor, ikisi de gülümsüyor.

Amber beni görünce duraksadı. "Eyvah," dedi ve şarap kadehine baktı. "Bu kesinlikle kaliteli şaraplarınızdan biri değil. Söz veriyorum."

Nora'dan gözlerimi alamıyorum. Göz kapaklarını koyulaştırmak için bir şeyler yapmış, gözleri ıslıl ıslıl görünüyor. Saçları dağınık bir şekilde geriye doğru taranmış ve bacaklarının çoğunu açıkta bırakan kısa bir etek giymiş. Üstünde uzun, dökümlü kollar var ama göbeğinin bir kısmı görünüyor.

"Nereye gidiyorsun?"

"Çıktı," diyor Amber.

"İçki içmek ve dans etmek için." Nora'nın gözleri benimkilerle buluştu ve bir kez omuz silkti. "Belki biraz da flört ederiz. Kim bilir?"

"Flört et," diyorum.

“Evet, flörtöz.” Çantasını kolunun altına sıkıştırıyor. “Sam ve Amos’u da getiriyoruz. Belki Amos’u bu gece içmeye bile ikna edebilirim.”

“Hayır, yapmayacaksın. O da yapmayacak.”

Omuz silkerek, "O söylemezse ben de söylemem," dedi.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Ne yapıyorsun?"

“Sanırım bu benim sıram.” Ablam Nora'ya geniş bir gülümsemeyle bakıp bana iyi şanslar diledi ve ön kapıya doğru yöneldi. “Ben dışarıda bekleyeceğim!”

Kapı arkasından kapanıyor ve geniş koridorda sadece ikimiz kalıyoruz. "Ne yapıyorum ben? Eğleniyorum," diyor Nora. "Dışarı çıkıyorum. Gelmek ister misin?"

"Yapamam."

Dudakları inceliyor. "Şaşırmadım. Günlerdir benden kaçıyorsun."

“Senden kaçmadım,” diyorum. Bu tam bir yalan, ama aynı zamanda doğru da, çünkü aklımdan başka hiçbir şey geçmiyor. İstesem bile ondan kaçamam.

Ben öyle düşünmüyorum.

Çantasından siyah bir kart çıkardı. "Bana daha çok parayı harcamamı söylediğini hatırlıyor musun?" Yanağıma dudaklarını bastırmak için doğruldu. "Bu gece için teşekkürler. Amber ve ben tüm bara birer içki ısmarlayacağız."

O tekrar aşağıya doğru eğilmeden önce, belini kavradım. Parmaklarım belinin alt kısmındaki çıplak tenine dokundu. "Ne yaptığını biliyorum."

"Yapıyor musun?"

"Benimle tartışıyorsun."

Gözlerinde bir parıltı belirdi. "Evet. Öyleyim."

“Neye kızıyorsun?”

“Benden kayboluyorsun. Benimle konuşmuyorsun.” Omzumu silkeleyerek, “Eğer yüzüğünü takmamı istiyorsan, Calloway, evlenme teklif etmelisin. Ve gerçekten burada olmalısın.” dedi.

Sol elini kavradım, başparmağımı eklemimin üzerinde gezdirdim. "Burada kal," demek istedim. Ama ona ne istediğimi, gerçekten ne istediğimi söylersen, onu benden uzaklaştırma riskine girerim.

Ya da daha kötüsü... o kadar iyi olmaya çalışırken yüzündeki o sevimli sahte gülümsemeyi görmek... Eğer o gülümsemeyi bana yöneltseydi, kahrolurdum.

"Öyleyse git," dedim ona. "Yeter kime döneceğini bil."

“Bu duruma bağlı.” Topuklarının mermer zeminde çıkardığı sesler eşliğinde kapıya doğru yürüdü. “Ben döndüğümde burada olacak mısın?”

Her zaman, diye düşünüyorum. "Evet."

“Görüşürüz o zaman.” Kapıdan sessizce çıktı ve ben orada uzunca birkaç dakika boyunca, yumruklarım yanlarımda sıkılı bir şekilde öylece kaldım.

Gömleğimin altında kıskançlık ve öfke yanıyor ve ilk iki düğmeyi açıyorum. En azından bu gece onun için yapabileceğim bir şey var.

Çözölmesi gereken bir durum.

Wilde'ın partisine geri dönmek bir saatten az sürüyor. Arabamı on dakikalık yürüme mesafesine park ediyorum. Partide neredeyse hiç güvenlik yok. Kapıda sadece bir güvenlik görevlisi ve elinde misafirleri kontrol eden bir not defteri olan, genişçe gülümseyen bir adam var.

Arkasındaki ev boş. Daha önce gördüğüm kadarıyla satılık ve etkinlik alanının bahçesine ulaşmak için onların bahçesinden geçiyorum. Yağmur için üzerime geçirdiğim ceketı çıkarıp çitin arkasına saklıyorum. itlerin arasından sessizce geçiyorum...

Ve sonra içeri girdim.

Yağmurda bahçede yürürken kimse beni fark etmiyor. Zaten teras kapalı olmasına rağmen kimse yok. Evin dışından ilerleyip arka kapıyı buluyorum. Bir garsonun yanından geçip köşeyi döndüğümde... işte orada. Sarmal merdiven.

Etkinlik mekanıyla ilgili araştırmamı yaptım.

İkinci kat bomboş. Gölgede kalmış küçük bir seyir terası buluyorum ve altında görkemli balo salonu tüm ihtişamıyla göz kamaştırıyor. Wilde davetli listesinde hiç cimrilik yapmamış. Altmış yaşına giriyor ve açık bar ile bir de orkestra çalıyor.

Duvara yaslanıyorum. Yanımda bir gölge hareket ediyor ve burada olması beni şaşırtmamalı.

Biz de aynı şekilde düşünüz.

“Buraya nasıl geldiniz?” Rafe'in sesi alçak. İkimiz de burada görölmek istemiyoruz.

"Senin yaptığın sebeple aynı."

“Bundan şüpheliyim.” Aşağıdaki kalabalığa bakıyor. Birkaçını tanıyorum. Diğerleri bana yabancı, ama yine de buradalar. Verdiği bir partide, Montclair'leri şaşırtma umuduyla genç bir kadını korkutmaya hazır bir adam. Hepsi de dolaylı olarak suçlu.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Elindeki kartları nasıl oynayacağını düşünüyorsun. Kabul et."

Rafe duvara karışıyor. "Sana hiçbir şey itiraf etmeme gerek yok."

"Bir an için bunu kendi avantajınıza nasıl çevirebileceğinizi düşündünüz mü?" Elim yanımda sıkılaştı. "Bunu bir pazarlık kozu olarak kullanın."

"Sen de öyle yapardın."

"Nora söz konusu olduğunda durum farklı."

"Bu anlaşma üzerinde yıllarca çalıştık." Genellikle kontrollü olan sesinin altında bir öfke var. "O şirket benim olacak. Er ya da geç. Ve bu, o pisliğin başında olduğu bir şirket olmayacak. Onun için tek bir gecelik utançtan daha fazlasını istiyorum."

"Bu konuda hemfikiriz."

"Onun bir daha asla çalışmasını istemiyorum."

"Nefes almasını bile istemiyorum." Sesim ifadesiz, sert. Bu çirkin gerçek ve bunu uygulamaya koymayacağım, ama hissettiğim öfke beni çıldırtıyor. "Ama onu mahvetmekle yetineceğim."

Nora'yı ağlattı. Yalnız uyumaktan korkmasına neden oldu; yaşadığı yeri, alışkanlıklarını, hayatını değiştirmesine sebep oldu.

Çok beklemenize gerek yok. Odaya gülümseyerek giriyor. Ben Wilde koyu lacivert bir takım elbise ve mor bir mendil takmış, grileşmiş saçları geriye doğru taranmış. El sıkışıyor, başını sallıyor, fotoğraf çekiyor.

O hâlâ bu gecenin kendisinin gecesi olduğunu düşünüyor.

Rafe ile on yıldan fazla süredir tanışıyoruz. Benden nefret ediyor olabilir ama ne düşündüğünü biliyorum. Aramızdaki sessizlikte duyabiliyorum. "Bu gece onun için geldin."

"Evet. Onunla dövüşmek istiyorum."

"Onunla konuşmak istiyorum." Yine kontrolü ele geçirdi. Karanlık ipleri tekrar içeriye çekti, tıpkı çok iyi yaptığı gibi. "Onu izlediğimi bilmesini istiyorum. Aylarca arkasına bakmasını, darbenin ne zaman geleceğinden emin olmamasını istiyorum."

"Fazla yumuşak."

"Bu senin halletmen gereken bir durum değil."

Ona döndüm ve bastırdığım öfke yüzeye çıktı. "Aylar boyunca korku içinde yaşad ve kimseyle bu konuda konuşmaya cesaret edemedi, ben de onun bedelini ödemesini istiyorum. Her şey onun için."

Rafe'in yeşil gözleri benimkine kaydı. "Ve sen benim onu sevmediğimi mi düşünüyorsun? O benim küçük kız kardeşim. Benim kanım ve canım."

"Bunu biliyorum. Tıpkı onun benim..."

"Senin neyin?" Dudakları inceliyor. "Söyle bana, West. O senin için ne ifade ediyor? İlişkiler konusundaki duruşunu her zaman çok net bir şekilde ortaya koydun."

"O benim her şeyim," diyorum. "Ve ilişkilere dair eskiden nasıl hissettiğimi biliyorsun. Şimdi nasıl hissettiğimi değil."

"Öyleyse siz bir çift misiniz?"

Bakışlarım, altımızdaki Wilde'ı takip ediyor; bir başka adamın sırtına yarı sarılıyor, yarı da vuruyor. Havada asılı kalan o kendini beğenmişlik boğucu geliyor. Karanlık ve yağlı. "Onu yalnız yakalamamız gerek."

"Bana cevap vermedin."

Rafe'e döndüm ve o da tam karşımdaydı, gözleri loş ışıktaki zar zor görünüyordu. "Wilde'ı o kadar korkutmak için buradayım ki, ne o ne de adamlarından herhangi biri bir daha Nora ile aynı şehre ayak basmasın. Bana yardım eder misin? Çünkü incelikli davranmayacağım."

Teklif aramızda asılı duruyor, geriliyor. Sınırı aştığımın farkındayım, ama kenara çekilemem, hele ki o işin içindeyse. Onun da bu işin halledilmesini istediğini bildiğim için.

Rafe başını sertçe salladı. "Personeli rüşvetle mi kandıralım?"

"Evet, yapacağım. Çok tanınır birisiniz."

"Sen de öylesin."

"Evet, ama burada görünmemesi gereken kişi sensin." Tekrar aşağıya, en sağdaki açık kapıya doğru baktım. "Bu mekânda bir şarap mahzeni var. Fotoğraflardan özel bir yer gibi görünüyordu."

"Ben de gördüm. Açıklığa kavuşturacağım."

"Orada görüşürüz."

On dakika sonra, garsonlardan birine bir tomar para verip Wilde'a şarap mahzeninde onu bekleyen bir sürpriz olduğunu söylemesini rica ettim. Eğer sorarsa, karısının organize ettiğini söylemesini istedim.

Merdivenlerden aşağı inerken kimse beni görmedi; Rafe çoktan oradaydı. Mahzenin ortasındaki fıçı masasının yanında oturuyordu, etrafı üst üste dizilmiş şişelerle çevriliydi.

Birini açtı ve masaya üç bardak koydu. "Misafirimizi ağırlamak istedik."

"Bardağında arsenik mi var?"

“Bitmiş param vardı,” diyor. Sesi gergin ve sakın, ama gözlerinde cinayet var. Birkaç dakika sonra kapının dışında ağır adımlar duyuluyor. Kapının yanında bekliyorum ve Wilde odaya girer girmez kapıyı arkasından kapatıyorum.

Mahzenin ortasında duruyor.

“İyi akşamlar,” diyor Rafe. Wilde'a doğru bir kadeh kırmızı şarap uzatıyor. “Doğum günü kutlaması yapalım.”

Ben kımıldamadan duruyor. Sanki ani bir hareket Rafe'i kızdıracakmış gibi yavaşça odanın etrafına bakınıyor. Beni görüyor ve hızla kendisine uzatılan bardağa geri dönüyor. “Bunun anlamı nedir?”

“Partiymiş.” Sesindeki tiksintiyi gizlemeye çalışmadım. “Davetiyelerimiz postada kaybolmuş, diye tahmin ediyorum.”

Bir adım öne atarak bardağı alıyor. Hareketi oldukça yapmacık. “Beyler...”

“Kendini açıkla,” diye emrediyor Rafe. Sesi neredeyse dostça.

Neredeyse.

“Ne demek istediğinizi anlamıyorum,” diyor Wilde. “Eğer buraya müzakerelerimizle ilgili geldiyse, bu bizim avukatlarımızın ilgileneceği bir konu.”

“Avukatlar.” Rafe şarabından uzun bir yudum aldı ve bacaklarını uzattı. “Bunu duydun mu, West?”

“Evet, yaptım.”

“Yaptığınız şeyin yasal bir tarafı varmış gibi.”

“Ben yapmıyorum—”

“Harika insanlar işe aldın, Wilde. Bunu kabul ediyorum. Ama bizimkiler daha iyi. Ve herkes bir iz bırakır.” Etrafından dolaşıp birkaç adım ötede durdum. “Nora Montclair.”

İkimize de göz gezdirdi ama yüzü bembeyaz oldu. “Bilmiyorum—”

“Yalanlarla kendini rezil etme.”

“Aileye dokunulmaz. Her zaman öyleydi, her zaman öyle olacak.” Rafe’in sesi çelik gibiydi. “Plan neydi? Dikkatimi dağıtmak, oyunumu bozmak mı? Bu anlaşmayı o kadar zaman alıcı hale getirmek ki vazgeçeyim mi?”

Wilde’ın yüzü sertleşti. “Valmont’a, size asla satmak istemedik. Bu bir iş meselesi beyler. İkiniz de bunu biliyorsunuz. Bu... stratejik bir hamleydi.”

Bu kendini beğenmiş şerefsiz. O an içimden geçen öfke buz gibi soğuktu, ama onu fiçılara doğru ittiğimde bu hesaplı bir hamleydi. “Bir iş

anlaşması için masum bir kadını tehdit ettin." Onu orada tutmak için ön kolumu kullandım ve gözlerinin nasıl irileştiğini izlemekten zevk aldım. "Senin yüzünden aylardır sürekli tetikteydi. Ama senin için? Hayatının geri kalanında böyle olacak. Sahip olduğun her şeyi elinden alacağım."

"Bu iş meselesi, Calloway," diye hırıltılı bir sesle konuştu. "Kızı asla zarar verilmedi. Her şey sadece... bir oyundu."

"Hayır," diyorum ona. "Birileri zarar görecek."

Sonra da ona yumruk attım.

Partiden girdiğim gibi çıkıyorum. Yağmur şiddetlenmiş. Hava serin ve ılık, yumruğum ağrıyor. "Lanet olsun, çok iyi geldi."

"Evet, öyle oldu." Rafe bana yan gözle baktı. "Ama onu yumruklamak zorunda mıydın? Şimdi de delil bıraktık."

"Hiçbir şey yapmayacak."

"On yılı aşkın süredir kimseye yumruk atmadın."

"Hayır. Hepimiz senin gibi olamayız." Ona şöyle bir baktım. Rafe, geceleri yaptığı dövüşlerden pek bahsetmezdi. Suçluluk duygusunu ve hayal kırıklığını attığı yeraltı ringlerinden. Hepimiz onu durdurmaya çalışmıştık.

Onun böyle bir şey yapıp yapmadığını bilmiyorum.

"Yıllar önceydi," diyor, o kadar rahat bir şekilde ki yalan mı söylüyor yoksa doğru mu söylüyor anlayamıyorum. Yapraklarla dolu bir ara sokaktayız ama sanki Belmont'a geri dönmüşüz gibi. Yıllar geride kaldı, takım elbise ceketleri üniformaya dönüştü, müdürün konutundan çalıntı bir kupa ile koşarak çıkıyoruz. "Kahretsin."

"Küfür mü ediyorsun? Kötü bir gece."

"Harika bir gece. Gerçekten çok harika bir gece." Bana sırtıyor, ben de ona sırtıyorum. "Nora, ona yumruk attığın için senden nefret edecek."

"Hayır, yapmayacak," diyorum. "Öyle diyecek ama içten içe çok sevinecek."

"Bunu bildiğin için nefret ediyorum."

"Biliyorum."

“Bana evlilikten bahsettiğini söyledi. Demek sonunda istediğini elde ediyorsun.” Sesi yargılayıcı değil, ama kabullenmiş bir tonda. “Ve sen de benim kayınbiraderim olacaksın.”

“Teklif etti.” Uzaktan bir köpek havlıyor. Yağmur şiddetleniyor ve ceketimin kumaşından sızarak saçlarımı başıma yapıştırıyor. “Ne olursa olsun, senin küçük kız kardeşin olmasını istemedim. Aşık olduğum kadın. Onun olmaması için çok uğraştım. Senin için.”

Yanımızdan bir araba geçti. Bu havada dışarıda olan tek araba o.

"Aşık mısın?" diye soruyor.

Geceye itiraf ediyorum. "Evet. Aşk."

Derin bir nefes verip Fransızca küfür ediyor. Anladığım kadarıyla genel anlamı kavrayabiliyorum.

"Evet, biliyorum."

“Ama o bilmiyor mu?”

“Hayır, istemiyor.” Elimle yüzümü siliyorum. “Bu yüzden bana iyilik olsun diye benimle evlenmesine izin veremem. Sadece o da benim kadar isterse onunla evlenirim.”

BÖLÜM 60

NORA

Amber ve ben eve vardığımızda henüz gece yarısıydı. O, misafir odalarından birine doğru yürüyüp, kocaman bir esneme yaparak bana, "Bunu tekrar yapmalıyız," dedi.

Yakınlarda güzel müzik çalan, bizim yaşımızda insanların olduğu, bira ve şarap bulunan ve süslü kokteyllerin olmadığı bir bar bulduk. Dans ettik, sohbet ettik ve iki grup erkek yanımıza geldi. Birkaçıyla konuştum ve çok da gerilmedim.

Ama ben onların hiçbirini istemiyorum.

Ve uyumak istemiyorum—ne onun yatağında, ne de kendi yatağında. Çok gerginim, çok sinirliyim, çok sarhoşum ve West'e çok kızgınım. Hayatıma girdi, bana bunca ders verdi, kendimi özel hissettirdi, ona aşık olmamı sağladı. Ve şimdi? Bu sessiz, içe kapanık hali bana yıllar önce neden beni bu kadar sinirlendirdiğini tam olarak hatırlatıyor. Duvarlarını yeniden ördü ve onları nasıl tekrar yıkacağımı bilmiyorum.

Bana evliliği sevmediğini söyledi ama bizimki öyle olmayacakmış. Bunu anlamıyor mu? Yoksa... bana bağlanmaktan mı korkuyor? Belki de şimdi benden hoşlanıyor ama bunu hiç açıkça söylemedi. Tam olarak o şekilde değil.

İkimizden hiçbiri yapmadı.

İşte böylece kendimi gece neredeyse birde, stüdyonun üst katında, ışıklar açıkken buluyorum; Darcy ise eski bir futonun üzerinde uzanmış, benim ipek ütülememi izliyor.

Moda gösterisi iki gün sonra. Her şeyi, her şeyi gözden geçirdim ama rahatlamak için çok huzursuzum.

Beyaz korse elbise yeterince güçlü olmayabilir. Daha fazla gösterişe, daha fazla renge veya daha iyi bir kesime ihtiyacı olabilir. Kazanamayabilirim. Tam bir felaket olabilir.

Şimdi bir yerlerde ve nerede olduğunu bile bilmiyorum. Daha önce hiçbir erkeğe bu kadar önem vermemiştim. Uzun süre bunu yapıp yapamayacağımdan bile emin değildim.

En azından artık tecrübem var. Gerekirse, o gücü başka birinden bulabilirim. Bu gece yaptığımı tekrar tekrar yapmam gerekecek; erkeklerle sohbet edip, West'e duyduğum yoğun duygularla yarışabilecek bir nebze olsun ilgi bulmaya çalışacağım.

Harika olacak. Muhteşem. Olağanüstü.

Tam o sırada bir kapının gıcırdamasını ve iki sert vuruşu duydum.

Kedinin kulakları dikleşti ve ben de yarı açık stüdyo kapısına doğru baktım. "Merhaba?"

Kapı tamamen açılır ve karşımızda West durur. Çıkarken giydiği aynı kıyafetleri giymektedir, ancak kıyafetleri şimdi ıslaktır. Ceket çıkarılmış, gömleğinin kolları ise dirseklerine kadar kıvrılmıştır. Kaşları çatılmıştır.

"İşte buradasın," diyor.

Buharlı pişiriciyi daha sıkı kavradım. "Beni mi arıyordun?"

"Evet," diyor. "Önce benim yatağında, sonra seninkinde. Ama sen orada değildin."

"Uykuya hazır değilim," diyorum. Sesim titremez. "Neredeydin bunca zamandır?"

"Çıktı," diyor.

"Bu harika bir betimleme."

Bir adım öne atıyor ve ben de kedinin kuyruğunun rahatsızlıktan seğirmesini izliyorum.

"Rafe ve ben Ben Wilde ile yüzleştik," diyor. "Artık sizi rahat bırakacağız."

"Ha... birlikte mi gittiniz?"

"Böyle planlanmamıştı. Ama evet." Gözleri askıda asılı duran elbiselere, iki mankenin üzerine kaydı. "Ona sana kızmasına izin vermediğimi söyledim."

"Rafe?"

"Evet. Eğer birine kızması gerekiyorsa, o kişi ben olmalıyım, sen değil. Kardeşinle olan ilişkini mahvedemem."

Buharlı pişiriciyi kapatıp yere koydum. "Eğer kardeşimle olan ilişkimin bozulmasından biri sorumlu olacaksa, o da benim," dedim, "ve kendi davranışlarım."

West'in çenesi kasıldı. "Senden bir şeyler alamam Nora. Bunu kaldıramam, senin fedakarlık yapmanı."

"Benden hiçbir şey alamazsın," diyorum, "son birkaç gün hariç. Sen... anlaştığımız günden beri bambaşka bir versiyonun gibisin..." Kelimeyi söyleyemiyorum. O zamanlar çok güzel bir şeydi, heyecan verici bir fikirdi —onun karısı olma ihtimali.

Şimdi ise onun tepkisi ve evliliğe dair düşünceleri yüzünden kirlenmiş, lekelenmiş gibi geliyor. Pencerelerin dışında, okyanusun üzerinde bir şimşek daha çakıyor.

"Özür dilerim." Sesi titriyordu. "Haksızca davrandım. Bütün bunlarla mücadele ediyordum ve... Sevgilim. Seninle evlenmeme izin veremem."

Gözlerimi başka yöne çevirip, beni boğmakla tehdit eden gözyaşlarımı geri tutmaya çalıştım. "Pekala." Sesim ince çıktı. "Sadece bir öneriydi. İstemiyorsan, yapmak zorunda değilsin."

"Nora," diyor.

Zaten kalkmış, sandalyeden çıkmıştım. "Hiç konuşmamış gibi davranabiliriz. Sorun değil. Başka birini, daha uygun birini bulursun ve ben de taşınırım. Sapıkla ilgilendiğin için teşekkürler." Kollarımı göğsüme doladım. "Bunu takdir ediyorum."

Yüzünde acı ifadesi var, sanki acı çeken kendisiymiş gibi. "Hayır, öyle değil."

"Peki, nasıl bir şey?" diye soruyorum. "Son birkaç gündür benimle neredeyse hiç konuşmadın. Sanırım biz—sanırım..." Sesim titriyor. "Lanet olsun sana."

"Evet. Kahretsin." Elleri yanlarında gergin, sanki bana uzanmak istiyor ama kendini buna ikna edemiyor. "İşte bu yüzden bunu kabul etmene izin veremem. Çok şeyden vazgeçeceğin bir durumda asla."

"Bu kadar çok şeyden vazgeçmek mi?"

"Bana evlenme teklif ettiğinde..." diyor, pencerenin dışında çakan bir başka keskin şimşek çakmasıyla aydınlanırken. Gök gürültüsü saat gibi işliyor. "Lanet olsun Nora, karım olacağını söylediğinde her şeyi elde ettim. Bunun farkında mısın?"

Aramızdaki hava elektrik yüklü gibi. Bir adım geri çekiliyorum ve bacalarım, üzerine kumaş örttüğüm alçak futonun kenarına değiyor.

“İsteyebileceğim her şeye sahip oldum ve kabul ettiğim için kendimden nefret ediyorum.” Derin bir nefes alıyor. “Bana yardımcı olacağı için teklif ettin. Nazik, sadık ve son derece pragmatiksin ve eminim bunun harika bir çözüm olduğunu düşünüyorsun. Belki de kendine bunun istediğin şey olduğunu bile söylüyorsun. Ama Nora, bundan faydalanan benim. Hiçbir şeyden fedakarlık etmeyen ve her şeyi kazanan benim. Seni ve Fairhaven'ı alıyorum.”

“Batı,” diyorum. Futonun içine geriye doğru çöküyorum. Üstümüzde, malikanenin çatısı yağmur damlalarıyla şırıldayarak ses çıkarıyor. “Bu doğru değil.”

“Öyle. Nasıl eğilip gülümsediğini, yatıştırmaya çalıştığını gördüm ve sana aynısını yapmak beni öldürürdü. İşte biz de bunun için mücadele ediyoruz. Ve yapamam...” Derin bir nefes alıyor. “Kendini bana zincirleyip sonra da bana kin beslemeye başlamana izin veremem. Ne kadar istesem de, sana izin veremem. Çünkü biliyorum ki benimle sadece bana bir iyilik yapmak için evleniyorsun.”

Nefes almakta zorlanıyorum. Başımı bu sefer daha hızlı sallıyorum. “Bütün bunları bana anlatmadın. Sadece benden uzaklaştın. Beni bu durumda yapayalnız bıraktın.”

“Biliyorum.” Dizlerinin üzerine çöktü, ellerini iki yanıma dayadı. “Özür dilerim. Her gün kendimle savaşıyorum. Çünkü bencilim, baş belasıyım. Çok bencilim.”

Gözlerimden yaşlar süzülüyor. “Yani bana yardım etmek için geri çekiliyorsun?”

“Nora.” Sesi acı dolu. “Daha fazlasını hak ediyorsun.”

“Daha fazlası mı? Ama biz... Bundan önce konuşurduk. Eskiden... sanki... hayal mi görüyordum, West?” Sesim titriyor. “Sen ve ben? Sanki sadece... çok daha fazlasıymış gibi mi hissettik?”

“Hayır. Hiçbir şey hayal etmedin. Bunun hiçbir yanı sahte değil. Benim için değil.” Yüzü benimkine değiyor. “Seni her şeyden çok istiyorum. Seni burada, sonsuza dek istiyorum. Seni karım olarak istiyorum. Bu yüzden, bencilce de olsa, bunu sana söylemem günler sürdü, çünkü bana tam olarak istediğimi verdin. Seni.” Yavaşça başını sallıyor. “Ama sadece bana yardım etmek için benimle evlenmeni, ihtiyaçlarımı düşünüp kendi isteklerini düşünmemeni kaldıramıyorum.”

Öne eğilip alnını kucağıma yasladı. Diz çökmek ve özür dilemek gibiydi, elleri bacaklarımın yanında yumruk haline geldi. Bir elinin eklem yerleri morarmıştı. Yine mi kavga etmişti? "Her şey için özür dilerim. Kahretsin, Nora, ben..."

Elimi saçlarının üzerinden geçiriyorum. İçim paramparça oluyormuş gibi hissetsem de, bu tanıdık bir duygu. Pencereilerin dışındaki elektrik gibi paramparça olup binlerce küçük parçaya ayrılıyor.

Açılıyor.

"Bana ne diyorsun?" diye sordum ona. "Benimle evlenmek istediğini ama evlenemeyeceğini, çünkü aslında benim istediğim şeyin bu olmadığını mı söylüyorsun?"

West tekrar doğruluyor. Gözlerinde ateş var. "Beni mutlu etmek için benimle evlenemezsin. Seni mutlu etmek için evlenmen gerekiyor."

"Beni mutlu etmek için," diye tekrarlıyorum.

"Evet." Derin bir nefes aldı. "Seni seviyorum. Bunun pratik yapman gerekenler listesinde olmadığını biliyorum, ama işte burada. Seni seviyorum. Ve tüm bu pratiklerin başka biri için olduğunu bilmek beni paramparça etti. Geleceğindeki biri için." Elleri bana doğru kaydı, bacaklarımın dışını kavradı, sanki karşı koyamıyormuş gibi. "Geleceğin olmak istiyorum. Ama evliliğin ne anlama geldiğini bilmedikçe, tam olarak ne kadar sahte olmamasını istediğimi bilmedikçe, kendini bana bağlamana izin vermeyeceğim."

"Beni seviyorsun," diye fısıldıyorum.

"O kadar çok ki, kalbimi kırıyor, çok sıkıntılı." Hafifçe gülümsüyor, ama bu acı dolu bir ifade. "Ve eğer bunu istemiyorsan... o zaman evlenmeyiz. Erkek arkadaşın olabilirim. İstersen flört etmeye devam edebiliriz. Ne istersen olurum, arkadaşın olurum, yeter ki hayatında olayım."

Ona bakamıyorum ama gözlerimi ondan da ayıramıyorum. Kafamdaki uğultudan başka bir şey düşünemiyorum.

O beni seviyor.

Beni istiyor.

Ve tüm bunları bana anlatmak için bekledi.

Yağmurdan sıırıslık olmuştı gömleğinin yakasını kavradım. "West," dedim ona. "Neden bana güvenmiyorsun?"

Gözleri irileşti. "Evet, sana herkesten çok güveniyorum."

“Ama benim ne istediğimi bildiğime güvenmiyorsun,” diyorum. “Sana seninle evlenmek istediğimi söylemiştim.”

“Evet. Ama bunu senin istediğin için değil.” Elleri yukarı kaydı, belimi kavradı. Her zamanki tutuş şekli. “Seninle konuşmak istedim. Bütün bunları sana anlatmak istedim. Ama çok korktum, tatlım, senin o tekniklerini benim üzerimde kullanmanı görmekten. Asla bana boyun eğmeni istemiyorum.”

“Ben ne zaman sana göz yumdum ki?” Sağ elimi kaldırıyorum, bilekliğim hala bileğimde. “Kızdığımda bile beni rahat bırakmayacak tek kişi sensin. Bunu bana sen söylemiştin.”

"Hâlâ doğru."

"O halde sana kızgıyım."

"Güzel," diyor. "Bu iyi."

“Beni seviyor musun?” Yanağımdan sıcak bir şey süzüldü ve elbette, hayal kırıklığına uğradığımda veya bunaldığımda her zaman ağlarım. Bu neden farklı olsun ki? “Benimle evlenmek istiyor musun?”

“Her şeyden çok.”

“Söyle bana. İsteddiğin her şeyi söyle,” diye emrettim. Tereddüt etti, pencerelerden dışarıdaki fırtınalı geceye baktı. “Cevabımı etkilemeyecek. Dürüst olacağıma güven.”

Bana geri baktı. “İsteddiğim şey, Nora,” dedi sesi titreyerek, “sonsuzda dek burada kalman. Benim olman. Aramızda artık hiçbir sahtekarlık olmaması – asla. Kolumda olmanı istiyorum. Yüzüğümü takmanı istiyorum. Her şeyden çok, mutlu olmanı istiyorum. Tasarım yaparken seni görmek istiyorum. Bin kere daha hayır dediğini duymak istiyorum. Seni orgazma ulaştırmak ve gülümsemeni, kahkahanı izlemek istiyorum. Tanıştığımız herkesi büyülemeni izlemek istiyorum. Yatağımda olmanı istiyorum. Ofisimde olmanı istiyorum. Yanımda olmanı istiyorum.” Sözler havada asılı kaldı, nefes almayı zorlaştırdı. “Korkunç, biliyorum. Beni de korkuttu. Evlilik her zaman kaçınılması gereken bir şey olmuştur. Ailemin bunu nasıl yaptığını, cezaları, sırları, oyunları gördüm... birine anahtarı verirseniz, sizi mahvederler. Ama anahtar zaten sende, tatlım. Ve beni mahvetmek istediğin sürece, kalacağın anlamına geliyorsa, hoş geldin.”

Başını salladı, sesi alçaldı. "Şimdi ne diyeceğinden korkuyorum çünkü... insanları mutlu etmeyi seviyorsun." Bir an duraksadı, gözlerini kapatıp tekrar açtı. Gözleri donuktu. "Ama yine de dürüstlüğüne ihtiyacım var, şimdi her zamankinden daha çok. Beni mahvetse bile."

İçimdeki çatlak sonuna kadar açık, dipsiz bir uçurum gibi ve tek çıkış yolu içine dalmak. Ona, bana gösterdiği dürüstlüğün aynısını göstermek.

“Dürüst olacağım. Ve bu sefer ne istediğimi söylediğimde bana güvenmelisin, tamam mı? Bunu nasıl yapacağımı bana sen öğrettin.” Derin bir nefes alıyorum. “Yıllardır aşk istedim. Birini istemeyi istedim ama hiç olmadı. Herkesi kendimden uzak tuttum.” Yakasındaki elim yumuşadı, boynuna doğru kaydı. “Ve şimdi bana beni sevdiğini söylüyorsun.”

"Evet," diyor, "ama gerçekten öyle düşünmüyorsan karşılık vermek zorunda değilsin."

“Bana ne kadar az güveniyorsun.” Ama hafifçe gülümsüyorum, yanağımdan bir damla yaş daha süzülüyor. Gözleri onu takip ediyor. “West, evlenmeyi neden önerdiğimi biliyor musun?”

Nefes almıyor gibi görünüyor. Hâlâ dizlerinin üzerinde, kolları iki yanımda destek olarak duruyor.

“Çünkü bunun bitmesini istemedim. Çünkü senden ayrılmak istemedim,” diyorum. “Bana kendimi güvende, istenmiş ve desteklenmiş hissettirdin. Seninle kendim olmak benim için çok kolay oldu. Seni sevmek çok kolay oldu. Her adımda, bana hayal edebileceğimden çok daha fazla şey hissettirdin. Ben de seni seviyorum. Elbette seviyorum.”

Onda hiçbir tepki yok. Boynuna bastırdığım parmaklarımın altında nabzının hızla yükselmesinden başka hiçbir şey yok.

“Batı,” diye mırıldandım.

Gözlerinde inanılmaz bir ifade var. "Beni seviyor musun?"

“Evet.” Ona biraz utangaç bir şekilde gülümsedim. “İşte böyle hissettiriyor, değil mi? Sanki bana fazladan bir enerji, özgüven, mutluluk dozu verilmiş gibi. Sanki sen yanımda olmadığında odaklanamıyorum, düşünemiyorum. Sanki dünyadaki en sevdiğim insansın. Yanında kendim olabildiğim tek insansın.”

“Sanırım öyle.” Şimdi gülümsüyor ve dışarıda yağmur şiddetle yağmaya devam ediyor, ama burada kavurucu yaz sıcağı var. “Benim için de öyle hissettiriyor. Sanki sen benim evrenimin merkezi oldun.”

“Henüz yapmadın...?”

“Senden önce mi? Hayır.”

“Sanırım bunu bana öğretemezsin o zaman.” Tırnaklarım hafifçe ensesine sürtünüyor, saçları parmaklarımı gıdıklıyor. “Bunu birlikte çözmemiz gerekecek.”

Bana doğru eğilip beni öpüyor. Öpücüğü yumuşak ve sıcak, içimde açılan çatlak onunla doluyor.

“Beni istediğin sürece, seninim.” Yanağımı, burnumu öpüyor. Alnını alnıma yaslıyor. “Evlenmemize gerek yok. Ben senin erkek arkadaşın olacağım.”

“Fairhaven’ı kaybedemezsiniz.”

“Başımın üzerinde kılıç olduğunu düşündüğün için benimle evlenme. Mal varlığı önemli değil. Seni kaybetmeden önce onu kaybederim.” Elleri belimi daha sıkı kavradı. “Gitmene izin vermeyeceğim.”

“Bunu kaybetmene izin vermeyeceğim,” diyorum ona. “Hiçbir şey kaybetmene izin vermeyeceğim. Biz bir takımız, sen ve ben. Birbirimizi seviyoruz.” Sesim sonlara doğru titriyor, kelimeler evrene yayılırken. Çok yakın zamanda kabul edilmiş bir gerçeğin yüksek sesle dile getirilmesiyle.

"Her şey senin hızında ilerlemeli. Kendini rahat hissettiğin zaman," diyor. "Eğer bunu yaparsak... yaz sonunda benimle evlenirsin."

“Evet. Hesaplamaları yaptım.” Dudaklarım geniş bir gülümsemeyle açıldı. “Senin için her şeyi yaparım, West.”

Yavaşça başını salladı. "Ama senden asla benim için tek bir şey yapmanı istemezdim."

“Biliyorum. Bu yüzden yapardım.”

"Bencil ol, Nora. Lütfen."

Ellerimi boynunun arkasında daha sıkı kavradım. "Ama ben öyleyim, West. Bu çılgınca ve vahşi bir şey, ve ben bunu istiyorum. Kendi kararlarımı kendim vereceğime güven. Hayatımın her alanında bunu istiyorum. Bu da dahil. Senin karın olmak istiyorum."

“Ciddi misin?” Alçak sesi duygudan titriyordu ve elleri beni öne, futondan kaldırıp bekleyen kollarına çekti. Diz çökmüş bedeninin iki yanında bacaklarımla kucağına düştüm. “Gerçekten bunu mu kastediyorsun?”

"Gerçekten de öyle düşünüyorum."

“Seni hak etmiyorum, cesur, güzel kızım.” Alnıma, yanağıma öpücükler konduruyor ve içimde bir sıcaklık patlaması hissediyorum. “Ama her zaman deneyeceğim. Söz veriyorum.”

“Sana karşı dürüst olacağıma ve gerektiğinde sana kızacağıma söz veriyorum.”

“İşte benim kızım.” Beni yavaşça, tatlı bir öpücükle öpüyor. Damarlarımda bir sıcaklık dalgası yayılıyor ve etrafımızda kopan fırtınanın

sesini bastırıyor.

Dudaklarımı onunkilerden ayırıp, tekrar arayı kapatmaya çalıştığında parmağım la dudaklarıma bastırdım. "Ama Calloway, hâlâ evlenme teklifi etmen gerekiyor."

Parmaklarımın altında, ağzı geniş bir sırtışı la açıldı. "Ah, yapacağım."

BÖLÜM 61

BATI

Fırtına gece boyunca geçiyor, evi es geçiyor ve daha iç kesimlere doğru ilerliyor, ama neredeyse şafak sökene kadar fark etmiyorum. Nora, yarı altımda uzanmış, çıplak sırtımda parmaklarını gezdiriyor; bedenlerimiz neredeyse uyku ve zevkle gevşemiş ve ağırlaşmış durumda.

Beni uyandırmak için içime girdi ve bir şey diğerini tetikledi, sonunda onun oyuncağı klitorisine yaslanmış halde onun içindeyken buldum kendimi.

"O yağmur," diye mırıldanıyor, "muhtemelen elma çiçeklerinin sonuncusunu da yok etti."

"Hım."

Parmakları tenimde sanki kedisiymişim gibi geziniyor. "Neredeyse sabah oldu."

"Önemli değil. Bu yataktan kalkmayacağız."

Sesi uykulu. "Senin de muhtemelen yapacak işlerin var."

"İptal edeceğim."

"Hepsi mi?"

Omuzuna yaslanıp gülümsedim. "Senin için mi? Elbette."

Hafifçe gülüyor. "Beni şımartacaksın."

"Güzel." Daha da yaklaştım, dudaklarımı sıcak boynuna bastırdım. Seviştikten beri neredeyse hiç kıpırdamadık, aramızdaki dağınıklığı temizlemek için bile. "Ama biliyorum ki bugün çok önemli bir günün var."

"Evet. Koleksiyona elimden gelen her şeyi verdim ve şimdi tek yapmam gereken bunun yeterli olmasını ummak."

"Olacak."

"Bunu bilmiyorsun."

"Evet, öyle düşünüyorum. Elinizden gelenin en iyisini yapmanız her zaman yeterli olacaktır."

Köprücük kemiğini öpüyorum ve dokunuşumun etkisiyle rahatlıyor, tırnakları hafifçe sırtımı okşuyor.

"Hem heyecanlıyım hem de gerginim," diyor. "Uzun zamandır bu iki duygu zihnimde bir arada yer almıyordu. Ama şimdi yer alıyorlar. Sanırım bunu da bana sen öğrettin. Çünkü sen beni her zaman aynı anda hem heyecanlı hem de gergin hissettirdin."

Beni sürekli etkisiz hale getiriyor.

Cevap vermek için başımı kaldırdım, ancak yatağa yumuşak bir şekilde atlayış ikimizi de döndürdü. Alçak, bıyıklı bir yüz ve sarı gözler bize doğru yaklaşıyordu. Darcy, daha önce onu atölyesinden kaçırdığım için bana kızmıştı, ama kuyruğunu dikmiş ve bana temkinli bir bakış atarak odasına kadar bizi takip etti.

Şimdi ise bana hiç aldırış etmeden yorganının üzerinde sessizce dolaşıyor.

"Günaydın," diyor bana az önce kullandığı aynı sevgi dolu ses tonuyla. "Katılmak ister misin?"

"Üçlü ilişkilere sıcak bakmıyorum," diye mırıldandım boynuna doğru.

"Ne?"

"Hiç bir şey."

Kedi, Nora'nın boşta kalan elinin yanına uzanıp mırıldanmaya başladı. Nora bir eliyle beni tutuyor, diğer eliyle de kedinin sırtını okşuyordu. Yenilgiyi anladığımı fark edip onun yanına sırt üstü uzandım.

"Moda defilesi," diye soruyorum. "Yanınızda olabilir miyim?"

Bakışları benimkine kaydı. "Olmak istiyor musun?"

"Elbette istiyorum. Haftalardır takvimimde işaretli."

Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Teşekkür ederim."

Nora'yı defileye götürmesine yardım ediyorum, giysi çantalarını arabaya taşıyorum. Üzerinde, üzerine tam oturan kolsuz siyah bir elbise var, saçları at kuyruğu yapılmış. Yüz ifadesi gergin. Ciddi, odaklanmış, hırslı.

Bayıldım.

Alanında uzmanlaştığında tam bir güç. Mekanın kulisinde kimseyi memnun etme çabası yok, elleri becerikli ve sesi pürüzsüz ve kontrollü. Tasarladığı kıyafetleri mankenlerin giymesine yardımcı oluyor ve son dakika etek ucu düzeltmelerini yapıyor.

Fermuar takılınca bana döndü. "Ellerin çok güçlü. Bana yardımcı olabilir misin?"

Eteği elinden alıyorum. "Ben tamir ederim."

"Dikkatli ol," diye uyarıyor beni ve gülümsememe engel olamıyorum.

"Biliyorsun, ellerim beceriklidir."

Gözlerini devirdi. "Teşekkürler."

"Senin için her şey, başın belada."

Gösteri zamanı yaklaştığında, mankenleri kuliste sıkı bir sıra halinde duruyor. Nora hepsine gülümsüyor. Bu cesaretlendirici, nazık, güzel bir gülümseme ve tüm bu yoğunluğun ortasında parlıyor. Onların yerinde olmanın nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyor.

"Teşekkür ederim," diyor onlara. "Her birinize ayrı ayrı minnettarım. İyi eğlenin."

Ona doğru yaklaşıyorum, arkasındaki duvara yaslanıyorum. Alanımızı podyumdan ayıran büyük, siyah bir perde var. Tasarımcılar dışarı çıkamıyor; bu, günümüzün birkaç değişmez kuralından biri.

Her şey anonim olmalı.

Fısıltılar kısıldı, odaya sessizlik çöktü ve perdenin ardından sunucunun sesi boğuk ama duyulabilir bir şekilde geldi.

Altıncı yarışmacı! Alkışlar yükseliyor ve Nora, yere kadar uzanan asimetrik bir elbise giymiş kızıl saçlı ilk modele başıyla onay veriyor. Ben bir moda uzmanı değilim ama Nora'nın yeteneğini ben bile fark edebiliyorum.

Mankenler birer birer dışarı çıkıyor.

Monitörde, izleyicilerin gördüklerini biz de görebiliyoruz. Mankenlerin üzerindeki kıyafetler, tıklım tıklım dolu bir izleyici kitlesinin ve bir sıra jürinin önünde yürüyor. Nora bana yaslanıyor. Kollarımı beline doluyorum, sırtı bana dönük ve gerginliğin yavaş yavaş azaldığını hissediyorum.

"Aman Tanrım," diyor. "Başardım."

“Başardın.”

"Şuna bakın," diyor son model uzun, uçuşan bir etek ve asimetrik bir bluzla podyuma çıktığında. "Bu kumaşın görünüşüne bayıldım. Ama çalışması çok zordu."

Saçlarını öpüyorum. "Çok iyi iş çıkardın."

"Evet, yaptım, değil mi?"

Kollarımı beline daha sıkı sardım. "Kendini mi övüyorsun?"

Başını kaldırıp, "Bu, sonunda o dersten de başarıyla geçtiğim anlamına mı geliyor?" diye sordu.

"Evet. Her alandan mükemmel notlar aldım."

Hafifçe gülüyor. "Burada olduğunuz için teşekkür ederim."

"Bugün başka hiçbir yerde olmak istemezdim, başka bir sorunla karşılaşmak istemezdim."

Siyah perdenin dışından alkışlar yükseliyor ve ekranda mankenlerin uzun, kıvrımlı podyumdan bize doğru geri dönmeye başladıklarını görüyoruz. Tam o sırada Nora aniden öne eğiliyor. "Aman Tanrım."

"Ne?"

Kadın, küçük monitöre, jüri üyelerinin hemen yanında, ön sırada oturan birine işaret ediyor. Pikseller kimliğini gizliyor, ama ikimiz de onu yeterince iyi tanıyoruz ve kim olduğunu seçebiliyoruz.

Rafe seyirciler arasında.

Medyada büyük yankı uyandıracak. Maison Valmont'un genç CEO'su burada, son satın alımını inceliyor...

"Geleceğini bilmiyordum," diyorum.

"Ben de bilmiyorum." Nora derin bir nefes daha alıp benden uzaklaşarak mankenleri karşılamaya gidiyor. Elimden geldiğince yardım ediyorum ve gerektiğinde kenara çekiliyorum. Ve kısa süre sonra eşyaları tekrar giysi çantalarına konuyor.

Tasarımcıların dışarıdaki bekleme alanına varıyoruz ve Nora'ya bir şişe su uzatıyorum. "İç." Bir an bana bakıyor, sonra dediğim gibi yapıyor. "Saatlerdir ayaktasın."

"Çok yorgunum," diye itiraf ediyor, "ama rahatlamak için çok heyecanlıyım."

"Elbette öylesin."

"Bütün bunlar karşısında nasıl bu kadar sakin kalabiliyorsunuz?"

Sırıttım. "Çünkü sana tamamen güveniyorum. Buraya gel."

Sanki bir duvarmışım gibi bana doğru yürüdü, kolları yanlarında, yüzü göğsüme gömülüydü. Kıkırdadım ve onu sıkıca kucakladım. "Bugünden sonra on iki saat boyunca kesintisiz uyuyacaksın."

"Yirmi dört," diyor ve sonunda kollarını boynuma doluyor. "Başardım."

"Başardın."

Gözleri parlıyor ve odada başka insanlar da var, ama sanki hiçbiri yokmuş gibi onu öpüyorum.

"Ugh," diye bir ses geldi yanımdan. Sinir bozucu ve sinir bozucu derecede tanıdık. "Biliyorum, ikinize yeni yeni ısındım ama bunu görmek zorunda mıyım?"

Başımı kaldırıp Rafe'e dik dik baktım. Ama Nora'dan uzaklaşmadım. "Çok mu erken?"

"Henüz çok erken," diyor.

Nora kardeşine baktı. "Şey," dedi, "çok kötü."

Ve sonra beni tekrar öpüyor.

Sonunda geri çekildiğinde gülüyorum. Rafe bize sırtını dönmüş, kollarını göğsünde kavuşturmuş. Gergin ama içinde öfke yok. Bu çok açık.

Bu, inanılmaz bir rahatlama hissi veriyor.

"İşimiz bitti," diye duyurdu Nora.

Rafe arkasını döndü, koyu renk kaşları çatılmıştı. Babalarına daha çok benziyordu. Daha koyu saçlar, daha zeytin rengi ten. Yine de benzerlikler vardı. İkisinin de aynı yeşil gözleri vardı.

"Bugün geldiniz," diyor.

Başını salladı. "İyi iş çıkardın."

"Hangisinin benimki olduğunu bilmiyorsun."

Hayır, bilmiyorum. Ama yine de çok iyi iş çıkardığını biliyorum.

Nora çenesini yukarı kaldırdı. "Hangisi favorindi?"

"Önemli mi?"

"Evet, bence öyle. Dürüst cevabını istiyorum," diyor. "T'inquiète."

Onları daha önce de böyle konuşurken duymuştum. İki ana dilleri arasında sürekli gidip geliyorlar ve kahretsin, artık hayatımın geri kalanında bunu yapmak zorunda kalacağım. Belmont'ta Fransızca yerine Latince okudum.

"Altı numara," diyor. "Ama dikkatle takip ediyorum, biliyorsunuz. Çalışmalarınızı tanıyorum."

Nora'nın nefesi kesilir. "Gerçekten mi?"

“Elbette ki öyle.” Elini saçlarının arasından geçirip bana baktı. Bakışlarında isteksiz bir kabulleniş vardı. “Bunu sana açıkça söylemediğim için özür dilerim. Sana... benimle dürüst olabileceğini hissettirmediğim için özür dilerim. Ya da her zaman güçlü olmak zorunda olduğunu hissettirmediğim için özür dilerim.”

Nora omzunun üzerinden bana baktı. Belki de o gece kütüphanede Rafe'e yönelttiğim tüm suçlamalardan bahsetmedim. Bazen gerçek acıtır.

“Seninle gerçekten gurur duyuyorum,” diyor. Rafe’in sesi kısılıyor. “Ve gerçekten çok üzgünüm.”

"Ne için?"

“Tout.” Elini saçlarının arasından geçirdi. “Eğer ben olmasaydım Wilde seni hedef almazdı. Eğer sana kendimi bana yük gibi hissettirdiysem ya da korkacak bir şeyin olmadığını düşündürdüysem...”

"Sorun yok," diyor.

“Hayır. Gerçekten değil.”

Nora, elini kardeşinin koluna koyarak ona bir adım daha yaklaştı. Hızlıca bir Fransızca konuşma daha başladı ve ben sadece ipuçlarını yakalayabildim. Rafe, sözleri sırasında iki kez başını salladı, ancak yüzü gergindi.

"Evet," diyor kadın konuşmayı bitirdiğinde. "Haklısın."

"Bunu biliyorum."

Dudakları kıvrıldı. "Son zamanlarda daha özgüvenlisin."

“Üzerinde çalıştım,” diyor ve ona sarılıyor. Adam, omzunun üzerinden bana bakıyor ve yüzündeki ifadeyi çok iyi okuyabiliyorum. Biraz utanmış, biraz da minnettar.

"Bu, seni Atlantik'in öbür tarafına kaptırdığım anlamına mı geliyor?" diye soruyor ona.

Bana sorulmadı ama yine de başımı sallıyorum. Artık o benim.

Rafe gözlerini devirdi.

Nora gülüyor ve kardeşinin kollarından bir adım geri çekiliyor. Hızlıca Fransızca bir şeyler daha söylüyor ve kardeşinin bakışları yumuşuyor. Sanırım o cümlede güvenle ilgili bir şey var. Aileyle ilgili de bir şey.

Arkalarında, bekleme odasının kapısı açılıyor. Kulaklık takmış ve elinde not defteri olan biri dikkatimizi çekmek için sesleniyor.

Nora ve Rafe onu duymuyorlar.

Ellerimi omuzlarına koydum. "Hey. Bu iç ısıtan buluşma biraz beklemek zorunda kalacak."

Görevli boğazını temizleyerek jürinin görüşmelerini tamamladığını söyledi. Sonuç belli oldu.

Altıncı yarışmacı sahneye çıkmaya hazırlanmalı.

GRUP SOHBETİ

ALEX

Şimdi barıştınız, değil mi?

JAMES

Sonunda. Grup sohbetini tekrar kullanabilir miyiz?

ALEX

James ve ben, yanınıza uçup ikinize de biraz akıl vermek için birkaç gün kala yola çıkacaktık.

RAFE

Bunu atlatmam bir haftadan az sürdü. Her şeyi göz önünde bulundurursak, bence bu oldukça adil bir durum. Eğer kız kardeşiniz olsaydı, ikiniz de aynı şekilde tepki verirdiniz.

ALEX

Tek çocuk, evlat. Dük için de aynı şey geçerli.

JAMES

...

West'in cevap vermemesinin sebebi çok meşgul olması mı?

ALEX

Acaba neyle meşguller?

RAFE

O KONUŞMAYA DEVAM ETMEYİN.

BATI

Aslında çok meşguldüm. Tam uymayan bir yüzüğü iade etmekle ve büyükanneimin yüzüğünü yeniden boyutlandırmakla uğraşıyordum.

RAFE

Sağdıç ben olacak mıyım?

ALEX

Bu haksızlık. Gelinin sağdıcı olabilir. Bu benim tek şansıım!

RAFE

Demek benim veya James'in evlenmesinden umudunuzu kestiniz.

ALEX

James'ten hepimiz umudumuzu kestik.

JAMES

Adil.

BATI

Kendi aranızda kavga edin.

BÖLÜM 62

BATI

Ana merdivenin korkuluğuna yaslanıp Nora'nın aşağı inmesini bekliyorum. Darcy mermer zemindeki güneş gören bir noktada uzanmış, kuyruğunu sallıyor, sarı gözleri sanki beni bakışlarıyla alt etmeye çalışıyormuş gibi gözlerime kilitlenmiş.

Gözümü kırpıyorum.

O da öyle düşünmüyor.

"İkiniz birbirinize bakışıyor musunuz?" diye sordu Nora merdivenlerden inerken.

"Hayır," diye yanıtlıyorum, hâlâ kediye izlerken. "Bir anlamaya varıyoruz."

"Bir kediyle rekabet edemezsin."

"Beni izle." En büyük hayranım olmadı ve onu suçlamıyorum.

Nora, kesinlikle daha tercih edilebilir.

Ama geçen gün, ben çalışırken bir saat boyunca masamın yanında uyudu ve bu bir ilerlemeydi.

Nora bana ulaştı ve göz göze bakışma yarışını anında kaybettim. Kahretsin. Kahverengi saçları yüzünün etrafına dağılmıştı, yazın ilk haftasından itibaren güneşle dağılmış ve çillerle kaplanmıştı.

Uzun kollu bir gömlek ve her zamankinden daha kısa bir etek giymiş, uzun bacaklarını tamamen gözler önüne seriyor. Güneş ışığı tenine yapışıyor, onu kucaklıyor.

"Merhaba, güzelim."

Gülümsüyor. "Beğendin mi?"

"Senden hoşlanıyorum." Boynunda duran kolyeye bakıyorum; ilk buluşmalarımızdan birinde ona verdiğim kolye.

Bir kolye. Bir bileklik. Ve ona bir yüzük vermeyi de dört gözle bekliyorum.

"Çok güzelsin."

"Bu etek oldukça kısa." Başını yana eğip gülümsedi. "Sizin için bir sürprizim var. Aslında bir meydan okuma."

Bundan zevk alıyor; beni kızdırıyor, zorluyor. Tanrım, yüzündeki o ifadeye bayılıyorum. "Bir meydan okuma mı?"

"Evet. Bunu tekrar yaparsam sonuçlarına katlanacağımı söylemiştin."

Bir an duraksıyorum. "Değilsin."

"Hazırım." Bir adım geri çekiliyor, gözleri parlıyor. "Gitmeye hazır mısın?"

"Kesinlikle hayır." Eğilip onu omzuma kaldırdım, bir elim eteğin üzerinden kalçasındaydı. Nora çığlık attı, ama bu çığlık midemi kasacak kadar boğuk, yarı hırıltılı bir kahkahaya dönüştü.

Kış bahçesine giriyorum. Omuzuma yaslanmış, elleriyle tişörtümü sıkıca kavramış durumda.

"Kontrol edeceğim," diye uyardım onu.

Sera'nın bitişiğinde, eskiden bitki yetiştirmek için kullanılan küçük bir oda var. Penceresi yok ve tamamen mahremiyet sağlıyor. Kapıyı tekmeleyerek kapatıp onu yere bırakıyorum.

Sırıttırıyor. Üstü biraz kaymış, gergin karnının bir kısmını gösteriyor. "Cezam ne?"

"Önce suçu araştırmam gerek." Eteğe doğru başımı salladım. "Kaldır bakalım, tatlım."

Nora'nın elleri kumaşı itaatkâr bir şekilde kavradı ve onu pürüzsüz, yuvarlak uyluklarının üzerinden yukarı çekti.

Kalçalarının üstüne kadar.

İnliyorum. O, güzel ama acı verici bir şekilde çıplak. Külot yok. Ve kahretsin, vajinası çok mükemmel. "Sana bak. Pembe ve çok güzel."

"Kıyafetimin iç çamaşırı izleriyle mahvolmasını istemedim." Başını yana eğdi. "Kimse fark etmezdi."

"Bir rüzgar esse, hepsi benimkini görürdü." Ereksiyonum fermuarıma baskı yapıyor. Sanırım onun yanında bu şekilde tepki vermeyi, onu istemeyi asla bırakmayacak. "Dön arkana. Tezgaha tutun."

Gözlerinde heyecan var, döndü, eteğini belinde topladı ve söylendiği gibi masaya tutundu.

Kalçalarının yuvarlaklığı güzel bir krem rengine. Ellerimi teninde gezdiriyorum ve hafifçe nefes verişini duyuyorum. "Bunun tekrar olması durumunda seni cezalandıracağımı söylemiştim, hatırlıyor musun?"

"Evet." Sırtını kamburlaştırıyor. "Biraz sertleşmekten bahsetmiştik."

"Hım. Sana acıdan hoşlanmadığımı söylemiştim. Ama..." Elimle kalçasının kıvrımını okşadım. "Hafifçe poposuna vurmaktan hoşlanıyorum. Bunu denemek ister misin?"

Başını salladı ve ben de elimi bacaklarının arasına doğru kaydırıp ona dokundum. Kıvrımları yumuşak, narin ve zaten biraz nemliydi. "Konuş bakalım, baş belası."

"Evet ediyorum."

"Ve eğer işler çok fazla gelirse bana söyleyebilecek iyi bir kız olacağına güvenebilir miyim?"

"Elbette." Omuzunun üzerinden bakıyor ve yanaklarında parlak bir kızarıklık var. "Bu sefer orgazmıma bu kadar odaklanma. Seni istiyorum... Seni istiyorum..."

"Söyle."

"Biraz kullanılmış hissetmek istiyorum," diyor sesi yarı utangaç yarı heyecanlı. "Kendimi durduramayacakmışım gibi."

Tezgaha doğru başımı salladım. "Bekleyin biraz."

Evet, nefes nefese yapıyor. Onun için her şey bir keşif oyunu. Geçen hafta bir gece, duştan yeni çıkmış, saçları örgülü bir şekilde, satın aldığı bir kart oyunuyla yatağa geldi.

Meraklı çiftler için seksen pozisyon.

Güldüm ve o gücenmiş gibi baktı. "Hepsini denemek istiyorum," dedi ve ben tekrar güldüm ve ona her zaman, her zaman denemeye hazır olduğumu, ancak bunların yarısından fazlasının önceden ciddi bir esneme gerektireceğini söyledim.

O çok sevimli, benim küçük başarılı kızım.

Şimdi gerçek benliğini ifade etmeyi öğrendiği için meraklı ve istekli. Gerçek benliği, bana verilen en büyük hediye.

"Bunu sen istedin. Benim öğreneceğimi biliyordun." Hızlı ve sert hareketlerle klitorisine dairesel hareketlerle süründüm. "Ama hoşuma gitmeyeceğini biliyordun. Bu yüzden önce senin boşalmana izin vermeyeceğim."

Başını hızla sallıyor ve başını öne eğiyor. Bu bir değişiklik. Ben her zaman önce onun zevkine odaklanırım. Her cinsel ilişkimizde, yüzümün bacaklarının arasında başlaması her zaman temel prensibimiz olmuştur.

Ama bu sefer farklı bir şey istedi.

Fermuarımı indiriyorum. Yaklaşıyorum ve kendimi üst bacaklarının arasına yerleştiriyorum. Bacaklarını sıkıca kapatarak kendimi sıcak vajinasına hapsediyorum. "İşte bu," diyorum ona.

Elimle sağ yanağını okşadım, sonra elimi kaldırıp poposuna vurdum.

Nefesi kesildi.

Kalçalarımı geriye doğru çekip, bacaklarının arasına doğru iterek onu sertçe bastırdım. "İşte bu. Benim için kıpırdama."

Tekrar yapıyorum. Sertçe tokatlamıyorum ama kalçalarının dolgunluğunu sallıyor ve teninde güzel bir renk patlaması yaratıyor.

Ve penisime değdikçe, onun daha da ıslandığını hissediyorum.

"Artık her seferinde kontrol edeceğim," dedim ve tekrar bacaklarının arasına girdim. "Evden çıkmadan önce seni buraya getirip elbiseni yukarı çekip bana göstermeni isteyeceğim."

Sol yanağına vurduğumda başını sallıyor ve nefesi kesiliyor. Şimdiye kadar on iki kereden fazla birlikte olduk. Sabahın erken saatlerinde, bana "Seni seviyorum" diye fısıldarken, onu bedenimin kucağında tutarak yan yana iç içe olmuştum. Cesur ve güzel bir şekilde üzerimde tekrar üzerime bindi ve ben de onu altımda paramparça ettim.

Ama daha önce hiç böyle arkadan sevişmedik. Ayakta durarak değil.

Islaklığı penisime değiyor ve sonunda sıcak girişine kendimi sokuyorum. Diğer elimle kalçasını kavrayıp bir santim içeri itiyorum.

"Bunu bir daha yaparsan işte böyle olacak tatlım." Onu hareketsiz tutuyorum ve yavaşça sonuna kadar içeri giriyorum. Alçak sesle bir "Siktir" diye inliyorum. "Çıplak dolaşmak için çok güzelsin. Dolaşırsan seni sikerim."

Omuzunun üzerinden bakıyor ve muhteşem görünüyor. "Bu beni caydırmak için mi?"

Onun sıcaklığı düşünmeyi zorlaştırıyor. İlk kez onun içinde olduğumdan beri hep böyle oldu. Beni en temel içgüdülerime kadar soyuyor.

Onu tekrar poposuna vuruyorum. İçine gömülmüş halde, hafif titreşimleri hissedebiliyorum ve kontrol elimden kayıp gidiyor. Kalçalarından destek alarak itmeye başlıyorum.

Büyükannem için sakladığım yüzük pantolonumun cebinde duruyor. Onu bu akşam yemekte ona vereceğim.

Ona gerçekten sor.

O benim.

İçine her girdiğimde ona ne kadar iyi olduğunu, ne kadar mükemmel hissettirdiğini, ne kadar iyi karşıladığını söylüyorum. Kasları etrafımda titriyor. Daha önce sadece penetrasyonla orgazm olmamıştı ama çok yaklaştı.

Telefonu çalıyor.

Ses, eteğinin toplandığı bel bölgesinden bir yerden yankılanıyor. Cebinden mi acaba?

Ellerimi kalçalarının üzerindeki tutacıklara koyarak duraklıyorum. O da katlanmış kumaşla uğraşıyor. Hâlâ derinlerde gömülü bir halde öne eğilip omzunun üzerinden bakıyorum.

İkimiz de ekranda ismin yanıp söndüğünü görüyoruz.

O, onun menajeri.

Nora derin bir nefes verdi. Başparmağıyla aramayı sonlandırdı.

“Yapma,” diyorum. “Ona cevap ver.”

Duraksıyor. “Ne?”

“Ona modellik işini bıraktığını söyle. Tamamen.” Nora, birkaç gün önce Rafe New York'tayken onunla bu konuyu konuştu. Annesine söylemeye hazırlanıyor.

Bu iyi bir başlangıç.

“Yapamam. Biz... siz...”

“Her şeyi yapabilirsiniz.”

Nefes nefese, kısa bir kahkaha attı ve telefonu kulağına götürdü. “Merhaba?”

Vücudumdaki her kas hareket etme isteğiyle yanıp tutuşuyor. Dişlerimi sıkıp kıpırdamadan duruyorum. O kadar sıcak ve sıkı ki etrafımda.

“Gelecek ay mı? Emin değilim...” diyor Nora. Kalçalarımı sallıyorum ve nefesi kesiliyor. “Hayır, eminim. Müsait değilim.”

Menajeri cevap verdiğinde kısa bir sessizlik oluyor ve ben de bu zamanı kullanarak vücudunun etrafından dolaşp klitorisini buluyorum. Sertçe dairesel hareketlerle bastırıyorum.

Elini uzatıp boşta kalan elini duvara dayadı. “Hayır, modellik işim bitti. Artık müsait değilim. Hiçbir zaman.”

Ona dokunmayı bırakmıyorum. Bu kadar derine gömülmüşken, kaslarının her titremesini hissedebiliyorum. "Meslek değiştiriyorum... evet, aynen öyle. Evet. Valmont'la konuştum. Teşekkür ederim... ah!... evet. Teşekkür ederim."

Sıcak boynunu öpüyorum. Çok iyi durumda.

"Sen de. Hoşça kal." Telefonu kapatır kapatmaz nefesi kesilir. "Kahretsin. West..."

"İşte benim kızım. Nasıl hissettin?"

"Güzel. Harika. Durma." Nefes nefese kalmıştı ve ben durmadım. Bunun yerine kalçalarımı hareket ettirmeye başladım, ona dokunurken yavaşça onu becerdim. Çok uzun sürmedi. Daha önce de orgazmın eşiğindeydi ve şimdi orgazmı tüm vücudunu sarstı.

Ellerini tezgâha dayadı ve adımı inleyerek söyledi. Omurgamdan aşağıya bir şimşek çaktı ve bir elimle atan klitorisine, diğer elimle de kalçasını sıkıca tutarak inleyerek boşaldım.

Sonrasında onu sıkıca kucaklıyorum, hâlâ onun içindeyim ve onunla ne kadar gurur duyduğumu söylüyorum. Ellerimi vücudunda gezdiriyorum, onu rahatlatıyor, seviyorum. Kalçalarının kıvrımlarını okşuyorum. Ondan çıktığımda, ikimiz de külotsuz olmanın başka bir dezavantajı olduğunu fark ediyoruz.

Pantolonumun cebinden mendil çıkarırken bacaklarının arasında bıraktığım izi izliyorum. İlk cinsel ilişkimizden bir gün sonra ona temiz olduğuma dair evrakları göndermiştim.

"Bundan asla bıkmayacağım," diyorum ona ve eğilip şişmiş vajinasını nazikçe siliyorum. "Bunun benim zevkim olduğunu hiç bilmiyordum, ama seninle, tatlım..."

Saçlarımı okşadı. "İçime girmekten hoşlanıyor musun?"

O sözleri söylediğinde... "Beğendin mi? Hayır. Bu çok yetersiz bir kelime." Uyluğunu öptüm ve isteksizce eteğini tekrar aşağı çektim. "Bayıldım. Neredeyse seni sevdiğim kadar seviyorum. İstiyorum ki—"

Kapı zili çalıyor. Ses, Fairhaven'ın ön kapısına bağlı olan alt katta yankılanacak kadar yüksek. Çok az kişi kullanıyor. Ev içinde dolaşanların çoğunun anahtarı var.

"Bu da ne?"

Ernest teslimatı halledecek. Biz dışarıdayken gelmesi, döndüğümüzde sürpriz olması gerekiyordu. Ama şimdi geldi ve zaten geciktik...

"Gel, gidip görelim."

Fairhaven'ın koridorunda büyük bir kutu var. Nora elimi bırakıp temkinli bir şekilde kutuya yaklaşıyor. "Bu nedir?"

"Aç onu," diyorum ona.

Bana hafif bir gülümsemeyle bakıyor. Saçları şimdi dağınık, yanaklarında ise güzel bir kızarıklık var. "Beni tedirgin ediyorsun." Ama kutuyu açıp içine uzanıyor.

Sonra duraksıyor.

"HAYIR."

"Evet."

"Teklif verdin mi?"

"Evet," diyorum. "Akşamınız mahvoldu. Ama yine de yaşamınızı istedim."

Moda Enstitüsü'nde çok beğendiği yeşil elbiseyi kaldırıyor. Elbise koruyucu plastikle sarılı. "Aman Tanrım. Bu kesinlikle bir servete mal olmuş olmalı."

"İyi ki bende bir tane var o zaman."

Nora'nın yüzünde bir gülümseme belirdi. "Buna inanamıyorum. Bu... Batı... Ben..."

"Üst kattaki atölye mi? Orası artık senin çalışma alanın. Kalıcı olarak." Ellerimi ceplerime sokup kadife kutuyu yokladım. Suçluluk duygusu içinde boğulurken aldığım yüzük doğru değildi. Bu doğru. "Daha fazla alana ihtiyacın varsa, yeterince odam var. Daha fazlasını iste. Hepsini iste."

Elbiseyi göğsüne bastırıyor. Gözlerinde bir parıltı var. Acaba o...?

Bir adım daha yaklaşıyorum. "Nora?"

Zorlukla yutkunuyor. "Ne diyeceğimi bilmiyorum."

"İyi anlamda mı?"

Başını salladı ve elbiseyi dikkatlice geldiği kutuya geri katladı. Belki de bu an gelmişti. Burada, evde.

"Bunu daha sonra yapacaktım. Akşam yemeğinde. Ama biliyorsun, büyük gösterilerden hoşlanmıyorum." Önünde diz çöktüm ve kadife kutuyu kaldırdım.

Kapağı açıyorum.

Nora'nın yeşil gözleri irileşti ve "Bunu yapacağımı hiç düşünmemiştim. Eğer o olmasaydı asla yapmazdım." dedi. "West," diye fısıldadı.

"Benimle evlenir misin, baş belası?"

Gözlerini hızla kırıştırdı ve yanağından bir damla yaş süzüldü. "Evet. Lütfen."

“Lütfen,” diyorum ve sol eline uzanıyorum. Büyükannemin pırlantası mükemmel bir şekilde parmağına oturuyor. Onu yeniden boyutlandırmıştım, o kollarımda uyurken parmağının ölçüsünü almıştım. “Lütfen demesi gereken benim.”

Başını salladı. "Hayır. Seni seviyorum. Sanırım... istiyorum..."

Sözleri kesildi ve onu kendime çekmek için ayağa kalktım. "Ne istiyorsun, bela mı? Söyle bana, sana vereyim. Ne istersen."

Ağzından hafif bir kahkaha kaçtı. Dudaklarında hâlâ bir gülümseme varken beni öptü. "Ah, West. Sanırım artık istediğim her şeye sahip oldum."

"Bunu mu söyleyecektiniz?"

“Evet.” Beni tekrar öpüyor, bana doğru yaklaşıyor. “Bana başka bir şey vermene gerek yok. Bana zaten her şeyi verdin.”

SON SÖZ

NORA

Kendi evinizde evlenmenin en güzel yanı, sonrasında hiçbir yere gitmek zorunda kalmamanızdır. Konukların çoğu ayrılmış, Fairhaven'ın konuk odalarında veya yakındaki bir otelde konaklamış olurlar.

Sadece en yakın arkadaşlarımız burada kaldı. Partinin kalıntılarıyla çevrili bir şekilde terasta bizimle oturuyorlar.

Düğünümüzdeki davetlilerimizden.

Ernest ve ben, buketim için bahçeden Ağustos ayının sonlarında açan güllerden bazılarını seçtik. Ağustos sıcağı okyanustan gelen serin rüzgarlarla hafifledi ve West ile ben su kenarında yeminlerimizi ettik.

Devasa bir düğün değildi.

Üstelik küçük bir tane de değildi.

Mükemmel büyüklükteydi. Hem öz arkadaşlarımız hem de seçilmiş ailemiz bir aradaydı. Harika bir müzik grubu ve West'in annesinin bana temin ettiği gibi gerçekten en iyisi olan bir catering firması vardı.

Annem ve West'in anneleri akşam yemeğinde yan yana oturdular. Geçtiğimiz aylarda, aralarında temkinli bir dostluk gelişti; biri her şeyi sıkı kontrol altında tutarken, diğeri hiç kontrol altında değil. Ama ikisi de hayatın güzel şeylerinden ve çocuklarının hayatlarına karışmaktan hoşlanıyorlar ve belki de bu, aralarında bir bağ kurmalarını sağlayan bir şeydir.

Gün sona erdi ve yeni gün henüz başlamadı bile. West, smokin kravatının çözülmüş haliyle yanımda, koltukta oturuyor. Kolunu bana dolamış ve dudaklarında tembel bir gülümseme var.

Kocam.

Ve nedense, ikinci dilim düğün pastasını da tabağında taşıyor. O tabağı nereden bulduğunu, ya da pastayı nereden bulduğunu hiç bilmiyorum.

Karşımızda hâlâ uyanık olan birkaç cesur insan var. Amber ve Rafe. Alex ve James. Masada yarı dolu bir şampanya şişesi var ve Amber topuklu ayakkabılarını çıkarmış. Esnemesini eliyle gizliyor.

Uzun bir gündü. Uzun bir haftaydı.

Alex, "Nora, diğerlerine ne yaptığını anlat," diyor.

En iyi adam olma hakkını kazandı. James de kazandı, Rafe de. Hepsi damat tarafının sağdıçları olarak orada durdu ve West, hiçbir favorisi olmadığını ısrarla belirtti.

"Daha ayrıntılı bilgi vermeniz gerekecek," diyorum ve uzanıp West'in elinden çatalını alıyorum. Ben pastadan bir ısırık alırken o da gülümseyerek beni izliyor.

Alex, "West, tabağından yemek yemenizden nefret eder," diyor.

West, uzattığım çatalı geri alarak, "Bundan nefret ediyorum," diyor, "karım dışında biri olduğunda."

Bu söz üzerine gülümsüyorum, o da bana gülümsüyor.

Rafe şampanya şişesine uzandı. "Siz ikiniz..."

"Bugün onların düğün günü. Daha doğrusu gecesi," diyor Amber. "Duygusal olmalarına izin var."

"Bu arada, o geceyi bizimle geçirmeyi seçmenizin ne anlama geldiğini bilmiyorum," diyor James.

West hepsini görmezden geliyor. Pastanın son dilimini de bitiriyor ve sonra uzanıp bacaklarımı yukarı, kucağına çekiyor.

Sol eli uyluğumun üzerinde duruyor. Yüzük parmağında altın evlilik yüzüğü var.

"Onlara anlatın," diyor ve sesinde gurur var. "Ne yaptığınızı."

Arkadaşlarıma gülümsüyorum. "Ben Wilde'a düğün davetiyesi gönderdim."

Çemberin etrafında şaşkınlık dolu nefes kesmeleri duyuldu. Onun bildiğimi bilmesini istedim. Onunla asla yüzleşmesem bile.

Rafe öne eğildi. "Ne yaptın?"

"Harika, değil mi?" diye soruyor West.

"Asla gelmezdi. Ama onun kendini..." diye omuz silktim. "Korkunç hissetmesini istedim."

Amber gülüyor. "Buz gibisin. Bayılıyorum buna."

"Bunu bildiğimi bilmesini istiyorum."

"Onu iyilikle alt et," diyor West. Gözlerinde gurur var. Haftalar önce oturup, güzel, eğik bir kaligrafiyle sevmediğim bir adama davetiye yazdığım da, aklımı kaçırdığımı düşünmüştü. "Sen benden daha iyisin."

Alex, "Ben Wilde'dan nefret etsem de," diyor ve karşısındaki kanepede oturan bana ve West'e işaret ediyor, "bu olayın yaşanmasında bir bakıma o da sorumlu."

Rafe homurdandı. "Hayır. O şerefsizin hiçbir şeyi için teşekkür etmeyeceğiz."

"Ben öyle demiyorum, sen de çok fazla içmişsin." Alex uzanıp şişeyi kaptı. "Bana da biraz bırak."

"Hepiniz çok fazla içtiniz." James en solda oturuyor ve sol elinde bir puro var. Alex'e başıyla selam veriyor. "Bilardo mu?"

"Bunu hiç sormayacağınızı sanmıştım." Ayağa kalkıp inleyerek gerindi. "Nora bizi bir sonraki Kayıp Hafta Sonu için sessiz bir meditasyon inzivasına göndermeden önce bir çeşit yarışma yapmamız gerek."

Onu susturuyormuş gibi yapıyorum. "Bu bir sırdı!"

Kardeşim inleyerek, "Bunu bana yapma. Lütfen." dedi.

"Lütfen yap, Nora," diyor James. Sigarasını tepside sönmeye bırakıyor ve Alex'i eve çekiyor. Amber esneyerek kalkıyor ve onlara içeride katılıyor.

West elini ayak bileğimin üzerinde gezdiriyor. Parmakları sıcak, beyaz elbisemin eteğinin altındaki tenime dokunuyor.

"Şaka yapmıyor musun?" diye soruyor Rafe'e. İkisi son birkaç aydır yeni bir tür arkadaşlık kurmuşlardı. Kardeşimin bu yeni gerçeği tam olarak kabullenmesi biraz zaman aldı.

Benim sesimi yükseltmem. West'in benimle çıkması.

İkimiz... evleniyoruz.

"Hayır. Yatağa gitmeliyim," diyor. "Ama nasıl bir karşılama alacağımdan emin değilim." Rafe, başı yatak başlığına yaslanmış bir şekilde uzanmış. Koyu renk saçları dağılmış ve West gibi o da papyonunu çoktan çözmüş.

Kendi yüzük parmağında bir şeyi çeviriyor.

Çünkü bu yaz evlenen sadece West ve ben değiliz.

GRUP SOHBETİ

O YAZIN BAŞLARINDAN İTİBAREN

BATI

Rafe, bizi bilgilendirmeye devam et.

ALEX

Evet, birkaç gün oldu. Ele geçirme girişiminiz ne kadar düşmanca?

RAFE

Düşmanca. Mather ve Wilde bundan nefret ediyor.

BATI

İyi.

Henüz sizin mi?

RAFE

Neredeyse. Bir aksilik oldu ama hallediyorum.

JAMES

Onlara daha fazla ödeme yapın.

RAFE

Denemeye çalıştım. Bu onlar için kişisel bir mesele ve para onları etkilemedi. Sorun değil. Ben Wilde'ın mirasını yakında yok edeceğim.

JAMES

Toprağı tuzlayın. Onaylıyorum.

ALEX

Sorun ne?

RAFE

Wilde ailesi köşeye sıkışmış durumda ve bunun farkındalar.

Son hisseleri almak için Ben'in yeğeniyle evleneceğim, sonra da marka benim olacak.

JAMES

Kahretsin

BATI

İlişkiler o kadar da kötü değil, biliyorsun.

ALEX

Güzel mi?

BATI

Elbette sizi bu sohbete çeken şey de bu.

RAFE

Henüz onunla tanışmadım. Ama dünyanın en güzel kadını olsa bile fark etmez. O bir Wilde.

JAMES

O markayı yerle bir etmeye başladığınız anda sizden nefret edecek.

RAFE

Bırak yapsın. Duygular karşılıklı.

DİZİ DEVAM EDİYOR

Milyarder Oyunları, Rafe'in kitabıyla devam ediyor. O bir misyon peşinde...
ama ne yazık ki, yeni karısı da aynı misyonu paylaşıyor.

Bir villa. Bir yaz. Nefret üzerine kurulu bir evlilik.

2025 sonbaharında geliyor
Şimdi ön sipariş verin

TEŞEKKÜRLER

"Teşekkürler" kelimesinin içinde "biliyorum" kelimesi geçiyor ki bu ironik, çünkü çok az şeyi kesin olarak biliyorum. Ve yazmaya koyulduğum kitap sayısı arttıkça, öğrenmem gerekenlerin de o kadar çok olduğunu keşfediyorum.

Ama üç önemli şeyden eminim.

West ve Nora'nın her zaman benim yolculuğumun bir parçası olması gerekiyordu.

Poker oynamayı bilmememe rağmen sürekli kitaplarımın arasına poker eklemeye devam ediyorum. Sonunda bu durumu düzeltmeye karar verdim ve bir set poker fişi sipariş ettim. Birinci adım tamamlandı (bakalım gerçekten nasıl kullanacağımı öğrenebilecek miyim).

Üçüncüsü, kitapların boşlukta yaratılmadığını biliyorum.

Bu durum, bu kitap için hiç bu kadar doğru olmamıştı. West ve Nora, kendi mutlu sonlarına ulaşmadan önce çok şey yaşadılar.

O kadar çok zeki, nazik, akıllı ve ÇOK sabırlı insan var ki, aylardır bu kitap hakkında uzun uzun konuşmalarımı dinlemek zorunda kaldılar ki, sayısını düşünmek bile istemiyorum.

Nora bu kitapta terapistinden birkaç kez bahsediyor (çünkü terapi inanılmaz bir şey). Ben de kendi terapistime teşekkür etmeliyim; bana birçok faydalı şey öğretti, bunlardan biri de bu kitaba giren bir araç.

Yazar koçluğu ve hikaye koçluğu için sırasıyla Becca Syme ve Becca Mysoor'a teşekkür ederim. Bu kitap beni zorladığında dinleyen, tavsiyelerde bulunan ve yardımcı olan yazar arkadaşlarıma da teşekkür ederim. Sizler sayesinde bu iş sonsuz derecede daha eğlenceli hale geliyor.

Nora ve West'in karmaşık ilişkisini anlamama yardımcı olan muhteşem geliştirici editörlere teşekkür ederim. Andie, Jen ve Heidi; beyninizi ödünç almama izin verdiğiniz için teşekkürler.

Alfa okuyucular: Sarah ve Catherine. Bu kitap sizin sayenizde çok daha güçlü. Teşekkürler!

Hikayeyi daha da geliştirmeme yardımcı olan beta okuyucularım Nikki, Conner, Emily, Laura, Valentina ve Sarah'ya sonsuz teşekkürlerimi sunarım. Zamanınızı ayırdığınız için minnettarım.

Beth, bu kitabı harika bir şekilde redaksiyondan geçirip akıcı hale getirdiğın için teşekkür ederim. Muhteşemsin.

Chloe Quinn kapaktaki West ve Nora'yı çizdi ve onunla çalışma fırsatı bulduğum için çok minnettarım. Karakterleri ve Fairhaven'ı mükemmel bir şekilde yansıttı!

Nora'nın hikayesi, yıllarca üzerinde çalıştığım bir çalışmanın doruk noktası; onun hikayesini yazmaya başlamadan çok önce ve yazar olmadan çok önce. Onun mücadelelerini ve endişelerini sayfalara taşımak ve onun incelikli kişiliğın uyan bir rüya kahramanı yaratmak, yazarlık kariyerimin en güzel deneyimlerinden biri oldu. Ve en zorlarından biri de.

Eğér Nora ile, küçücük de olsa, bir bağ kurduysanız, bunu büyük bir onur olarak kabul edeceğim. Başkalarının hoşnutsuzluğın rağmen, kendi düşüncelerinizi dile getirmek ve kendinize sadık kalmak zordur. Korkutucu bir şeydir.

Ve inanılmaz derecede tatmin edici olabilir.

OLIVIA'NIN KİTAPLARI

Milyarder Oyunları

Sahtekarlık Oyunu

Batı ve Nora

Rafe'in Kitabı

2025'te geliyor

Üçüncü Kitap

2026'da geliyor

Dördüncü Kitap

2026'da geliyor

Connovan Günlükleri

Sonsuza Kadar En İyi Düşmanlar

Gabriel ve Connie

Mükemmel Hata

Alec ve Isabel

Tek Bir Yanlış Hareket

Nate ve Harper

New York Milyarderleri Serisi

Patronun Dışında Düşünün

Tristan ve Freddie

Patron tarafından kurtarıldım

Anthony ve Summer

Patrona Evet De

Victor ve Cecilia

Zamanı İşleyen Bir Patron

Carter ve Audrey

Patronun Süiti

Isaac ve Sophia

12 Günlük Patron Bayramı

Noel antolojisi

Seattle Milyarderler Serisi

Milyar Dolarlık Düşman

Cole ve Skye

Milyar Dolarlık Canavar

Nick ve Blair

Milyar Dolarlık Av

Ethan ve Bella

Milyar Dolarlık Nişanlı

Liam ve Maddie

Cennetin Kardeşleri Serisi

Kara Gözlü Şeytan

Lily ve Hayden

Buz Gibi Soğuk Patron

Faye ve Henry

Kızıl Ateşli Asi

Sarmaşık ve Rhys

Küçük Kasaba Kahramanı

Jamie ve Parker

Bağımsız cihazlar

Satır Araları

Aiden ve Charlotte

Balayı tatilini yalnız başına nasıl geçirirsiniz?

Phillip ve Eden

Kibirli Patron

Julian ve Emily

Bak ama dokunma

Grant ve Ada

Yan Komşu Milyarder Cimri

Adam ve Holly

OLIVIA HAKKINDA

Olivia, hiç milyarderle tanışmamış olmasına rağmen, milyarder kahramanlara aşık, umutsuzca romantik biridir. Bu yüzden işi kendi eline alıp onları sayfalarında yaratmaya karar verdi. Sert, çekici, soğuk veya içe dönük... Şimdiye kadar sevmediği (kurgusal) bir milyarderle karşılaşmadı.

Olivia, 2019'da kalemi eline aldı ve o zamandan beri bırakmadı. İki milyondan fazla satılan kitabıyla Olivia, hızlı tempolu, hayranlık uyandıran, esprili diyaloglarla ve heyecanla dolu hikayeler yazıyor. Kahramanların, onları derinden etkileyen hırslı kadın kahramanlarla tanışmalarına, çatışmalarına veya tesadüfen karşılaşmalarına tanık olun.

Güncellemeler ve bonus içerikler için bültenine abone olun.
www.oliviahayle.com.
Olivia ile bağlantı kurun

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM